Rosamunde Pilcher

IASOMIA SĂLBATICĂ

În româneşte de
Roxana POPESCU

Editura VIVALDI
Bucureşti 2008

Coperta: DUMITRU POPESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PILCHER, ROSAMUNDE
Iasomia sălbatică Rosamunde Pilcher; trad.: Roxana Popescu.
– Ed. a 2-a. – București: Vivaldi 2008
ISBN 978-973-150-017-1

I. Popescu, Roxana (trad.)

821.111-31=135.1

WILD MOUNTAIN THYME by ROSAMUNDE PILCHER
Copyright © ROSAMUNDE PILCHER 1978

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin
Editurii VIVALDI

Pentru Robin, Kirsty şi Oliver

VARIANTA V 1.0
APRILIE 2021

1
VINERI

Într-un trecut nu prea îndepărtat, mai înainte de a se fi construit varianta care ocoleşte satul, şoseaua principală trecea prin mijlocul aşezării; un şuvoi de maşini ameninţa permanent să zguduie din temelii casele elegante, în stil Queen Anne, ca şi magazinele ale căror vitrine te priveau asemenea unor ochi bulbucaţi. Nu cu mult timp în urmă, Woodbridge fusese doar un sat obişnuit, prin care călătorii treceau numai pentru că altfel nu puteau ajunge către locurile spre care se îndreptau.

Dar, lucrurile se schimbaseră din momentul în care se deschisese noua variantă. În bine, spuneau locuitorii. În rău, se plângeau proprietarii magazinelor ca şi cei ai garajelor. Proprietarul restaurantului la care trăgeau camionagiii le împărtăşea părerea celor din urmă.

Locuitorii puteau în sfârşit să traverseze drumul principal fără a-şi pune vieţile în pericol sau fără a fi nevoiţi să-şi ducă animalele strâns legate în lesă. La sfârşit de săptămână, copiii din oraş îşi îndesau pe cap şepcile cafenii şi încălecau ponei lăţoşi, îndreptându-se către clubul local de echitaţie. Încet-încet petrecerile în aer liber, evenimentele mondene şi acţiunile de binefacere erau tot mai numeroase. Cu timpul, fostul restaurant unde obişnuiau să facă popas camionagiii s-a transformat într-un magazin de delicatese; o dugheană în care se vindeau ţigări a fost preluată de un tânăr cu atitudine şi maniere preţioase şi astfel a apărut un magazin în care se etalau opere de artă mai vechi sau mai noi. Vicarul oraşului plănuia şi el organizarea unor festivităţi menite să celebreze bicentenarul oraşului, eveniment ce avea să se petreacă în anul următor.

Woodbridge redevenea ceea ce fusese cu mult timp în

urmă.

În acea zi rece din februarie, ceasul din turnul bisericii arăta ora douăsprezece fără zece, când un Volvo hodorogit dădea colţul în dreptul magazinului de şelărie şi intra pe strada principală. Tânărul aflat la volan aruncă o privire în lungul străzii, pustie la acel ceas; până departe, ochii săi nu zăreau nici cea mai mică mişcare. Asimetria încântătoare a caselor şi magazinelor cu arcade oferea o imagine ademenitoare călătorului, la fel ca şi pajiştile tivite cu sălcii, aflate undeva departe în capătul străzii. Deasupra oraşului, printre norii rătăcitori, pe cerul îngheţat, un avion se îndrepta zumzăind spre Heathrow. În rest, linişte deplină. Nu se vedea nici ţipenie de om. Depăşi barul, proaspăt renovat, a cărui uşă era încadrată de două ciubere mari în care fuseseră plantaţi lauri apoi lăsă în urmă un salon de frumuseţe, Carole Coiffures; după acesta urmă vitrina cu arcade a unui magazin cu vinuri şi apoi magazinul cu obiecte vechi de artă, al căror preţ depăşea cu mult valoarea lor.

Când ajunse în faţa casei, parcă maşina lângă trotuar şi apoi opri motorul. Zumzetul avionului se stinse şi el curând, şi dimineaţa se învălui în linişte. De undeva din apropiere se auzi un câine lătrând. Într-unul din copacii din jurul casei, o pasăre cânta plină de speranţă, încercând să se amăgeasca pe sine că soarele, ale cărui raze firave se revărsau asupra sa, era un semn al primăverii. Bărbatul coborî din maşină, trânti portiera şi rămase cu privirile pironite asupra casei cu faţadă simetrică, bine proporţionată, în mijlocul căreia se făcea remarcată uşa elegantă, cu ochiuri de geam. Uşa se deschidea chiar spre trotuar şi în faţa sa se aflau câteva trepte de piatră. Ferestrele casei erau învăluite, discret, în perdele fine de voal.

„Iată o casă care nu a dăruit niciodată, nimănui, nimic”, îşi spuse el.

Urcă treptele şi apăsă soneria, montată într-un cadru de aramă ce strălucea perfect, ca şi capul de leu ce folosea pentru a ciocăni la uşă. Uşa de culoare galbenă, proaspăt vopsită, strălucea în lumina dimineţii, fără nicio zgârietură. În umbra casei, departe de razele soarelui, aerul era rece. Se

zgribuli în jacheta groasă din piele şi apăsă din nou butonul soneriei. În clipa următoare auzi paşii unei persoane ce se apropia şi apoi uşa se deschise în faţa lui.

O fată, având un aer iritat de parcă ar fi fost întreruptă dintr-o activitate extrem de importantă, îl privea dându-i de înţeles că nu era dispusă să-şi piardă timpul stând de vorbă cu el. Avea părul lung, blond de culoarea mierii, era îmbrăcată cu un tricou ce se mula pe formele dolofane, un şorţ de bucătărie şi pantaloni colanţi; în picioare purta o pereche de bocanci din piele.

— Da?

— Bună dimineaţa! rosti bărbatul zâmbind.

Brusc, starea ei de nervozitate se topi sub zâmbetul lui şi pe chip i se aşternu o nouă expresie.

Fata înţelesese că nu era deranjată nici de un comis voiajor şi nici de o persoană pornită să strângă fonduri pentru Crucea Roşie. În faţa ei se afla un bărbat tânăr, chipeş, cu picioare lungi pe care se mulau pantalonii din jeans. Barba noului venit o impresiona, amintindu-i de un tânăr viking.

— Aş dori să ştiu dacă doamna Archer este acasă.

— Îmi pare rău.

Pe chipul fetei chiar se putea citi regretul.

— Doamna Archer a plecat la Londra pentru cumpărături.

O privea şi îşi spuse că nu putea avea mai mult de optsprezece ani. Accentul îi trăda originea scandinavă, probabil suedeză.

Încercând să afişeze un aer dezolat tânărul se grăbi să spună:

— Ce ghinion! Cred că ar fi trebuit să telefonez mai înainte, dar am sperat că voi reuşi să o prind acasă, înainte de a pleca.

— Sunteţi un prieten al doamnei Archer?

— Da... în urmă cu doar câţiva ani eram în bune relaţii cu întreaga familie. Dar, în ultima vreme am pierdut legătura. Am ajuns în sat, venind din ţinutul vestic şi mă îndrept spre Londra. Mi-am zis că se cuvine să mă opresc pentru câteva minute. O simplă idee venită în timp ce mă apropiam de sat. Oricum nu mai are importanţă.

Făcu doi paşi înapoi ca şi când bătea în retragere. Aşa cum sperase, fata îl opri.

— Când se întoarce îi voi spune că aţi căutat-o. Cred că va sosi înainte de ora ceaiului.

Chiar în acel moment, minunată coincidenţă, ceasul din turnul bisericii porni să bată, anunţând miezul zilei.

— Este abia ora douăsprezece, spuse bărbatul. Nu cred că pot să rămân până la ora ceaiului. Nicio problemă. Cred că voi mai trece pe aici. Parcă era o cafenea pe undeva, prin apropiere... Privirile îi alunecară de-a lungul străzii.

— A dispărut. În locul ei s-a deschis un magazin de delicatese.

— Ei bine, în acest caz, cred că voi mânca un sandviş în barul din centru. A trecut cam mult timp de când am luat micul dejun.

O privi zâmbind apoi îşi luă rămas bun.

— La revedere. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Întoarse spatele ca şi când ar fi vrut să plece. Simţea ezitarea fetei, dar ghicea şi hotărârea pe care aceasta părea gata să o ia.

— Aş putea...

Bărbatul se întoarse.

— Ce anume?

— Chiar sunteţi un vechi prieten al familiei?

Părea dornică să alunge orice umbră de îndoială pe care o mai avea în privinţa lui.

— Da, cu adevărat. Din păcate, nu am nicio posibilitate să dovedesc acest fapt.

— Tocmai pregăteam prânzul pentru mine şi pentru copil. Cred că aţi putea să rămâneţi cu noi.

Bărbatul îi aruncă o privire încărcată de reproş şi fata simţea cum începe să roşească.

— Cred că dai dovadă de îndrăzneală... de mult curaj. Sunt convins că ai fost avertizată de nenumărate ori în privinţa pericolelor care te pândesc dacă stai de vorbă cu bărbaţi străini ce sună la uşă, tocmai atunci când eşti singură acasă.

Pe chipul fetei se putea citi dezamăgire şi tulburare. Străinul avea dreptate.

— Dar aţi spus că sunteţi un prieten al doamnei Archer. Doamna Archer mi-ar fi cerut să vă poftesc în casă.

În mod sigur, fata se simţea extrem de singură şi mai ales se plictisea cumplit. Toate dădacele de vârsta ei trăiesc acest sentiment de plictis ca şi o însingurare teribilă.

— Cred că nu este bine să te vâri singură în necaz, o îndemnă străinul.

Fata zâmbi, fără să vrea.

— Nu cred că voi avea probleme.

— Dar să presupunem că voi fura argintăria. Poate voi încerca să fac amor cu tine într-un mod violent, în ciuda dorinţei tale.

Din cine ştie ce motiv ascuns, această posibilitate nu părea să o înspăimânte absolut deloc. Mai degrabă luă vorbele lui în glumă, ca şi când astfel putea căpăta mai multă încredere în el. Chiar chicoti, meditând la spusele străinului.

— Dacă veţi face o asemenea încercare voi ţipa atât de tare încât întregul sat mă va auzi şi-mi va sări în ajutor. În Woodbridge fiecare locuitor ştie ce fac cei din jurul său. Toţi vorbesc permanent despre vecini. Bârfă şi iar bârfă. Nu există secrete.

Făcu un pas înapoi şi deschise larg uşa. Holul spaţios şi elegant îi oferea o privelişte ademenitoare.

Bărbatul ezită doar atât cât crezu necesar pentru a spori încrederea fetei. Ridică din umeri şi o urmă.

— Prea bine.

Pe chip purta expresia omului ce fusese convins, în cele din urmă, să facă un lucru împotriva voinţei sale.

Fata închise uşa. Străinul îşi coborî privirile asupra ei.

— Cred că va trebui să suportaţi consecinţele.

Emoţionată din pricina aventurii în care tocmai păşise, fata chicoti din nou. Apoi îl îndemnă cu tonul firesc al oricărei gazde:

— Vă rog, vreţi să vă scoateţi haina?

Străinul îi ascultă îndemnul şi, scoţându-şi scurta, o agăţă chiar el în cuier.

— Vreţi vă rog să mă însoţiţi în bucătărie? Poate doriţi un pahar cu bere.

— Da, sigur. Mulţumesc.

Fata porni înainte, de-a lungul coridorului ce ducea către partea din spate a casei, unde se afla bucătăria modernă. Aceasta se deschidea spre grădina orientată către sud şi era inundată de razele soarelui primăvăratic. Încăperea strălucea de curăţenie; mobilierul era imaculat ca şi aragazul de altfel. Metal şi lemn de tek perfect lustruite îl întâmpinară pe oaspete. Podeaua era acoperită cu gresie în culorile albastru deschis şi alb, şi părea de fabricaţie portugheză. Pe pervazul ferestrei se înşirau ghivece cu flori şi masa aflată în dreptul geamului era pregătită pentru prânz. Remarcă scaunul înalt, suportul de muşama perfect curat, lingurile şi castronaşul Beatrix pentru copil.

— Ai un bebeluş în grijă.

Fata se afla în dreptul frigiderului, căutând o cutie cu bere.

— Da.

Închise frigiderul şi se îndreptă către suportul pe care se înşirau cratiţele de bucătărie ce străluceau de curăţenie. Luă o cană de cositor şi se grăbi să adauge.

— Este nepotul doamnei Archer.

— Cum îl cheamă?

— Thomas. I se spune Tom.

— Unde-i acum?

— În pătuţul său. Îşi face somnul de dinaintea prânzului. Voi urca să-l trezesc şi îl voi aduce pentru prânz.

— Câţi ani are?

— Doi.

Îi oferi cutia cu bere şi cana pentru bere. Străinul desfăcu cutia şi turnă berea cu atenţie, evitând producerea spumei.

— Presupun că locuieşte aici. Adică, vreau să spun că stă aici cât timp părinţii sunt plecaţi.

— Copilul locuieşte aici permanent.

Faţa zâmbitoare, cu gropiţe, se înnoură pentru o clipă.

— O situaţie nefericită. Mama copilului a murit. Ciudat. Nu ştiaţi?

— Ţi-am spus doar că am pierdut legătura cu familia Archer în ultimii ani. Habar nu aveam. Regret cele întâmplate.

— Mama copilului a murit într-un accident de avion. Se întorcea din Iugoslavia pentru a-şi petrece vacanţa acasă. Era singurul copil al familiei Archer.

— Prin urmare, ei au grijă de nepot.

— Da.

Sorbi o gură de bere. Era rece. Delicioasă.

— Şi tatăl?

Fata tocmai se întorsese cu spatele spre el pentru a arunca o privire preparatului aflat în cuptor. Mirosul îmbietor se răspândi în întreaga bucătărie. Simţea cum îi lasă gura apă. Până în acel moment nu îşi dăduse seama cât era de înfometat.

— Părinţii copilului erau despărţiţi. Nu ştiu nimic despre tată, rosti fata, continuând să se ocupe de cuptor.

După ce închise cuptorul îl privi, din nou, cu mai multă atenţie.

— Credeam că ştiţi toate aceste lucruri.

— Nu. N-am ştiut nimic până acum. Am fost plecat din ţară. Am fost un timp în Spania şi apoi în America.

— Da, înţeleg.

Fata privi către ceas.

— Sper că nu vă deranjează dacă rămâneţi singur. Trebuie să merg sus şi să-l trezesc pe Thomas.

— Dacă ai destulă încredere în mine, că nu voi cotrobăi prin casă, o tachină el.

Fata zâmbi din nou.

— Nu cred că veţi face aşa ceva, răspunse ea cu toată convingerea.

— Cum te cheamă?

— Fielga.

— Eşti suedeză?

— Da.

— Familia Archer are mare noroc. Vreau să spun că sunt norocoşi că te au în casă.

— Şi eu am avut noroc atunci când m-au primit. Am o slujbă bună şi sunt foarte drăguţi cu mine. Alte fete lucrează în case îngrozitoare. V-aş putea povesti nişte lucruri cumplite.

— Mergi la cursuri serale?

— Da. Studiez limba engleză şi istoria.

— Vorbeşti o limbă engleză perfectă, după părerea mea.

— Studiez literatura. Jane Austin.

Părea atât de mulţumită de sine încât îl făcu să izbucnească în râs.

— Fugi, Helga, o îndemnă el râzând. Adu bebeluşul. Mor de foame.

Fata roşi din nou, dintr-un motiv care îi rămase necunoscut bărbatului. Ieşi în grabă şi îl lăsă în bucătăria luminoasă, însorită.

Bărbatul aşteptă. O auzi urcând, apoi paşii ei răsunară în camera aflată deasupra bucătăriei. O auzi vorbind cu glas scăzut şi cum trase perdelele. Îşi lăsă jos cana cu bere şi porni cu paşi uşori, al căror zgomot era înăbuşit de tălpile moi, de cauciuc ale pantofilor. Străbătu holul şi deschise uşa aflată la capătul scărilor. Intră. Lucrurile la care se aşteptase se înfăţişau înaintea sa: creton, pianul uriaş, rafturile pe care se înşirau cărţi într-o ordine perfectă şi nelipsitele acuarele. În şemineul stil Adam fuseseră aşezate lemne, dar focul nu fusese încă aprins. Cu toate acestea, în cameră era cald datorită sistemului de încălzire centrală. În aer plutea un miros de zambile. O ordine perfectă, curăţenie perfectă. O atmosferă spilcuită, un aer de auto mulţumire şi mândrie a celor binecrescuţi şi plini de bani. Toate acestea stârneau în el furia, aşa cum se întâmpla de obicei când era confruntat cu asemenea situaţii. Sufletul său tânjea după tricotajul încâlcit, abandonat pe un fotoliu, după ziarele răvăşite şi după un câine sau o pisică, şezând pe o pernă. Dar nimic din toate acestea nu putea fi găsit în camera pe care o privea. Doar ticăitul ceasului aflat pe consola şemineului stătea chezaş vieţii, în toată această nemişcare.

Porni să se plimbe prin cameră. Pe pianul uriaş se afla un adevărat muzeu. Iată-l pe domnul Archer într-o fotografie ce-l înfăţişează purtând joben. Plin de mândrie primeşte o medalie insignifiantă din partea Reginei, în cadrul unei ceremonii la Palatul Buckingham; mustaţa domnului Archer pare perfect tunsă, arătând asemenea unei periuţe de dinţi şi redingota încearcă să ascundă pântecele voluminos. Nu

lipsea nici fotografia de tinereţe a doamnei Archer: o fată ştearsă, îmbrăcată în rochie de mireasă. Bebeluşul aşezat pe un covoraş mâţos nu lipsea din colecţie. Şi Jeannette.

Ridică fotografia, un portret al tinerei femei. Rămase nemişcat, privind-o un timp. Frumuşică, aşa cum o ştia dintotdeauna. Chiar sexi, în stilul ei propriu, pretenţios, rar întâlnit. Îşi aminti picioarele ei. Senzaţionale. Şi forma perfectă a mâinilor extrem de îngrijite. Altceva nu reuşea să-şi amintească. Nici măcar vocea sau zâmbetul ei.

Se căsătorise cu ea numai pentru a împlini dorinţele familiei Archer. Părinţii Jeannettei nu doreau ca fiica lor să devină mama unui copil nelegitim. Lumea lor perfectă se prăbuşise în mici fărâme atunci când aflaseră că unicul lor copil, nepreţuita lor fiică, avea o legătură amoroasă, mai bine spus, trăia cu teribilul, îngrozitorul Oliver Dobbs. Doamna Archer se prăbuşise pe pat, pradă unei *crise de nerfs,* dar domnul Archer, urmându-şi instinctul de vechi militar, îşi aranjase cravata, îşi îndreptase spatele şi îl invitase pe Oliver să cineze alături de el la clubul său londonez.

Fără a fi câtuşi de puţin impresionat de această invitaţie îşi amintea conversaţia pe care o avuseseră, cu detaşarea unui simplu observator. Chiar şi atunci când se petrecuseră cu adevărat aceste evenimente, îi apăreau asemenea unor scene dintr-o piesă desuetă.

Singura lui fiică, spunea domnul Archer, se hazardase într-o situaţie inimaginabilă. Totdeauna nutrise planuri măreţe în privinţa ei. Nici nu putea fi vorba de reproşuri sau învinuiri. Nu. Acestea nu făceau bine nimănui. Evident, Oliver provenea dintr-o familie onorabilă şi nici nu trebuia să i se mai dovedească faptul că Oliver urmase o şcoală serioasă, dar dorea să ştie care era motivul pentru care lucra într-o cârciumă unde servea peşte şi cartofi prăjiţi.

Oliver i-a răspuns că exista un motiv întemeiat pentru a lucra într-un asemenea loc. Era scriitor şi cârciuma în care lucra era singura ocupaţie care nu-l solicita în mod deosebit dar, în acelaşi timp, îi oferea mijloacele de trai necesare pentru a se ocupa numai de scris.

Tuşind scurt, domnul Archer porni să vorbească despre

părinţii lui Oliver. Acesta îi tăie vorba scurt, aducându-i la cunoştinţă faptul că părinţii săi care trăiau în Dorset n-aveau un ban, şi pe deasupra se dovedeau implacabili în hotărârea luată cu ani în urmă. Trăind dintr-o pensie dată de armată, refuzându-şi cele mai modeste bucurii şi plăceri, reuşiseră cu greu să economisească destui bani pentru a-i oferi lui Oliver posibilitatea de a studia într-o şcoală exclusivistă. Când, în sfârşit, absolvise şcoala, la vârsta de şaptesprezece ani, încercaseră, într-o manieră de-a dreptul sfâşietoare pentru inima oricui, să-l convingă fie să urmeze o carieră militară, fie să intre în marină. Îl îndemnaseră să caute alte alternative, cum ar fi fost o slujbă într-o bancă sau avocatura şi chiar contabilitatea. Dar el nu se gândea decât la scris, voia să devină scriitor pentru că deja începuse să scrie. Înfrânţi, părinţii se resemnaseră în cele din urmă, dar se spălaseră pe mâini de orice obligaţie faţă de el, lăsându-l fără niciun ajutor material şi refuzând să mai comunice cu el.

Aceste informaţii avură darul de a înlătura şi acest subiect de conversaţie. Prin urmare, domnul Archer căută o altă cale de atac. O iubea Oliver pe Jeannette? Crede că putea să-i fie un soţ bun?

Oliver îi răspunsese că nu era deloc sigur că ar fi putut fi un soţ bun pentru Jeannette deoarece era extrem de sărac.

Limpezindu-şi glasul, din nou, pentru a treia şi ultima oară, domnul Archer atinsese în sfârşit subiectul real pentru care se întâlniseră. Dacă el, Oliver, consimţea să se căsătorească cu Jeannette, el domnul Archer promitea să... ei bine... promitea să ofere ajutorul financiar necesar tânărului cuplu pentru ca aceştia să ducă o viaţă confortabilă.

Oliver dorise să ştie cât de confortabilă urma să fie viaţa lor. Susţinând privirile lui Oliver, aflat de partea opusă a mesei, domnul Archer îi explicase cum intenţiona să procedeze. În tot acest timp mâinile sale neliniştite plimbaseră paharul cu vin dintr-o parte în alta a mesei, mutaseră furculiţa şi fărâmiţaseră chifla aflată pe farfurioară. În momentul în care terminase ce avea de spus, în dreptul domnului Archer, masa avea un aspect dezolant, dar Oliver înţelesese că se afla în faţa unei şanse nesperate.

Trăind în apartamentul pe care îl avea Jeannette în Londra şi bucurându-se de un venit sigur ce urma să intre lunar în contul său din bancă, Oliver putea renunţa la slujba sa şi se putea dedica scrisului. Putea să termine piesa la care lucra.

Se putea lăuda deja că scrisese o carte dar aceasta era încă în sertarul unui agent literar; piesa însemna, însă, altceva. Piesa trebuia terminată mai înainte ca dorinţa de a o vedea scrisă să-i macine sufletul asemenea unui cancer. Aceasta era de fapt relaţia dintre el şi munca lui de scriitor. Nu se simţea fericit dacă nu trăia o viaţă dublă. Viaţa reală şi-o petrecea în compania femeilor, bând şi mâncând prin cârciumi alături de prieteni; cealaltă viaţă a sa era însufleţită de numeroase personaje, oamenii săi, plini de viaţă care făceau dovada unei înţelegeri profunde deosebindu-se de mulţi dintre cei pe care îi întâlnise el în viaţa de zi cu zi. Şi, în mod sigur, mult mai interesanţi decât membrii familiei Archer.

În timpul acelui prânz servit împreună, cei doi bărbaţi ajunseseră la o înţelegere Ulterior, aceasta fusese consemnată prin contracte şi acte parafate de avocaţi şi întărite prin semnături. Oliver şi Jeannette au devenit soţ şi soţie în urma unei ceremonii desfăşurate, aşa cum se cuvine, în faţa unui ofiţer al stării civile şi acesta părea să fie lucrul cel mai important pentru familia Archer. Restul era lipsit de importanţă. Relaţia celor doi a durat doar câteva luni. Chiar mai înainte de naşterea copilului, Jeannette s-a întors la părinţii săi. După propria ei mărturie, plictiseala şi înstrăinarea erau suportabile fără mari eforturi, dar violenţa fizică sau comportamentul abuziv erau imposibil de îndurat.

Oliver nu fusese afectat de plecarea ei. Rămăsese în apartamentul soţiei sale şi trăise liniştit. Bucurându-se de un trai paşnic, eliberat de tot ceea ce ar fi putut să-i stânjenească munca, reuşise să scrie piesa. Odată ce îşi văzuse piesa terminată, părăsise apartamentul şi expediase cheia prin poştă pe adresa Jeannettei. Urmaşe apoi călătoria în Spania. La venirea pe lume a copilului său, Oliver se afla în Spania. Tot acolo aflase şi despre moartea soţiei sale, survenită în urma unei catastrofe aeriene. Această informaţie

o citise într-un ziar vechi. La vremea aceea, Jeannette se transformase într-o amintire uitată undeva într-un colţ al minţii sale, drept pentru care tragicul ei sfârşit nu stârnise nicio emoţie în sufletul său. Jeannette aparţinea unei vieţi trecute.

Un alt motiv pentru care nu acordase atenţie deosebită acestui eveniment, îl constituia şi faptul că în acel moment se afla prins cu înfrigurare în scrierea celui de al doilea roman al său. Reflectase timp de cinci minute la cele întâmplate şi la tragicul sfârşit al Jeannettei şi apoi se retrăsese cu infinită bucurie în lumea însufleţită de personajele sale captivante a căror existenţă se desfăşura doar pe tărâmul propriilor lui gânduri.

Când Helga reveni la parter împreună cu bebeluşul, Oliver era deja în bucătărie, şezând în faţa geamului, cu spatele spre soare, sorbind din bere. Uşa se deschise şi Helga îşi făcu intrarea purtând copilul în braţe. Bebeluşul era mult mai mare decât şi-l imagina Oliver. Purta o salopetă roşie şi o baveţică ce-i acoperea puloverul alb. Avea părul blond-auriu, cu nuanţe roşiatice asemenea monedelor nou-nouţe de un penny. Oliver nu-i putea vedea faţa, în acel moment, deoarece capul bebeluşului îşi găsise culcuş pe gâtul drăgălaş al dădacei sale.

Helga îi trimise un zâmbet cald peste umărul lui Thomas.

— Este un copil timid. I-am spus că avem un oaspete şi de aceea se ascunde. Hai, prostuţule, întoarce capul! Domnul este foarte drăguţ. A venit să ia prânzul împreună cu noi.

Copilul protestă, ţipând nemulţumit şi îşi afundă capul şi mai adânc în umărul Helgăi. Râzând, Helga îl aşează în scaunul lui înalt, obligându-l astfel să dea ochii cu oaspetele lor. În clipa următoare Oliver şi bebeluşul se priveau unul pe celălalt. Copilul avea ochii albaştri şi părea robust. Cunoştinţele lui Oliver referitoare la copii erau extrem de reduse. De fapt, Oliver nu ştia nimic despre copii, în general. îl salută:

— Bună.

— Spune „bună”, Thomas, îl îndemnă Helga. Nu e prea vorbăreţ, adăugă ea.

Thomas se zgâia la străinul aflat în faţa lui. Unul din obrajii copilului avea o nuanţă roşiatică mai aprinsă, din pricina pernei. Mirosea a săpun. Helga îi puse în jurul gâtului încă o baveţică, dar din plastic. În tot acest timp, Thomas nu-şi dezlipea privirile de pe chipul străinului.

Helga îşi făcea de lucru pe lângă sobă. Scoase din cuptor o budincă de cartofi şi un preparat din varză de Bruxelles. Luă un castronaş şi amestecă o porţie de budincă şi varză, zdrobind totul cu furculiţa. Apoi se îndreptă către Thomas şi îi puse castronul în faţă.

— Hai, Thomas, mănâncă, îl îndemnă dându-i o linguriţă.

— Ştie să mănânce singur?

— Bineînţeles. A împlinit doi ani. Nu mai este un bebeluş. Am dreptate, Thomas?

Acesta răspunse aşezând linguriţa alături de castron. Privirile sale nu se dezlipeau de pe chipul oaspetelui lor. Copilul nici nu clipea. Oliver începu să se simtă stânjenit.

— Ia să vedem ce avem aici!? rosti el în cele din urmă.

Puse jos cana cu bere şi întinse mâna spre linguriţă.

O luă şi umplând-o cu amestecul din castron o îndreptă spre gura copilului. Brusc, Thomas deschise gura şi conţinutul linguriţei dispăru rapid. Thomas mestecă şi privirile erau aţintite pe chipul lui Oliver. Acesta îi dădu linguriţa înapoi. Thomas termină de mestecat şi apoi zâmbi larg. Era un zâmbet plin de budincă, dar printre resturile de carne şi cartofi se zăreau două rânduri de dinţişori asemenea unor mici perle.

Helga observă zâmbetul copilului în timp ce aşeza farfuria în faţa lui Oliver.

— Ia te uită! V-aţi împrietenit deja. Este un băieţel foarte prietenos.

Luă o altă farfurie şi după ce puse o nouă porţie de budincă se aşeză la masă cât mai aproape de Thomas pentru a-i sări în ajutor în cazul în care acesta ar fi avut nevoie de ea.

— Ce face toată ziua?

— Se joacă, doarme şi după-amiezile este scos la plimbare în cărucior. De obicei merge la plimbare cu doamna Archer, dar astăzi vom merge împreună, noi doi.

— Îi plac cărţile?

— Da, cele cu poze, dar uneori le rupe.

— Are jucării?

— Îi plac maşinuţele şi cuburile. Nu-i plac ursuleţii, nici iepurii din pluş şi în general niciun fel de jucării de genul acestora. Cred că nu-i place senzaţia pe care i-o dă atingerea lor.

Oliver gustă din budincă. Era fierbinte, dar delicioasă.

— Cred că ştii multe despre copii.

— Acasă, în Suedia, am fraţi şi surori mai mici ca mine.

— Îţi place Thomas? Ţii la el?

— Da, este foarte drăgălaş.

Se strâmbă uşor către Thomas.

— Eşti un scump! Am dreptate, Thomas? Nu este plângăreţ şi nici mofturos aşa cum sunt copiii în general.

— Cred că trebuie să fie oarecum... trist pentru el să fie crescut de bunici.

— Cred că este prea mic pentru a înţelege asemenea lucruri.

— Dar când va creşte?

— Un copil singur este totdeauna trist. Dar în sat mai sunt şi alţi copii. Îşi va face mulţi prieteni.

— Dar tu? Tu ai prieteni?

— Da; tot o dădacă. Mergem împreună la cursuri.

— Nu ai niciun iubit?

Fata se îmbujoră.

— Iubitul meu este în Suedia.

— Cred că îi este dor de tine.

— Păstrăm legătura. Corespondăm permanent. Şase luni trec repede. Apoi voi pleca acasă, în Suedia.

— Şi atunci ce se va întâmpla cu Thomas?

— Presupun că doamna Archer va angaja pe altcineva. Mai doreşti o porţie de budincă?

Urmă apoi desertul: fructe, iaurt, brânză. Thomas mâncă iaurt şi Oliver îşi curăţa o portocală în vreme ce Helga pregătea cafeaua.

— Locuiţi la Londra? îl întrebă ea pe Oliver.

— Da. Am un apartament, la demisolul unei clădiri în

Fullham Road.

— Vă îndreptaţi către casă?

— Da. Am fost la Bristol unde am stat timp de o săptămână.

— În vacanţă?

— Cine se duce la Bristol în vacanţă în luna februarie? Nimeni. Am scris o piesă care s-a pus în scenă la teatrul Fortune, din Bristol. Am făcut câteva modificări. Actorii s-au plâns că nu puteau să rostească unele dintre replicile scrise de mine.

— Scriitor? Sunteţi scriitor? Scrieţi *piese*? Şi sunt *interpretate*? În mod sigur sunteţi un dramaturg bun.

Ochii ei se făcuseră rotunzi de uimire.

— Da. Îmi place să cred că sunt talentat.

Luă o felie de portocală. Gustul ei îi amintea de şederea în Spania.

— Important este ceea ce cred ceilalţi despre tine, continuă el. Părerea criticilor şi a spectatorilor este cea care contează cu adevărat.

— Cum se numeşte piesa?

— *Bent Penny.* Nu-mi cere să-ţi povestesc despre ce este vorba pentru că nu am timp acum.

— Şi iubitul meu scrie. Publică articole pe teme de psihologie.

— Cred că sunt foarte interesante.

— Da, dar nu la fel de interesante ca o piesă de teatru.

— Da, presupun că ai dreptate.

Thomas terminase de mâncat iaurtul. Helga îl şterse în jurul gurii, îi scoase baveţica din plastic şi îl ajută să coboare din scaunul său. Copilul se apropie de Oliver şi îşi aşeză mânuţele pe genunchii acestuia în încercarea de a-şi păstra echilibrul. Prin bumbacul uzat al pantalonilor, Oliver simţea căldura trupului micuţ şi fermitatea cu care degetele copilului îl strângeau. Thomas se zgâia în continuare la Oliver şi zâmbea arătându-şi dinţii mici ca nişte perle strălucitoare. În obraji două gropiţe însoţeau zâmbetul copilului. Ridică o mânuţă încercând să atingă barba lui Oliver şi acesta se aplecă spre el. Thomas chicoti. Oliver îl ridică şi îl aşeză pe

genunchii săi. Îl simţi cald şi puternic, lipit de trupul său.

Helga părea încântată de atenţia acordată copilului.

— Aţi devenit buni prieteni. Dacă aduc o carte vă puteţi uita la poze împreună în vreme ce eu pun vasele în maşină. Apoi îl voi duce la plimbare.

Oliver luase deja hotărârea că sosise vremea să plece, dar spuse doar:

— Da, sigur, de ce nu.

Helga plecă în căutarea unei cărţi şi cei doi rămaseră singuri.

Thomas era fascinat de barba lui. Oliver îl săltă în braţe astfel încât Thomas îşi proptea picioruşele pe genunchii lui. Ochii lor se aflau acum la acelaşi nivel. Thomas îl trase de barbă şi Oliver scoase un ţipăt ascuţit. Copilul făcu o nouă încercare să prindă barba în mânuţă dar Oliver îi prinse mâna şi o reţinu într-a sa.

— Mă doare, sălbăticiune mică.

Thomas se zgâi din nou la el.

Cu glas blând, Oliver întrebă:

— Ştii cine sunt eu?

Thomas chicoti din nou, de parcă i s-ar fi spus o glumă bună.

Helga reveni în bucătărie şi aduse o carte mare, colorată, pe a cărei copertă strălucitoare se putea vedea o seamă de animale domestice. Oliver deschise cartea la întâmplare şi îl aşeză pe Thomas confortabil pe genunchii săi. Copilul se aplecă uşor spre masă, privind pozele. În vreme ce Helga punea vasele la spălat şi curăţa tava în care fusese budinca, Oliver întorcea fiecare pagină a cărţii, rostea numele animalelor şi îi arăta copilului fie o poartă, un copac sau o căpiţă de paie. Când ajunseră la o fotografie ce înfăţişa un câine, Thomas prinse să latre. Apoi urmă o alta ce înfăţişa o vacă şi micuţul scoase un muget.

Plăcut mod de a-şi petrece, timpul.

Helga îi aminti că sosise vremea ca Thomas să fie dus în camera lui şi schimbat pentru a merge la plimbare. Îl luă în braţe şi porni pe scări, în sus. Oliver rămase singur, aşteptându-i să coboare. Privi în jurul său, examinând

bucătăria imaculată. Privirile îi alunecară pe fereastră, spre grădina la fel de bine îngrijită asemenea restului casei. Apoi gândul îi zbură la Helga care avea să se întoarcă în patria sa şi la noua dădacă ce urma să îi ia locul până când Thomas împlinea opt ani. La această vârstă putea fi trimis la o şcoală elegantă, pentru copiii ai căror părinţi aveau venituri confortabile. Îşi văzu fiul etichetat, înregimentat şi prins în maşinăria sistemului educaţional convenţional. Se aşteptau de la el să lege prietenii potrivite, să joace jocuri acceptate de convenienţele sociale şi să nu pună niciodată sub semnul întrebării tirania lipsită de sens a tradiţiei.

Oliver scăpase de toate acestea. La vârsta de şaptesprezece ani se eliberase şi fugise, dar reuşise acest lucru pentru că avea de partea sa scrisul şi încăpăţânarea rebelă, hotărârea de a-şi croi singur un drum al său.

Dar ce se va întâmpla cu Thomas?

Gândul acesta îi dădea un sentiment de nesiguranţă şi nu-şi mai punea problema că toate acestea nu erau decât simple supoziţii. Apoi îşi spuse că nu era treaba lui ce şcoală urma să frecventeze Thomas şi, oricum acest fapt era lipsit de importanţă pentru el. Îşi aprinse o ţigară şi apoi deschise cartea despre animale domestice. Pe prima pagină observă scrisul doamnei Archer.

Thomas Archer
Pentru cea de a doua aniversare a sa.
Bunica

Brusc, totul căpătă alt sens. Simţi cum creşte în el o furie teribilă, o furie atât de mare încât, dacă mama Jeannettei s-ar fi aflat în apropierea lui, pur şi simplu s-ar fi năpustit asupra ei rostind cuvinte numai de el ştiute. Poate că ar fi atacat-o şi cu pumnii. De ce nu?

„Numele lui nu este Thomas Archer, mironosiţă nenorocită. Acesta este Thomas Dobbs. El este fiul meu”.

Când Helga coborî aducându-l pe Thomas, Oliver îi aştepta deja în hol. Copilul purta un costum asemănător cu cele purtate de schiori. Pe cap avea o căciuliță din lână albastră, cu un moţ mare. Oliver era deja îmbrăcat gata de plecare.

— Trebuie să plec. Sunt nevoit să ajung la Londra.

— Da, sigur. Înţeleg.

— Îţi mulţumesc pentru prânz. Ai fost amabilă.

— Îi voi spune doamnei Archer că aţi trecut pe aici.

Oliver zâmbi şi pe chipul lui apăru o grimasă.

— Da, sigur. Chiar te rog.

— Dar... nu mi-aţi spus cum vă numiţi. Vreau să spun că nu ştiu despre cine să-i spun că a vizitat-o.

— Oliver Dobbs.

— Prea bine, domnule Dobbs.

Pentru câteva momente, Helga, aflată în capătul scărilor ezită, apoi întrebă:

— Nu vreţi să-l ţineţi pe Thomas până când aduc eu căruciorul şi haina mea?

— Da, bineînţeles.

Oliver luă copilul din braţele fetei şi-l sprijini de umărul său.

— Nu lipsesc mult, Thomas, îl încurajă ea pe copil şi se îndepărtă de-a lungul culoarului ce pornea de sub scară, apoi dispăru în spatele unei uşi cu geamuri.

O fătucă drăguţă, încrezătoare şi tare prostuţă. Spera că nu vor fi prea duri faţă de ea. „Poţi să întârzii cât doreşti, draga mea”. Purtându-şi fiul în braţe, Oliver părăsi casă, ieşind pe uşa vopsită în culoarea galben, coborî treptele şi urcă în maşina care îl aştepta.

Helga auzi zgomotul produs de motorul maşinii dar nu-i trecu prin minte că era vorba de maşina lui Oliver. Când reveni în hol, împingând căruciorul, nici bărbatul şi nici copilul nu mai erau de găsit.

— Domnule Dobbs?

Uşa de la intrare rămăsese deschisă şi în casă îşi croise drum aerul rece al după-amiezii.

— Thomas?

Afară, în faţa casei, tot ceea ce putea să vadă era trotuarul gol şi strada pustie.

2
VINERI

Nu există nimic pe lume mai obositor decât lipsa de activitate. Aceasta era părerea Victoriei Bradshaw. Inactivitatea este, în mod cert, epuizantă; te stoarce de puteri mult mai mult decât munca susţinută. Şi Victoria trăia tocmai o asemenea zi.

Februarie nu era luna cea mai bună în ceea ce priveşte vânzările de haine. De fapt, februarie nu este o lună favorabilă, în general vorbind, pentru niciun fel de vânzări. Crăciunul a fost uitat de mult timp, în vreme ce vânzările lunii ianuarie sunt o amintire. Ziua începuse cu o dimineaţă promiţătoare, cu un soare timid ce încerca să încălzească atmosfera glaciară. Spre după amiază, cerul se acoperise cu nori grei. La vremea la care Victoria cugeta la ziua plictisitoare căreia trebuia să îi facă faţă, frigul devenise pătrunzător şi umezeala îi îndemna pe cei mai înţelepţi dintre semenii săi să stea acasă în faţa focului din cămin sau să se bucure de căldura oferită de sistemul de încălzire centrală şi să-şi petreacă timpul fie făcând prăjituri, sau dezlegând cuvinte încrucişate, fie urmărind un program la televizor. Vremea nu le dădea ghes să se gândească la noi toalete pentru primăvară.

Acele ceasului se îndreptau către ora cinci. După amiaza cenuşie făcea loc treptat înserării. De-a lungul vitrinei cu arcadă se putea citi „Sally Sharman”. Din magazin aceste două cuvinte păreau asemenea unor hieroglife, fiind imposibil de citit invers. Doar Beauchamp Place se putea citi prin perdeaua de ploaie. Trecătorii ascunşi sub umbrele, luptându-se cu rafalele de vânt îşi purtau cu greu cumpărăturile făcute. Un şir de maşini aştepta ca lumina semaforului să se schimbe la intersecţia cu Brompton Road. O siluetă ascunsă sub o pelerină de ploaie urcă în grabă treptele şi năvăli în magazin prin uşa cu numeroase ochiuri

de geam. Odată cu persoana nou venită, un vârtej de aer umed şi îngheţat dădu buzna în magazin mai înainte ca aceasta să închidă uşa în urma sa.

Era chiar Sally, îmbrăcată cu pelerina de ploaie de culoare neagră şi purtând pe cap o căciulă uriaşă din blană de vulpe roşcată.

— Dumnezeule! Ce zi!

Îşi strânse umbrela şi după ce îşi scoase mănuşile porni să-şi descheie nasturii pelerinei.

— Cum a fost? întrebă Victoria.

Sally îşi petrecuse întreaga după-amiază în compania unui designer care luase hotărârea să intre în comerţul en-gros cu obiecte de îmbrăcăminte.

— Nu tocmai rău, răspunse Sally în timp ce îşi aşeza pelerina deasupra suportului pentru umbrele.

— Pot spune că a mers chiar bine. O mulţime de idei noi şi culori minunate. Toaletele sunt realizate într-o manieră matură, lucru care m-a surprins având în vedere tinereţea celui care le-a realizat. Ţinând seama de vârsta creatorului ar fi fost normal să mă aflu în fața unei colecţii de pantaloni din jeans şi cămăşi genul muncitoresc, dar lucrurile stau cu totul altfel.

Îşi smulse căciula de pe cap şi o scutură de ploaie. Brusc, redeveni ea însăşi: elegantă, zveltă şi suplă. Pantalonii strâmţi vârâţi în cizme înalte şi un pulover croşetat stil plasă; acest obiect de îmbrăcăminte ar fi putut arăta precum o cârpă de şters pe jos dacă ar fi fost purtat de altcineva şi nu de Sally. În schimb, pe ea arăta senzaţional.

Intrase în lumea modei lucrând ca model şi trupul său încă mai păstra formele longiline caracteristice. Chiar şi chipul său fotogenic amintea acest lucru. După ce renunţase la meseria de model, lucrase pentru o revistă de modă, pentru care realizase pagina editorială. Folosindu-şi cunoştinţele căpătate de-a lungul anilor ca şi relaţiile pe care şi le făcuse în lumea modei, deschisese propriul său magazin. Avea aproape patruzeci de ani, era divorţată şi extrem de încăpăţânată. În ciuda aparenţelor, avea o fire caldă şi iubitoare, dar încerca să ascundă cât mai bine aceste calităţi. Victoria lucra de

aproape doi ani pentru Sally şi în tot acest timp ajunsese să o cunoască şi să ţină la ea.

În acel moment Sally căscă:

— Cât pot să urăsc prânzul de afaceri! Totdeauna după un asemenea prânz mă simt toropită şi întreaga zi mi se pare pierdută.

Cotrobăi în geanta imensă şi scoase un pachet de ţigări şi un ziar de seară. Le aruncă pe masa de sticlă şi întrebă:

— Ce s-a mai întâmplat pe aici?

— Nimic deosebit. Am vândut haina de culoare bej. O cumpărătoare a intrat şi a pierdut o jumătate de oră uitându-se şi probând haina din stofă cu modele geometrice în ţesătură. În cele din urmă a plecat spunând că vrea să se mai gândească înainte de a lua o hotărâre. Gulerul din blana de nurcă o face să stea pe gânduri. Afirma că este susţinătoare a mişcării ecologiste.

— Dacă revine spune-i că putem să scoatem gulerul şi să-l înlocuim cu unul din blană sintetică.

Sally trecu în biroul ei aflat în spatele unei uşi ascunse de o draperie şi se aşeză în faţa biroului pentru a se ocupa de corespondenţă.

Prin uşa rămasă deschisă, continuă conversaţia.

— Ştii, Victoria, m-am gândit că această perioadă a anului este extrem de potrivită pentru a-ţi lua câteva săptămâni libere. Curând, situaţia se va schimba. Vor începe vânzările şi nu cred că voi putea să mă descurc fără ajutorul tău. Nu trebuie să uităm că nu ai avut vacanţă de timp îndelungat. Singura problemă constă în faptul că luna februarie nu este o lună potrivită pentru vacanţă. Ai putea pleca la schi sau ai putea să o vizitezi pe mama ta, în Sotogrande. Cum arată Sotogrande în această perioadă a anului?

— Umed şi bătut de vânt.

Sally ridică privirile de pe corespondenţă şi spuse cu resemnare.

— Nu te trage inima să-ţi iei două săptămâni libere în februarie. Am înţeles din felul cum mi-ai răspuns. Dacă aş avea o mamă care locuieşte într-o casă splendidă în Sotogrande aş petrece alături de ea fiecare lună a anului,

dacă aş avea timp. După părerea mea ai nevoie de o vacanţă. Eşti palidă şi ai slăbit mult. Când le văd cum arăţi trăiesc un sentiment de vinovăţie, ca şi când te-aş pune să munceşti peste măsură de mult.

Luă un alt plic, îl deschise şi apoi spuse din nou:

— Credeam că am plătit factura de electricitate. Sunt sigură că am plătit-o. Trebuie să fie o greşeală a calculatorului. A luat-o razna. Se mai întâmplă.

Spre uşurarea Victoriei, pentru un moment, decizia de a-şi lua o vacanţă în februarie era amânată. Luă ziarul pe care Sally îl adusese şi pentru că nu găsea nimic mai bun de făcut începu să-l răsfoiască. Privirile îi treceau peste relatările evenimentelor petrecute în lume, fie că erau de mică sau de mare importanţă. Inundaţii în Essex, o nouă conflagraţie ameninţa să izbucnească în Africa. Un conte de vârstă mijlocie se căsătorea pentru a treia oară şi la Bristol aveau loc repetiţiile unei noi premiere, „Bent Penny” de Oliver Dobbs.

În mod firesc această informaţie ar fi trebuit să nu-i atragă atenţia. Se afla într-un colţ al paginii culturale. Nu exista niciun titlu. Nu exista nicio fotografie. Doar numele lui Oliver îi apăruse înaintea ochilor. Parcă o strigase dintre rândurile tipărite în ziar.

— ...este o notă ultimativă. Ce îndrăzneală să-mi trimită o asemenea notă. Am semnat un cec luna trecută.

Pentru că Victoria nu-i răspunsese, Sally ridică privirile şi se uită la ea cu uimire.

— Victoria? Ce s-a întâmplat? Ce citeşti?

— Nimic deosebit. Am citit câteva rânduri despre un bărbat pe care l-am cunoscut în urmă cu câţiva ani.

— Sper că nu a fost trimis la închisoare.

— Nu. Este dramaturg. Ai auzit vreodată de Oliver Dobbs?

— Da, sigur. Scrie şi scenarii pentru televiziune. Am văzut într-o seară o piesă într-un act scrisă de el. Tot el este cel care a realizat scenariul unui documentar superb despre Sevilla. Ce s-a întâmplat de scriu ziarele despre el?

— La Bristol au început repetiţiile pentru o nouă piesă pe care a scris-o el.

— Cum arată? întrebă Sally, doar de dragul de a face conversaţie; gândul ei era încă la factura de electricitate şi la modul incorect în care lucra Societatea londoneză de electricitate.

— Atrăgător.

Sally deveni atentă. Îi plăceau bărbaţii atrăgători.

— Te-a atras şi pe tine?

— Aveam doar optsprezece ani şi eram extrem de impresionabilă.

— N-am fost toate la fel în zorii tinereţii noastre, draga mea? Întrebarea nu este valabilă pentru tine deoarece eşti încă asemenea unui boboc de floare, prea norocoasă fiinţă.

Interesul ei faţă de Oliver Dobbs dispăruse la fel de brusc cum apăruse şi simţea nevoia unei schimbări. Se rezemă de spătarul scaunului şi căscă plictisită.

— La naiba cu toate. Hai să închidem şi să plecăm acasă. Trebuie să-i mulţumim Domnului pentru bucuria, de a avea zile libere la sfârşit de săptămână. Gândul că timp de două zile nu trebuie să fac absolut nimic mi se pare un dar ceresc. În seara aceasta voi face o baie fierbinte şi voi sta mult timp în cadă. Apoi mă voi uita la televizor.

— Credeam că ieşi în oraş.

Viaţa intimă a lui Sally era extrem de complicată şi activă. Avea un şir nesfârşit de prieteni – bărbaţi – niciunul dintre ei conştient de faptul că mai exista şi altcineva în afară de el în viaţa acestei femei. Asemenea unui jongler abil, Sally reuşea să-i păstreze pe toţi şi evita situaţiile stânjenitoare. Pentru a nu le încurca numele prefera să le spună la toţi „iubitule”.

— Nu, slavă Domnului. Dar tu?

— Trebuie să ies în oraş cu câţiva prieteni ai mamei. Nu cred că va fi o adevărată petrecere.

— Nu poţi fi sigură niciodată. Viaţa este plină de surprize.

Unul dintre avantajele pe care i le oferea slujba din Beauchamp Place era şi acela de a putea merge pe jos până la Penditon Mews. Apartamentul din Penditon Mews aparţinea mamei sale, dar Victoria locuia singură în el. De cele mai multe ori, Victoriei îi făcea plăcere să meargă pe jos până acasă. În jumătate de oră, mergând pe străzi lăturalnice,

ajungea acasă şi astfel se putea bucura de o scurtă plimbare la sfârşitul fiecărei zile de lucru.

Dar, în acea seară de vineri era mult prea rece, umezeala prea pătrunzătoare. Perspectiva de a se lupta cu vântul îngheţat şi cu rafalele de ploaie nu i se părea deloc ademenitoare. Încălcându-şi regula pe care singură şi-o impusese, aceea de a nu lua taxiul, cedă tentaţiei şi când ajunse pe Brompton Road opri primul taxi liber care trecea pe lângă ea.

Din pricina sensului unic de circulaţie şi a traficului alăturat, drumul spre casă dură cu zece minute mai mult ca de obicei şi costă atât de mult încât aşteptă ca şoferul să îi dea restul până la ultimul penny. Coborâse din maşină chiar în dreptul arcadei ce despărţea Mews de drumul principal. Îi mai rămâneau de făcut doar câţiva paşi de-a lungul aleii pietruite, ocolind bălţile, pentru a ajunge în dreptul uşii albastre ce se deschidea către paradisul său. Deschise uşa, intră şi aprinse lumina, apoi privi în sus, spre scara îngustă, acoperită cu un covor Wilton uzat, de culoare bej. Când ajunse sus, în capătul scărilor, în faţa sa se desfăşura imaginea atât de plăcută a camerei de zi.

Închise umbrela şi o puse la loc, în suportul special, apoi se îndreptă către fereastră pentru a trage draperiile de creton. Brusc, încăperea se înfăţişă mai intimă şi oferea mai multă siguranţă. Aprinse focul din cămin şi apoi se îndreptă către bucătăria minusculă, dornică să-şi pregătească o cană de cafea. Deschise televizorul şi apoi îl închise şi se hotărî să asculte o uvertură de Rossini. Abia după ce împlini acest ritual se îndreptă către dormitor pentru a-şi schimba hainele.

Aflat parcă, în competiţie cu Rossini, ceainicul începu să şuiere pentru a-i atrage atenţia că apa era încălzită. Îşi pregăti o cană mare cu cafea instant şi se îndreptă către fotoliul aflat în apropierea şemineului. Înainte de a se aşeza luă din geantă şi ziarul de seară pe care Sally îl adusese la magazin. Îl desfăcu chiar la pagina în care se afla nota referitoare la Oliver Dobbs şi la piesa pe care teatrul din Bristol o punea în scenă.

„Aveam doar optsprezece ani şi eram extrem de

impresionabilă”. Acestea erau cuvintele pe care le rostise de faţă cu Sally, dar, în acel moment, îşi dădu seama că, de fapt fusese şi foarte singură şi, în acelaşi timp, vulnerabilă. Fusese asemenea unui fruct pârguit ce tremură pe ramură aşteptând să cadă.

Şi, dintre toţi bărbaţii, Oliver fusese cel care se aflase sub pom pentru a prinde fructul, pentru a o prinde pe ea.

Optsprezece ani şi primul ei an ca studentă la şcoala de artă. Nu cunoştea pe nimeni. Dovedea o timiditate maladivă şi nu avea încredere în sine. Se simţise flatată şi dornică să spună „da”, în momentul în care, o colegă mai mare, îndemnată probabil de un sentiment de milă, îi făcuse o invitaţie vagă la o petrecere.

— Numai Dumnezeu ştie despre ce fel de petrecere era vorba, dar mi s-a spus că pot invita pe oricine doresc eu. Dacă vrei poţi să aduci o sticlă cu băutură, dar cred că nu va fi nicio problemă dacă vii cu mâna goală. Acesta este cel mai bun mod de a cunoaşte cât mai mulţi oameni. Uite, îţi voi scrie aici adresa. Pe cel care organizează petrecerea îl cheamă Sebastian, dar acesta e un amănunt lipsit de importanţă. Dacă îţi face plăcere poţi veni la orice oră. N-are importanţă.

Victoria nu primise niciodată o asemenea invitaţie. Hotărârea ei era deja luată: nu se va duce la petrecere. Apoi, brusc îşi spuse că trebuie să meargă. Se simţea atât de singură. Îmbrăcă o pereche curată de pantaloni din jeans, luă o sticlă din rezerva de vin roşu a mamei sale şi pomi către adresa indicată de colega sa.

Şi astfel ajunse Victoria într-un apartament la ultimul etaj al unei clădiri din West Kensington. Strângea în mână o sticlă de claret şi nu cunoştea pe nimeni. Abia trecuseră trei minute de când intrase şi sticla i-a fost luată din mână adresându-i-se şi aceste cuvinte:

— Ce amabilă eşti!

Apoi nimeni nu mai rosti niciun cuvânt către ea. În cameră pluteau nori groşi de fum. Bărbaţi agitaţi, cu sudoare pe frunte şi tinere cu feţe cenuşii, ale căror plete aminteau de plantele acvatice se învârteau în jurul ei. Printre aceştia,

Victoriei i se păru că zăreşte şi unul sau doi copii şleampăţi, neglijaţi de părinţi. Nu existau gustări sau orice altceva de mâncare iar în privinţa băuturii nu era în stare să recunoască niciunul din tipurile de licori. Nicio băutură nu-i trezea interesul, asta după ce fusese despărţită de sticla de claret.

Colega care îi adresase invitaţia de a participa la această petrecere nu era de găsit iar ea, Victoria, era mult prea timidă pentru a intra în vorbă cu cei care purtau conversaţii aprinse şezând înghesuiţi unii într-alţii pe pernele aflate pe podea sau pe salteaua ale cărei arcuri ieşeau în afară. În acelaşi timp se simţea şi neîncrezătoare în sine, mult prea sfioasă pentru a se îndrepta spre cuier şi a-şi lua haina. Mirosul dulceag de marijuana se împletea cu cel al ţigărilor obişnuite. Victoria se retrăsese lângă fereastra aflată sub o arcadă protectoare şi îşi făcea gânduri negre imaginându-şi ce s-ar întâmpla dacă poliţia ar face un raid în clădire, în seara aceea, în timp ce ea se afla încă acolo.

— Nu cred că ne cunoaştem.

Victoria tresări şi, întorcându-se, aproape răsturnă băutura din paharul bărbatului care îi adresase aceste cuvinte.

— Îmi cer scuze...

— Nu-ţi face griji. Nu s-a vărsat. Cel puţin, nu foarte mult, adăugă el cu mărinimie.

Bărbatul zâmbea de parcă ar fi spus o glumă bună. La rândul său, recunoscătoare pentru atitudinea lui prietenoasă, Victoria îi zâmbi. Recunoştinţa ei sporea în timp ce îl privea, căci părea a fi singurul bărbat care nu era nici beat, nici transpirat şi nici jegos. Dimpotrivă, era extrem de prezentabil. Chiar atrăgător. Înalt, suplu, cu părul arămiu, ce-i ajungea până la gulerul puloverului şi cu o barbă stufoasă ce atrăgea atenţia în mod deosebit, era o prezenţă uşor de remarcat.

— Nu ai nimic de băut, costată el.

— Da, este adevărat.

— Şi nu vrei să bei ceva?

Victoria refuză pentru că nici nu dorea să bea şi nici nu voia să se lipsească de prezenţa lui. Se temea că, în cazul în care ar fi plecat să-i aducă un pahar, ar fi putut să dispară şi

ea ar fi rămas singură din nou.

— Nu-ţi place? insistă el înveselit de atitudinea ei.

— Nici nu ştiu exact ce conţine paharul.

— Nu cred că există cineva în jur care să ştie cu exactitate. Dar gustul pare să fie de...

Sorbi din pahar, plimbă băutura prin gură asemenea unui degustător profesionist, înghiţi şi apoi continuă:

— ... cerneală roşie şi seminţe de anason.

— Ce efect are asupra stomacului?

— Lăsăm pe mâine dimineaţă aceste griji.

O privi din nou, cu mai multă atenţie, încruntându-se uşor.

— Ne cunoaştem? Ne-am mai întâlnit?

— Nu. Cred că nu. Numele meu este Victoria Bradshaw.

Până şi simpla rostire a propriului nume o stânjenea, dar pentru bărbatul aflat în faţa ei situaţia nu era deloc jenantă.

— Şi cu ce te ocupi?

— Sunt studentă la colegiul de artă.

— Acum înţeleg cum ai ajuns în această situaţie. Îţi place?

— Nu prea.

— Eu mă referem la colegiul de artă. Dar dacă nu-ţi place petrecerea de ce nu te duci acasă?

— M-am gândit că nu ar fi politicos din partea mea.

Bărbatul izbucni în hohote de râs.

— Într-o asemenea companie politeţea nu-şi are loc.

— Abia am sosit, de câteva minute, nu mai mult de cinci...

— Eu am sosit chiar acum cinci minute.

Îşi goli paharul dând capul pe spate şi înghiţind ultima picătură din băutura dubioasă ca şi când ar fi fost vorba de o bere rece, gustoasă. Puse paharul pe marginea geamului şi apoi o luă de braţ:

— Hai să mergem.

Porniră către uşă şi fără a cere scuze nici uneia dintre persoanele aflate în încăpere părăsiră petrecerea, în capătul scărilor, Victoria se opri, privindu-l cu seriozitate.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Ai plecat de la petrecere. Nu vreau să renunţi din pricina mea.

— De unde ştii că n-am vrut chiar eu să renunţ la această petrecere?

— Bine, dar abia ai sosit.

— De foarte multe ori am părăsit asemenea petreceri chiar după primele cinci minute. Hai să mergem. Abia aştept să respir aer proaspăt.

După ce ajunseră în faţa clădirii, pe trotuar, în amurgul târziu de vară, Victoria se opri din nou.

— Acum mă simt mai bine.

— Şi asta ce vrea să însemne?

— Pot lua un taxi şi pot să mă duc acasă.

— Ţi-e teamă? zâmbi el.

— Nu, sigur că nu.

Victoria era tot mai stânjenită.

— Atunci de ce încerci să fugi?

— Dar nu vreau să fug. Pur şi simplu...

— Chiar vrei să mergi acasă?

— Da.

— Ei bine, nu se poate.

— De ce nu?

— Pentru că vom porni în căutarea unui restaurant care serveşte spaghetti sau orice altceva, vom cumpăra o sticlă de vin iar tu îmi vei spune povestea vieţii tale.

Zărind un taxi care se apropia, bărbatul îi făcu semn cu mâna, oprindu-l. Urcară în taxi şi după ce îi indică şoferului adresa dorită rămase tăcut. După un drum ce nu a durat mai mult de cinci minute, taxiul a oprit şi Victoria a fost îndemnată să coboare. Bărbatul plăti şoferului şi luând-o de braţ o conduse într-un restaurant modest, lipsit de pretenţii, doar câteva mese ce se înşirau de-a lungul peretelui. În aer plutea fumul gros de ţigară şi arome îmbietoare venite de la bucătărie. Au fost invitaţi să ia loc la o masă înghesuită într-un colţ, unde nu era loc suficient pentru picioarele lui lungi. Dar, necunoscutul se arătă extrem de grijuliu aşezându-se în aşa fel încât să nu împiedice chelnerii să circule. Comandă o sticlă cu vin şi ceru meniul. Îşi aprinse o ţigară şi îşi îndreptă atenţia către ea.

— Şi acum voi asculta.

— Ce anume?

— Voi asculta povestea vieţii tale.

Victoria prinse să zâmbească.

— Nici măcar nu ştiu cine eşti. Nu-ţi cunosc nici numele.

— Oliver Dobbs. Trebuie să-mi povesteşti totul, pentru că sunt scriitor, o îndemnă el cu blândeţe. Un scriitor adevărat, căruia i s-au publicat lucrările, cu un agent literar şi un contabil, şi mai ales cu o mare disponibilitate pentru a asculta. Trebuie să ştii că nimeni nu-i ascultă pe cei din jur aşa cum ar trebui s-o facă. De cele mai multe ori unii dintre semenii noştri încearcă să se destăinuie celor din jur, dar nimeni nu-i ascultă. Ştiai acest lucru?

Victoria îşi aminti de părinţii săi.

— Da, cred că înţeleg ce vrei să spui.

— Vezi? Crezi, bănuieşti. Nu eşti sigură. Nimeni nu este sigur. Toţi ar trebui să asculte cu mai multă atenţie. Câţi ani ai?

— Optsprezece.

— Credeam că eşti mai tânără. Aşa mi s-a părut când te-am văzut prima oară. Nu păreai mai mare decât o fetiţă de cincisprezece ani atunci când te-am zărit stând în dreptul ferestrei, în mijlocul acelei adunături pestriţe. Chiar mă gândeam să sun la Asociaţia pentru protecţia copilului şi să-i anunţ că un minor bate străzile la vreme de seară.

Chelnerul le-a adus o sticlă de un litru cu vin şi a pus-o pe masă. Bărbatul turnă în pahare şi întrebă:

— Unde locuieşti?

— Pendleton Mews.

— Unde-i asta?

Victoria îi explică şi el fluieră admirativ.

— Elegant, foarte elegant. O fată din lumea selectă. Nu ştiam că fetele din lumea bună urmează colegiul de artă. Cred că eşti fantastic de bogată.

— Bineînţeles că nu sunt bogată.

— Atunci cum este posibil să locuieşti în Pendleton Mews?

— Casa este a mamei mele şi eu locuiesc acolo pentru că ea se află în Spania.

— Povestea devine tot mai interesantă. De ce locuieşte

doamna Bradshaw în Spania?

— Mama nu este doamna Bradshaw. Este doamna Paley. Părinţii mei au divorţat în urmă cu şase luni. Mama s-a recăsătorit cu un domn Henry Paley. Acesta are o proprietate în Sotogrande pentru că este un pasionat jucător de golf. Tata a plecat în Irlanda, unde are un văr. Ameninţa că va organiza o crescătorie de ponei, dar nu trebuie luat în seamă pentru că totdeauna a vorbit mult şi a făcut puţine.

— Şi micuţa Victoria a fost lăsată să trăiască singură în Londra.

— Victoria a împlinit optsprezece ani.

— Da ştiu. Este matură şi are o bogată experienţă de viaţă. Locuieşti singură?

— Da.

— Nu te simţi părăsită? Abandonată?

— Prefer singurătatea, companiei unor oameni care se urăsc.

Bărbatul făcu o grimasă.

— Părinţii sunt îngrozitori, nu-i aşa? Şi ai mei sunt la fel, dar nu au putut lua o hotărâre decisivă, cum este divorţul. În prezent îşi duc zilele în întunecatul Dorset. Viaţa lor lipsită de orice speranţă, preţul majorat al unei sticle cu gin, faptul că nu ouă găinile, toate sunt fie din vina mea, fie din vina guvernului.

— Eu ţin la părinţii mei, doar că ei au încetat să mai ţină unul la celălalt.

— Ai fraţi sau surori?

— Nu. Sunt singurul lor copil.

— Deci nu ai pe nimeni care să aibă grijă de tine.

— Pot să-mi port singură de grijă.

— Voi avea eu grijă de tine, anunţă el cu un aer măreţ.

După ce s-au despărţit în acea seară, Victoria nu l-a mai văzut pe Oliver Dobbs timp de două săptămâni. La acea vreme credea, fără urmă de îndoială, că nu avea să-l mai vadă niciodată. Era atât de nefericită încât dintr-un imbold uşor de înţeles a pornit să facă o curăţenie de primăvară, inutilă de altfel şi apoi era hotărâtă să se spele pe cap. Chiar când se pregătea să intre în baie auzi clopoţelul soneriei. Se

înfăşură repede într-un prosop şi porni către uşă. Şi iată-l în faţa ei pe Oliver. Victoria simţi o bucurie atât de intensă încât izbucni în lacrimi. Oliver intrase în casă, închisese uşa în urma lui şi apoi o luase în braţe, chiar acolo în capătul scărilor şi îi ştersese lacrimile cu colţul prosopului. Urcaseră apoi în living şi Oliver scosese o sticlă cu vin din buzunarul, jachetei. Victoria adusese paharele şi se aşezaseră în faţa căminului bând împreună sticla cu vin. Când au terminat vinul, Victoria s-a ridicat şi s-a retras în dormitor. S-a îmbrăcat şi s-a pieptănat sub privirile lui Oliver care şedea pe un colţ al patului. Fără nicio scuză pentru tăcerea ce durase timp de două săptămâni, o invitase să cineze împreună. Îi spusese doar că fusese plecat la Birmingham. Victoria nici măcar nu se gândise să-l întrebe motivul pentru care petrecuse două săptămâni la Birmingham.

Şi astfel relaţia lor a fost înscrisă într-un asemenea tipar. Oliver venea şi pleca, apărea şi dispărea din viaţa ei, în mod cu totul imprevizibil şi totuşi cu o anume constanță. De fiecare dată când revenea, Victoria nu ştia unde fusese plecat. Poate la Ibiza, sau poate cunoscuse o persoană ce deţinea o proprietate în Wales. Oliver nu era numai o persoană imprevizibilă ci şi extrem de reţinută când era vorba despre sine. Niciodată nu vorbea despre munca sa. Victoria nu ştia nici măcar cum arăta apartamentul acestuia. Tot ce ştia era că apartamentul se afla la demisolul unei clădiri din Fulham Road. Era un bărbat capricios şi o dată sau de două ori, spre spaima sa, Victoria fusese martora unor izbucniri nervoase scăpate de sub control. Toate acestea nu erau greu de suportat dacă ţinea seamă de faptul că era scriitor, un adevărat artist. Mai mult decât atât. Era vesel, amuzant şi afectuos şi mai ales era un companion desăvârşit. Se comporta asemenea unui frate mai mare, dar, în acelaşi timp, era un bărbat extrem de atrăgător.

Când nu erau împreună, Victoria îşi spunea că era ocupat, lucra. Şi-l imagina aşezat în faţa maşinii de scris, scriind şi rescriind, distrugând pagină după pagină. Apoi o lua de la capăt, niciodată mulţumit de ceea ce scrisese. Uneori avea şi ceva bani pe care îi cheltuia cu ea. Alteori nu avea niciun

penny şi atunci, Victoria gătea pentru el în apartamentul din Mews, cumpăra o sticlă cu vin şi ţigările lui preferate.

Apoi a urmat o perioadă de disperare şi deznădejde în viaţa lui. Nimic nu-i mergea bine; niciuna din lucrările sale nu se vindea. Aceea a fost perioada în care a hotărât să-şi ia o slujbă într-un micuţ restaurant unde spăla vase. Apoi lucrurile au părut să meargă mai bine. A vândut o piesă unui post de televiziune independent, dar continua să pună vasele la spălat în maşina de spălat vase a micului restaurant pentru a-şi putea plăti chiria.

Victoria nu avea alţi prieteni în rândul bărbaţilor şi nici nu-şi dorea. Din motive greu de înţeles nu şi-l imagina pe Oliver alături de alte femei. Nu avea motive să fie geloasă. Ceea ce îi oferea Oliver nu era mult, dar ea se mulţumea şi cu atât.

Prima dată când a auzit numele Jeanettei Archer a fost atunci când Oliver a anunţat-o că urmează să se căsătorească.

Era începutul verii şi ferestrele apartamentului în care locuia Victoria erau deschise către Mews. La un etaj inferior, doamna Tingley, care locuia în apartamentul patrusprezece, planta muşcate în vasele decorative aflate în dreptul geamului. Bărbatul care locuia un etaj mai jos îşi spăla maşina. Guguştiucii uguiau pe acoperiş şi zumzăitul maşinilor era înăbuşit de adierea frunzişului. Se aflau amândoi în dreptul ferestrei. Victoria se aşezase să coasă un nasture la jacheta lui Oliver. Nasturele atârna, gata să cadă şi Victoria se oferise să-l coasă. Căutase ac, aţă şi se pregătea să facă prima împunsătură cu acul, când îl auzi pe Oliver întrebând-o.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că în curând mă voi căsători?

Victoria împinse acul şi acesta se înfipse chiar în degetul ei. Suferinţa a fost scurtă dar extrem de dureroasă. Scoase acul cu mare grijă din deget şi apoi urmări cum picătura de sânge creşte şi devine tot mai mare.

— Suge sângele, o îndemnă Oliver sau vei păta haina.

Văzând că nu reacţiona la îndemnul lui, îi luă degetul şi supse sângele. Privirile lor se întâlniră.

— Încetează să mă mai priveşti în felul acesta, spuse el.

Victoria îşi întoarse privirile către degetul care o durea

cumplit. Se simţea de parcă cineva i-ar fi lovit degetul cu un ciocan.

— Nu ştiu să privesc altfel.

— Bine, înţeleg, dar cel puţin spune ceva. Nu te mai uita la mine în felul acesta, asemenea unei femei cu mintea rătăcită.

— Dar nu ştiu ce ar trebui să spun.

— Ai putea să-mi urezi noroc... fericire...

— N-am ştiut... vreau să spun... adică nu credeam că...

Chiar şi în acel moment teribil pentru ea, Victoria încerca să fie raţională, să-şi păstreze firea şi să nu uite să se comporte ca o persoană politicoasă. Dar Oliver, care dispreţuia eufemismele o întrerupse fără urmă de delicateţe.

— Vrei să spui că n-ai bănuit că există cineva în viaţa mea în afară de tine? Dacă vrei să ştii această replică am luat-o dintr-un roman desuet. Din genul pe care obişnuieşte să le citească mama mea.

— Cine este femeia cu care te căsătoreşti?

— Se numeşte Jeanette Archer. Are douăzeci şi patru de ani, este o persoană educată şi bine crescută, are un apartament drăguţ şi o maşină elegantă, o slujbă bună şi în ultimele patru luni am trăit împreună.

— Credeam că locuieşti în Fulham.

— Da, uneori, dar nu şi în ultimul timp.

— O iubeşti? întrebă Victoria, pentru că simţea cu ardoare nevoia să cunoască adevărul.

— Victoria, această tânără aşteaptă un copil. Părinţii ei doresc să ne căsătorim pentru că viitorul copil trebuie să aibă un tată. Se pare că acest lucru este extrem de important pentru ei.

— Parcă nu ţineai atât de mult la părerile părinţilor.

— Într-adevăr, nu ţin seamă de ceea ce spun şi doresc părinţii mei sau cei asemenea lor, rataţi şi veşnic gata să se plângă de nemulţumirile lor. Dar aceşti părinţi sunt altfel. Au o mulţime de bani, iar eu am nevoie de bani. Am nevoie de ei pentru a-mi cumpăra timpul necesar scrisului.

Victoria simţea că era gata să izbucnească în lacrimi. Degetul încă o durea. Lacrimile se adunau în colţul ochilor şi pentru că nu voia ca el s-o vadă plângând, îşi plecă uşor

capul, încercând să coasă nasturele. Dar, lacrimile alunecară în jos pe obrajii ei şi apoi pe haina lui din piele. Oliver le văzu şi spuse sec:

— Nu plânge.

Apoi, luându-i bărbia în mână o îndemnă să ridice capul.

— Te iubesc, spuse Victoria, simplu.

Oliver se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Da, dar nu tu vei avea un copil în curând.

*

Ceasul aflat pe consola căminului o trezi din amintiri, cu sunetul său cristalin. Era ora şapte. Victoria privi ceasornicul uimită. Apoi se uită şi la ceasul de mână. Ora şapte, într-adevăr. Uvertura de Rossini se terminase demult şi restul de cafea din cană se răcise. Ploaia continua afară şi într-o jumătate de oră trebuia să ajungă la o petrecere în Campden Hill.

Se simţea neliniştită, trăia un sentiment de teamă că nu va ajunge la timp, asemenea tuturor celor care pierd noţiunea timpului. Brusc, toate amintirile ei legate de Oliver Dobbs au fost date uitării. Victoria sări în picioare şi se grăbi să pună ordine în o seamă de lucruri. Duse în bucătărie cana din care băuse cafea, dădu drumul la robinetul de la cadă şi apoi se îndreptă spre dormitor. Luă din dulapul pentru haine câteva obiecte de îmbrăcăminte şi după ce le examină cu atenţie hotărî că niciunul dintre ele nu-i era pe plac. Apoi îşi spuse că ar fi trebuit să cheme un taxi. În momentul următor îşi spuse că ar fi fost poate mai bine să telefoneze familiei Fairburn, prietenii mamei sale, şi să le spună că nu putea răspunde invitaţiei lor din pricina unei dureri de cap. Apoi îşi spuse cu regret că primise invitaţia cu mult timp în urmă şi nu dorea pentru nimic în lume să se poarte necuviincios cu prietenii mamei sale. Intră în baie, închise robinetele şi adăugă puţin ulei pentru baie în apa din cadă. Aburul din baie se înmiresmă. Îşi strânse părul lung într-un prosop şi întinse un strat de demachiant pe faţă apoi cu ajutorul unui şerveţel îşi curăţă tenul. Când demachierea luă sfârşit intră în apa caldă

şi parfumată.

Un sfert de oră mai târziu era deja îmbrăcată. Purta o rochie din mătase neagră cu guler pe gât, al cărei corsaj era împodobit cu o broderie în stil rustic; ciorapi negri şi pantofii, tot negri cu tocuri foarte înalte, completau toaleta. Genele lungi erau perfect rimelate. În urechi purta clipsuri asortate. Un ultim amănunt după ce aruncă o privire propriei persoane au fost câţiva stropi de parfum.

Şi acum, haina. Trase draperiile, deschise geamul şi încercă să-şi facă o părere referitoare la evoluţia vremii în următoarele ore. Era o seară întunecoasă, bătea vântul, dar pentru moment, ploaia încetase. Cartierul era învăluit în linişte. Trotuarele luceau asemenea solzilor de peşte, şi apa ce băltea pe străzi strălucea în lumina felinarelor. O maşină dădu colţul străzii, intrând pe sub arcada dintre clădiri. Părea asemenea unei pisici enorme ce adulmeca, dând târcoale prin Mews. Victoria închise geamul şi trase perdelele. Luă o haină de blană aflată în cuierul din hol, se îmbrăcă, bucurându-se de căldura ei, îşi căută cheile, controlă dacă avea portvisitul în geantă, stinse gazele focului din cămin ca şi luminile de pe scara interioară şi porni spre uşa de la intrare.

Abia făcuse câţiva paşi când clopoţelul de la intrare prinse să sune:

„La naiba!” Probabil doamna Tingley dorea să ceară cu împrumut o cană de lapte. Totdeauna rămânea fără lapte în cele mai nepotrivite momente. În mod sigur, era dornică şi de o îndelungată conversaţie. Victoria coborî în fugă ultimele trepte şi deschise larg uşa. Undeva, ceva mai departe, sub un felinar, zări maşina pe care o observase cu câteva minute mai devreme intrând pe stradă. Un Volvo vechi, de tipul celor destinate familiilor numeroase. Şoferul era de nevăzut. Uimită, privi în jur şi era pe cale să renunţe să dezlege enigma maşinii fără şofer când, din întunericul nopţii, se desprinse o umbră şi înaintă către uşă. Când glasul necunoscutului ajunse la urechile sale.

Victoria se simţi asemenea celui care cade în gol de la etajul douăzeci şi trei. Vântul purta de-a lungul aleii o pagină

ruptă dintr-un ziar, dar Victoria nu mai vedea şi nu mai auzea nimic în afara bătăilor propriei sale inimi.

— Nu eram sigur că mai locuieşti încă aici.

Încercă să-şi spună că ceea ce se întâmpla nu era adevărat. Oamenilor obişnuiţi, celor asemenea ei nu li se putea întâmpla aşa ceva. Scena părea desprinsă din cărţi.

— M-am gândit că poate te-ai mutat. De fapt, eram sigur că nu mai locuieşti aici.

Victoria clătină uşor din cap.

— A trecut mult timp, şopti el.

— Da, răspunse Victoria.

Simţea cum gura i se uscase şi vorbele ieşeau cu greu.

Oliver Dobbs. Căuta să citească urmele trecerii timpului pe chipul acestuia dar nu putea găsi niciuna. Purta chiar acelaşi gen de haine ca pe vremea când îl cunoscuse, ponosite şi lipsite de eleganţă. Dar trupul său elegant, silueta perfectă făceau ca aceste veşminte să capete distincţie şi eleganţă.

— Se pare că tocmai te pregăteai să ieşi în oraş.

— Da... tocmai plecam. De fapt, am şi întârziat deja. Dar...

Victoria se retrase câţiva paşi.

— Cred că ar fi mai bine să intri. Este rece.

— Nu-ţi fac probleme?

— Nu. Dar, trebuie să plec.

Repeta aceste cuvinte ca şi când avea nevoie de o portiţă de scăpare dintr-o situaţie absolut imposibilă. Se întoarse şi se pregătea să urce scările. Oliver porni şi el în urma Victoriei, apoi se opri spunând:

— Mi-am uitat ţigările în maşină.

Brusc, dispăru în întuneric, ieşind pe uşă. Victoria rămase la jumătatea scărilor aşteptând. Oliver reveni în scurt timp şi închise uşa în urma lui. Văzându-l, Victoria porni să urce şi când ajunse la etaj se opri în dreptul căminului.

Oliver o urma îndeaproape. Privirile lui alunecau de-a lungul camerei, încercând să surprindă fiecare amănunt, orice posibilă schimbare: pereţii tapetaţi, cretonul înflorat, vitrina de colţ din lemn de pin pe care Victoria o cumpărase de la un anticar. Zări şi tablourile şi cărţile Victoriei. Zâmbi mulţumit.

— N-ai făcut nicio schimbare. Totul este aşa cum îmi aminteam. Este minunat să descoperi că există şi lucruri care nu s-au schimbat de-a lungul timpului.

Privirile lui poposiră apoi asupra ei.

— Mă temeam că nu te voi mai găsi aici. M-am gândit că poate te-ai măritat şi te-ai mutat. Eram convins că uşa îmi va fi deschisă de o necunoscută. Şi iată-te aici. Miracol. Minune.

Victoria era incapabilă să gândească. Nu găsea nimic de spus. Rămăsese mută. Apoi îşi spuse „chiar am rămas fără glas”. Căută cu disperare cuvintele potrivite. Privirile îi fugeau în jurul încăperii. Chiar sub rafturile cu cărţi se afla un mic bar în care ţinea câteva sticle cu băutură.

— Vrei să bei ceva? întrebă ea.

Puse poşeta pe măsuţă şi se îndreptă spre bar. Deschise şi găsi o sticlă cu sherry, o jumătate de sticlă cu vin şi o sticlă în care se mai găseau câteva înghiţituri de whisky. O luă pe cea din urmă şi se scuză:

— Îmi pare rău, dar cred că nu am altceva.

— Este perfect.

Se apropie pentru a-i lua sticla din mână.

— Voi turna eu.

Dispăru în bucătărie. Se simţea ca acasă în apartamentul ei, de parcă ar fi plecat de acolo doar cu o zi în urmă.

Victoria ascultă clinchetul paharelor şi apa ce curgea în chiuvetă.

— Vrei şi tu? strigă Oliver din bucătărie.

— Nu, mulţumesc.

Reveni din bucătărie ţinând paharul în mână.

— Unde are loc petrecerea?

— În Campden Hill. Sunt invitată de prietenii mamei.

— Va dura până târziu?

— Nu cred.

— Te vei întoarce pentru o masă târzie de seară?

Victoria se temea să nu izbucnească în râs. Acest Oliver Dobbs avea îndrăzneala să o invite la cină în propriul ei apartament.

— Cred că da.

— Perfect. Du-te la petrecere şi eu te voi aştepta aici.

Zărind expresia de pe chipul ei se grăbi să adauge:

— Este vorba despre o problemă importantă. Trebuie să stăm de vorbă. Am nevoie de timp.

Vorbele lui păreau prevestitoare de rău, de parcă ar fi fost urmărit de poliţie sau de o persoană dubioasă din Soho, ameninţând să-i ia viaţa cu un cuţit.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Pari îngrijorată cu adevărat. Nu, nu s-a întâmplat nimic rău. Ai ceva de mâncare în casă?

— Nişte supă. Ouă, şuncă. Pot face şi o salată. Sau poate vrei să ieşim împreună. În apropiere se află un restaurant grecesc, abia l-au...

— Nu, nu putem ieşi. În niciun caz.

Răspunsul era categoric. Teama Victoriei se înteţi.

— Adevărul este că nu ţi-am spus de la început tot ce trebuie să ştii. Voiam să aflu cum stau lucrurile cu tine. Trebuie să-ţi mai spun ceva. Nu sunt singur. Mai este cineva în maşină. Suntem doi.

— Doi?

Imaginile se succedau cu repeziciune în mintea Victoriei. Să fi fost vorba de o iubită? De un prieten la cataramă, beat mort? Poate un câine?

Drept răspuns, Oliver lăsă paharul pe măsuţă şi pomi pe scări în jos. Victoria auzi uşa de la intrare deschizându-se şi ecoul paşilor lui în timp ce traversa aleea. Lăsase uşa deschisă şi când reveni în casă îl auzi închizând-o cu o deosebită atenţie, cu piciorul. Motivul acestor precauţii îl constituia povara din braţele lui, povară reprezentată de un băieţel dolofan ce dormea buştean.

3
VINERI

Era şapte şi un sfert. Se sfârşise o zi epuizantă şi John Dunbeath viră conducându-şi maşina în calmul aparent din Cadogan Place, de-a lungul aleii înguste. Îşi croia drum cu greu printre maşinile parcate. În cele din urmă reuşi să găsească un loc, aflat chiar în apropierea uşii sale. Opri motorul, stinse luminile şi se întoarse pentru a-şi lua servieta aflată pe bancheta din spate ca şi haina de ploaie. Coborî din maşină şi o încuie.

După plecarea de la birou începuse coşmarul întoarcerii acasă, prin ploaia nemiloasă. O jumătate de oră mai târziu, rafalele de ploaie se domoliseră. Vântul continua să bată şi cerul rămânea încă întunecat, în tonuri de cenuşiu datorate luminilor oraşului. Acestea împrăştiau pete stranii ce păreau a se fugări asemenea unor nori prevestitori de furtună. După zece ore petrecute într-o atmosferă supraîncălzită, aerul proaspăt al serii avea darul de a-l înviora. Păşea încet de-a lungul trotuarului, servieta lovindu-i uşurel piciorul. Respiră adânc de câteva ori şi simţi cum oboseala dispărea.

Îşi căută cheile, în vreme ce se apropia de uşa neagră, cu clanţă lucitoare din alamă şi cu o cutie pentru scrisori pe care portarul o lustruia în fiecare dimineaţă cu mult sârg. Construcţia înaltă, în stil londonez, fusese transformată cu ceva timp în urmă şi fusese împărţită în apartamente. În ciuda covorului perfect întreţinut, holul şi casa scărilor emanau aer stătut, o atmosferă irespirabilă, claustrofobică din pricina încălzirii centrale. Mirosul îl întâmpină ca în fiecare seară. Închise uşa cu partea posterioară a trupului său, îşi luă corespondenţa aflată în căsuţa destinată lui şi porni să urce scările. Locuia la etajul doi într-un apartament ce fusese realizat cu multă dibăcie din dormitoarele principale ale fostei case. Era un apartament mobilat pe care un prieten i-l găsise

în momentul în care John părăsise New York-ul şi venise să lucreze la Londra în sediul european al corporaţiei Warburg Investment. Când coborâse pe aeroportul Heathrow apartamentul îl aştepta deja. După şase luni se obişnuise să locuiască în el. Nu îl privea ca pe un adevărat cămin, dar se simţea bine când revenea seara şi deschidea uşa. Era un loc destul de bun pentru un bărbat singur, necăsătorit.

Descuie uşa, intră şi aprinse lumina. Pe măsuţa din hol se afla un mesaj din partea doamnei Robbins, menajera sa, recomandată de portar. Aceasta venea în fiecare dimineaţă şi se ocupa de micile treburi gospodăreşti. John o văzuse o singură dată, chiar la începutul şederii sale la Londra. Atunci îi încredinţase cheia apartamentului şi îi spusese ce aştepta din partea ei. Doamna Robbins îi arătase fără nicio reticenţă faptul că nu era absolut deloc necesar să i se spună ce are de făcut. Era o persoană robustă. Purta permanent pălărie şi îşi etala respectabilitatea ca pe o armură. La sfârşitul întâlnirii lor, John rămăsese cu convingerea că nu el fusese cel care avusese de spus ceva, ci doamna Robbins îl cântărise şi evaluase persoana pentru care avea să lucreze. În cele din urmă ajunsese la concluzia că trecuse testul cu bine şi doamna Robbins îl acceptase alături de încă doi sau trei locatari privilegiaţi din acelaşi imobil. Din acea zi, John n-o mai întâlnise pe doamna Robbins, dar păstrau legătura prin scurte bileţele pe care şi le lăsau unul celuilalt. În acelaşi fel se rezolvau şi problemele financiare.

John lăsă jos servieta, aruncă haina de ploaie pe un scaun, îşi îndreptă atenţia asupra scrisorii lăsate de doamna Robbins şi a corespondenţei luată de portar şi porni spre camera de zi. Această încăpere era decorată în nuanţe de bej şi maro şi avea un aer cu totul impersonal. Un tablou care aparţinuse unui alt locatar atârna pe perete şi o bibliotecă ce conţinea cărţile unui alt locatar încadra şemineul. În ciuda prezenţei acestor obiecte străine lui, John nu simţea nici cea mai mică dorinţă de a face o schimbare.

Existau momente în care, fără niciun motiv anume, pustietatea ce caracteriza viaţa lui personală, nevoia de a fi întâmpinat de cineva când sosea acasă, lipsa de afecţiune îl

copleşeau, zdrobind armura protectoare pe care şi-o clădise cu atâta amar şi chin. În asemenea momente nu putea stăvili şuvoiul amintirilor. Vedea aievea apartamentul său din New York. Se vedea pe sine sosind acasă în căminul său strălucind de lumină şi culoare. Covoarele, îmbinarea perfectă a culorilor pe care Lisa o realiza cu talentul ei uimitor, pasiunea ei pentru perfecţiunea celui mai mic detaliu ornamental şi lipsa ei de preocupare faţă de contul din bancă al soţului său îi provocau amintiri dureroase. Invariabil, aceste clipe dureroase erau marcate de apariţia Lisei aşa cum era ea la începutul căsniciei lor. De o frumuseţe răpitoare, îmbrăcată cu o toaletă transparentă creaţie de la Renta, îl aştepta afectuoasă, cu un pahar cu martini şi îl săruta învăluindu-l în aroma exotică a trupului ei. John o săruta, lua paharul din mâna ei şi se bucura de prezenţa ei.

Dar, de cele mai multe ori, aşa cum se întâmpla şi în această seară, John era mulţumit de liniştea ce-l înconjura când păşea pragul apartamentului său din Londra; se bucura de răgazul oferit pentru a-şi citi corespondenţa, îşi turna ceva de băut şi încerca să se adune după o zi de muncă ce-l solicitase din plin. Aprinse toate luminile din încăpere ca şi focul electric din cămin. Brusc, şemineul împrăştie o lumină caldă, pâlpâind asemenea unui foc adevărat. Trase draperiile grele din catifea, îşi turnă un Scotch şi apoi citi biletul doamnei Robbins.

Notele sale erau extrem de scurte şi păreau asemenea unor telegrame.

Sosit lenjeria. Două şosete şi două batiste lipsă.
Domnişoara Mansell a sunat. Aşteaptă telefon urgent.

Aruncă o privire şi celorlalte plicuri. Unul conţinea o declaraţie bancară, altul un raport al companiei; printre acestea se aflau şi câteva invitaţii şi o scrisoare par avion din partea mamei sale. Le puse pe toate deoparte şi aşezându-se pe braţul canapelei formă un număr de telefon.

Ea răspunse instantaneu, cu respiraţia întretăiată, ca de obicei, ca şi când s-ar fi aflat într-o perpetuă goană.

— Da?

— Tania, eu sunt.

— Dragule, nu speram că vei mai suna.

— Îmi cer scuze, dar acum am intrat. Abia am avut timp să citesc mesajul tău.

— Dragul de tine, cred că eşti zdrobit de oboseală, îmi pare rău, dar au intervenit atâtea, încât nu ne mai putem vedea în această seară. Problema constă în faptul că trebuie să plec la ţară chiar acum. Azi dimineaţă, m-a sunat Mary Colville şi mi-a spus că este vorba despre o petrecere şi una dintre fete s-a îmbolnăvit. Era îngrozită că s-ar putea ca lucrurile să nu iasă bine; aşa încât trebuie să plec. Am încercat să refuz şi să-i spun că am deja un program bine stabilit în această seară, dar m-a asigurat că vei fi binevenit mâine dimineaţă, dacă vrei să petrecem weekend-ul împreună.

Brusc, Tania rămase fără grai şi nu pentru că nu mai avea nimic de spus, ci pentru că îşi pierduse respiraţia. Şuvoiul vorbelor sale, graba cu care vorbea şi care-i tăia respiraţia adeseori, aranjamentele ei mondene care totdeauna se suprapuneau unul celuilalt, toate acestea o făceau să pară fermecătoare pentru John. Poate atracţia pe care o simţea către ea se datora şi faptului că era extrem de diferită de fosta lui soţie. Tania avea veşnic nevoie de cineva care să pună ordine în viaţa ei şi era atât de împrăştiată şi uitucă încât în căpşorul ei nu se strecurase niciodată gândul că ar fi fost necesar să facă ordine în existenţa lui.

John îşi privi ceasul.

— Dacă trebuie să ajungi la o petrecere la ţară în această seară, nu crezi că este deja cam târziu?

— Ba da, scumpule. Am întârziat îngrozitor de mult, dar nu cred că această remarcă este cea mai potrivită pe care puteai să o faci. Trebuia să-mi spui cât de dezamăgit eşti.

— Se înţelege că sunt dezamăgit.

— Şi vei veni mâine la ţară?

— Tania, îmi pare rău, dar acest lucru este imposibil. Trebuie să plec în Orientul Mijlociu. Mâine dimineaţă voi fi în avion.

— Nu se poate. Este insuportabil. Cât timp vei fi plecat?

— Doar câteva zile. Cel mult o săptămână. Depinde de cum merg treburile acolo.

— Mă suni când te întorci.

— Bineînţeles.

— Am sunat-o pe Imogen Fairburn şi i-am spus că în această seară nu voi putea răspunde invitaţiei sale.

A înţeles şi mi-a mărturisit că abia aşteaptă să te vadă, chiar dacă eu nu te voi însoţi. Dragule, nu crezi că toate merg pe dos? Eşti cumva supărat?

— Da, sigur, sunt chiar furios, o asigură el cu glas blând.

— Dar înţelegi că totul se datorează întâmplării, nu-i aşa?

— Înţeleg perfect. Te rog să-i mulţumeşti lui Mary pentru invitaţie şi să-i explici care sunt motivele.

— Sigur, de bună seamă că aşa voi face şi...

O altă caracteristică a Taniei o reprezenta incapacitatea ei de a încheia o convorbire telefonică. John o întrerupse cu fermitate.

— Tania, te rog, nu uita că ai un angajament în această seară. Închide telefonul, termină de împachetat şi porneşte la drum. Dacă ai puţin noroc vei ajunge la familia Colville în mai puţin de două ore.

— Dragule, iată de ce te ador.

— Te voi suna.

— Aşa să faci. Pa.

În cele din urmă, Tania închise telefonul. John puse şi el receptorul la locul său şi rămase cu privirile pironite asupra lui. Se întreba de ce nu trăia un sentiment de dezamăgire în faţa refuzului unei femei atât de atrăgătoare. De ce nu suferea de vreme ce aceasta acceptase o invitaţie mult mai tentantă decât cea făcută de el. Reflectă asupra acestei atitudini doar câteva momente şi apoi îşi spuse că nu avea rost să-şi piardă timpul pentru rezolvarea acestei dileme. Formă numărul de telefon al restaurantului Annabel unde reţinuse o masă pentru două persoane, îşi termină băutura din pahar şi apoi se îndreptă spre duş.

Chiar înainte de a porni către petrecerea organizată de familia Fairburn, primi un telefon de la vicepreşedintele

companiei pentru care lucra. Acesta se afla în drum spre casă, la bordul Cadillac-ului său şi dorea să-i împărtăşească lui John câteva din ideile sale legate de călătoria acestuia în Bahrein. Conversaţia dură ceva timp; apoi, John îşi notă ideile pe care vicepreşedintele i le sugerase. Toate acestea îi luară ceva timp, prin urmare, în momentul în care ajunse în Campden Hill, era deja cu trei sferturi de oră în întârziere.

Petrecerea era în toi. Pe stradă nu se mai găsea niciun loc de parcare, aşa încât, timp de alte cinci minute căută un loc unde să poată lăsa maşina. Din spatele ferestrelor de la parter răzbăteau glasurile invitaţilor şi printre draperiile grele se strecurau unde de lumină. Imediat ce sună, uşa se deschise. În spatele ei un bărbat – special angajat pentru această ocazie – îmbrăcat cu o haină albă îi ură „bună seara” şi îl îndemnă pe John să urce scările.

Casa era primitoare şi elegantă. Se cheltuiseră mulţi bani pentru decorarea ei: covoare groase, arome ameţitoare ca într-o seră. În timp ce urca scările, zumzetul glasurilor se amplifică. Prin uşa care ducea către salonul lui Imogen, John zări o seamă de oaspeţi, chipuri anonime. Unii beau, alţii fumau, unii mestecau din gustările oferite de gazdă. Toţi aveau un singur gând: să vorbească cât mai mult. O pereche stătea de vorbă chiar în capătul scărilor. John zâmbi şi îşi ceru scuze în încercarea sa de a-şi face loc printre ei.

— Simţeam nevoia să luăm o gură de aer proaspăt, spuse tânăra femeie, ca şi când dorea să se scuze pentru că îi stăteau în cale.

Lângă uşa deschisă se afla o masă amenajată în chip de bar. Lângă masă se afla un chelner.

— Bună seara, domnule. Vă pot servi cu ceva?

— Scotch şi soda, te rog.

— Bineînţeles şi cu gheaţă.

John zâmbi larg. „Bineînţeles” fusese rostit de către barman, cu un anume înţeles. Recunoscuse americanul aflat în faţa sa. John rosti şi el un „bineînţeles” scurt şi apoi întrebă unde putea fi găsită doamna Fairburn.

— Îmi pare rău, domnule, dar cred că trebuie să o căutaţi pe doamna Fairburn printre oaspeţi. Asemenea acului în carul

cu fân, dacă-mi este permis să spun.

John îi dădu dreptate şi după ce luă o gură zdravănă de whisky porni să străbată mulţimea oaspeţilor.

Era mai puţin rău decât se aşteptase. A fost recunoscut, salutat şi în scurt timp atras în mijlocul unui grup de oaspeţi, unde i s-au oferit gustări cu somon afumat, un trabuc, informaţii referitoare la curse.

— Bătrâne, fără niciun comentariu! Mâine la ora 3.30 ne vedem la Doncaster.

O tânără care îl mai întâlnise o dată sau de două ori se apropie de el şi îl sărută, trezindu-i temerea că pe obrazul său puteau exista urme de ruj. Un tânăr înalt, cu o chelie asemenea unui moşneag îşi croi drum către el:

— Trebuie să fii John Dunbeath. Numele meu este Crumleigh. L-am cunoscut pe colegul tău, cel căruia i-ai urmat în funcţie. Cum stau lucrurile în lumea finanţelor?

John îşi ţinea paharul în mână, sorbind câte puţin din băutură, din când în când. Cu toate acestea, paharul lui continua să fie umplut de un chelner foarte grijuliu. Simţi cum cineva îl călcă pe picior. Un tânăr, purtând o cravată viu colorată se ivi pe neaşteptate alături de el. La braţul său o tânără protesta vehement. Nu putea avea mai mult de şaptesprezece ani şi părul său arăta asemenea pufului de păpădie.

— ... Tânăra aceasta doreşte să te cunoască. Te soarbe din priviri de când ai intrat.

— Termină, Nigel. Eşti oribil.

Din fericire, John reuşi, din priviri, să localizeze prezenţa gazdei sale. Îşi ceru scuze şi croindu-şi drum, cu greu, porni către ea.

— Imogen!

— John, dragule!

Era o femeie deosebit de frumoasă: părul de culoare cendré, ochi albaştri, tenul ca al unei adolescente şi o atitudine provocatoare, pe care nu se sfia să o afişeze.

John o sărută politicos, căci era evidentă dorinţa ei de a fi sărutată pe obrazul asemenea unei petale de floare.

— Minunată petrecere!

— La fel ca şi prezenţa ta. Îmi pare rău că Tania nu a putut veni. Mi-a telefonat şi mi-a spus că trebuia să plece urgent în afara Londrei, la ţară. Era extrem de dezamăgită. Şi eu am trăit aceeaşi adâncă dezamăgire când mi-a dat această veste. Abia aşteptam să vă văd pe amândoi. Oricum, important este că te afli acum, aici. Pe Reggie l-ai întâlnit deja? Aştepta cu nerăbdare să poarte cu tine o conversaţie plictisitoare referitoare la un stoc de acţiuni sau ceva asemănător.

Un cuplu aştepta la câţiva paşi pentru a-şi lua rămas bun de la gazda lor.

— Nu te depărta, îi şopti Imogen şi apoi toată numai zâmbet se întoarse către oaspeţii săi.

— Chiar trebuie să plecaţi? Nu mai puteţi rămâne? Îmi pare nespus de rău. A fost o mare bucurie pentru mine că aţi răspuns invitaţiei mele. Mă bucur că v-aţi simţit bine.

Reveni lângă John.

— Am o rugăminte. Pentru că ai venit singur, te rog să te ocupi de una dintre invitatele mele. Este frumoasă ca o cadră, dar nu vreau să dau dovadă de lipsă de politeţe dacă îţi spun că nu prea cunoaşte mulţi bărbaţi. Să nu înţelegi greşit, te rog. Am invitat-o pentru că mama ei este una dintre cele mai bune prietene pe care le avem; fata este puţin cam ciudată, trăieşte într-o lume a ei. Fii drăguţ şi poartă-te frumos cu ea.

John, al cărui comportament şi ale cărui maniere fuseseră şlefuite cu migală de către mama sa (lucru pe care Imogen îl cunoştea foarte bine şi tocmai de aceea apelase la ajutorul lui) îşi exprimă încântarea faţă de propunerea primită. Dar unde se afla tânăra femeie?

Imogen care nu era o persoană înaltă, se ridică pe vârful picioarelor şi îşi roti privirile prin cameră.

— Iat-o, acolo în colţ. Hai cu mine şi vă voi face cunoştinţă, spuse ea.

Mâna delicată îl prinse de încheietură cu fermitatea unei liane.

Croindu-şi drum printre invitaţi, porniră să traverseze încăperea aglomerată în care aerul devenise înăbuşitor. John

o urma cu greu, incapabil să se desprindă din strânsoarea mâinii ei. În cele din urmă, ajunseră în ceea ce putea fi numită o oază de linişte în încăperea plină de oaspeţi. Faptul se datora distanţei apreciabile dintre colţul acesta şi bar, ca şi faţă de uşa de la intrare. În sfârşit era mai mult spaţiu şi nu primeai coate din partea nimănui!

— Victoria!

Se sprijinea de spătarul unui scaun şi părea prinsă într-o conversaţie cu un tânăr care urma să plece la o altă petrecere, dovadă papionul şi costumul de seară. Când Imogen îi rostise numele, fata se întorsese cu faţa către ei şi se ridicase. Să fi fost un gest de politeţe faţă de Imogen sau dorea să scape cât mai repede de companionul ei. Greu de spus.

— Victoria, sper că nu te întrerup dintr-o conversaţie interesantă, dar aş dori să ţi-l prezint pe John. În seara aceasta este singur pentru că prietena lui nu l-a putut însoţi, aşa încât te rog să-i ţii companie şi să te porţi frumos cu el.

Vădit stânjenit de comentariile gazdei sale, John continua să zâmbească, politicos.

— Este american şi trebuie să ştii că ţin foarte mult la el, ...

Tuşind uşor şi schiţând un gest de rămas bun, bărbatul îmbrăcat în haine de seară se ridică de pe scaunul pe care-l ocupase alături de Victoria şi se îndepărtă.

— ... şi John... aceasta este Victoria. Mama ei este una din cele mai bune prietene pe care le am. Anul trecut, când eu şi Reggie am fost în Spania, am locuit la ea, în Sotogrande, în cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată. Şi cu aceasta am încheiat prezentările. Acum vă las căci aveţi multe de discutat.

În timpul acestui discurs, strânsoarea din jurul încheieturii mâinii sale nu slăbise niciun moment şi John simţea cum degetele sale erau pe cale să se desprindă unul câte unul şi să pice. Dar, odată cu ultimul cuvânt rostit, Imogen îi eliberă, în sfârşit, mâna. John se simţea asemenea unui prizonier căruia i se scoseseră cătuşele.

— Îmi pare bine, Victoria.

— Şi mie, rosti Victoria.

Imogen nu găsise cele mai potrivite cuvinte pentru a o descrie. Nu era frumoasă asemenea unui tablou, dar avea o strălucire, o puritate care îi amintea cu nostalgie de tinerele din America pe care le cunoscuse pe vremea adolescenţei sale. Părul blond deschis, mătăsos, lung şi drept îi încadra chipul oferindu-i un aer atrăgător. Avea ochi albaştri şi un oval perfect al feţei. Gâtul subţire şi lung ca şi umerii înguşti îi ofereau graţie şi eleganţă. Nasul nu avea nimic deosebit, în afara câtorva pistrui, în schimb gura era extrem de atrăgătoare, drăgălaşă şi expresivă. Două gropiţe o încadrau oferindu-i o dulceaţă aparte. Chipul ei te ducea cu gândul fie la o puştoaică căreia îi place să privească marea dintr-o barcă cu pânze, fie la tânăra ce se avântă din vârful pârtiei de schi fără a se teme de frig sau zăpadă.

Un cocktail londonez era locul cel mai puţin potrivit pentru ea.

— Imogen a vorbit despre Sotogrande.

— Da, aşa este.

— De cât timp locuieşte mama ta acolo?

— De aproximativ trei ani. Ai vizitat vreodată Sotogrande?

— Nu, dar am prieteni cărora le place să joace golf şi pornesc într-acolo ori de câte ori este posibil.

— Tatăl meu vitreg joacă golf zilnic. Tocmai acesta este şi motivul pentru care şi-a ales să locuiască în Sotogrande. Casa lui se învecinează cu terenul de golf, astfel încât iese din grădină şi poate juca mingea în cea de a zecea scobitură. Asta-i tot.

— Joci golf?

— Nu, dar există multe alte feluri de a-ţi petrece timpul. Poţi înota şi poţi juca tenis. Dacă doreşti, există posibilitatea să practici echitaţia.

— Tu ce faci în mod frecvent?

— Ei bine, eu nu prea petrec mult timp în aer liber. Totuşi, îmi place să joc tenis.

— Mama ta vine des în Anglia?

— De două sau trei ori pe an. Vizitează în fugă galeriile de artă, vede şase piese de teatru, îşi cumpără toalete noi şi se întoarce la Sotogrande.

John zâmbi amuzat de modul lapidar în care Victoria caracterizase şederea mamei sale în Londra. Victoria îl răsplăti şi ea cu un surâs, apoi se lăsă tăcerea între ei. Subiectul Sotogrande fusese epuizat. Privirile ei se furişau peste umărul lui John apoi reveneau asupra lui temătoare să nu pară lipsită de maniere. John se întreba dacă aştepta pe cineva.

— Îi cunoşti pe mulţi dintre cei prezenţi? întrebă el pentru a alunga tăcerea ce se prelungea.

— Nu, nu chiar. Nu pe toţi. Îmi pare rău că prietena ta nu te-a putut însoţi.

— Aşa cum ţi-a spus şi Imogen, a fost invitată la o petrecere, la ţară.

— Da, înţeleg.

O urmări cum luă un pumn de nuci dintr-un castronel aflat pe masa din apropiere; începu să le mănânce încet, una câte una.

— A spus Imogen că eşti american?

— Da, cred că da.

— Nu vorbeşti cu accent american.

— Dar cu ce fel de accent vorbesc?

— Nu ştiu precis. Genul Alistair Cooke.

— Ai un auz perfect. Mama era de origine americană şi tatăl meu este englez... scuze... scoţian.

— Deci eşti britanic.

— Am paşaport dublu. Sunt născut în Statele Unite.

— Unde anume?

— În Colorado.

— Părinţii tăi trăiesc acolo?

— Au o fermă în sud vestul statului Colorado.

— Nu-mi imaginez pe unde s-ar putea afla.

— În nordul statului New Mexico, la vest de Munţii Stâncoşi şi la est de San Juan.

— Cred că am nevoie de un atlas. Sună interesant, după părerea mea.

— Peisajul este impresionant.

— Presupun că ai mers călare mai înainte de a putea face primii paşi.

— Nu eşti departe de adevăr.

— Cred că îmi pot imagina cum arată acele locuri, spuse Victoria şi în acel moment chiar trăia un sentiment ciudat că putea vedea cu ochii minţii peisajul impresionant.

— Când ai părăsit acele ţinuturi?

— Când am împlinit unsprezece ani am fost trimis la şcoală, pe coasta de est. Apoi am venit în Anglia şi am fost înscris la Wellington pentru că acolo a studiat şi tatăl meu, după care am urmat cursurile la Cambridge.

— Chiar ai naţionalitate dublă. Ce a urmat după Cambridge?

— M-am întors la New York pentru un timp după care am revenit la Londra. Sunt aici din vară.

— Lucrezi pentru o companie americană?

— O bancă de investiţii.

— Ai mai fost în Colorado?

— Sigur. Merg acolo ori de câte ori mi se oferă prilejul. În ultimul timp, însă, am fost foarte ocupat şi nu am avut timp.

— Îţi place să trăieşti în Londra?

— Da, foarte mult.

Văzându-i chipul îngândurat se grăbi să o întrebe:

— Ţie nu-ţi place Londra?

— Ba da, dar doar pentru că o cunosc foarte bine. Pur şi simplu nu-mi pot imagina cum ar fi să trăiesc în altă parte.

Şi, din nou, se lăsă tăcerea. Privirile ei porniră să cerceteze încăperea şi invitaţii aflaţi în jurul lor, apoi coborâră asupra ceasului de mână, cu brăţara din aur. John Dunbeath trăia o nouă experienţă: o fată drăguţă îşi privea ceasul cu nerăbdare în vreme ce se afla în compania lui. Spre uimirea sa trăia un sentiment de amuzament şi nicidecum de iritare aşa cum ar fi fost de aşteptat.

— Aştepţi pe cineva? dori el să ştie.

— Nu.

John îşi spuse că în ciuda politeţii, a stăpânirii de sine, chipul ei trăda o atitudine rezervată; avea aerul unei persoane care nu dorea să spună prea multe despre sine. Se întreba dacă aceasta era atitudinea obişnuită sau pur şi simplu orice posibilitate de comunicare între ei era desfiinţată

de conversaţia şi agitaţia din jur, caracteristice unui cocktail londonez. Pentru a păstra aparenţele îi pusese diverse întrebări, dar John nu era sigur că reţinuse mare parte din răspunsurile sale. Făcuseră un schimb de banalităţi fără ca vreunul dintre ei să fi spus multe lucruri despre sine. Poate că aceasta fusese dorinţa ei încă de la început. John nu-şi putea da seama dacă era vorba de timiditate sau pur şi simplu nu o interesa persoana lui. Privirile ei cercetau din nou încăperea. Părea să caute cu disperare un mod de a scăpa de acolo. John începu să se întrebe de ce venise totuşi la petrecere dacă era atât de nerăbdătoare să plece. Sătul de acest joc, luă hotărârea să lase formalismul deoparte şi s-o întrebe direct dacă dorea să plece. Chiar în acel moment îl luă prin surprindere, anunţându-l că în ciuda părerilor de rău pe care le avea, era timpul să plece.

— S-a făcut târziu şi cred că mă aflu aici de o eternitate.

Apoi, brusc, de parcă şi-ar fi dat seama că era pe punctul de a comite o impoliteţe, se grăbi să adauge:

— Scuză-mă, n-am vrut să spun asta, dar cel puţin aşa mi se pare. Totdeauna trăiesc acest sentiment la petreceri. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, dar nu mai pot rămâne. Este deja foarte târziu.

John păstră tăcerea; Victoria zâmbi, din nou, încurajator.

— Trebuie să plec.

— Unde locuieşti?

— În Pendleton Mews.

— Aproape de locuinţa mea. Eu stau în Cadogan Place.

— Este un cartier excelent. Liniştit, nu-i aşa?

În glasul ei se simţea o uşoară disperare.

— Da, oste foarte liniştit.

Cu un gest discret aşează paharul pe masă şi îşi aranjă poşeta pe umăr.

— Ei bine, cred că trebuie să-ţi spun „la revedere”...

Brusc, John se simţi cuprins de un sentiment de curiozitate şi uimire pe care nu-l mai trăise de mult. Îşi spuse că nu avea de gând să se lase trimis la plimbare chiar aşa uşor. Oricum, în lipsa Taniei şi datorită paharului gol pe care-l avea în mână, petrecerea nu mai avea niciun haz pentru el. Ziua

următoare şi lungul zbor către Bahrein se profilau într-un colţ al minţii sale. Trebuia să-şi facă bagajul, să controleze documentele pe care urma să le ia cu el şi să lase câteva instrucţiuni doamnei Richards.

— Şi eu trebuie să plec, spuse John.

— Dar abia ai venit.

— Te voi conduce acasă, răspunse el fără a lua în seamă protestul Victoriei.

Îşi puse paharul pe o măsuţă aflată în apropiere şi se pregăti de plecare.

— Dar nu trebuie să mă conduci.

— Ştiu că nu trebuie, dar îmi face plăcere.

— Pot lua un taxi.

— De ce să iei un taxi dacă putem merge împreună.

— Chiar nu trebuie să...

Conversaţia pe această temă îl plictisea deja.

— Nicio problemă, spuse cu fermitate. Nici eu nu trebuie să ajung târziu acasă pentru că mâine dimineaţă voi fi în avion.

— Pleci în America?

— Nu. Orientul Mijlociu este ţinta călătoriei.

— Ce vei face acolo?

Îi prinse cotul şi porni să o conducă spre ieşire.

— Voi participa la negocieri.

Văzându-i, Imogen era cuprinsă de sentimente contradictorii. Era uimită de uşurinţa cu care fiica bunei sale prietene îl acceptase pe John în preajma sa şi în acelaşi timp era uşor iritată de graba cu care invitatul său părăsea petrecerea.

— John, dragule, dar abia ai venit.

— Este o petrecere minunată, dar mâine dimineaţă plec în Orientul Mijlociu; avionul decolează devreme şi...

— Dar mâine este sâmbătă. Este oribil să fii nevoit să pleci cu avionul într-o zi de sâmbătă. Presupun că acesta este unul dintre inconvenientele cărora trebuie să le facă faţă un viitor nabab. Mi-ar fi plăcut să te am ca oaspete un timp ceva mai îndelungat.

— Şi eu aş fi dorit să mai pot rămâne, dar trebuie să plec.

— Ei bine, ai fost foarte amabil că ai venit. Ai avut timp să

te vezi cu Raggie? Presupun că nu. Îi voi spune eu despre ce este vorba. Când te întorci din călătorie, trebuie neapărat să luăm cina împreună. La revedere, Victoria. Sunt fericită că te-am văzut. Îi voi scrie mamei tale şi îi voi spune că arăţi superb.

În hol, John se grăbi să întrebe:

— Unde ai lăsat haina?

— La parter.

Coborâră împreună. Pe canapeaua din hol se afla un munte de haine. Victoria căută printre ele şi reuşi să-şi scoată haina de blană, probabil moştenită şi extrem de uzată. John o ajută să se îmbrace. Bărbatul îmbrăcat în haină albă şi apretată perfect le deschise uşa şi apoi o închise în urma lor. Porniră alături, prin întuneric, spre locul în care se afla parcată maşina.

În vreme ce aşteptau schimbarea luminilor semaforului, în Church Street, John îşi aminti că nu mâncase nimic în seara aceea iar prânzul îl servise în grabă, sub forma unui sandviş. Ceasul de la bordul maşinii indica ora nouă. Când lumina semaforului se făcu verde, porniră către Kessington, intrând în şuvoiul traficului.

John se gândi la o cină în doi. O observa cu coada ochiului pe tânăra aflată alături de el. Prezenţa ei, aerul rezervat, constituiau o provocare. Mai mult decât atât, era intrigat de atitudinea fetei. Deodată, se trezise în el dorinţa de a dărâma zidul pe care tânăra îl ridica în jurul său. Dorea tot mai mult să ştie ce se ascundea dincolo de atitudinea rezervată, închisă. Trăia sentimentul pe care îl încerca orice fiinţă umană aflată în faţa unui zid înalt pe care se afla inscripţia: TRECEREA INTERZISĂ, zid în spatele căruia se află grădini încântătoare şi alei umbrite. Îi zări profilul fin, conturându-se sub luminile oraşului, chipul înconjurat de gulerul înalt al hainei de blană. De ce să nu încerce?

— N-ai vrea să mergem să cinăm împreună?

— Eşti foarte amabil...

Se întorsese cu faţa spre el şi îl privea cu un aer serios.

— Nu am mâncat nimic în seara aceasta şi dacă vrei să mâncăm împreună...

— Mulţumesc, eşti foarte drăguţ, dar trebuie să ajung acasă. Voi servi cina acasă. Am hotărât să cinez acasă.

Folosea pentru a treia oară cuvântul acasă şi John se simţi descumpănit de hotărârea ei; de implicaţiile pe care le avea acest cuvânt. Se întreba cine o aştepta acasă. O soră, un iubit sau poate un soţ. Toate variantele erau posibile.

— Bine, dacă nu se poate nu voi insista. Dar voiam să ştiu dacă nu doreşti să luăm cina împreună.

— Eşti extrem de amabil... dar... îmi pare rău.

O lungă tăcere se aşternu între ei. Din când în când, Victoria spărgea tăcerea, dornică să-i dea informaţii referitoare la traseul pe care trebuia să-l urmeze pentru a ajunge mai repede în Pendleton Mews. Când ajunseră în faţa arcadei ce separa Mews de restul străzii, Victoria sparse din nou tăcerea:

— Pot să cobor aici. Voi face doar câţiva paşi până la uşă.

Dar, încăpăţânarea lui John creştea cu fiecare minut. Dacă nu dorea să ia cina în compania lui, cel puţin o va conduce până în pragul uşii. Întoarse maşina şi se strecură pe sub arcadă, apoi parcurse drumul până în faţa uşii vopsite în culori vii. Ploaia se oprise, dar pietrele caldarâmului străluceau încă ude, sub luminile felinarelor.

— La ce număr locuieşti?

— Chiar în capătul străzii. Mă tem că nu vei avea loc suficient pentru a întoarce maşina. Va trebui să mergi cu spatele.

— Nicio problemă.

— Gata, aici.

Luminile erau aprinse în clădire, atât la parter cât şi la etaj, deasupra uşii vopsite în albastru. Victoria ridică privirile către ferestrele luminate, de parcă s-ar fi aşteptat ca una dintre ele să se deschidă şi un chip agitat să se ivească în cadrul ei, dându-i veşti rele.

Dar nu se întâmplă nimic. Victoria coborî din maşină şi John se grăbi şi el să coboare, dar nu pentru că se aştepta să fie invitat, ci pentru că fusese extrem de bine educat de către mama sa. Bunele maniere susţineau că trebuie să conduci o doamnă până în pragul uşii, să aştepţi ca ea să descuie, uşa,

să intre, să încuie uşa din nou şi abia apoi să pleci mai departe.

Victoria îşi găsise deja cheile şi tocmai deschidea uşa. Era evidentă dorinţa de a ajunge cât mai repede în apartament.

— Îţi mulţumesc mult pentru că m-ai adus acasă. Ai fost foarte amabil şi cred că n-ar fi trebuit să te deranjezi să...

Tăcu brusc. De undeva, de la etaj răzbăteau până la ei urletele unui copil nervos. Răcnetele copilului îi îngheţară în loc. Se uitau unul la celălalt şi uimirea ce se citea pe chipul lor era deopotrivă de sinceră. Urletele continuară crescând în intensitate şi în furie. John se aştepta să primească o explicaţie, dar nu i se oferi niciuna. În lumina firavă ce se strecura din hol, zări chipul palid al fetei. Un scurt şi sec „noapte bună” veni din partea ei.

Era evident un mod de a-l trimite la plimbare. „La naiba” îşi spuse el şi rosti un „noapte bună” pe măsura celui primit.

— Îţi doresc călătorie plăcută spre Bahrein.

„La dracu’ cu Bahrein”, îşi spuse el, dar rosti simplu:

— Mulţumesc.

— Încă o dată îţi mulţumesc pentru că m-ai adus acasă.

Cu aceste cuvinte uşa albastră se închise în faţa lui. Lumina de la parter s-a stins în clipa următoare. John ridică privirile spre ferestrele de sus protejate perfect de draperiile grele. „La naiba şi cu tine” îşi spuse el şi porni înapoi către maşină.

Urcă la volan şi porni în marşarier, cu viteză, de-a lungul aleii Mews până ajunse la arcadă. Rămase apoi câteva momente în faţa arcadei pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine ca şi buna dispoziţie.

Un copil? Al cui copil? Probabil al ei. Nu exista niciun motiv pentru care nu ar fi putut avea un copil. Simplul fapt că arăta asemenea unei copile nu constituia un motiv pentru care nu ar fi putut avea un soţ sau un iubit. O fată cu un copil.

„Trebuie să-i povestesc Taniei. Va râde în hohote. Pentru că tu nu ai putut să mă însoţeşti la petrecerea lui Imogen, m-am dus singur şi m-am trezit însoţit de o tânără care a trebuit să plece mai devreme pentru că o aştepta un copil acasă”.

Odată ce supărarea se mai risipi, dispăru şi senzaţia de

foame. Rămăsese doar dezamăgirea. Luă hotărârea să renunţe la cină. Avea să se întoarcă acasă şi să mănânce un sandviş. Porni maşina şi gândurile sale prinseră şi ele să zboare către ziua următoare; trebuia să se trezească devreme, să plece spre Heathrow şi de acolo să-şi înceapă lunga călătorie spre Bahrein.

4
VINERI

Oliver şedea pe canapea, strângând în braţe copilul aflat pe genunchii săi. Imediat ce ajunsese la etaj, Victoria zărise ceafa lui Oliver şi chipul rotunjor al fiului său. Uimit de apariţia ei neaşteptată copilul se opri din plâns pentru un moment, apoi înţelegând că nu era vorba de sosirea unei persoane cunoscută lui, porni să ţipe din nou.

Sperând să-l liniştească, Oliver îl legăna în sus şi în jos, dar în zadar. Victoria îşi lăsă poşeta şi se apropie de ei în vreme ce-şi deschidea haina.

— De cât timp este treaz?

— Cam de zece minute.

Copilul urla cu înverşunare aşa încât Oliver se văzuse nevoit să ţipe răspunsul pentru a acoperi glasul băiatului.

— Oare ce se întâmplă cu el?

— Cred că îi este foame.

Spunând acestea se ridică în picioare fără a renunţa la povara sa. Băieţelul purta o pereche de pantaloni din bumbac gros şi un pulover mototolit. Avea părul de culoare arămie; buclele umede din pricina transpiraţiei erau adunate la ceafă. Înainte de a pleca la petrecere, Oliver o informase că băieţelul era fiul său, şi nimic mai mult. Fusese obligată să se mulţumească doar cu această explicaţie. Îi lăsase singuri: copilul dormind adânc pe canapea şi Oliver bând whisky cu apă.

Dar acum... Îi privea fără a rosti niciun cuvânt şi se simţea tot mai neliniştită. Nu ştia nimic despre creşterea copiilor. Nici nu-şi amintea de câte ori ţinuse nu copil în braţele sale. Oare ce mânca? De ce au nevoie pentru a se linişti când ţipă atât de tare şi sunt atât de necăjiţi?

— Cum îl cheamă?

— Tom, spuse Oliver încercând să-l legene şi întorcându-l cu faţa spre ea.

— Tom, spune-i bună seara Victoriei, îşi îndemnă el fiul.

Tom îi aruncă o privire Victoriei şi apoi, în stilul său propriu le aduse amândurora la cunoştinţă ce credea despre ea. Victoria îşi scoase haina şi o aruncă pe un scaun.

— Câţi ani are?

— Doi.

— Dacă îi este foame, cred că ar trebui să-i pregătim ceva de mâncare.

— Cred că ai dreptate.

Văzând că din partea lui nu se putea aştepta la niciun ajutor, Victoria se îndreptă către bucătărie cu inlenţia de a căuta ceva de mâncare pentru micuţ.

Deschise dulapul şi zări borcănelele cu tot soiul de condimente, apoi făina, muştarul, cuburile de concentrat de supă, lintea.

Oare ce căuta el aici, în apartamentul ei, în viaţa ei, după trei ani de tăcere? De ce adusese şi copilul cu el? Unde era mama copilului?

Gem, zahăr şi fulgi de ovăz. Fulgii fuseseră cumpăraţi de mama Victoriei în timpul ultimei sale şederi în Londra, cu dorinţa de a pregăti biscuiţi deosebiţi după o reţetă specială.

— Crezi că mănâncă fulgi de ovăz fierţi în lapte? strigă ea către Oliver.

Oliver nu-i răspunse căci glasul ei nu ajunsese până la el peste urletele fiului său. Victoria se apropie de uşa bucătăriei şi repetă întrebarea.

— Da, cred că da. Presupun că mănâncă de toate.

Simţind cum o cuprinde disperarea, Victoria se retrase din nou în bucătărie, puse o oală cu apă pe foc, turnă fulgi de ovăz în apă şi apoi luă un castron din dulap şi sticla cu lapte din frigider. Când termină de pregătit fulgii, stinse focul şi se întoarse în salon. Dar acesta nu îi mai aparţinea. Devenise camera lui Oliver. Peste tot zărea lucrurile lui: paharul său gol, mucurile ţigărilor pe care le fumase el, copilul său. Scaunul în care copilul călătorise în maşină se afla pe podea alături de pernele care de obicei odihneau pe canapea. Acestea zăceau aruncate şi mototolite în jurul canapelei. Întreaga încăpere răsuna din pricina urletelor micuţului.

Nefericirea lui se revărsa asupra lor. Victoria ajunsese şi ea la capătul puterilor. Luă copilul în braţe şi porni către baie nu înainte de a spune:

— Mergi la bucătărie şi vezi dacă s-a răcit fiertura de ovăz.

Închise uşa de la baie în urma ei şi aşeză copilul pe podea. Îşi făcu singură curaj mai înainte de a da piept cu scutecul murdar şi porni să descheie nasturii pantalonilor pe care îi purta copilul. Spre uimirea şi plăcerea sa copilul nu purta scutec şi era perfect curat. Pentru că în apartamentul ei nu exista nicio amenajare destinată unui copil, încercă să îl convingă pe Tom să folosească toaleta. Dintr-un motiv care îi rămase necunoscut, copilul încetă să plângă.

— Ce băieţel cuminte avem!

Chipul brăzdat de lacrimi, îmbujorat se înălţă către ea şi îi oferi un zâmbet larg. Apoi, privind în jurul său zări buretele de baie şi începu să se joace cu el. Fiindu-i recunoscătoare pentru că încetase să plângă, Victoria îl lăsă să-şi continue joaca. Îi încheie pantalonii şi apoi îi spălă faţa şi mâinile. Toaleta fiind încheiată, se întoarseră în salon.

— A fost la toaletă, îl anunţă ea pe Oliver.

Acesta îşi turnase un nou pahar cu whisky, terminând astfel sticla cu băutură a Victoriei. Într-o mână ţinea paharul şi cu cealaltă o lingură de lemn cu care amestecase fiertura de ovăz.

— Cred că fiertura poate fi mâncată.

Victoria controlă şi ea încă o dată şi apoi turnă o parte din fiertură în castron adăugând şi lapte. Se aşeză în faţa mesei, cu Tom pe genunchii săi şi îi puse castronul în faţă şi linguriţa în mână, lăsându-l să mănânce singur. După prima înghiţitură pe care copilul o luă din castron, Victoria luă un şervet de masă şi îl prinse în jurul gâtului acestuia. Cu o viteză uluitoare, Tom termină conţinutul castronului.

Oliver se desprinse de maşina de gătit de care se sprijinise până în acel moment:

— Voi ieşi pentru câteva minute, o anunţă el pe Victoria.

Aceasta se simţi copleşită de teamă. Bănuiala că ar putea să plece şi să nu se mai întoarcă lua proporţii alarmante în sufletul ei. Dacă pleca şi nu se mai întorcea, rămânea singură

cu un copil de doi ani.

— Nu, nu se poate să pleci.

— De ce nu?

— Nu vreau să rămân singură cu el. Nici măcar nu mă cunoaşte.

— Nici pe mine nu mă cunoaşte şi, cu toate acestea, nu s-a arătat nefericit cât timp s-a aflat numai cu mine. Priveşte-l cum mănâncă. Va face castronul lună.

Se aplecă şi o sărută. Ultimul sărut i-l dăduse în urmă cu trei ani, dar senzaţiile tulburătoare ale acelor zile reveneau în mod alarmant. Le cunoştea mult prea bine. Se topea simţindu-l atât de aproape şi în stomacul ei se căsca un gol dureros. Stând acolo, în faţa mesei de bucătărie, cu fiul său în braţe îşi spunea că nu trebuie să cedeze. Trebuie să reziste.

— Nu voi lipsi mai mult de cinci minute. Vreau să cumpăr ţigări şi o sticlă cu vin.

— Dar te vei întoarce?

— Doamne, cât de bănuitoare ai devenit. Sigur, mă voi întoarce. Nu vei scăpa de mine atât de uşor pe cât crezi.

A plecat şi a revenit nu după cinci minute, ci după cincisprezece. La întoarcerea lui, în salon domnea o ordine perfectă, ca întotdeauna: pernele fuseseră bătute şi înfoiate, hainele dispăruseră, ocupându-şi locul firesc în cuier, scrumierele fuseseră curăţate. O găsi pe Victoria în bucătărie, purtând un şorţ înflorat şi spălând salată verde.

— Unde-i Thomas?

— L-am dus în patul meu. Nu plânge. Cred că va adormi din nou.

Atitudinea rigidă, spatele ei ţeapăn, glasul rece, erau tot atâtea dovezi ale dorinţei Victoriei de a nu se lăsa intimidată. Oliver simţea aerul neîndurător pe care îl inspira atitudinea ei. Puse punga maronie pe masă şi se apropie de ea, îi luă umerii în mâinile sale, obligând-o să se întoarcă şi să îl privească în faţă.

— Eşti furioasă?

— Nu, doar foarte obosită.

— Tot ceea ce se întâmplă are o explicaţie.

— Da şi va trebui să-mi dai această explicaţie.

Îi întoarse spatele din nou şi reluă spălatul salatei.

— Nu pot să-ţi dau nicio explicaţie atâta timp cât nu eşti dispusă să mă asculţi aşa cum se cuvine. Lasă salata şi vino aici, stai jos.

— Mă gândeam că poate doreşti să mănânci. S-a făcut târziu.

— Nu contează cât este ceasul. Avem tot timpul la dispoziţie. Hai, vino. Hai să ne aşezăm.

Cumpărase vin şi o altă sticlă de whisky. Cât timp Victoria îşi scoase şorţul şi îl atârnă la locul lui, Oliver căută cuburi şi turnă whisky în două pahare. Victoria se retrăsese în salon şi o găsi stând pe un taburet cu spatele spre şemineu, aşteptându-l cu un aer extrem de serios. Îi dădu paharul şi apoi îl ridică pe al său:

— Bem pentru revederea noastră?

— Fie, pentru revederea noastră.

Cuvântul *revedere* avea o tonalitate neutră. Era acceptabil. Paharul rece pe care îl ţinea în mână îi oferea un sentiment de linişte. Luă o înghiţitură şi se simţi brusc mult mai bine. Era pregătită să asculte ceea ce avea să-i spună. Avea energia necesară.

Oliver se aşeză pe marginea canapelei privind-o cu seriozitate. Pantalonii lui din jeans aveau două petice artistic aplicate pe genunchi şi cizmele din piele de căprioară erau uzate şi pătate. Victoriei îi trecu prin gând o întrebare: oare pe ce cheltuia banii pe care îi adusese succesul său literar-artistic? Poate pe whisky. Sau poate pe o casă într-un cartier mai bun decât apartamentul din fundătura din Fulham. Apoi gândul îi zbură la bătrânul Volvo parcat pe alee. Privirile îi alunecară pe brăţara de aur a ceasului.

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse el din nou.

— Vorbeşte.

— Credeam că te-ai căsătorit.

— Ai mai spus asta o dată. Când am deschis uşa.

— Deci nu eşti căsătorită.

— Nu, nu sunt.

— De ce?

— Pentru că nu am întâlnit bărbatul cu care să doresc să

mă căsătoresc. Sau poate nu l-am întâlnit pe cel care să vrea să se însoare cu mine.

— Şi cu pictura cum stai?

— Am renunţat după un an. Nu eram suficient de talentată. Stropul de talent pe care-l am nu este suficient pentru a deveni pictoriţă. Nimic nu este mai descurajant decât să ai doar un strop de talent.

— Şi acum cu ce te ocupi?

— Am o slujbă, într-un magazin de îmbrăcăminte în Beauchamp Place.

— Nu pare o activitate care să te solicite în mod deosebit.

— Mie îmi place.

Iată că vorbeau despre ea, dar nu acesta era scopul conversaţiei lor.

— Oliver...

Dar el nu dorea să asculte întrebările Victoriei, poate pentru că încă nu ştia ce să-i răspundă, aşa că o întrerupse fără şovăire.

— Cum a fost petrecerea?

Iată că acum încerca să-i abată atenţia. Îl studie din priviri; Oliver avea un aer inocent. Oare ce se întâmpla? În fond, aveau tot timpul din lume pentru a sta de vorbă, în cele din urmă îi va spune ceea ce dorea să ştie, aşa încât răspunse:

— Ca orice petrecere. O mulţime de invitaţi. Multă băutură. Toată lumea vorbea, dar de fapt nimeni nu spunea ceva interesant.

— Cine te-a adus acasă?

Era surprinsă de interesul manifestat de Oliver, apoi îşi aminti că Oliver fusese totdeauna interesat de viaţa semenilor săi, fie că îi cunoştea, fie că îi întâlnea pentru prima oară. Călătorea cu autobuzul şi asculta conversaţiile călătorilor. Obişnuia să intre în vorbă cu străinii prin baruri, cu chelnerii în restaurante. Toate întâmplările, toate informaţiile erau păstrate într-un colţ al memoriei sale, erau lăsate să dospească, erau prelucrate, pentru ca mai apoi să iasă la lumină în lucrările sale sub o formă sau alta, o frântură de dialog, o situaţie.

— Un american.

— Ce fel de american?

Părea intrigat.

— Un american obişnuit.

— Chel, de vârstă mijlocie, încărcat cu aparate de fotografiat? Onest? Sincer? Hai, spune-mi, trebuie să fi remarcat toate aceste amănunte.

Desigur, Victoria remarcase o serie de amănunte. Americanul era înalt, nu la fel de înalt ca Oliver, dar mai robust, cu umerii laţi şi suplu. Părea genul care joacă squash cu înverşunare ori de câte ori are timp liber, sau face jogging în fiecare dimineaţă îmbrăcat în trening şi încălţat în pantofi sport. Îşi amintea şi ochii americanului, ochi de culoare închisă ca şi părul său aproape negru. Avea un păr aspru, des, care dacă nu este tuns foarte scurt, scapă de sub control. Dar părul americanului era tuns perfect, oferind o notă de eleganţă capului său cu forme perfecte. Probabil frecventa una din frizeriile exclusiviste din Londra.

Vedea aievea trăsăturile puternice ale chipului său bronzat şi dantura perfectă, strălucitoare, stil american. Oare de ce toţi americanii aveau asemenea dantură minunată?

— Nu, descrierea nu se potriveşte.

— Cum îl cheamă?

— John. John nu-mai-ştiu-cum. După părerea mea, doamna Fairburn nu ştie cum se fac prezentările.

— Vrei să spui că nu s-a prezentat singur? Ei bine, atunci nu este un american pur sânge. Totdeauna americanii îţi spun cum se numesc şi cu ce se ocupă; fac acest lucru chiar mai înainte ca tu să fii sigur dacă vrei sau nu să intri în vorbă cu ei.

— Bună, rosti el în cel mai pur accent new yorkez. John Descurcăreţu', trustul aluminiului. Îmi pare bine că ai avut şansa să mă cunoşti.

Victoria zâmbea şi în acelaşi timp se simţea jignită şi gândea că ar fi trebuit să sară în apărarea tânărului care o condusese acasă în automobilul său Alfa-Romeo.

— Din nou, descrierea ta nu se potriveşte. Şi trebuie să ştii că mâine zboară spre Bahrein, adăugă ea de parcă ar fi marcat un punct în favoarea americanului.

— Aha! Petrolist!!

— Oliver, crede-mă, habar nu am.

Deja se plictisise de modul în care era tachinată.

— Din câte înţeleg nu ai aflat prea multe lucruri despre el. Despre ce dracu’ aţi vorbit?

Brusc se lumină la faţă şi zâmbi larg.

— Ştiu, aţi vorbit despre mine.

— Poţi fi sigur că nu am scos un cuvânt despre tine, dar cred că a sosit momentul să vorbeşti tu despre tine. Şi despre Thomas.

— Ce-i cu Tom?

— Hai, Oliver, încetează. Nu mă mai duce cu vorba.

Oliver izbucni în râs. Exasperarea din glasul ei îl amuza.

— Nu sunt un tip prea amabil, aşa-i? în tot acest timp ai stat pe ghimpi dorind să ştii ce se întâmplă. Prea bine. Vrei să ştii adevărul: am furat copilul.

Lucrurile stăteau mult mai rău decât şi le imaginase ea. Victoria era uimită. Avea nevoie de aer. Inspiră adânc.

— De la cine l-ai furat?

— De la doamna Archer. Mama Jeannettei. Soacra mea de demult. Presupun că nu ştii, dar Jeannette a murit într-un accident de avion, în Iugoslavia, la puţin timp după ce s-a născut Tom. De atunci părinţii ei s-au ocupat de Tom.

— L-ai vizitat în tot acest timp?

— Nu. Nu l-am văzut niciodată până azi.

— Şi azi ce s-a întâmplat?

Oliver terminase whisky-ul din pahar. Se ridică şi se îndreptă spre bucătărie pentru a-l umple din nou.

Victoria asculta zgomotele ce veneau din bucătărie: sticla lovită de pahar, clinchetul cuburilor de gheaţă, apa curgând la robinet. Oliver apăru în cele din urmă şi se aşeză pe canapea, cufundându-se între perne şi întinzându-şi picioarele lungi, în faţă.

— Toată săptămâna am petrecut-o în Bristol. O piesă scrisă de mine se pune în scenă la Fortune Theatre. Au început deja repetiţiile, dar am mai avut câteva amănunte de pus la punct cu producătorul spectacolului, am rescris câteva replici ale actului trei. În vreme ce conduceam înapoi spre Londra, în

această dimineaţă, gândul îmi era tot la piesă. Nu eram deloc atent la drum. Într-un târziu, am observat că mă aflam pe drumul naţional 30 şi am zărit indicatorul care semnaliza drumul spre Woodbridge. Acolo locuieşte familia Archer. Şi atunci mi-am zis să încerc. Am întors maşina şi am pornit să le fac o vizită. Nimic mai simplu. Nu ştiu cum să numesc atitudinea mea, un capriciu, poate, o toană. Mâna destinului m-a ajuns.

— Ai văzut-o pe doamna Archer?

— Nu. Doamna Archer era plecată la Londra, probabil pentru a cumpăra cearşafuri de la Harrod’s. Iar acolo am întâlnit o tânără dădacă, ce m-a invitat la dejun fără a-şi pune prea multe întrebări.

— Ştia că eşti tatăl lui Tom?

— Nu.

— Şi ce s-a întâmplat?

— M-a lăsat la masa din bucătărie şi a urcat la etaj să-l aducă pe Tom. Apoi am luat prânzul împreună.

Totul a fost perfect. Mâncarea gustoasă şi sănătoasă. Bucătăria arăta excelent, sclipitor de curată... sterilizată. De fapt întreaga casă pare să fie sterilizată. Nu vezi picior de câine sau de pisică. Nicio carte nu poate fi citită. Scaunele arată de parcă nimeni nu a stat vreodată pe ele. Grădina este plină de straturi de flori oribile; arată asemenea unui cimitir şi aleile parcă au fost trasate cu rigla. Uitasem că acea casă este total lipsită de suflet, de viaţă.

— Dar este căminul lui Tom.

— Atmosfera este sufocantă în acea casă. Îl va ucide. Are chiar şi o carte pe a cărei primă pagină este scris numele său: „Thomas Archer. De la bunica”. Cred că asta a fost picătura finală. El nu este Thomas Archer, ci Thomas Dobbs. Când tânăra care are grijă de el s-a dus să aducă nenorocitul de cărucior pentru a scoate copilul la plimbare, mi-a cerut să-l ţin pe Thomas în braţe. Atunci, l-am scos din casă, l-am urcat în maşină şi am dispărut.

— Dar Thomas nu a fost supărat?

— Nu. Se pare că nu i-a păsat. De fapt, părea foarte mulţumit. Pe drum ne-am oprit şi am petrecut după amiaza

într-un parc. S-a jucat la groapa cu nisip, l-am dat în leagăn, un câine s-a apropiat de el şi au stat de vorbă. Apoi a început să plouă. I-am cumpărat biscuiţi, ne-am urcat din nou în maşină şi am pornit spre Londra. Când am ajuns în oraş, m-am îndreptat spre locuinţa mea.

— Nu ştiu unde locuieşti acum.

— Tot în Fulham. În acelaşi apartament. Nu ai fost acolo, dar cred că bănui că nu este un loc unde să poţi locui; acolo se poate lucra, doar atât. Este un subsol. Arată ca o grotă, deşi am o înţelegere cu o amero-indiană uriaşă care ar trebui să se ocupe de curăţenie; din motive necunoscute mie, locul arată oribil. Totuşi l-am dus pe Tom acolo. El m-a îndatorat adormind în patul meu. În timp ce el dormea am telefonat familiei Archer.

Ultimele cuvinte le-a rostit în treacăt, ca pe o informaţie total lipsită de importanţă. Oliver nu-şi făcea scrupule niciodată şi Victoria ştia prea bine acest lucru, dar cuvintele lui şi tonul cu care le rostise o înfiorară.

— Doamne, Oliver.

— Nu văd de ce nu trebuia să telefonez. În fond este vorba despre fiul meu.

— Dar biata femeie trebuie să-şi fi ieşit din minţi de spaimă.

— Dădaca îmi ştia numele. I l-am spus de cum ne-am cunoscut. Doamna Archer ştia deci că Thomas se afla cu mine.

— Dar...

— Ştii ceva? Foloseşti acelaşi ton ca şi mama Jeannettei. A amândouă aveţi sentimentul că eu nutresc numai inlenţii rele. De parcă aş fi gata să-i zdrobesc capul bietului copil de primul bolovan întâlnit în cale sau poate ceva asemănător.

— Nu, nu m-am gândit la asta, dar nu pot să nu încerc să-mi spun că a trecut printr-un coşmar, biata de ea.

— N-ar trebui să-ţi faci atâtea griji.

— Va dori să-l ia înapoi.

— Bineînţeles că-l vrea înapoi, dar i-am explicat că pentru un timp, Thomas rămâne alături de mine.

— Ai dreptul să faci acest lucru? Din punct de vedere legal,

vreau să spun. Nu va pune poliţia pe urmele tale? Nu le va cere avocaţilor să se pună pe treabă? Nu va apela la înalta curte de justiţie?

— Am mai auzit toate acestea. M-a ameninţat cu tot ce este mai rău. Proces, mandat din partea tribunalului... toate în mai puţin de zece minute. Adevărul este că nu poate face nimic împotriva mea. Nimeni nu mă poate acuza de încălcarea legii. Este fiul meu şi eu sunt tatăl lui. Nu sunt un infractor şi nimeni nu poate declara că nu sunt capabil să am grijă de copil.

— Dar tocmai în asta constă problema. Nu eşti capabil să ai grijă de el.

— Tot ceea ce trebuie să fac este să-i ofer lui Thomas un cămin, hrană, să mă ocup de el.

— Într-un subsol din Fulham?

A urmat o lungă tăcere, timp în care Oliver şi-a stins ţigara cu o încetineală vădit deliberată; apoi rosti rar:

— Tocmai acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

Deci asta era. În sfârşit jucau cu cărţile pe faţă. Acesta era motivul pentru care se afla în apartamentul ei.

— Cel puţin ai dat dovadă de onestitate.

— Eu sunt un tip cinstit. Totdeauna am fost.

Indignarea lui era absolut sinceră.

— Deci vrei ca eu să am grijă de Tom.

— O putem face împreună. Doar nu vrei să-l duc înapoi în văgăuna care este apartamentul meu.

— Dar eu nu pot avea grijă de el.

— De ce nu?

— Pentru că am o slujbă. Şi nici nu este suficient spaţiu în acest apartament pentru a creşte un copil.

— Să nu mai vorbim de comentariile vecinilor, rosti el în falset.

— Vecinii n-au niciun amestec.

— Ai putea să le spui că sunt un văr venit din Austrralia şi Tom este rodul iubirii dintre mine şi o aborigenă.

— De ajuns, Oliver. Termină cu glumele. Nu este un subiect pe seama căruia să faci glume. Ai furat un copil; chiar dacă este al tău tot furt se numeşte. Nici nu înţeleg de ce nu ţipă

din adâncul sufletului pentru că l-ai smuls din căminul său. Este evident faptul că doamna Archer se află într-o stare de disperare maximă; prin urmare, în orice moment ne putem trezi cu poliţia în prag. În aceste condiţii tu nu faci altceva decât remarci care nu sunt defel amuzante.

— Dacă acestea sunt sentimentele tale, cred că este cazul să iau copilul şi să plec.

Chipul i se întunecase în vreme ce rostea aceste cuvinte.

— Nu, Oliver, nu asta am vrut să spun. Încerc să-ţi explic cum stau lucrurile, că trebuie să dai dovadă de înţelepciune, să reflectezi asupra a ceea ce ai de gând să faci.

— Prea bine. Voi reflecta. Priveşte, cât de inteligent pot părea.

Victoria refuză fie şi măcar să zâmbească la gluma lui.

— Te rog, nu fii supărată. N-aş fi venit dacă ştiam că te voi necăji atât de tare.

— Nu ştiu de ce ai venit.

— Pentru că m-am gândit că eşti persoana potrivită pentru a mă ajuta. La început mi-am spus că ar trebui mai întâi să îţi telefonez, dar mi-am imaginat un străin răspunzând la telefon – mai rău, un soţ scorţos – Atunci, ce-aş fi putut face? Ce-aş fi putut spune? Mă numesc Oliver Dobbs, celebrul scriitor şi dramaturg. Am un fiu, un copil mic şi aş dori ca soţia dumneavoastră să aibă grijă de el. Ce spui de o asemenea situaţie?

— Ce se întâmpla dacă nu mă găseai aici?

— Nu ştiu. Aş fi căutat o altă soluţie. Indiferent care ar fi fost situaţia, nu l-aş fi dus pe Thomas înapoi în casa familiei Archer.

— Trebuie să-l duci înapoi. Tu nu poţi avea grijă de el...

De parcă nici nu ar fi auzit cuvintele ei, Oliver o întrerupse:

— Am un plan. Aşa cum ţi-am spus deja, familia Archer nu a făcut niciun pas pentru a recupera copilul, dar există posibilitatea ca ei să înceapă să stârnească valuri. Cred că trebuie să părăsim Londra, pentru un timp. Este adevărat că trebuie să mă gândesc şi la spectacolul din Bristol, dar deocamdată nu cred că vor mai fi probleme. Premiera are loc luni şi după aceea piesa se va afla în mâinile publicului şi la

mila criticilor. Aşa că hai să părăsim oraşul. Tu, eu şi Tom. Ne luăm zborul. Vom merge în Wales sau în nordul Scoţiei, sau în Cornwall şi vom aştepta acolo sosirea primăverii. Vom...

Victoria îl privea înmărmurită de uimire. Era şocată. Furioasă. Indignată. Chiar îşi imagina că era total lipsită de mândrie? Oare nici nu bănuia cât de multă suferinţă îi provocase? Cu trei ani în urmă, Oliver Dobbs ieşise din viaţa ei producând un dezastru teribil. O părăsise, o lăsase singură fără să îl intereseze cât de greu îi era să se adune, să-şi revină la viaţă. Dar sosise momentul în care el hotărâse că are nevoie de Victoria pentru a-i creşte copilul. Şi iată-l aşezat în faţa ei, făcând planuri, încercând să o amăgească, fiind convins că mai devreme sau mai târziu Victoria avea să cedeze.

— ...fără turişti, doar drumuri pustii. Nici nu este nevoie să ne rezervăm camere din timp pentru că toţi hotelierii abia aşteaptă să primească turişti, sunt disperaţi în această perioadă a anului...

Şi Oliver continua să vorbească, ţesând planuri, purtând-o pe Victoria spre marea albastră şi spre câmpurile întinse, încărcate cu narcise galbene; vorbea despre liberate, despre dorinţa de evadare pe care o simte orice muritor când vede pajiştile întinse, bătute de adierea vântului. Victoria îl asculta uimită de egoismul fără margini al celui aflat în faţa ei. Pusese stăpânire pe fiul său când simţise el dorinţa să-l aibă aproape. Acum avea nevoie de o persoană care să-l îngrijească. Şi ea, Victoria, era exact ce îi trebuia. Totul era atât de simplu. Asemenea unei formule matematice elementare.

În sfârşit, Oliver tăcu. Chipul îi era iluminat de entuziasm ca şi când nu-şi putea imagina niciun motiv pentru care propunerea sa ar fi putut fi respinsă. Proiectul său era absolut magnific. După un timp Victoria îi puse o întrebare care o frământa cu adevărat:

— De ce m-ai ales tocmai pe mine?

— Presupun că din pricina felului tău de a fi.

— Adică pentru că sunt o proastă.

— Nu, nu proastă.

— Iertătoare?

— Pentru că nu ai putea vreodată să nu ierţi pe cineva. Tu nu ştii cum să fii necruţătoare. Pe lângă toate acestea, este un moment potrivit pentru a fi din nou împreună. Timpul petrecut împreună nu a fost tocmai rău. Şi am observat că ţi-a făcut plăcere să mă revezi. Sau cel puţin aşa cred, aşa simt pentru că altfel nu m-ai fi invitat în casă.

— Oliver, există şi suferinţe ce nu se văd.

— Ce vrei să spui?

— Pentru Dumnezeu, eu te-am iubit. Ştii foarte bine. Ai ştiut-o totdeauna.

— Dar eu nu am iubit pe nimeni, se grăbi el să îi reamintească. Şi tu ştii la fel de bine acest lucru.

— Te iubeşti numai pe tine.

— Poate. Şi iubesc şi ceea ce încerc să fac.

— Nu vreau să sufăr din nou. Nu mă voi lăsa rănită din nou.

— Pari foarte hotărâtă, observă Oliver şi un zâmbet uşor înflori pe chipul său.

— Nu te voi însoţi.

Oliver nu-i răspunse dar se uită la ea fără să clipească, fără să-şi desprindă privirile de pe chipul ei. Vântul făcea să vibreze una din ferestre. Undeva, afară, o maşină se îndepărta. Vocea unei fete se auzea de dincolo de ferestre chemând pe cineva. Probabil plecau la o petrecere. În liniştea din încăpere se auzea până şi zumzetul traficului londonez.

— Nu poţi să-ţi petreci întreaga viaţă încercând să eviţi loviturile ei. Dacă procedezi astfel întorci spatele oricărei posibile relaţii.

— Vreau să spun că nu doresc să mă mai las rănită de către tine. Te pricepi prea bine la a-i face pe alţii să sufere.

— Acesta este singurul motiv pentru care nu vrei să vii cu noi?

— Numai acesta ar fi suficient, dar mai sunt şi altele, de ordin practic. În primul rând, să nu uităm că am o slujbă.

— Să vinzi haine unor idioate. Caută o scuză şi anunţă că nu te poţi duce. A murit bunica. Sau spune-le că ai un copil... este oarecum adevărul. Dă-ţi demisia. Acum sunt bogat. Pot avea grijă de tine.

— Te repeţi. Ai mai spus acest lucru, cu mult timp în urmă. Realitatea a fost alta.

— Ai o memorie remarcabilă!

— Există lucruri ce nu pot fi uitate.

Ceasul aflat pe consola şemineului prinse să bată. Era ora unsprezece. Victoria se ridică şi puse paharul gol alături de ceas. În oglinda aflată deasupra şemineului zări chipul lui Oliver. Privirile acestuia o urmăreau neîncetat.

— Te temi. Am dreptate?

— Da.

— De tine sau de mine?

— De amândoi, rosti ea sec. Hai să mergem la masă.

Aproape de miezul nopţii sfârşiră cina târzie. Victoria era copleşită de o oboseală cumplită, o stare de epuizare care o împiedica să strângă şi farfuriile goale de pe masă. Oliver îşi turnă ultimii stropi de vin în pahar; cu gesturi lente îşi aprinse o ţigară; părea pregătit să continue conversaţia întreruptă în timpul mesei. În schimb, Victoria se ridică şi-l anunţă scurt.

— Mă duc la culcare.

— Un gest nepoliticos din partea ta, o tachină Oliver.

— Îmi pare rău că trebuie să par nepoliticoasă, dar mă tem că voi adormi stând pe scaun.

— Ce vrei să fac?

— Nu vreau să faci nimic.

Oliver părea să nu-şi piardă răbdarea. Vorbea calm asemenea celui aflat în faţa unei persoane care nu poate judeca limpede.

— Voiam să ştiu dacă doreşti să plec, să mă întorc în apartamentul meu din Fulham. Vrei să-mi petrec noaptea în maşină? Doreşti să-l trezesc pe Thomas şi să dispărem în noapte cu promisiunea că niciodată nu-ţi vom tulbura liniştea din nou? Spune ce doreşti şi mă voi supune dorinţei tale.

— Nu trebuie să-l trezeşti pe Thomas.

— Foarte bine. Atunci voi pleca în Fulham şi el va rămâne aici, cu tine.

— Nu. Te rog, nu. S-ar putea trezi târziu, noaptea şi s-ar speria.

— În acest caz trebuie să rămân aici, hotărî el.

Avea aerul unei persoane pregătită să se acomodeze oricărei situaţii, indiferent de preţul pe care trebuia să-l plătească.

— Unde vrei să mă culc? Pe canapea? Pe comodă? Pe podea în pragul uşii dormitorului tău, asemenea unui câine sau unui sclav credincios?

Neluând în seamă tachinările lui, Victoria răspunse scurt:

— În camera de toaletă se află un divan pe care te poţi culca. Camera este înţesată cu hainele pe care mama le poartă când vine la Londra. Toate sunt puse în valize, aşezate unele peste altele. Divanul este mai confortabildecât canapeaua. Mă duc să-l pregătesc pentru culcare.

Victoria se ridică şi-l lăsă singur cu ţigara şi paharul. Oliver rămase în mijlocul bucătăriei aflată într-o dezordine deprimantă. Din debaraua aflată în camera de toaletă, Victoria scoase o pătură şi aşternuturi. Îndepărtă cutiile şi valizele de pe divan şi pregăti patul, în cameră plutea un aer greu, stătut, cu miros de naftalină (de la haina de blană a mamei). Deschise larg fereastra şi aerul proaspăt şi umed pătrunse în odaie făcând să tremure draperiile groase.

Din bucătărie se auzea zgomot de vase. Probabil, Oliver încerca să facă ordine îngrămădind vasele în chiuvetă sau chiar spălându-le. Victoria era uimită căci activitatea casnică nu se potrivea cu imaginea lui Oliver şi în ciuda oboselii simţea nevoia să se ducă să-l ajute, în semn de recunoştinţă faţă de bunăvoinţa lui. Dar, dacă se ducea să-l ajute, ar fi început din nou să stea de vorbă şi Oliver ar fi încercat, iar, să o convingă să plece împreună cu el şi cu Thomas. Prin urmare, luă hotărârea să-l lase să se descurce singur şi se retrase în dormitor. Pe una din noptiere, o veioză răspândea o lumină caldă. Pe partea cealaltă a patului, departe de oaza de lumină, Thomas dormea cu un braţ aşezat deasupra capului şi cu degetul mare al mâinii drepte vârât în gură. Victoria îl dezbrăcase înainte de a-l aşeza în pat, astfel încât copilul nu avea pe el decât maioul şi chiloţeii. Restul hainelor erau aşezate, împăturite cu grijă pe un scaun alături de pat. Ghetuţele şi şosetele se aflau sub scaun. Victoria se aplecă şi ridică băiatul în braţe. Moliciunea şi căldura trupului micuţ

erau reconfortante. Duse copilul în baie şi cu blândeţe, reuşi să îl convingă să folosească toaleta; apoi fără ca Thomas să se fi trezit din somn îl purtă în braţe către dormitor. Capul copilului atârna uşor într-o parte în vreme ce degetul rămăsese în gură. Îl aşeză uşurel în pat şi copilul oftă mulţumit, cufundându-se într-un somn profund. Victoria spuse în gând o rugăciune ca somnul copilului să nu fie tulburat de nimic până dimineaţă.

Din bucătărie nu mai răzbătea niciun zgomot. Sătul de treburile casnice, Oliver se retrăsese în camera de zi. Apoi îl auzi vorbind la telefon. Doar Oliver putea telefona la miezul nopţii. Victoria se dezbrăcă, îşi puse cămaşa de noapte şi apoi îşi perie părul cu grijă, după care se strecură în pat cu mare atenţie pentru a nu-l deranja pe Thomas. Acesta continua să doarmă netulburat. Rămase în pat, nemişcată, privind ţintă plafonul. După un timp închise ochii, în aşteptarea somnului. Dar acesta nu se grăbea să vină. Mintea Victoriei era tulburată de frânturi de amintiri; imaginea lui Oliver revenind obsesiv o emoţiona profund şi acest sentiment îi trezea spaima. Era ultimul lucru pe care şi-l dorea pe lume: să se simtă din nou atrasă de Oliver. În cele din urmă, temându-se să nu cadă pradă disperării, luă o carte cu intenţia de a citi câteva pagini. Spera că astfel se va linişti şi va putea dormi.

Conversaţia telefonică pe care Olvier o începuse cu ceva timp mai înainte se încheiase şi acesta căuta un program interesant pe care să-l urmărească la televizor. Dar multe dintre programe se încheiaseră deja aşa încât Oliver se văzu nevoit să admită că ziua se sfârşise şi trebuia să se retragă. Victoria îl auzea umblând prin casă şi stingând luminile, apoi intră în baie. Lăsă cartea jos. Asculta cu atenţie. Îl auzi ieşind din baie. Străbătu holul şi se opri în faţa uşii dormitorului. Victoria nu scăpa din priviri mânerul clanţei. Uşa se deschise. Silueta înaltă se ivi în cadrul uşii.

— Dormi?

— Nu încă.

Vorbeau în şoaptă pentru a nu-l deranja pe Thomas. Oliver se apropie de pat şi se aşeză pe marginea lui.

— Ţi-am pregătit patul.

— Ştiu. Am văzut, răspunse el, fără a da semne că ar avea de gând să se retragă.

— Ce-ai hotărât în privinţa lui Thomas?

— Mă voi gândi mâine la această problemă. Ce carte citeai?

— Este una dintre acele cărţi pe care le poţi reciti la nesfârşit. O dată pe an o iau din raft şi încep să o recitesc. Mă simt ca şi când m-aş întâlni cu un vechi prieten.

Oliver citi cu glas tare.

— „Vremea şoimului”.

— Ai citit-o?

— Probabil. Nu-mi amintesc.

— Este scrisă de un anume Roddy Dunbeath şi este vorba despre viaţa unui băiat din Scoţia, în perioada interbelică. Este un gen de autobiografie. Eroul principal şi fratele său au crescut într-o casă minunată numită Benchoile.

Oliver îşi aşeză mâna pe încheietura Victoriei. Palma lui era caldă şi degetele puternice, dar atingerea era plăcută, asemenea unei mângâieri.

— Reşedinţa se afla undeva în Sutherland înconjurată de munţi şi se bucura de avantajul de a se afla lângă un lac. Copilul avea un şoim care obişnuia să vină şi să ia mâncarea chiar din gura copilului...

Mâna lui Oliver urca de-a lungul braţului Victoriei şi presiunea uşoară pe care o exercita se asemăna masajului aplicat unei persoane care a suferit o paralizie îndelungată.

— ... şi avea şi un boboc de raţă, şi un câine pe care îl chema Bertie şi care iubea merele nespus de mult.

— Şi mie îmi plac merele, şopti Oliver.

Cu gingăşie ridică o şuviţă de păr de pe gâtul ei şi o aşeză pe pernă. Victoria îşi auzea, îşi simţea cu acuilate bătăile inimii. Braţul o durea, simţea pielea arzând sub atingerea lui. Continua să vorbească. Se agăţa cu disperare de tot ceea ce putea să alunge senzaţiile pe care le producea atingerea mâinii lui.

— ... există şi un pasaj în care se vorbeşte despre o cascadă către care se îndreptau pentru picnicuri. Mai era şi

un pârâiaş care străbătea plaja şi apoi dealurile forfotind de căprioare. Cascada era sufletul proprielăţii de la Benchoile...

Oliver se plecă asupra ei şi îi acoperi gura cu o sărutare. Şuvoiul vorbelor se opri brusc. Oricum, Victoria era conştientă de faptul că el nu acordase nici cea mai mică atenţie cuvintelor pe care le rostise. Cu gesturi blânde, Oliver trase deoparte pătura care o acoperea şi îşi strecură braţele înlănţuindu-i trupul. Buzele îi alunecară peste obraji, coborâră de-a lungul gâtului.

— Oliver!

Îi rostise numele dar fără ca cea mai slabă şoaptă să tulbure liniştea. La început atingerea lui o speriase cumplit. Dar acum, căldura trupului şi îmbrăţişările lui o trezeau la viaţă, îi deşteptau simţurile. Hotărârea, încăpăţânarea ei de a nu ceda se topeau sub mângâierile lui Oliver. În mintea ei răsuna un glas care îi spunea „nu, nu, nu”; şi mâinile ei împingeau umerii lui Oliver încercând să se elibereze. Dar Oliver era mult mai puternic decât ea. Opoziţia manifestată prin gesturi energice părea de-a dreptul patetică, de parcă ar fi încercat să rostogolească un arbore imens.

— Oliver! Nu.

Poate că reuşise să rostească aceste vorbe căci Oliver continua să o mângâie cu aceeaşi blândeţe şi căldură. Mâinile ei coborâră neputincioase şi alunecară de-a lungul trupului, înlănţuindu-l. Prin bumbacul moale al cămăşii îi simţea trupul, fiecare fibră, fiecare muşchi.

— În sfârşit ai renunţat să te prefaci, şopti Oliver.

Ultima fărâmă de putere o părăsea. Dar bunul simţ îi dicta să nu se lase înfrântă.

— Bine Oliver, dar Thomas...

Râsul vioi, tăcut care îi scutura trupul îi dădu de înţeles că Oliver se amuza copios. Se ridică şi o privi.

— Asta se poate aranja imediat.

O luă în braţe cu aceeaşi uşurinţă cu care îl purtase şi pe fiul său. Victoria se simţea mai uşoară ca o frunză; era ameţită şi pereţii dormitorului dansau în jurul ei. Oliver se îndreptă către uşă, străbătu apoi holul şi intră în micuţa odaie de toaletă, cufundată în întuneric. În aer plutea un miros de

camfor. O aşează cu blândeţe pe patul cald şi moale. Perna apretată îi dădu o senzaţie de prospeţime şi răcoare când îşi lăsă capul pe ea.

Privi în sus spre el încercând să-i distingă trăsăturile şi şopti:

— N-am vrut nicio clipă ca toate acestea să se întâmple.

— Dar eu am vrut.

Victoria gândea că ar fi trebuit să se simtă furioasă, dar era mult prea târziu. Oricum, în acel moment un asemenea gând nu-şi mai avea rostul pentru că şi ea îl dorea.

Mai târziu – ştia că era foarte târziu pentru că auzise ceasul bătând ora două – Oliver se ridică într-un cot căutându-şi jacheta. Luă pachetul de ţigări şi bricheta din buzunar. Flăcăruia lumină scurt încăperea şi apoi totul se cufundă din nou în întuneric. Doar ţigara pâlpâia din când în când.

Victoria îşi odihnea capul pe umărul lui.

— Vrei să facem planuri?

— Ce fel de planuri?

— Pentru ceea ce avem de făcut. Pentru noi: tu, eu... Thomas...

— Voi veni şi eu cu voi?

— Bineînţeles.

— Am spus eu că voi veni?

— Sigur, chicoti Oliver şi o sărută.

— Nu vreau să sufăr din nou.

— Nu ai niciun motiv să te temi. Absolut niciun motiv. Te afli în faţa unei vacanţe. O evadare. Veselie şi iubire. Multă iubire.

Victoria rămase tăcută. Nu găsea nimic de spus. Gândurile ei erau prea răvăşite. De fapt nici nu ştia la ce să se mai gândească. De un singur lucru era sigură: se simţea în sfârşit în siguranţă. Pentru prima dată de când o părăsise Oliver se simţea în sfârşit în siguranţă. Mâine sau poate poimâine urma să plece cu Oliver. Din nou exista cineva în viaţa ei. La bine şi la rău. Poate că de data aceasta lucrurile aveau să meargă mai bine. Poate Oliver se schimbase. Dacă avea sentimente atât de puternice faţă de Thomas, poate îşi schimbase modul de a gândi, de a simţi. Siguranţă. Constanţă. Lucruri

obişnuite, permanente. Iubire faţă de o altă persoană, dorinţa de a rămâne alături de această persoană, pentru totdeauna. De fapt gândurile acestea erau şi ele lipsite de importanţă. Zarurile fuseseră aruncate. Victoria făcuse deja pasul hotărâtor.

Oftă adânc, din pricina confuziei. Nu exista nici urmă de nefericire.

— Unde vom pleca? îl întrebă pe Oliver.

— Oriunde doreşti. Există o scrumieră în această cămăruţă asemenea unui dulap?

Victoria întinse mâna şi pipăi noptiera în căutarea unei scrumiere. O găsi şi i-o dădu lui Oliver.

— Cum se numea locul acela despre care vorbeai pe când te împotriveai să faci dragoste? Locul acela descris în „Vremea şoimului”?

— Benchoile.

— Ai vrea să mergi acolo?

— Nu putem merge în acele locuri.

— De ce nu?

— Nu există niciun hotel. Nu cunoaştem locuitorii din zonă.

— Eu îi cunosc, scumpa mea inocentă.

— Ce vrei să spui?

— Îl cunosc pe Roddy Dunbeath. L-am întâlnit cu doi ani în urmă. Am stat alături de el la unul din acele dineuri jalnic de plictisitoare, organizate pentru decernarea premiilor acordate de televiziune. El se afla acolo pentru o carte pe care a scris-o şi eu am primit o statuetă, un fleac, un premiu neînsemnat pentru un scenariu scris pentru televiziune pe vremea când eram în Sevilia. Pe scurt, ne-am trezit acolo, înconjuraţi de starlete care de care mai prostuţe şi de agenţi cu înfăţişare de rechini. Prin urmare fiecare dintre noi s-a simţit recunoscător celuilalt pentru companie. La sfârşitul serii eram deja prieteni pe viaţă şi m-a invitat să-l vizitez în Benchoile oricând doresc. Până acun nu am răspuns invitaţiei, dar dacă tu vrei să mergem, nu există niciun motiv care să ne stea în cale.

— Chiar vrei cu adevărat?

— Bineînţeles.

— Eşti sigur că invitaţia lui nu a fost un simplu gest de politeţe, dintre acelea pe care oamenii le fac la sfârşitul unei seri petrecute împreună? Dacă va regreta gestul său?

— Nici nu încape vorbă de regrete. M-a invitat cu plăcere. Chiar mi-a dat şi cartea sa de vizită într-un mod uşor desuet. Pot să-i telefonez.

— Oare îşi va aminti de tine?

— În mod sigur. Îi voi spune că vin împreună cu soţia şi cu fiul meu pentru a petrece câteva zile alături de el.

— Totuşi, parcă sunt prea mulţi oaspeţi deodată. Şi nici nu sunt soţia ta.

— Atunci îi voi spune că vin cu iubita şi cu fiul meu. Va sări în sus de bucurie. Are o atitudine rabelaisiană faţă de viaţă. Îl vei îndrăgi, în mod sigur. Este un tip gras, şi permanent se află într-o stare de ebrietate politicoasă. Cel puţin aşa l-am văzut eu la sfârşitul dineului, dar Roddy Dunbeath beat este de zece ori mai fermecător decât cei mai mulţi dintre bărbaţii care nu beau strop de alcool.

— Ne va lua ceva vreme să străbatem drumul până în Sutherland.

— Îl vom face treptat. Oricum, avem tot timpul din lume.

Îşi stinse ţigara şi se întinse pentru a pune scrumiera pe noptieră. Victoria se trezi zâmbind în întunericul camerei.

— Ştii, cred că îmi doresc să merg la Benchoile mai mult decât în orice alt loc din lume.

— E chiar mai bine decât ai fi putut crede. Vei merge la Benchoile cu mine.

— Şi cu Thomas.

— Vei merge cu mine şi cu Thomas la Benchoile.

— Nu mi se pare nimic mai aproape de perfecţiune.

Oliver îşi aşeză mâna uşor pe pântecul ei apoi porni să-i mângâie trupul şi cu aceeaşi blândeţe îi cuprinse sânul în palmă şi murmură:

— Eu cred că te înşeli.

5
DUMINICĂ

La mijlocul lunii februarie, vremea rea s-a întors. Crăciunul fusese însorit ca şi Anul Nou. Vremea fusese blândă şi liniştită şi sărbătorile de iarnă se scurseseră molcom; câteva zile ploioase, alte câteva geroase şi cam atât. „Anul acesta suntem norocoşi” îşi spuneau locuitorii care nu cunoşteau cu adevărat semnele iernii. Păstorii şi fermierii, mai înţelepţi decât ceilalţi, erau de altă părere. Priveau cerul cu atenţie şi adulmecau vântul. Ştiau că tot ceea ce putea fi mai rău încă nu trecuse. Iarna se lăsa încă aşteptată. Sălăşluia încă ascunsă, departe de privirile necunoscătorilor.

Adevăratul ger s-a pornit la începutul lunii. A urmat lapoviţa care s-a transformat în ninsoare şi apoi s-au dezlănţuit furtunile.

— Vin direct din Urali, îşi dădea cu părerea Roddy Dunbeath, ascultând vântul aprig ce se jeluia deasupra mării. Apele mării căpătaseră nuanţe cenuşii, ameninţătoare. Lapoviţa şi spuma talazurilor furioase se abăteau asupra nisipurilor golfului Creagan; în urma valurilor uriaşe rămânea un lung şir de gunoaie pe care natura nu le putea degrada. Cutii vechi de conserve de peşte, plase zdrenţuite, resturi de sfoară înnodate, ambalaje din plastic pentru detergenţi, cauciucuri de maşini şi chiar câte un pantof desperecheat şi scâlciat putea fi văzut la malul mării.

Pe uscat, dealurile erau învăluite în hlamidele zăpezilor şi vârfurile lor se pierdeau în norii întunecoşi ce se fugăreau pe cer. Zăpada spulberată de vânturile ce băntuiau câmpurile se aduna în troiene înalte, sufocând drumurile înguste dintre dealuri. Oile, în cojoacele lor de lână aveau şanse să supravieţuiască, dar vitele căutau adăpost în scobiturile dintre stânci şi fermierii se vedeau nevoiţi să le care nutreţuri cu tractorul de două ori pe zi.

Obişnuiţi cu iernile aspre şi aşteptându-se ca vremea să se

manifeste cu furie ca de fiecare dată, localnicii primeau cu stoicism şi calm încercările la care erau supuşi. Căsuţele şi fermele risipite pe dealurile însingurate erau total izolate de restul lumii, dar pereţii din piatră erau groşi şi rezerva de hrană era suficient de bogată. Făină de ovăz se găsea din belşug ca şi nutreţ pentru vite. Viaţa mergea înainte fără probleme. Furgoneta de culoare purpurie a poştei îşi făcea drumurile zilnic, străbătând văi înguste. Gospodine robuste, încălţate în cizme înalte de cauciuc şi înfăşurate în câte două-trei jachete groase, ieşeau din casă şi hrăneau păsările sau întindeau rufe la uscat, în gerul muşcător.

Era duminică.

Doamne Dumnezeule, pastorul nostru
El mă duce în loc cu verdeaţă...

Radiatoarele instalaţiei de încălzire din biserică erau călduţe, dar curenţii reci se năpusteau din toate colţurile. Cei câţiva membri ai congregaţiei, redusă la minim de credincioşi din pricina vremii, îşi uneau glasurile într-un ultim imn ce încheie serviciul religios de dimineaţă. În ciuda eforturilor acestora, furia vântului aproape le acoperea vocile.

Jock Dunbeath stătea singur în strană şi ţinea în mâinile înmănuşate, cartea de rugăciuni. Nu privea cuvintele scrise în carte pentru că ştia pe dinafară versurile cântate de nenumărate ori de-a lungul vieţii sale dar şi pentru că îşi uitase ochelarii acasă.

Ellen îşi făcuse atâtea griji din pricina lui.

— Presupun că ţi-ai pierdut minţile de te-ai hotărât să mergi la biserică pe o asemenea vreme. Drumurile sunt blocate. N-ar fi mai bine să te opreşti la Davey şi să-l rogi pe el să te ducă la biserică?

— Davey are destule treburi pe cap.

— De ce nu stai acasă lângă foc. Poţi asculta slujba la radio. Nu se întâmplă nimic rău dacă nu mergi la biserică.

Dar el se încăpăţânase, rămăsese ferm pe poziţie. Ellen oftase neputincioasă, rostogolise ochii în semn de nemulţumire şi cedase.

— Să nu dai vina pe mine dacă vei sfârşi în nămeţi pe marginea drumului.

O undă de emoţie se simţea în glasul ei de parcă o asemenea perspectivă ar fi constituit un eveniment interesant. Pericolele şi urmările lor dădeau savoare vieţii în opinia lui Ellen. Ea era cea care rostea prima: „Vezi, am ştiut că aşa va fi”.

Enervat de cicăleala ei, dornic să scape cât mai repede de ea, îşi uitase ochelarii acasă şi când îşi amintise de ei, se încăpăţânase în hotărârea lui de a nu se mai întoarce din drum. În cele din urmă, hotărârea de care dăduse dovadă fusese răsplătită şi în bătrânul Land Rover ce scârţâia din toate încheieturile străbătuse cele patru mile şi ajunsese, fără peripeţii, la biserică. Îngheţat până în măduva oaselor şi orb ca un liliac, trăia, totuşi, momente de fericire pentru că efortul îi fusese răsplătit.

Cu câteva excepţii, datorate bolii, războiului sau voinţei Domnului, nu lipsise niciodată de la slujba de duminică. Pe vremea când era copil mergea la slujbă pentru că aşa se cuvenea, ca adult îşi îndeplinise această datorie pentru că era un moşier scoţian, aparţinând ţinutului Benchoile şi trebuia să se implice în viaţa comunităţii, să se ridice la cerinţele tradiţiei, să constituie un bun exemplu pentru comunitate. Odată cu înaintarea în vârstă slujbele de duminică îi aduceau alinare şi îi redau încrederea în viaţă. Biserica veche, cuvintele rostite în timpul slujbei, acordurile imnurilor cântate alături de ceilalţi enoriaşi, erau doar câteva.i din lucrurile ce rămăseseră neschimbate de-a lungul vieţii. Probabil, până în ultima zi, avea să fie singurul element din viaţă ce se dovedea permanent.

Bunătatea şi îndurarea veşnică
Fie alături de mine
Şi în Casa Domnului veşnic
Îmi voi găsi adăpost.

Închise cartea, plecă uşor capul pentru a primi binecuvântarea, îşi luă mănuşile pe care le folosea când

conducea şi pălăria veche de stofă aflate alături pe Bancă şi apoi îşi încheie nasturii hainei. Nu părăsi strana înainte de a-şi înfăşură fularul în jurul gâtului.

— Bună dimineaţa, domnule.

În biserica lor atmosfera era caldă, prietenoasă. Oamenii plecau de la slujbă conversând cu glasuri normale – nu se ascundeau în spatele şoaptelor sfioase de parcă s-ar fi aflat în preajma unui răposat.

— Cumplită vreme. Bună dimineaţa, domnule Colonel. Cum sunt drumurile pe la dumneavoastră?... Ei, Jock, eşti o figură, să străbaţi tot drumul până la biserică pe o asemenea vreme.

Preotul era cel care i se adresase. Venea în urma lui Jock. Acesta se întoarse. Reverendul Christie era un bărbat zdravăn, bine făcut, cu alura unui jucător de rugbi. Cu toate acestea, Jock îl depăşea cu jumătate de cap în înălţime.

— M-am gândit că nu va fi prea mare îmbulzeală, aşa că mă bucur că am reuşit să ajung.

— Cred că la Benchoile sunteţi complet izolaţi.

— Telefonul nu funcţionează. Cred că s-au rupt nişte fire pe undeva. Dar nu a fost dificil să străbat drumul în Land Rover.

— Aprigă vreme. De ce nu vii până la Manşe să bem un păhărel de sherry mai înainte de a porni înapoi?

Privirile preotului erau pline de blândeţe. Era un om cu adevărat bun şi avea o soţie gospodină, dornică să primească oaspeţi. Pentru o clipă, Jock îşi lăsă mintea să zboare spre salonul din Manşe. Fotoliul anume tras în faţa focului uriaş, pentru ca Jock să se simtă bine şi aroma ce venea alene din bucătărie unde friptura de oaie se rumenea la cuptor pentru prânzul de duminică.

Familia Christie o ducea bine şi niciodată nu-şi refuzaseră nevinovatele plăceri lumeşti. Jock vedea aievea paharul cu sherry de culoare închisă, îi simţea gustul amărui şi se bucura la gândul căldurii pe care băutura ar fi răspândit-o în trupul său îngheţat. Nu era de neglijat nici prezenţa agreabilă a doamnei Christie. Pentru câteva momente tentaţia părea să hotărască în numele său.

Dar, în cele din urmă se trezi spunând:

— Nu, mulţumesc. Cred că e mai bine să plec acum spre

casă, căci vremea se poate înrăutăţi. Ellen cred că mă aşteaptă deja. Nici nu vreau să fiu găsit de poliţie, zăcând îngheţat în drum, duhnind a băutură.

— Da, acesta este un motiv ce trebuie avut în vedere.

Atitudinea blândă şi bunăvoinţa preotului ascundeau îngrijorarea pe care o simţea. Fusese uimit să-l vadă pe Jock stând în strană, în locul său obişnuit. Cea mai mare parte dintre enoriaşii prezenţi, dintr-un motiv sau altul se adunaseră în partea din spatele bisericii, în vreme ce moşierul rămăsese izolat, asemenea unui paria, prezenţa lui ieşind în evidenţă.

Părea îmbătrânit. Era pentru prima oară când Christie îl vedea ca pe un bărbat în vârstă. Prea slab, cam prea înalt, cu hainele atârnându-i pe trupul ce părea firav. Degetele îi erau şi ele lungi, osoase, umflate şi înroşite din pricina gerului. Gâtul său părea şi el firav şi gulerul cămăşii flutura în jurul lui. Mişcările bărbatului păreau ezitante, nesigure. Mâinile se strângeau în jurul cărţii de rugăciuni sau mototoleau bancnota pe care o oferea săptămânal parohiei.

Jock Dunbeath din Benchoile. Oare ce vârstă avea? Şaizeci şi opt? Şaizeci şi nouă? Totuşi, pentru zilele noastre asta nu reprezintă o vârstă înaintată. Nici pentru mici aventuri ca cea din acea dimineaţă, mai ales dacă ne gândim că foarte mulţi bărbaţi trăiesc peste optzeci de ani, ducând o viaţă activă, săpând în grădină, având grijă de găini şi făcând în fiecare după-amiază câte o plimbare până la hanul din sat pentru a bea un păhărel în compania prietenilor. Dar, în septembrie trecut, Jock suferise un uşor atac de cord şi de atunci, după părerea domnului Christie starea sănătăţii lui se afla într-o permanentă deteriorare. Şi cu toate acestea nu ştia ce era de făcut. Dacă ar fi fost vorba despre unul dintre enoriaşii de rând, domnul Christie l-ar fi vizitat, ducându-i în dar un paneraş cu brioşe sau s-ar fi oferit să-i ducă un animal tânăr, proaspăt tăiat. Dar Jock nu era un cetăţean de rând. Era locotenent-colonelul Jock Rathbone Dunbeath, din regimentul Cameron Highlanders, proprietarul moşiei din Benchoile şi Judecător de pace. Era un bărbat mândru. Şi nu era sărac. Dimpotrivă. Era un moşier respectat, fiind proprietarul unei

ferme întinse şi al unei case uriaşe; stăpânea douăsprezece mii de acri de deal, peste o mie de oi, pământ arabil, vânat bogat ce trăia pe proprietăţile sale. În toate privinţele putea fi o persoană demnă de invidiat. Starea precară a casei, nereparată de mult timp, gulerul uşor ros şi mult prea larg al cămăşii pe care o purta moşierul nu reprezentau semne ale sărăciei sale. Toate acestea se datorau faptului că soţia sa murise, nu avea copii şi Ellen Tarbat, menajera lui Jock şi a fratelui său, Roddy, nu făcea faţă problemelor gospodăreşti. Şi mai presus de toate stătea faptul că acest om, cedase, renunţase la luptă, acolo sub privirile semenilor săi.

Domnul Christie se afla în căutarea unei replici care să menţină conversaţia lor pe linia de plutire.

„Familia este bine?” era o întrebare extrem de potrivită în asemenea situaţii, dar lui Jock nu i se putea pune o asemenea întrebare pentru că nu avea familie, îl avea doar pe Roddy. Ei bine, merita să întrebe şi despre el, gândi reverendul Christie.

— Cum se mai ţine fratele tău?

Jock răspunse cu o undă de umor în glas.

— Parcă ai fi întrebat de o cutie cu heringi. Presupun că bine. Nu ne vedem prea des. Fiecare îşi vede de treburile lui. Ştii, Roddy la el acasă... eu la mine.

Îşi limpezi glasul şi adăugă:

— Prânzul de duminică... îl luăm împreună. E plăcut să ne ţinem companie.

Domnul Christie se întrebă despre ce vorbeau cei doi. Nu întâlnise niciodată doi fraţi mai diferiţi unul de celălalt ca cei doi Dunbeath. Unul, cel aflat în faţa sa era extrem de rezervat. Celălalt, Roddy, era vesel şi comunicativ. Roddy era scriitor, artist, un povestitor înnăscut. Cărţile pe care le scrisese, multe dintre ele cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, se mai reeditau încă şi puteau fi găsite în ediţii ieftine, pe tarabele librarilor şi în rafturile din multe magazine răspândite în întreaga ţară. „Un clasic” îl numeau cei care făceau scurte comentarii literare, tipărite pe coperta acestor cărţi, sub fotografia lui Roddy, făcută în urmă cu treizeci de ani. „O respiraţie proaspătă a naturii. Roddy Dunbeath

cunoaşte Scoţia şi o prezintă aşa cum este ea văzută prin simţul ascuţit al băştinaşului”.

Roddy nu venea la biserică decât în zilele de Crăciun sau de Paşti sau în cazul în care se cuvenea să participe la o înmormântare. Reverendul Christie nu ştia dacă aceste vizite rare îi erau dictate de convingerile sale religioase sau de o comoditate înnăscută. Roddy nu apărea nici în sat prea des. Jess Guthrie, soţia unui cioban, se ocupa de cumpărături.

— Şi ce mai face domnul Roddy, Jess? obişnuia să întrebe băcanul, în vreme ce potrivea cele două sticle de Dewars în coşul plin cu produsele abia cumpărate. Jess îşi lua ochii de la sticle şi răspundea:

— E bine, o duce bine, ceea ce nu însemna mare lucru de fapt.

— Lucrează la ceva, în prezent? dori să ştie reverendul.

— Spunea ceva despre un articol pentru Scotish Field. Nu prea ştiu, cu adevărat. Nu prea vorbeşte cu mine despre munca lui, adăugă în grabă Jock, plimbându-şi mâna peste cartea de rugăciuni.

Un altul s-ar fi arătat descurajat de felul în care se desfăşura conversaţia, dar domnul Christie continuă conversaţia, întrebând despre cel de al treilea frate Dunbeath.

— Mai ai vreo veste de la Charlie?

— Am primit o scrisoare de Crăciun. El şi Susan erau la schi, la Aspen, ştiţi în Colorado, adăugă el cu un ton politicos, pentru a oferi o lămurire suplimentară preotului.

— Era şi John cu ei?

Urmă o mică pauză. Jock îşi îndepărtă privirile, fixând un punct aflat undeva în spatele reverendului Christie. Ochii lui, cu priviri uşor şterse şi umede din pricina frigului priveau în gol.

— John nu mai lucrează în New York. A fost trimis la o sucursală a băncii, aflată în Londra. Acolo se află în prezent. S-a mutat acum şase luni.

— Dar asta-i o veste minunată.

Biserica era aproape goală. Porniră agale spre ieşire, păşind alături.

— Da. E un lucru minunat pentru John. A urcat în ierarhia băncii. Băiat isteţ. S-ar putea să ajungă preşedinte mai înainte de a ne da seama de cum merg lucrurile. Vreau să spun preşedinte al băncii, nu al Statelor Unite.

Dar domnul Christie nu se lăsă păcălit de această glumă nevinovată.

— Ştii bine că am vrut să spun altceva, Jock. Mă gândeam că acum i-ar fi mai uşor să viziteze Sutherlandul şi să petreacă câteva zile, din când în când alături de tine şi de Roddy.

Jock rămase în loc şi se întoarse spre domnul Christie. Privirile lui se îngustară. Brusc, deveni încordat. Părea asemenea unui şoim nemilos.

Domnul Christie era uşor uimit de privirea tăioasă ce-i fusese aruncată.

— Mă gândeam că o companie tânără v-ar prinde bine.

„Şi mai ales cineva care să stea cu ochii pe voi” gândi el.

— Cred că au trecut mai bine de zece ani de când John a vizitat ultima oară aceste locuri.

— Da. Zece ani. Avea optsprezece ani.

Bătrânul arăta nehotărât. Nu părea convins de necesitatea continuării conversaţiei în direcţia în care pornise aceasta. Plin de tact, reverendul aştepta în tăcere şi răbdarea lui a fost răsplătită în cele din urmă.

— I-am scris în urmă cu câteva zile. I-am propus să ne viziteze la vară. Niciodată n-a manifestat un interes deosebit faţă de potârnichile scoţiene dar cred că i-aş putea da câteva lecţii de pescuit.

— Nu cred că are nevoie de asemenea tentaţii pentru a-l atrage aici, în nord.

— Încă nu am primit răspuns la scrisoare.

— Dă-i un răgaz. Cred că este o persoană extrem de ocupată.

— Da, aşa este. Dar, în ultima vreme, nu prea ştiu cât timp mai am de oferit.

Jock zâmbi. Era unul din acele zâmbete forţate care din când în când îi încălzeau chipul şi care totdeauna se dovedeau extrem de dezarmante.

— Oricum, acesta este un sentiment comun tuturor muritorilor. Tu ştii mai bine ca mine despre ce este vorba.

Ieşiră din biserică şi vântul se năpusti asupra lor. Sutana reverendului se umfla asemenea unui balon. Preotul rămase în faţa bisericii observându-l din priviri pe Jock Dunbeath. Acesta urcase cu dificultate în Land Roverul său şi pornise înapoi către casă. Domnul Christie oftă. Îşi simţea inima grea. Încercase. Dar la ce bun? Ce mai poţi face la sfârşitul zilei.

Ninsoarea încetase. Jock era bucuros şi recunoscător totodată. Roţile maşinii se rostogoleau de-a lungul drumului ce străbătea satul, apoi trecură podul şi se îndreptară pe drumul ce ducea către Benchoile şi Loch Muie. Era un drum îngust, pe care nu se putea circula decât într-un singur sens. Drumul ducea pe lângă lacuri marcate cu plăcuţe negre pe care înscrisul era de culoare albă. Nu se zărea nicio altă maşină. Ziua de duminică, chiar şi pe o asemenea vreme nemiloasă, îşi punea amprenta inconfundabilă asupra vieţii la țară. Asaltat de curenţii reci de aer, cocoşat asupra volanului, cu fularul înfăşurat în jurul gâtului până peste urechi şi nas, Jock Dunbeath conducea pe drumul spre casă; Roverul, asemenea unui cal bătrân ce cunoaşte drumul îl purta pe urmele lăsate în zăpadă, urme pe care tot el le făcuse în acea dimineaţă.

Jock se gândea la vorbele reverendului. Avea dreptate. Era un om de treabă. Era îngrijorat şi totuşi încerca să ascundă acest fapt. Da, avea dreptate.

„Aveţi nevoie de o companie tânără”.

Îşi aminti de Benchoile şi de viaţa de altă dată. Îşi aminti de prietenii lui şi de prietenii fraţilor lui. Ce mulţi erau! Umpleau casa. Văzu holul aievea; plin cu cizme pescăreşti şi coşuri pentru peşte. Apoi ceaiurile...! Băute pe pajişte sub sălciile argintii şi în august apusul purpuriu ce învăluia dealurile... şi amurgul răsunând din pricina focurilor de armă. Îi reveniră în minte petrecerile organizate la Clubul vânătorilor din Inverness şi fetele coborând pe trepte, în rochii lungi, superbe. Vedea aievea furgonul vechi ce făcea curse până la

halta Creagan pentru a aduce oaspeţii.

Dar zilele acelea erau apuse. Dispăruseră asemenea altor lucruri din viaţa lui. Pentru fraţii din Benchoile tinereţea dispăruse. Roddy nu se căsătorise, Charlie îşi găsise o soţie, şi încă una frumuşică, numai că era americană şi el o urmase în Statele Unite. Devenise fermier, crescător de vite. Ferma socrului său se afla în Colorado şi se întindea pe suprafeţe uriaşe în sudul statului. Jock se căsătorise şi el dar el şi Lucy nu reuşiseră să-şi împlinească dorinţa arzătoare de a avea copii. Fuseseră atât de fericiţi împreună! Nici măcar acest nefericit capriciu nu reuşise să le înnegureze viaţa. Abia la moartea ei, cu cinci ani în urmă, înţelesese Jock ce însemna adevărata singurătate.

„Aveţi nevoie de o companie tânără”. Ciudat! Reverendul adusese în discuţie numele lui John la câteva zile după ce Jock îi trimisese acestuia scrisoarea. De parcă ar fi ştiut de cele întâmplate. Copil fiind, John vizitase ferma de la Benchoile în mod regulat, împreună cu părinţii săi şi apoi mai târziu când devenise un bărbat tânăr revenise fie singur, fie împreună cu tată său. Şi-l amintea ca pe un băieţel tăcut, cuminte şi foarte serios; era foarte inteligent pentru vârsta lui, şi în acelaşi timp dornic să ştie cât mai multe fapt dovedit de şirul nesfârşit de întrebări la care căuta răspuns. Dar, chiar în acele zile de demult, Roddy era unchiul său preferat. Împreună, petreceau ore în şir în căutarea scoicilor, urmărind viaţa păsărilor sau pescuind păstrăvi până seara târziu. Era un băiat minunat. În toate privinţele. Cu toate acestea, Jock nu reuşise niciodată să se apropie de el. Principalul motiv îl constituia, probabil, lipsa de pasiune pe care John o manifesta faţă de vânătoare. John iubea pescuitul, îl încânta să ademenească şi să prindă peştele şi curând avea să se dovedească un pescar foarte priceput, dar refuza cu încăpăţânare să străbată dealurile purtând o puşcă în spate. Dacă pornea în căutarea căprioarelor nu avea asupra sa decât aparatul de fotografiat.

Prin urmare, lui Jock nu-i fusese prea uşor să scrie scrisoarea.

John nu mai vizitase Benchoile de zece ani şi această

perioadă de timp crease între ei o prăpastie pe care Jock se chinuise cu greu să o treacă folosindu-se de cuvinte. Dar nu pentru că nu i-ar fi plăcut băiatul. La optsprezece ani, John Dunbeath era un bărbat serios, rezervat, cu atitudini şi păreri deconcertant de mature. Jock îl respecta datorită acestor calităţi dar răceala şi încrederea în sine, extrem de politicoasă de altfel, îl tulburau. Relaţiile lor se răciseră şi rupseseră orice legătură. Apoi se întâmplaseră atâtea...Lucy murise şi anii de singurătate îl purtaseră cu ei. Charlie continua să-i scrie oferindu-i noutăţi. John studiase la Cambridge, jucase squash şi tenis în echipa universităţii şi absolvise luându-şi diploma în economie cu rezultate excelente. Se reîntorsese la New York şi se alăturase unei corporaţii, Warburg Investment. Postul pe care îl ocupa în cadrul corporaţiei se datora numai talentului şi muncii sale căci nu se folosise în niciun fel de influentele sale relaţii americane. Un timp predase şi la Harward Business School şi apoi, cum era de aşteptat, se căsătorise. Charlie era un tată extrem de discret şi nu-i oferise lui Jock amănunte referitoare la relaţiile dintre tinerii căsătoriţi, dar printre rânduri, Jock reuşise să citească mesajul. Lucrurile nu stăteau tocmai bine. Prin urmare, la aflarea veştilor legate de divorţ, Jock nu a fost uimit, ci doar îndurerat. După părerea lui cel mai bun lucru ce se întâmplase era absenţa copiilor.

În cele din urmă, greu şi dureros, divorţul a luat sfârşit şi cariera lui John a continuat un curs ascendent, fără a avea de suferit din pricina eşecului conjugal. Numirea în postul din Londra era ultima dintr-un şir de promovări. Lumea băncii, a marilor finanţe îi era total necunoscută lui Jock Dunbeath şi poate tocmai de aceea se simţea atât de departe de nepotul său american.

Dragă John.

Tatăl tău mi-a scris că te afli din nou în această ţară şi că lucrezi la Londra.

Poate nu i s-ar fi părut atât de dificil să scrie scrisoarea dacă ar fi avut cât de cât ceva în comun cu nepotul său; un

domeniu de interes comun oricât de banal i-ar fi fost util.

Dacă vei reuşi să-ţi faci timp liber şi te-ar interesa o călătorie spre nord ai putea petrece câteva zile la Benchoile.

Niciodată nu dăduse dovadă de talent la scrierea scrisorilor şi îi luase o jumătate de zi pentru a-i scrie lui John. Chiar şi aşa, muncind o jumătate de zi, rezultatul îl nemulţumea. Semnase scrisoarea în cele din urmă, scrisese adresa pe plic şi lipise plicul. Şi totul ar fi putut fi atât de simplu, dacă John ar fi dovedit un cât de mic interes faţă de potârnichile scoţiene.

Gândurile acestea l-au însoţit pe mai bine de o jumătate din calea străbătută în acea zi. Drumul îngust, brăzdat de urmele lăsate de roţile Roverului său în dimineaţa aceea făcu un cot la stânga şi deodată înaintea ochilor lui apăru Loch Muie cu apele sale de culoarea cenuşie a fierului ce păreau să se contopească cu cerul. În casa locuită de Davey Guthrie se zărea pâlpâind o luminiţă şi în zare, la coada lacului se afla Benchoile; casa era adăpostită de o perdea de pini ale căror siluete se înălţau întunecate, pe coama înzăpezită a dealului. Clădirea fusese construită din piatră cenuşie, cu foişoare şi turle; era orientată spre sud, deschizându-se către o pajişte largă ce cobora până la lac. Era o casă mult prea mare, bătută de vânturi şi bântuită de curenţi reci de aer, imposibil de încălzit cu adevărat; avea un aer dărăpănat şi permanent se ivea nevoia unei reparaţii. Cu toate acestea, era căminul său şi singurul loc în care dorise să trăiască.

Zece minute mai târziu ajunsese acasă. Urcă panta, trecu de porţi şi apoi străbătu tunelul format de rododendroni.

Casa propriu-zisă era unită printr-o arcadă din piatră de ceea ce fusese odinioară un grajd. Roddy transformase anexele şi îşi construise astfel propriul său cămin. Dincolo de arcada din piatră se afla o curte pavată şi ea tot cu piatră şi la capătul ei se găseau garajele. La început acestea fuseseră destinate adăpostirii trăsurilor şi echipamentului pentru vânătoare, dar acum erau ocupate de vechiul Daimler al lui Jock şi la fel de vechiul MG de culoare verde ce-i aparţinea lui

Roddy. Acesta se strecura cu greu în micuţul automobil ori de câte ori dorinţa de a călători îl îndemna să-şi părăsească vechiul cămin.

În amurgul ce se lăsa cu repeziciune, Jock Dunbeath parcă Roverul alături de celelalte două automobile atât de diferite unul de celălalt. Jock Dunbeath opri motorul, luă vraful de ziare de duminică şi coborî din maşină. Trânti portiera şi porni să străbată curtea acoperită cu un strat gros de zăpadă. În camera de zi a lui Roddy lumina era aprinsă.

Păşea cu grijă, de teamă să nu alunece pe pietrele ude acoperite cu zăpadă. Ajunse cu greu în faţa uşii de la intrare.

Deşi Roddy îşi numea căminul „apartament”, locuinţa era formată dintr-o clădire cu două etaje. Vechile grajduri fuseseră transformate în actuala locuinţă la sfârşitul războiului, când Roddy se reîntorsese la Benchoile. Cuprins de un entuziasm nemărginit, Roddy însuşi concepuse planurile. Dormitoarele şi băile se aflau la parter, bucătăria şi camera de zi la etaj. Accesul la etaj era permis de scara din lemn de tek, construită asemenea unei scări marinăreşti.

Jock rămase la picioarele scării şi strigă:

— Roddy!

Tavanul scârţâi deasupra capului. În momentul următor trupul masiv al fratelui său apăru la capătul scării.

— Aha, tu eşti, rosti el de parcă altcineva ar fi putut fi oaspetele său.

— Am adus ziarele.

— Hai, vino sus. Ce zi afurisită.

Jock urcă scările şi pătrunse în camera de zi în care fratele său îşi petrecea mare parte a timpului. Era o încăpere minunată, încăpătoare şi luminoasă, al cărei tavan cu vârf ascuţit era modelat după forma acoperişului. Unul dintre pereţi era de fapt o enormă fereastră ce oferea o privelişte măreaţă a lacului şi a munţilor de dincolo de lac. Când vremea era bună, splendoarea peisajului îţi tăia respiraţia. Dar, în acea dimineaţă, imaginea oferită de uriaşa fereastră avea darul să-ţi îngheţe sufletul. Zăpadă şi apă cenuşie bătute de vânt; dealurile din apropiere se pierdeau şi ele în negura după-amiezii.

Încăperea în care tocmai intrase Jock era tipic masculină; şi cu toate acestea dovedea gust şi eleganţă. Cărţile se aflau pretutindeni şi printre ele o seamă de obiecte, deşi lipsite de valoare, încântau privirile; masca şemineului minunat sculptată, un vas alb-albastru cu plante uscate, un ornament japonez din hârtie reprezentând o seamă de peşti. Podeaua era cernită şi lustruită şi din loc în loc acoperită de carpete. Fotolii de modă veche şi o canapea uriaşă invitau oaspeţii la o vizită prelungită. În şemineu (a cărui realizare se dovedise extrem de costisitoare), pe un pat de turbă, ardeau câţiva buşteni de tisă. În salon plutea o aromă extraordinară, un amestec unic de fum de ţigară din foi, turbă şi ulei din seminţe de in.

Bătrânul labrador, Barney, dormita în faţa căminului. La intrarea lui Jock îşi ridică botul plin de fire albe de păr, căscă şi apoi se culcă la loc.

— Ai fost la biserică?

— Da.

Jock prinse să-şi descheie nasturii hainei cu mişcări greoaie din pricina degetelor îngheţate.

— Ştiai că telefonul nu funcţionează? Cred că a căzut o linie.

Roddy îşi privi fratele cu atenţie, urmărindu-i gesturile greoaie.

— Ai o culoare albăstruie din pricina gerului. Cred că trebuie să bei ceva.

Se îndreptă către masa pe care se aflau sticlele şi paharele şi Jock observă paharul ce conţinea o doză generoasă de whisky închis la culoare. Spre deosebire de fratele său, Jock nu obişnuia să bea în mijlocul zilei. Era o regulă pe care nu o încălca. Dar în acea zi, chiar din clipa în care reverendul îi făcuse invitaţia să bea împreună un pahar de sherry, Jock se tot gândise că i-ar fi prins bine o înghiţitură de alcool.

— Aş bea un sherry.

— Nu am decât din cel decolorat. Este sec precum un os.

— Este perfect.

Îşi scoase haina şi se îndreptă către cămin. Pe şemineu se aflau tot felul de nimicuri prăfuite. Fotografii, pipe vechi, un

vas cu pene de fazan, invitaţii vechi la care nu răspunsese niciodată. Totuşi, exista şi o noutate: o invitaţie în culori strălucitoare fusese proptită de ceas. Gravată cu alamă şi scrisă cu litere aurii avea un aer extrem de pretenţios.

— Ce-i asta? Arată ca o invitaţie regală.

— Nici vorbă. Doar un dineu la Dorchester. Premii acordate de televiziune. Cel mai bun documentar al anului. Dumnezeu ştie de ce am fost invitat. Credeam că m-au tăiat de pe toate listele. Dacă stau şi mă gândesc mai bine, cred că lăsând deoparte discursurile plictisitoare mă simt bine la aceste dineuri. Întâlnesc o mulţime de scriitori tineri. Feţe noi. Conversaţii interesante.

— Vei participa şi la acesta?

— Am început să îmbătrânesc. Nu mai sunt dispus să străbat întreaga ţară pentru a obţine o mahmureală pe gratis.

Turnă un pahar cu sherry fratelui său, luă trabucul din scrumieră şi-l înfipse în colţul gurii şi luă şi cele două pahare după care se îndreptă către foc.

— Dacă acest dineu ar fi fost organizat într-un loc civilizat, ca Inverness de exemplu, poate că aş fi dat răspuns invitaţiei, dar aşa...

Ridică paharul:

— Să trăieşti, băiete!

— Noroc, zâmbi Jock.

Roddy era cu nouă ani mai tânăr ca Jock. Când erau tineri, Roddy era considerat cel mai chipeş dintre cei trei fraţi, cuceritorul, cel ce zdrobise numeroase inimi, atât de multe încât nu era decent să se menţioneze numărul lor. În schimb, el nu-şi pierduse niciodată inima în faţa unei frumuseţi. Femeile îl adorau, pur şi simplu. Ceea ce gândeau bărbaţii despre el era mai greu de spus. Era mult prea inteligent, mult prea chipeş, făcea dovada unui număr mare de talente ce nu puteau fi privite ca aparţinând strict lumii masculine. Roddy desena şi scria, cânta la pian. Avea o voce extrem de plăcută.

Când se organizau vânători, Roddy avea alături ca parteneră cea mai frumuşică dintre fete şi de cele mai multe ori pur şi simplu uita care era scopul acelei întâlniri: împuşcarea potârnichilor scoţiene. Din locul lor de pândă nu

se trăgea niciun foc de armă, potârnichile zburau liniştite în preajma lor iar câinele lui Roddy arăta deprimat şi chiţăia nefericit. Doar Roddy şi tânăra care îl însoţea se simţeau bine: ea ascultându-l şi Roddy vorbind despre unul din subiectele sale preferate.

Dând dovadă de o inteligenţă deosebită, trecuse prin anii de şcoală fără a face un efort minim. Fusese admis la Oxford învăluit în aureola gloriei. Roddy Dunbeath dădea tonul în toate activităţile studenţeşti, el era campionul modei. Când majoritatea tinerilor purtau haine din stofă groasă englezească el prefera catifeaua reiată. Era preşedintele organizaţiei studenţilor din cadrul universităţii Oxford şi un recunoscut orator. Era spiritual şi vorbele sale de duh nu erau totdeauna blânde.

La izbucnirea războiului, Jock făcea deja parte din regimentul Cameron. Roddy impulsionat de un sentiment de adânc patriotism pe care nu-l dezvăluise niciodată până atunci, se înrolase în ziua următoare declarării războiului. Spre surprinderea tuturor alesese Marina Regală susţinând că se simţea atras de eleganţa uniformelor; în scurt timp ajunsese să facă parte din trupele de comando, luptându-se să se caţere pe vârfuri ascuţite de stâncă, agăţat de o funie sau se lansa cu paraşuta cu ochii strâns închişi şi cu mâinile încleştate de coardele paraşutei.

La sfârşitul războiului, tinerii păreau cuprinşi de febra căsătoriei, în opinia lui Jock Dunbeath. Chiar şi el a fost atins de această epidemie, dar nu şi Roddy. Acesta şi-a reluat viaţa exact din punctul în care se oprise la începutul războiului. Îşi construise casa din Benchoile şi se apucase de scris. „Vremea şoimului” a fost prima sa carte. Au urmat „Vântul în pini” şi „Vulpea roşcată”. A devenit celebru. Au început turneele de conferinţe şi discursurile din cadrul dineurilor, apariţiile de televiziune.

Cu timpul începuse să se îngraşe. Jock rămăsese la fel de suplu în vreme ce Roddy continua să se rotunjească. Cu trecerea anilor talia îi devenea tot mai groasă şi bărbia se dublase. Trăsăturile lui atât de chipeşe se pierduseră în grăsime. Cu toate acestea, era încă un bărbat cuceritor şi

când în paginile ziarelor de scandal apăreau ştiri referitoare la viaţa particulară a membrilor nobilimii, printre aceste nume figura şi cel al lui Roddy Dunbeath despre care se spunea că cinase în compania doamnei X sau Y, cunoscută pentru viaţa sa aventuroasă.

Dar tinereţea zburase, anii trecuseră mult prea repede şi până şi celebritatea lui Roddy începuse să pălească. Şi atunci revenise la Benchoile. Îşi umplea timpul scriind articole, scenarii pentru documentare de televiziune despre natură şi chiar scurte note pentru ziarul local. Rămăsese neschimbat în multe privinţe. Era acelaşi Roddy, încântător, fermecător, spiritual, partenerul perfect pentru o conversaţie antrenantă. Era încă dornic să urce la volanul micuţului automobil şi să conducă ore în şir, pe drumuri lăturalnice pentru a ajunge la o petrecere. Şi spre dimineaţă, pe jumătate adormit se afla tot la volanul maşinii, întorcându-se acasă, după ce dăduse gata conţinutul mai multor sticle de whisky.

Bea mult, foarte mult. Nu scăpa de sub control şi nici nu devenea agresiv dar adesea era vizibil faptul că băuse un pahar în plus. Slăbise ritmul. Exerciţiile fizice nu-l atrăseseră niciodată, dar în ultimii ani devenise chiar leneş. Nu se mai obosea nici măcar pentru a merge în Creagan. Întreaga sa existenţă se restrânsese în Benchoile.

— În ce stare sunt drumurile?

— Sunt practicabile. Dar în MG-ul tău n-ai putea ajunge prea departe.

— Nu intenţionez să plec.

Îşi scoase ţigara din colţul gurii şi o aruncă în foc, izbucni o mică flacără apoi se stinse. Roddy se aplecă şi luă câteva bucăţi de lemn din coşul aflat lângă cămin şi le aşeză, făcându-le culcuş în jăratecul din turbă. Praful de cenuşă se ridică într-un nor uşor. Lemnele prinseră să licărească şi apoi luară foc. Urmă o mică explozie şi câteva scântei ajunseră pe covoraşul din faţa căminului. Roddy se grăbi să le stingă, călcându-le cu bocancii, dar mirosul de lână arsă se răspândi în încăpere.

— Ar trebui să foloseşti un paravan.

— Nu suport imaginea acelor obiecte oribile. Nu numai că sunt urâte, dar nici nu permit căldurii să se împrăştie în încăpere.

Rămase cu privirile pironite asupra focului. După un timp reluă conversaţia.

— M-am gândit să cumpăr un grătar. Am văzut reclama într-un ziar dar acum nu-mi amintesc despre ce ziar era vorba.

Îşi terminase băutura din pahar şi se pregătea să se îndrepte spre masa pe care se aflau sticlele.

— Cred că nu mai ai timp să bei încă un pahar. A trecut deja de ora unu.

Roddy îşi privi ceasul.

— Oh, Doamne, ai dreptate. Ce minune! Ellen încă nu ne-a trimis unul din obişnuitele ei strigăte săptămânale. Presupun că nu ai reuşit să o convingi să folosească bătrânul gong. Ar putea să-l aducă în curtea interioară şi să dea semnalul de acolo. Ar fi mult mai atrăgător prânzul de duminică dacă aş fi chemat la masă de sunetele civilizate ale gongului. Viaţa ar fi mai plăcută. Şi cred că nu trebuie să cedăm, nu trebuie să alunecăm într-o stare nepotrivită condiţiei noastre. Trebuie să păstrăm aparenţele şi bunele obiceiuri chiar dacă nu există nimeni în jur care să aprecieze eforturile noastre. Gândeşte-te numai la făuritorii de imperii care îşi duceau viaţa în junglă, în corturi, dar purtau cămăşi cu gulere apretate la vremea cinei. Asta înseamnă să ai respect faţă de sine.

Paharul cu sherry făcuse ca toate reţinerile lui Jock să dispară aşa încât se auzi spunând:

— În această dimineaţă, reverendul mi-a spus că, după părerea lui, avem nevoie de companie tânără la Benchoile.

— Ei bine, n-am mai auzit de mult de gânduri atât de bune.

Roddy luase deja sticla în mână şi părea să cântărească alternativele. În cele din urmă dorinţa de a bea încă un pahar se dovedi mai tare decât cumpătarea.

— Tineri chipeşi, fete drăguţe. Oare ce s-a ales de toate acele rude tinere pe care le avea Lucy? Casa părea plină de nepoţi şi nepoate. Se aflau pretutindeni. Asemenea

şoarecilor.

— Au crescut. S-au maturizat şi s-au căsătorit. Asta s-a întâmplat.

— Hai să organizăm o mare petrecere şi să-i adunăm pe toţi laolaltă. Putem să dăm un anunţ în „Times”.

„Cei doi Dunbeath din Benchoile doresc companie tânără. Toate ofertele vor fi examinate cu atenţie”. S-ar putea să primim o seamă de răspunsuri amuzante.

Jock îşi aminti scrisoarea pe care o expediase pe adresa lui John. Nu-i pomenise nimic lui Roddy despre ea. Îşi spusese că cel mai bun lucru era să păstreze tăcerea până la primirea răspunsului, abia după aceea ora hotărât să-i vorbească lui Roddy despre ceea ce se întâmplase.

Dar hotărârea lui părea să se clatine în acel moment. El şi Roddy nu se bucurau prea des unul de prezenţa celuilalt şi arareori se aflau în relaţii atât de apropiate cum se întâmpla în acel moment. Dacă aducea în discuţie scrisoarea pe care o scrisese lui John puteau continua conversaţia în timpul prânzului. Oricum avea să sosească momentul în care situaţia trebuia lămurită. Jock îşi termină paharul cu sherry şi îşi îndreptă umerii. Limpezindu-şi glasul spuse:

— Roddy...

Dar nu reuşi să continue. Se auzi un ciocănit în uşa de la parter, apoi o pală de vânt rece ca gheaţa năvăli în casă şi o voce ascuţită străpunse liniştea încăperii:

— E trecut de unu. Aţi auzit?

Pe chipul lui Roddy se citea resemnarea:

— Da, Ellen, am auzit.

— E şi colonelul acolo sus?

— Da, este aici.

— Am văzut Land Roverul în garaj dar pe el nu l-am văzut în casă. Aţi face bine să coborâţi amândoi chiar acum sau pasărea nu va mai fi bună de mâncat.

Ellen nu fusese niciodată o persoană care să se dea în vânt după etichetă.

Jock puse jos paharul şi se îndreptă spre cuierul în care îşi aşezase haina:

— Venim Ellen. Venim chiar acum.

6
LUNI

Caderea liniei telefonice, defecţiune datorată zăpezii, şi imposibilitatea de a comunica prin acest mijloc nu-l deranja pe Roddy Dunbeath. Alţii încercaseră încă de dimineaţă, de nenumărate ori să ia legătura prin telefon cu lumea din afară, dar tot ce obţinuseră nu fusese altceva decât o încărcătură nervoasă suplimentară pe care şi-o revărsaseră asupra receptorului pe care-l trânteau tot mai tare după fiecare încercare. Roddy îşi păstrase calmul. Nu exista nicio persoană pe care să dorească să o contacteze. Situaţia în care se afla îi stârnea plăcere: nimeni nu putea ajunge la el, nimeni nu putea să-i tulbure pacea.

Dar, brusc, la ora unsprezece şi jumătate, luni dimineaţa, telefonul a sunat. Roddy a tresărit speriat şi apoi a simţit o undă de iritare.

În timpul nopţii, vântul se domolise, nu mai înainte de a alunga norii de pe cer. Dimineaţa soarele pornise să urce pe un cer perfect senin, albastru cum numai cerul arctic poate fi. La răsăritul soarelui, zăpada căpătase nuanţe viorii-rozacee, apoi întreg ţinutul fusese învăluit într-un alb ameţitor. În timpul nopţii, pe pajiştea din faţa casei, iepurii lăsaseră o sumedenie de urme în zăpadă, formând modele asemenea unei broderii. Trecuse şi un căprior pe acolo şi rosese tufişurile plantate de Jock, în spatele curţii, la începutul toamnei. Cu cât soarele urca peste culmile dealurilor, cu atât cerul devenea mai albastru. Chiciura scânteia şi în aerul îngheţat plutea o linişte adâncă, tulburată din vreme în vreme de behăitul îndepărtat al oilor aflate la capătul lacului. Roddy deschisese geamul şi aruncase câteva coji de pâine vrăbiilor, apoi rămăsese cu privirile pierdute pe întinsul lacului.

Într-o asemenea zi nu există prea multe de făcut. Totuşi,

îndemnat de o hotărâre pe care nici el nu o înţelegea ca şi în ciuda unei uşoare dureri de cap, Roddy reuşise să termine prima corectură a unui articol pe care îl scrisese pentru „Scottish Field”. Mulţumit de sine, luase hotărârea să trândăvească restul dimineţii. Îşi luase ţigara şi binoclul şi se aşezase în faţa ferestrei. Zărise câteva gâşte cenuşii ce încercau să-şi găsească hrana printre firele de paie rămase pe terenul arabil din spatele pinilor. Se întâmpla ca uneori, când vremea era aspră, ca în acea perioadă, gâştele să se adune în acele locuri cu miile.

Telefonul începuse să sune.

— La naiba! se enervă Roddy.

Glasul său furios îl făcu pe Barney să ridice capul de pe covoraşul din faţa şemineului.

— Stai liniştit, prietene, nu e vina ta.

Roddy puse binoclul deoparte şi fără tragere de inimă se îndreptă către telefon.

— Roddy Dunbeath.

Piuituri, păcănituri se auzeau în receptor. Pentru o clipă, Roddy a sperat, cu bucurie, că telefonul continua să fie defect, dar imediat zgomotele încetară şi se nuzi un glas venind de departe. Speranţa lui Roddy se stinse.

— Am primit legătura cu Benchoile?

— Da, reşedinţa lui Roddy Dunbeath.

— Roddy, sunt Oliver Dobbs.

— Cine? întrebă Roddy după o scurtă ezitare.

— Oliver Dobbs.

Vocea aparţinea unui bărbat tânăr. Era gravă şi suna familiar. Roddy scormonea prin amintiri, dar fără succes.

— Prietene, îmi pare rău, dar cred că trebuie să fie o greşeală...

— Ne-am cunoscut la Londra, în urmă cu câţiva ani. Am stat alături.

Brusc, îşi aminti. Sigur. Oliver Dobbs. Un tânăr deştept. Un scriitor. A câştigat un premiu. Au petrecut minunat împreună. Întinse mâna după un scaun şi se aşează confortabil pregătit să poarte o lungă conversaţie.

— Sigur... da... da. Mi-am amintit. Este o plăcere să te aud

din nou. De unde suni?

— Din Ţinutul lacurilor.

— Dar ce faci acolo?

— Am câteva zile de vacanţă şi m-am gândit s-o pornesc spre Scoţia.

— Sper că te îndrepţi spre mine.

— Tocmai de aceea am şi telefonat. Am încercat să iau legătura cu tine încă de ieri, dar mi s-a spus că liniile telefonice erau defecte. Când ne-am întâlnit la Londra mi-ai făcut invitaţia de a veni la Benchoile. În acest moment sunt gata să răspund amabilităţii tale, dacă invitaţia este încă valabilă.

— Dacă este valabilă? Nu încape nicio îndoială, îmi face o mare plăcere.

— Ne-am gândit, dacă este posibil, să petrecem împreună câteva zile.

— Sigur. Trebuie să ne vedem, neapărat.

Ideea de a petrece câteva zile în compania acelui tânăr plin de viaţă şi strălucind de inteligenţă era extrem de ademenitoare.

— Dar cine te însoţeşte? Ai spus ne-am gândit sau am înţeles greşit?

— Ei da, în aceasta constă problema. Suntem o familie, sau cel puţin aşa par lucrurile să stea. Victoria, eu şi Thomas. Puştiul are numai doi ani, dar este foarte bine crescut şi nu este un copil pretenţios. Dacă nu este suficient loc pentru toţi trei putem locui şi la o pensiune.

— Nici nu vreau să aud asemenea prostii.

Glasul lui Roddy trăda indignare. Ospitalitatea familiei Dunbeath devenise legendară. Este adevărat că în ultimii cinci ani, reprezentând timpul scurs de la moartea lui Lucy, în cartea oaspeţilor legată în piele şi aflată pe măsuţa din holul cel mare, figurau doar două-trei nume. Dar numărul mic de oaspeţi nu reflecta în niciun caz ospitalitatea şi nevoia stăpânilor de la Benchoile de a se bucura de prezenţa a câţi mai mulţi musafiri.

— Trebuie să veniţi. Neapărat. Când sosiţi?

— Ziua de joi ţi se pare potrivită? Ne-am gândit să mergem

de-a lungul coastei de vest. Victoria nu a vizitat niciodată nordul Scoţiei.

— Îndreptaţi-vă spre Benchoile, prin Strome Ferry şi Achnasheen.

Roddy cunoştea toate drumurile Scoţiei ca pe propriul său buzunar.

— De acolo porniţi către Strath Oykel şi Lairg. Veţi vedea locuri minunate, cum nu v-aţi imaginat că ar putea exista.

— A nins prin acele locuri?

— Din greu. Dar vremea bună pare să-şi întoarcă faţa spre noi, din nou. Când veţi ajunge prin aceste locuri drumul va fi liber.

— Eşti sigur că vizita noastră nu te deranjează?

— Sunt încântat să vă am ca oaspeţi. Vă aşteptăm joi, la ora prânzului. Şi vă rog să rămâneţi cât mai mult alături de noi.

Rostise aceste cuvinte cu tonul unei gazde care nu avea nici cea mai mică intenţie de a se implica în prepararea unor mese elegante sau în schimbarea cearşafurilor.

Convorbirea telefonică abia încheiată îl învăluise pe Roddy într-o dulce aşteptare, un freamăt şi o emoţie cum nu mai încercase de o bună bucată de vreme. După ce puse receptorul jos, rămase pe gânduri pentru un timp. Îşi termină ţigara şi porni să facă planuri în aşteptarea oaspeţilor.

Iubea tinerii. Prins ca într-o cuşcă între pântecul ce-i creştea cu fiecare zi şi chelia care era o dovadă vie a vârstei înaintate, sufletul său îşi păstrase tinereţea. El însuşi se simţea tot tânăr. Îşi amintea cu plăcere de uşurinţa cu care intrase în vorbă cu Oliver, de sentimentul de căldură ce-i inundase sufletul pe măsură ce conversaţia lor devenea tot mai prietenoasă. La începutul dineului se priveau cu seriozitate, chiar cu gravitate şi sfârşiseră prin a râde pe înfundate şi a se privi cu subînţeles în timp ce ascultau discursurile stereotipe ale celorlalţi participanţi.

La un moment dat, Oliver făcuse, din colţul gurii, o remarcă referitoare la dimensiunile bustului uneia dintre doamnele aflate în jurul aceleiaşi mese şi Roddy se gândise „Cât de mult seamănă cu mine!”. Probabil că Oliver era un alter ego,

Roddy cel tânăr de odinioară. Sau poate era întruchiparea bărbatului care ar fi dorit Roddy să fie, dacă viaţa s-ar fi desfăşurat altfel, dacă nu ar fi existat războiul, dacă s-ar fi născut într-un alt mediu.

Bucuria veştilor primite trebuia împărtăşită şi Ellen Tarbat trebuia anunţată. Va face probabil o faţă lungă, va clătina din cap şi va accepta obligaţiile suplimentare cu aerul unei martire. Toate acestea făceau parte din felul ei de a fi, dar nu însemnau mare lucru. Ellen totdeauna proceda în felul acesta, chiar şi când ea însăşi era purtătoarea unor veşti bune.

Roddy stinse ţigara şi fără a-şi mai lua haina pe el porni în jos pe scări. Câinele îl urmă. Ieşiră împreună în aerul rece al dimineţi; traversară curtea pietruită acoperită de zăpada îngheţată şi intrară în casa cea mare pe uşa din spate.

Galeriile de la parter, acoperite cu dale de piatră erau reci ca gheaţa şi păreau nesfârşit de lungi. Uşile ce se deschideau din aceste galerii te purtau spre depozitul de cărbuni, spre cel de lemne, spre spălătorie sau cămară, pivniţe şi tot soiul de magazii şi debarale. Ajunse în cele din urmă, în faţa unei uşi acoperite cu postav verde, o deschise şi intră în holul cel mare al bătrânei case. Aici temperatura era ceva mai ridicată. Prin ferestrele înalte şi prin geamurile uşii interioare soarele îşi revărsa cu dărnicie razele strălucitoare în care dansau firicele de praf. Scara acoperită cu un covor turcesc şi căminul imens în care focul se transformase în cenuşă erau şi ele învăluite în razele lungi de soare. Roddy se opri, scormoni în cenuşă descoperind câţiva tăciuni, puse câteva bucăţi de turbă peste aceştia şi apoi porni în căutarea fratelui său.

Ca de obicei, Jock se afla în bibliotecă, aşezat în faţa biroului vechi, demodat, care aparţinuse tatălui său. Îşi petrecea ziua citind rapoartele financiare şi documentele referitoare la conducerea fermei.

De la moartea lui Lucy, printr-o înţelegere tacită, salonul fusese închis şi biblioteca era încăperea în care Jock îşi petrecea cea mai mare parte a timpului. Fusese una din odăile pe care Roddy le îndrăgise din copilărie. O cameră bătrânească, cu pereţi acoperiţi de rafturi încărcate de cărţi.

Scaunele îmbrăcate în piele în care te afundai din pricina arcurilor şubrezite erau totuşi confortabile şi îi erau aproape asemenea unor prieteni. În acea dimineaţă, odaia era şi ea scăldată în lumina soarelui de iarnă. În cămin ardea focul şi cei doi labradori aurii ai lui Jock moţăiau în apropierea şemineului.

Când Roddy deschise uşa, Jock ridică privirile de pe hârtiile aflate în faţa sa şi îl privi pe deasupra ochelarilor pe care îi avea, ca de obicei, aşezaţi pe vârful nasului.

— Bună dimineaţa, îşi salută Roddy fratele.

— Bună. Ce vânt te aduce? îl întrebă Jock, scoţându-şi ochelarii.

Roddy intră şi închise uşa cu grijă.

— Sunt purtătorul unor veşti minunate.

Jock rămase tăcut, aşteptând politicos ca fratele său să-i împărtăşească noutăţile.

— Cred că ai putea să spui că sunt o zână bună gata să-ţi împlinească cele mai arzătoare dorinţe.

Jock continuă să aştepte în tăcere. Zâmbind, Roddy se aşeză cu grijă în fotoliul aflat în apropierea căminului. Traversarea curţii şi străbaterea galeriilor reci de la parterul vechii case constituiseră o adevărată aventură pentru trupul său împovărat de ani şi greutate, aşa încât îi îngheţaseră picioarele şi frigul punea stăpânire pe el. Tocmai de aceea îşi oferi plăcerea de a-şi scoate papucii şi începu să-şi maseze degetele de la picioare prin ciorapii groşi de lână. Zări o gaură la unul dintre ciorapi şi îşi spuse că trebuia să-i amintească lui Ellen să-i revizuiască lenjeria şi ciorapii.

— Ieri, spuneai că preotul din Creagan era de părere că avem nevoie de o prezenţă tânără, aici la Benchoile. Ei bine, o vom avea.

— Pe cine vom avea?

— Un tânăr strălucitor, încântător, numit Oliver Dobbs, împreună cu ceea ce el numeşte cu mulţumire „un gen de familie”.

— Şi cine este Oliver Dobbs?

— Dacă n-ai fi un bătrân refractar poate ai fi auzit despre el. Este un tânăr foarte inteligent, care a obţinut succese

literare.

— Aha! Unul dintre aceia...

— Vei fi încântat să-l cunoşti.

Ar fi fost o minune ca Jock să-l simpatizeze pe Oliver Dobbs. Roddy îl numise pe fratele său refractar, dar Jock era departe de a merita un asemenea calificativ. Jock era o persoană liberală, cu vederi largi. Sub înfăţişarea rece, mândră, vulturească se ascundea adevăratul Jock: blând, tolerant, extrem de manierat. Jock niciodată nu se arătase ostil faţă de nicio persoană abia întâlnită. În stilul său rezervat şi sfios, Jock îşi arătase totdeauna disponibilitatea de a asculta părerile celor din jurul său.

Zâmbind, îl întrebă cu blândeţe pe Roddy:

— Ce înseamnă „un gen de familie?

— Nici eu nu am înţeles prea bine, dar indiferent de semnificaţie, Ellen nu trebuie să cunoască adevărul.

— Când vor sosi?

— Joi, la ora prânzului.

— Şi unde vor dormi?

— M-am gândit că cel mai potrivit loc ar fi aici, în casa mare. Este mai spaţioasă.

— Va trebui s-o anunţi pe Ellen.

— Îmi voi face curaj.

Jock îi aruncă o privire amuzată şi Roddy zâmbi, la rândul său. Jock se sprijini de spătarul scaunului şi îşi frecă ochii asemenea unui om care nu a dormit toată noaptea.

— Cât e ceasul? întrebă el şi căută din priviri ornicul.

Roddy, care se afla deja în căutarea unei băuturi, îl anunţă că se făcuse amiază. Fie că nu observase intenţia fratelui său, fie că nu-l interesa ceea ce dorea acesta să facă, Jock se ridică şi spuse scurt:

— Voi face o plimbare.

Roddy încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Avea să se întoarcă la el acasă şi să-şi pregătească ceva de băut. Rosti doar atât:

— Da, este o dimineaţă frumoasă.

— Într-adevăr. Minunată. Şi Benchoile se înfăţişează în toată splendoarea sa, întări Jock.

După ce mai schimbară câteva impresii, Roddy îşi luă inima în dinţi şi porni spre bucătărie pentru a-i da vestea cea mare lui Ellen. Jock, însoţit de cei doi câini ai săi, părăsi biroul şi, traversând holul se îndreptă spre camera de arme. Luă de acolo o haină de vânătoare şi îşi schimbă papucii călduroşi pe o pereche de cizme verzi din cauciuc. Îşi trase căciula pe frunte şi îşi înfăşură fularul în jurul gâtului. Căută mănuşile tricotate, cu degete şi le găsi în buzunarul hainei de vânătoare. Vârî mâinile în ele.

După ce găsi şi bastonul, un toiag ciobănesc, părăsi mulţumit casa. Aerul rece îl izbi nemilos în faţă şi îl pătrunse adânc în trup, străpungându-i plămânii. Dăduse vina pe oboseală şi pe vremea rea, dar deodată, părea să se simtă mai bine, în soarele călduţ de februarie. Poate că ar fi trebuit să petreacă mai mult timp în aer liber, dar pentru a proceda astfel oricine are nevoie de un motiv real.

Tropăind prin zăpada îngheţată ce scrâşnea sub cizmele sale se gândea la tinerii pe care îi invitase Roddy şi, spre deosebire de alţi bărbaţi de vârsta lui, perspectiva unei asemenea companii nu-l neliniştea. Iubea tinerii la fel de mult ca şi fratele său, dar totdeauna trăise un sentiment de sfiiciune în preajma lor, şi de aceea nu se dovedise un companion prea plăcut. Ştia că înfăţişarea şi atitudinea sa milităroasă aveau darul de a-i dezarma pe cei din jur, dar cum poţi schimba propria înfăţişare? Poate, dacă ar fi avut copii, lucrurile ar fi stat altfel. Când ai propriii tăi copii, nu trebuie să lupţi pentru a înlătura barierele ce se ridică între tine şi cei tineri.

Oaspeţi. Oaspeţi care vor sta un timp mai îndelungat. Era necesar ca aceştia să găsească odăile pregătite, focurile aprinse, poate ar trebui să deschidă şi vechea cameră a copiilor. Uitase să-l întrebe pe Roddy ce vârstă avea copilul care urma să sosească. Păcat că vremea nu era favorabilă pescuitului; oricum, barca era trasă la mal şi adăpostită în hangarul său, la iernat.

Gândurile îi alunecară spre alte asemenea vizite mai îndelungate, spre alţi copii. Îşi aminti de sine şi de fraţii săi pe vremea când erau copii, îşi aminti de prietenii lor şi de lungul

şir de nepoţi şi nepoate din partea soţiei sale. Rudele şi prietenii iepuraşului, cum îi numea el.

Ajunsese deja la marginea lacului. Acesta se întindea înaintea sa, cu malurile prinse în gheaţă. Ici-colo, stuful uscat lupta împotriva gerului. O pereche de nagâţi îşi luă zborul de undeva, din apropiere. Jock ridică privirile şi le urmări zborul. Soarele strălucitor îl orbea cu lumina sa rece şi Jock îşi feri privirile ridicându-şi mâna streaşină. Cei doi câini adulmecau prin zăpadă, în căutarea unor urme de vânat. Cercetară şi gheaţa, dând târcoale în cerc, cu mişcări nervoase, dar nu erau suficient de curajoşi, sau poate erau destul de înţelepţi încât să nu se avânte pe suprafaţa strălucitoare a lacului.

Era într-adevăr o zi splendidă. Se întoarse şi privi casa. O zări deasupra sa, pe culmea înzăpezită: familiară, drăgăstoasă şi ocrotitoare. Ferestrele străluceau în lumina soarelui şi fumul se înălţa alene din coşuri, urcând drept în aerul îngheţat. În jur plutea un amestec de arome de muşchi, turbă şi răşină de mugurii le brad. Dincolo de casă, în spatele acesteia se înălţau culmile dealurilor ce păreau dornice să urce către cer. Dealurile lui. Iubitul său Benchoile. Trăia un sentiment de adâncă mulţumire.

Ei bine, tinerii soseau. Joi vor fi aici. Se va bucura ascultând hohote de râs, glasuri tinere, paşi iuţi tropăind în sus şi în jos pe scări. Benchoile aştepta oaspeţi tineri.

Întoarse spatele casei şi continuă plimbarea, cu toiagul în mână, însoţit de cei doi câini şi cu sufletul lipsit de orice griji.

Când nu apăru la masa de prânz, Ellen a început să se îngrijoreze. Se dusese de câteva ori la uşa din faţă şi îşi aruncase privirile pe câmpurile din jur, sperând să-l zărească. Tot ceea ce putea zări erau urmele paşilor ce duceau către marginea lacului. Întârziase de nenumărate ori, dar instinctul ei de munteancă prevestea răul. Pornise în cele din urmă către casa lui Roddy. Acesta îi telefonase lui Davey Guthrie şi în câteva minute Davey era deja în faţa casei, în furgoneta sa veche. Porniseră îndată în căutarea lui Jock.

Căutarea s-a dovedit a nu fi deloc dificilă. Urmele lui Jock şi

ale câinilor săi erau uşor de urmărit în zăpada îngheţată. Îi găsiseră pe toţi trei pe un izlaz, lângă zidul de piatră ce despărţea pajiştile domeniului. Jock zăcea nemişcat, cu o expresie senină întipărită pe chipul său aspru şi privea către soare. Câinii scânceau fără astâmpăr, dar pentru cine îl privea pe stăpânul lor, era limpede că acesta nu avea să mai fie încercat vreodată de nelinişte.

7
MARȚI

Încălţat cu cizme noi de cauciuc, de culoare roşie, Thomas Dobbs stătea la malul apei şi privea fascinat această minune ce apăruse brusc în viaţa lui. Privea fără să clipească asemenea bătrânilor lupi-de-mare. Imensitatea ce se întindea înaintea sa era mai udă şi mai scânteietoare decât orice alt miracol întâlnit în scurta sa viaţă. Şi valurile jucăuşe, strălucind în lumina soarelui, ţipetele ascuţite ale pescăruşilor zburând în cerc deasupra apei în aerul rece, şi vapoarele ce se zăreau în larg constituiau tot atâtea motive de uimire şi încântare. Din când în când lua în mânuţele dolofane câte un pumn de nisip ud şi îl arunca în apă.

La mică distanţă de el, Victoria stătea pe plajă şi nu-l slăbea din priviri. Purta pantaloni groşi din catifea reiată şi trei pulovere groase, din care două le împrumutase de la Oliver. Stătea ghemuită, cu genunchii cuprinşi între braţe, încercând să nu piardă niciun strop din căldura ce mai rămăsese în trupul chircit de frig.

Era un ger cumplit. Dar era firesc să fie aşa pentru că era o dimineaţă de februarie şi era abia ora zece. Se afla în nordul Scoţiei – mai precis foarte aproape de acesta – şi ar fi fost surprinzător ca vremea să fie caldă.

Locul în care se afla nu era o plajă propriu-zisă ci o fâşie de nisip aspru, mare, plin de resturi de scoici. Fâşia se întindea între apă şi zidul ce înconjura grădina hotelului. Mirosea puternic a peşte şi a catran şi din loc în loc se zăreau tot soiul de gunoaie provenite de la bărcile ce străbăteau golful în drumurile lor către bancurile de peşte. Resturi de funii, capete de peşte, un obiect pufos îmbibat de apă şi care la o cercetare atentă s-a dovedit a fi un ştergător de picioare erau doar câteva dintre resturile aruncate de mare.

— Iată-ne la capătul lumii.

Acestea fuseseră cuvintele lui Oliver, cu o zi în urmă, când maşina în care se aflau începuse să coboare panta ce ducea

către malul mării. Spre deosebire de el, Victoria era încântată de frumuseţea şi singurătatea acelor locuri. Călătoria lor îi purtase mult mai la nord decât intenţionaseră şi mult către vest, atât de mult încât dacă mai făcea un pas se temea să nu cadă în mare.

Dar privelişte a îţi lua respiraţia; măreţia, grandoarea ţinutului, coloritul şi strălucirea şi prospeţimea aerului constituiau o răsplată ce întrecea cu mult aşteptările, la capătul unui drum atât de lung.

În dimineaţa precedentă se treziseră în Ţinutul lacurilor, inundat de o ploaie nemiloasă, dar pe măsură ce se apropiau de ţinuturile scoţiene, vântul prindea să bată tot mai tare şi norii se risipeau văzând cu ochii. După-amiaza fusese senină şi în acea dimineaţă se treziseră sub razele soarelui. Cerul era limpede cleştar, dar aerul era pătrunzător de rece. Vârfurile dealurilor ce se profilau în zare erau acoperite de zăpadă şi apele golfului erau de culoarea indigoului.

Golful forma un adevărat lac, numit Loch Morag. Satul aflat în apropiere avea câteva magazine şi o adevărată flotă de bărci de pescuit şi se numea tot Morag, ca şi hotelul. Oliver spusese că se aştepta ca stăpânul hotelului să se numească domnul Morag iar soţia sa, doamna Morag. Singurul motiv pentru care fusese construit Hotelul Morag era acela de a găzdui şi ospăta pescarii – pe cei ce doreau să pescuiască fie în mare, fie în apă dulce, aşa cum spunea broşura pe care Victoria o găsise în pragul uşii. Era o construcţie urâtă, din piatră de culoarea ficatului, cu prea multe turle, creneluri şi turnuleţe. Interiorul era la fel de puţin plăcut ca şi exteriorul: tapet de culoarea terciului şi covoare turceşti uzate. Singurul lucru demn de lăudat îl constituiau căminele din sălile comune ale hotelului în care ardeau focuri din turbă.

— Micuţul nu doreşte un ceiuţ? întrebase doamna prevenitoare, îmbrăcată în rochie mov ce părea să fi preluat în acea perioadă a anului toate îndatoririle începând cu cea de recepţioneră şi sfârşind cu cea de chelneriţă.

— Sau poate un ouşor fiert sau o bucăţică de prăjiturică din ovăz. Poate doreşti un strop de jeleu, mititelule?

Thomas o privise cu ochii mari fără să clipească şi cu un

aer neajutorat.

În cele din urmă comanda fusese făcută: un ou şi un măr pe care îndatoritoarea doamnă în mov le adusese pe o tavă în cameră şi îl supraveghease pe Thomas mâncând în timp ce Victoria făcuse o baie. Când ieşise din baie Victoria o găsise pe doamna în mov – doamna Morgan probabil – jucându-se cu Thomas şi cu purceluşul cumpărat din Londra înainte de plecare. Tot din Londra cumpăraseră şi întreaga garderobă nouă de care se bucura Thomas ca şi periuţa de dinţi şi setul de masă. Victoria ar fi dorit să-i cumpere un ursuleţ adorabil de pluş, dar Oliver îi comunicase aversiunea pe care se părea că o nutrea Thomas faţă de jucăriile pufoase.

Numele jucăriei era Purceluş, simplu. Acesta purta pantaloni albaştri cu bretele roşii. Avea ochi negri, rotunzi şi Thomas îl găsise atrăgător.

— Aveţi un băieţel adorabil, doamnă Dobbs. Ce vârstă are?

— Doi ani.

— Ne-am împrietenit deja, dar n-a vrut să rostească niciun cuvânt până acum.

— Nu... nu este foarte vorbăreţ.

— Până la această vârstă ar fi trebuit să vorbească bine.

Îl luă pe Thomas în braţe şi după ce îl aşeză pe genunchi începu să-l legene.

— Ce pui leneş! Nu ştii să spui „mami”? Hai, spune „mami”. Nu vrei să-mi spui nici numele purceluşului?

Luă jucăria într-o mână şi o purtă prin aer, în faţa lui Thomas ca şi când acesta ar fi prins viaţă şi ar fi dansat.

— Îl cheamă Purceluş, răspunse Victoria în locul copilului.

— Minunat nume. Hai, Thomas, spune şi tu „Purceluş”.

Dar Thomas refuză să repete cuvintele pe care era îndemnat să le pronunţe. În mod sigur nu era o persoană vorbăreaţă. Cu toate acestea farmecul său nu avea de suferit. Tăcerea lui adăuga un aer misterios farmecului său; se dovedea a fi un copil vesel şi incapabil să facă nazuri. În cele patru zile de când se afla alături de el, Victoria trăise numai momente de plăcere. În timpul călătoriei îşi petrecuse timpul stând pe genunchii Victoriei, ţinând strâns în braţe noua lui jucărie şi privind pe fereastra maşinii la camioanele

pe care le depăşeau, la câmpurile şi oraşele pe care le străbăteau; peisajul în continuă schimbare îl atrăgea, dar nu găsea necesar să rostească vreun cuvânt. Ori de câte ori se opreau pentru a servi masa sau doar pentru a se dezmorţi, Thomas era alături de ei mâncând ouă cu şuncă şi bând lapte sau mestecând în linişte felii de mere pe care Oliver le curăţa şi le tăia special pentru el. Când obosea sau se plictisea îşi vâra degetul în gură, se cuibărea plin de încredere în braţele primitoare ale Victoriei şi, fie adormea, fie gângurea cu pleoapele lăsate, genele lungi şi mătăsoase umbrindu-i obrăjorii bucălaţi şi rumeni.

Odată, pe când copilul dormea adânc în braţele ei, Victoria îi împărtăşise lui Oliver nedumerirea ei legată de Thomas.

— Mă întreb de ce nu vorbeşte.

— Poate pentru că nimeni nu a stat de vorbă cu el. Cred că sunt prea ocupaţi să sterilizeze casa şi să tundă grădina perfect sau să-i fiarbă jucăriile.

Victoria nu-i dădea dreptate lui Oliver. Thomas era un copil liniştit, mulţumit, cu un comportament perfect. Nu aşa arată copiii neglijaţi. Comportamentul lui şi aerul senin erau dovezi ale dragostei de care fusese înconjurat în scurta lui viaţă.

Îi împărtăşise lui Oliver părerea ei şi acesta izbucnise asemenea unui vulcan.

— Dacă s-au purtat atât de frumos cu el, de ce nu le simte lipsa? Dacă nu a întrebat măcar o dată de ce nu sunt în preajma lui, cum crezi că le poate duce dorul?

— Dar nu a cerut nimic şi nu a întrebat nimic până acum. Şi este atât de încrezător şi lipsit de teamă faţă de ce se întâmplă în jurul său, tocmai pentru că aşa a fost crescut. Nimeni nu s-a dovedit a fi rău în faţa lui, nimeni nu a avut o atitudine lipsită de blândeţe faţă de el, prin urmare nu ştie ce înseamnă violenţa, răutatea. Acesta este motivul pentru care ne priveşte cu bunătate şi căldură.

— Prostii!

Îi era imposibil să rămână nepăsător când se spuneau lucruri bune despre familia Archer.

Victoria nu era de acord cu el. Era convinsă că Oliver era total lipsit de raţiune când auzea rostindu-se numele bunicilor

lui Thomas.

— Cred că i-ai fi învinuit pe cei doi Archer şi dacă Thomas ar fi plâns de dorul lor, şi-ar fi udat permanent pantalonii şi ar fi ţinut-o tot într-un ţipăt.

— Vorbeşti în cercuri ipotetice.

— Greşeşti, rosti Victoria scurt.

Ar fi dorit să continue conversaţia pe tema familiei Archer, dar nu era posibil pentru că nu cunoştea semnificaţia cuvintelor „cercuri ipotetice”. Singurul lucru pe care îl putea face era să se adâncească în tăcere.

„Trebuie să îi telefonez doamnei Archer” îşi tot spunea în gând. Poate şi o scrisoare ar fi fost binevenită în ceea ce o privea pe doamna Archer. Oliver era obligat s-o anunţe că Thomas era bine, că se afla în siguranţă alături de tatăl său.

Singurul motiv de ceartă dintre ei îl constituia acest subiect. În rest, călătoria care Victoriei îi păruse o idee cu totul lipsită de sens la început, se dovedise un adevărat succes. Nimic rău nu se întâmplase de-a lungul ei. Totul se desfăşurase fără complicaţii, plăcut şi încântător. Drumurile erau acoperite de zăpadă şi tocmai din acest motiv, pustii. Peisajul era minunat, cerul perfect senin şi acestea făceau călătoria tot mai plăcută.

În Ţinutul lacurilor plouase mult dar, odată ajunşi acolo, îmbrăcaseră pelerine şi porniseră în lungi plimbări. Thomas îi însoţise, cocoţat pe umerii tatălui său, mai fericit ca niciodată. În dormitoarele lor, focurile ardeau din plin la întoarcerea la hotelul aflat în apropierea unui lac. Bărcile ancorate se loveau uşor de malul situat chiar în spatele grădinii. Seara, o cameristă amabilă îi ţinea companie lui Thomas, în vreme ce Victoria şi Oliver cinau la lumina lumânărilor, savurând păstrăv la grătar şi muşchi de vită în sânge, preparate din produse ce nu cunoscuseră congelatorul vreodată.

Într-o noapte, ascunsă în braţele lui Oliver, sub pilota din puf de pasăre, Victoria privise îndelung draperiile ce fluturau în bătaia vântului şi îşi lăsase obrajii mângâiaţi de adierea rece. Din noapte răzbăteau până la ea clipocitul apei şi scârţâitul înfundat al parâmelor. Totul era de o perfecţiune

dezarmantă. Nu era posibil ca lucrurile să continue astfel. Era convinsă că un rău necunoscut avea să spulbere frumuseţea acelor zile.

Şi, totuşi, părea că teama ei era absolut iraţională. Nimic rău nu s-a întâmplat. Ziua următoare s-a dovedit şi mai frumoasă ca celelalte ce trecuseră de la plecarea din Londra. Porniseră spre nord, spre Scoţia şi soarele urca pe cer pe când ei traversau graniţa. Spre prânz, vârfurile munţilor vestici se zăreau înaintea lor, învăluite în zăpada îngheţată. La picioarele muntelui Glencoe făcuseră popas, la un han unde mâncaseră brioşe mustind de unt şi băuseră ceai. Apoi porniseră la drum din nou şi peisajul devenea tot mai atrăgător. Oliver îi spusese Victoriei că ţinutul se numea Lochaber şi apoi începu să fredoneze „Drumul către insule”: „Sigur prin *Tummel* şi Loch *Rannoch* şi *Lochaber* vom cutreiera...”

Azi erau în Loch Morag. Mâine, poate poimâine aveau să ajungă la Benchoile. Victoria pierduse noţiunea timpului. De fapt, nu numai pe cea a timpului. Cu braţele strâns înfăşurate în jurul picioarelor şi cu bărbia sprijinită pe genunchi îl privea pe Thomas. Urmărindu-l din priviri îşi spunea că fericirea ar fi trebuit să fie palpabilă, să aibă o formă fizică, concretă, astfel încât să o poţi ţine în mână şi apoi să o aşezi într-un loc sigur, asemenea unei cutii sau unei sticle. Apoi, de-a lungul timpului, în momente de tristeţe şi amărăciune ai putea să o iei din locul în care ai pus-o la păstrare şi ai putea să o ţii strâns în mână, să o miroşi, să o pipăi şi astfel să te simţi fericit din nou.

Thomas se plictisise să arunce pietricele în apă. Se ridicase din poziţia ghemuită şi privea în jurul său. Aruncă o privire către Victoria şi o văzu în acelaşi loc în care o lăsase. Zâmbi fericit şi porni către ea împleticindu-se în nisipul şi gunoaiele de pe plaja îngustă.

Imaginea copilului îndreptându-se către ea îi umplu sufletul de o nemărginită tandreţe. „Dacă trăiesc asemenea sentimente faţă de Thomas, după câteva zile de când l-am cunoscut, cum trebuie să se simtă doamna Archer întrebându-se unde se află şi ce se întâmplă cu el?”

Gândul acesta îi dădea fiori. Într-o încercare josnică, demnă de cea mai netrebnică fiinţă, încercă să-l alunge şi deschise braţele larg, aşteptându-l pe Thomas. Îl prinse în braţe şi-l strânse la pieptul ei. Vântul îi flutura părul mângâind obrazul bucălat al băiatului şi acesta începu să râdă.

În vreme ce Thomas şi Victoria stăteau pe plajă aşteptându-l, Oliver vorbea la telefon. Cu o seară în urmă avusese loc premiera piesei sale, la teatrul din Bristol, şi Oliver ardea de nerăbdare să afle ce scriau criticii în ziarele de dimineaţă.

Adevărul era că nu stătea chiar pe ghimpi pentru că era conştient de faptul că piesa era bună cu adevărat, cea mai bună lucrare a sa, de fapt. Dar, totdeauna se pot ivi reacţii sau pot apărea elemente pe care nimeni nu este în stare să le prevadă. Dorea să ştie cum au decurs lucrurile, care fusese atitudinea publicului şi dacă Jennifer Clay, tânăra actriţă aflată în faţa primului său mare rol, se ridicase la aşteptările şi încrederea acordată de producător şi de autorul piesei.

Oliver şi-a petrecut mai bine de o oră la telefon ascultând recenziile elogioase citite prin telefon de la mai bine de o mie de kilometri depărtare. Fusese anunţat că la sfârşitul săptămânii, critici teatrali ai publicaţiilor *Sunday Times* şi *Observer* promiteau să devină o mare vedetă şi existau deja zvonuri că piesa ar fi stârnit interesul câtorva regizori şi producători din West End.

— Oliver, trebuie să ştii că ne aflăm în pragul unui mare succes.

Oliver era încântat, dar nu uimit, deoarece urmărise repetiţiile spectacolului. În cele din urmă, convorbirea telefonică cu Bristol-ul s-a încheiat şi Oliver formă numărul agentului său care îi confirmă toate veştile bune primite cu câteva minute mai înainte. Acesta avea şi alte veşti mult mai bune. În New York existau oameni de teatru interesaţi să pună în scenă o altă piesă a sa, „Un străin în noapte”, producţie care se bucurase de succes în urmă cu un an, în Edinburgh.

— Te interesează o asemenea colaborare? îl întrebă agentul.

— Cum adică „mă interesează”?

— Eşti gata să pleci la New York dacă spectacolul se pune în scenă?

Oliver iubea New York-ul. Era unul din locurile pentru care avea sentimente nespus de calde.

— Sunt gata oricând să plec, chiar dacă nu trebuie s-o fac.

— Cât timp vei mai lipsi din Londra?

— Doar câteva săptămâni.

— Pot să iau legătura cu tine?

— Începând de joi mă vei putea găsi la Benchoile, în Sutherland. Voi locui la un tip pe nume Roddy Dunbeath.

— Dunbeath? Cel cu „Vremea şoimului”?

— Chiar el.

— Ce număr de telefon are?

Oliver căută în agenda aflată la îndemână şi apoi spuse:

— Cregan, 237.

— Perfect. L-am notat. Dacă am veşti te voi suna.

— Chiar te rog.

— Succes, Oliver. Şi... felicitări.

Chiar şi după ce agentul său literar închisese telefonul, Oliver rămăsese cu receptorul în mână, ca şi când n-ar fi vrut să încheie conversaţia care-i adusese atât de multă bucurie. Un timp rămase nemişcat, privind telefonul şi treptat simţea cum liniştea şi uşurarea îl învăluiau în braţele lor. Totul se sfârşise. „Bent Penny” intrase în lume, asemenea unui copil ajuns la maturitate şi lăsat să se descurce singur. Un copil conceput cu pasiune, adus pe lume în chinuri cumplite, crescut şi alintat până la maturitate şi modelat cu nemăsurată grijă. Chinurile luaseră sfârşit. De-acum Oliver nu mai avea nicio responsabilitate faţă de el.

Totul se sfârşise. Oliver se gândea la punerea în scenă a piesei, la repetiţii, la problemele ridicate de personalitatea şi temperamentul actorilor, la lacrimile vărsate. Haosul, panica, rescrierea unor pasaje, disperarea fără margini. „Cred că ne aflăm în pragul unui mare succes”.

Probabil îi va aduce şi o grămadă de bani. S-ar putea îmbogăţi. Dar această posibilitate nu avea prea mare valoare în comparaţie cu ceea ce simţea el, cu pacea spirituală, cu

sentimentul de eliberare pe care-l trăia, acum când totul rămăsese undeva, în urma sa.

Şi în faţă...? Întinse mâna după o ţigară. Ştia că îl aştepta ceva, dar ce anume? Simţea cum acea latură subconştientă a imaginaţiei sale se popula cu noi chipuri, cu noi personaje. Oameni ce trăiau într-un anume loc, într-un anume fel. Auzea vocile. Dialogurile aveau o formă şi un echilibru proprii, cuvintele şi faţa fiecărei persoane erau individualizate şi îşi croiau drum spre suprafaţă aşa cum se întâmpla totdeauna când se pregătea să scrie o nouă lucrare.

Pentru Oliver, aceste prime tresăriri constituiau viaţa lui de zi cu zi şi le trăia cu intensitatea şi dramatismul cu care trăiesc cei care se îndrăgostesc pentru prima oară. Aceasta era cea mai plăcută parte a muncii sale. Trăia aceeaşi emoţie ca cea pe care o simte orice iubitor de teatru care aşteaptă ridicarea cortinei, ascuns în întunericul sălii de spectacol. Nu ştie ce urmează să se întâmple, dar ştie că îl aşteaptă o experienţă minunată, că va trăi o emoţie copleşitoare, cum nu a mai trăit până în acel moment.

Se ridică de pe pat şi se îndreptă spre fereastră, o deschise şi aerul îngheţat al dimineţii năvăli în încăpere. Pescăruşii zburau în cerc şi scoteau ţipete ascuţite deasupra coşului unei bărci pescăreşti marcată din plin de trecerea timpului.

În depărtare, acolo unde apa lacului căpăta nuanţe albastre întunecate se zăreau munţii înveşmântaţi în albul rece al zăpezilor. Chiar în faţa sa, se aflau grădina hotelului şi plaja îngustă. Privirile îi alunecară spre Victoria şi spre Thomas. Nu îl observaseră. În timp ce îi urmărea din priviri, văzu cum Tom, plictisit să mai arunce pietre în apă, întorsese spatele lacului şi pornise către Victoria. Aceasta îşi deschisese larg braţele şi îl cuprinsese într-o caldă îmbrăţişare, părul ei lung gâdilând obrajii rumeni şi dolofani ai copilului.

Scena aceasta încântătoare ce se adăuga euforiei produse de veştile abia primite îi umplea sufletul de un sentiment de mulţumire cu totul necunoscut lui. Ştia că totul este efemer; putea să dureze o zi sau doar o oră. Dar, în acel moment, lumea părea mai frumoasă, un loc mai bun în care să-ţi duci

viaţa, un loc plin de speranţă; cele mai mici întâmplări pot căpăta dimensiuni inimaginabile; afecţiunea se poate transforma în iubire şi iubirea – acel cuvânt ce poartă în el rezonanţe magnifice – în pasiune.

Închise fereastra şi părăsi încăperea. Dorea să le împărtăşească şi lor veştile bune.

8
JOI

John Dunbeath coborî din lift la etajul nouă al noii clădiri, Regency House, unde se aflau birourile ultraelegante ce aparţineau corporaţiei Warburg Investment. Secretara sa personală, domnişoara Ridgeway, o persoană a cărei vârstă era imposibil de estimat se afla deja în spatele biroului ei, la ora nouă fără un sfert.

Când uşa se deschise şi John Dunbeath apăru în prag, pe chipul secretarei sale se putea citi, ca de obicei, politeţe şi plăcerea de a-l revedea.

— Bună dimineaţa, domnule Dunbeath.

— Bună, rosti John simţind cuvintele „domnişoară Ridgeway” oprindu-i-se în gât. Se afla pentru prima oară în carierea sa în situaţia de a se adresa secretarei personale altfel decât folosind numele de botez al acesteia. Lucrau de câteva luni bune împreună. Ar fi fost normal să i se adreseze spunându-i „Mary” sau „Daphne” sau oricum se va fi numit ea, dar problema consta chiar în faptul că nu aflase nici după atâta timp numele de botez al acesteia. Pe lângă această problemă care s-ar fi putut rezolva în cele din urmă, exista şi un alt motiv care-l împiedica să aibă o atitudine mai puţin formală. Motivul îl constituia chiar atitudinea extrem de distantă şi oficială a domnişoarei Ridgeway.

Uneori, în vreme ce o privea luându-şi note, observându-i picioarele frumoase, încrucişate într-o poziţie elegantă, se trezea făcând tot felul de presupuneri referitoare la viaţa ei particulară. Oare îngrijea o mamă bătrână şi era interesată de literatura bună? Mergea la concerte la Albert Hall şi îşi petrecea vacanţele la Florenţa? Sau, asemenea eroinelor din filme, îşi scotea ochelarii, îşi lăsa părul liber, pe spate şi se deda la scene amoroase pline de pasiune în compania unui şir nesfârşit de amanţi?

Era convins că nu va afla niciodată adevărul despre viaţa ei

intimă.

— Cum aţi călătorit? întrebă domnişoara Ridgeway.

— În afara întârzierii care m-a determinat să petrec o seară în Roma, totul a fost bine.

Privirile ei alunecară peste costumul închis la culoare şi cravata neagră.

— Aţi primit telegrama? Cea din partea tatălui dumneavoastră?

— Da. Mulţumesc.

— A sosit marţi dimineaţă. M-am gândit că ar fi bine să vă informez cât mai curând, de aceea am trimis o copie către Bahrein. Originalul se află pe birou, alături de poşta dumneavoastră personală.

John pornise deja către biroul său şi domnişoara Ridgeway îl urmă:

— Tot pe birou veţi găsi şi ziarul *Times* de ieri în care a apărut anunţul. M-am gândit că s-ar putea să doriţi să păstraţi acest număr.

Se gândea la toate.

— Mulţumesc, rosti John şi, deschizând servieta, luă raportul şi cele douăsprezece pagini cuprinzând notele pe care le scrisese în avion.

— Aceste note ca şi raportul trebuie dactilografiate în cel mai scurt timp. Vicepreşedintele doreşte să citească materialul cât mai curând posibil. Când soseşte Rogerson, vă rog să mă anunţaţi. *Wall Street Journal* a sosit?

— Da, domnule Dunbeath.

— Şi *Financial Times*? N-am reuşit să-l citesc.

Domnişoara Ridgeway se pregătea să părăsească biroul lui John.

— O clipă, vă rog.

John parcurse din priviri câteva dintre documentele aflate în servietă:

— Aş vrea dosarul referitor la această problemă şi încercaţi să găsiţi cât mai multe informaţii despre o companie petrolieră din Texas, numită Albright; am aflat că fac foraje în Libia. Aceste documente trebuie trimise prin fax şeicului Mustafa Soud, şi... aceasta... ca şi aceasta... continuă el

oferindu-i materialele pe care urma să le studieze.

— Asta-i tot? întrebă domnişoara Ridgeway în cele din urmă.

— Deocamdată. Şi încă ceva, zâmbi el. O cană mare, cu cafea neagră ar fi binevenită.

Domnişoara Ridgeway zâmbi plină de înţelegere. Putea fi umană. John îşi dorea s-o vadă zâmbind mai des.

— Vă aduc imediat cafea, rosti ea şi părăsi biroul închizând uşa în urma sa fără a face nici cel mai mic zgomot.

Rămas singur, John se aşeză în spatele biroului său şi pentru câteva minute căzu pe gânduri, întrebându-se cu ce ar fi trebuit să înceapă. Coşul său pentru corespondenţă era plin. Scrisorile erau prinse cu clame de dosarele la care se refereau şi John ştia că fuseseră aşezate în ordinea importanţei, cele mai importante aflându-se deasupra. Cele trei scrisori personale fuseseră aşezate separat, în mijlocul biroului. Lângă ele se afla numărul din ziarul *Times* în care apăruse anunţul referitor la moartea unchiului său.

Întinse mâna şi luă receptorul telefonului interior:

— Cu domnul Gardner aş dori, vă rog.

Fixă telefonul sub bărbie şi deschise ziarul.

— Sunt John Dunbeath. A sosit?

— Da, a sosit, domnule Dunbeath, dar nu se află acum în birou. Să vă sune când revine?

— Da, vă rog.

> *DUNBEATH. Decedat fulgerător în vârstă de 68 de ani, pe 16 februarie, la Benchoile, în Sutherland. Lt. col. John Rathbone Dunbeath, fost membru al Regimentului Cameron. Serviciul funerar se va desfăşura la biserica parohială din Creagan, la ora 10.30, joi, 19 februarie.*

Îl văzu aievea pe bătrânul înalt şi subţire. Un adevărat militar în retragere, cu privire rece şi nas asemenea unui cioc de răpitoare. Picioarele lui lungi şi agile străbăteau neobosite dealurile din împrejurimi. Îşi amintea pasiunea lui pentru pescuit şi pentru vânătoarea de potârnichi. Nu fuseseră

niciodată în relaţii apropiate şi, cu toate acestea, moartea lui lăsase un loc gol în sufletul său, aşa cum se întâmplă când o rudă de sânge, apropiată familiei, dispare.

Lăsă ziarul deoparte şi luă telegrama primită din partea tatălui său. O reciti. „Unchiul tău Jock a murit în urma unui atac de cord în Benchoile, luni, 16 februarie. STOP. Serviciul funerar, Creagan, 10.30, joi, 19 februarie. STOP. Ar fi minunat dacă ne-ai putea reprezenta pe mine şi pe mama. STOP. Tata”.

John expediase telegrame din Bahrein; una către părinţii săi, în Colorado, în care explica de ce nu putea împlini dorinţa tatălui său; cea de a doua îi fusese destinată lui Roddy. John îşi exprima întreaga simpatie şi îi explica lui Roddy motivul pentru care nu putea participa la serviciul funerar. Ulterior îşi făcuse timp şi scrisese şi o scrisoare din Bahrein, pe care o expediase de pe aeroportul Heathrow.

Celelalte două scrisori aflate pe biroul său aşteptau să-şi îndrepte atenţia către ele. Una era dactilografiată, cealaltă, scrisă de mână. O luă pe prima şi începu să o desfacă, apoi se opri, atenţia fiindu-i atrasă de cea de-a doua. Caligrafia desuetă şi cerneala de culoare neagră, majusculele trasate cu fermitate îi stârniseră curiozitatea. Privi ştampila oficiului poştal: Creagan. Scrisoarea fusese datată pe 10 februarie.

Simţi o durere ascuţită în stomac. „O fantomă a păşit pe mormântul tău” obişnuia tatăl lui să-i spună pe vremea când era copil şi se temea de necunoscut. „Asta a fost. O fantomă ce ţi-a călcat pe mormânt”.

Desfăcu plicul şi luă scrisoarea. Bănuielile sale se confirmară. Scrisoarea era din partea lui Jock Dunbeath.

Benchoile
Creagan
Sutherland
Miercuri, 9 februarie

Dragă John.

Tatăl tău mi-a scris că te afli în ţară şi lucrezi la

Londra. Nu îţi cunosc adresa de acasă, de aceea voi expedia această scrisoare pe adresa biroului tău.

Pare să se fi scurs o veşnicie de când ai petrecut câteva zile prin aceste locuri. Am răsfoit cartea vizitatorilor şi ultima ta vizită a fost menţionată în urmă cu zece ani. Ştiu că eşti o persoană extrem de ocupată, dar dacă poţi să găseşti câteva zile libere ar fi minunat să te îndrepţi către Benchoile şi să ne bucurăm împreună de mica ta vacanţă. Poţi lua avionul până la Inverness sau un tren din Euston, caz în care eu sau Roddy te putem aştepta în Inverness. Există trenuri ce ajung până la Creagan, dar sunt puţine şi circulă cu mari întârzieri. Prin aceste locuri, iarna a fost blândă, dar după cum simt eu cred că gerul este pe aproape și cred că aşa este mai bine, pentru că în primăvară viscolele târzii nu sunt prielnice potârnichilor.

Dă-mi de veste ce hotărâre ai luat şi când ar fi convenabil pentru tine să ne vizitezi. Aşteptăm cu nerăbdare să te revedem.

Cu cele mai bune gânduri şi afecţiune
Jock.

Ce moment ciudat pentru a primi o asemenea invitaţie! Ce sincronizare stranie! Fusese scrisă doar cu câteva zile mai înainte de dispariţia lui Jock. Toate aceste fapte erau extrem de tulburătoare. John se sprijini de spătarul scaunului şi citi scrisoarea, din nou, încercând să pătrundă dincolo de semnificaţia cuvintelor frumos caligrafiate, să înţeleagă ce se ascundea în spatele lor. Dar nu reuşea să dezlege misterul.

„...în urmă cu zece ani”.

Trecuseră zece ani. Se vedea aievea la vârsta de optsprezece ani. Lăsase în urmă colegiul şi îl aştepta universitatea: Cambridge şi tot ceea ce însemna a fi studentul unei asemenea universităţi. Atunci petrecuse o parte din vacanţa de vară la Benchoile. În acel moment trăia cu intensitate un sentiment cumplit de vinovăţie pentru toţi acei ani în care nu mai păşise pragul casei din Benchoile. Dar

se petrecuseră atâtea evenimente! Absolvise universitatea, plecase la New York; urmase Harvard şi vacanţele petrecute în Colorado, fie la ferma tatălui său, fie la Aspen. Apoi, în viaţa lui, păşise Lisa şi întreaga sa energie o dăruise acestei relaţii. Se străduise să o facă fericită, să-i ofere momente de relaxare, distracţii, un standard de viaţă cât mai ridicat, aşa cum merita. Căsătoria cu Lisa însemnase sfârşitul vacanţelor în Colorado. Viaţa la fermă îi părea plictisitoare Lisei şi schiul era un sport nepotrivit pentru o fiinţă fragilă şi delicată cum era soţia lui. Lisa adora soarele aşa încât călătoreau în Indiile Apusene, în Antigua, Bahamas. Lui John îi lipseau munţii. Pentru a-şi consuma energia învăţase să navigheze şi să facă scufundări.

După divorţ se avântase în muncă şi pur şi simplu nu mai găsea timp să plece din oraş. Preşedintele comitetului de conducere al companiei fusese cel care schimbase întreaga situaţie, prin numirea lui John într-un post de conducere la Londra. Îi explicase lui John că numirea în postul de la Londra nu constituia numai o provocare ci şi o schimbare absolut necesară şi binevenită în viaţa lui. Londra era un oraş mult mai liniştit decât New York-ul, viaţa mult mai relaxată.

„Astfel vei putea merge în nord pentru a-i vizita pe Jock şi Roddy”, îi spusese tatăl său când îi comunicase vestea plecării sale în Anglia. Dar dintr-un motiv sau altul, John nu reuşise să-şi facă timp pentru a-i vizita pe cei doi unchi ai săi. Simţea că era vinovat pentru cei zece ani în care uitase de cei doi bătrâni. Dar exista şi un alt motiv pentru care, în ciuda frumuseţii ţinutului, nu se simţea atras de Benchoile. John crescuse în inima ţinutului Munţilor Stâncoşi. Pentru el dealurile şi măgurile din Sutherland aveau un aer molcom, uşor monoton. Este drept că putea merge la pescuit, dar dacă se gândea la partidele de pescuit de pe măreţul Uncompahgre ce străbătea pământurile tatălui său, nici acesta nu mai constituia o atracţie deosebită. La Benchoile exista şi o fermă, dar şi aceasta, în comparaţie cu ferma tatălui său, părea neînsemnată. În privinţa partidelor de vânătoare lucrurile stăteau şi mai rău. În ciuda legilor, a vocabularului atât de pitoresc şi a tradiţiilor legate de locul

de pândă, vânătoarea îl lăsa rece pe John.

Chiar şi pe vremea când era copil, se revoltase împotriva acestui măcel organizat. Niciodată nu participase la o vânătoare fie că era vorba de cerbi sau de elani. Simplul fapt că se afla în Scoţia nu reuşea să-l determine să-şi schimbe convingerile şi să se alăture celorlalţi bărbaţi de la Benchoile. Şi, mai presus de toate, la vremea aceea nu credea că unchiul său Jock nutrea sentimente deosebite faţă de el.

„Este o persoană rezervată. Este un timid", obişnuia tatăl lui John să susţină atunci când venea vorba despre Jock.

Dar, în ciuda încercărilor sale, John nu reuşea să se apropie de fratele mai vârstnic al tatălui său. Îşi amintea dificultatea cu care se legau conversaţiile lor şi cum se împotmoleau asemenea roţilor unei căruţe bătrâne.

Oftând, puse jos scrisoarea şi ridică cel de al doilea plic. Îl deschise fără a mai cerceta ştampila poştei şi luă scrisoarea din plic, în vreme ce gândurile sale încă mai poposeau asupra rândurilor scrise de unchiul său.

Desfăcu scrisoarea şi privirile îi alunecară peste antetul şi data scrise în colţul de sus al paginii.

McKenzie, Loith & Dudgeon, Birou de avocaturii
Aleea Trade, 18
Inverness
Joi, 17 februarie

Către
Domnul John Dunbeath
Warburg Investment Corporation
Regency House
Londra

Dragă Domnule Dunbeath.
John Rathbone Dunbeath a decedat.

Vă aducem la cunoştinţă că aşa cum este prevăzut în testamentul unchiului dumneavoastră, John Rathbone Dunbeath, aţi devenit moştenitorul

domeniului Benchoile din Sutherland.

Îmi permit să vă sfătuiesc să vă faceţi timp pentru a veni în nord şi pentru a pune la punct formalităţile preluării moştenirii ca şi stabilirea strategiei viitoare legată de conducerea domeniului.

Voi fi bucuros să vă cunosc oricând veţi avea posibilitatea să ne vizitaţi.

Al dumneavoastră
Robert McKenzie

Domnişoara Ridgeway intră în birou aducând o ceaşcă fină, Wedgwood de culoare albă, plină cu o calea binevenită. John rămase nemişcat cu un cot sprijinit pe birou şi cu faţa ascunsă pe jumătate, în spatele mâinii sale.

— V-am adus cafeaua, îl înştiinţă domnişoara Ridgeway.

John ridică privirile către ea. Expresia ochilor săi de culoare închisă era de o tristeţe nemărginită; domnişoara Ridgeway dorea să ştie dacă se simţea bine, dacă totul era bine. După o lungă tăcere, John spuse că lucrurile nu stăteau prea bine, dar nu-i oferi nicio explicaţie, astfel încât eficienta secretară aşează ceaşca pe birou şi părăsi biroul închizând uşa în urma sa, într-o tăcere perfectă.

9
JOI

Pe măsură ce se îndreptau spre est, peisajul se schimba tot mai mult. Lăsau în urmă lacurile molcome formate chiar de apele mării, intrate adânc în interiorul uscatului. Departe rămâneau şi fermele şi satele deasupra cărora plutea veşnic mirosul de alge. Drumul pustiu se încolăcea urcând dealurile, mărginit de prăpăstii ameţitoare, intrând adânc în sălbăticia dezolantă a ţinuturilor mlăştinoase, aparent nelocuite decât de turme de oi aproape sălbatice şi bântuite din când în când de păsări de pradă.

Era o zi rece şi posomorâtă. Vântul bătea dinspre est. Nori cenuşii cutreierau cerul fugărindu-se asemenea brizanţilor. Din când în când, printr-o spărtură a norilor, câte o rază de lumină palidă şi o fărâmă de cer albastru încercau să înveselească peisajul, dar sentimentul de singurătate şi tristeţe nu părea a fi alungat atât de uşor.

Terenul vălurit se întindea încotro îţi aruncai privirile. Urmele de verde pal al ierburilor ce se îndărătniceau să supravieţuiască iernii aspre, alternau cu cele de culoare închisă ale ierbii negre. Din loc în loc se căsca gura imensă a unei gropi de turbă sau braţele unei mlaştini întunecate se deschideau ameninţătoare. Apoi, cu cât înaintau spre nord au început să apară tot mai des şi primele semne de zăpadă. Ici-colo pete albe asemenea celor ale unui cal bălţat se iveau între gardurile vii sau la adăpostul zidurilor de piatră ce separau hotarele proprietăţilor. Cu cât pantele povârnite se adânceau, cu atât zăpada era mai adâncă. Ţinutul mlăştinos, dominat de ierburi, rămânea în urmă şi în jurul lor se aşternea covorul alb de omăt ce în unele locuri atingea aproape cincisprezece centimetri înălţime. Drumul devenea tot mai dificil, cu zone alunecoase, datorate poleiului şi din când în când bătrânul Volvo părea gata să înceapă un dans pe gheaţă.

În acele ţinuturi trăiai sentimentul că te afli pe meleagurile arctice sau şi mai departe, pe Lună. Oricum, călătorul încerca o experienţă ciudată, aflându-se în locuri atât de îndepărtate şi de puţin locuite. Dar, la un moment dat, brusc, aşa cum se şi deschisese, pustietatea se închidea, rămânea în urma lor. După ce trecură de cumpăna apelor drumul a început să coboare abia simţit. Râuri şi cascade deveneau tot mai des tovarăşi de drum ascunşi din când în când de pâlcuri de brazi şi zăpadă. Au început să apară şi case de ţară, mai întâi izolate, apoi ferme întinse şi mai apoi sate. Deodată, drumul a început să alerge de-a lungul unui lac apărut pe neaşteptat, pe apele căruia fusese construit barajul unei centrale electrice. Trecuţi de baraj, privirile le-au fost atrase de orăşelul aflat pe malurile lacului. Intrară apoi în oraş. Strada principală alerga în paralel cu malul apei. Un hotel şi câteva ambarcaţiuni odihneau pe prundişul de lângă lac. Un indicator rutier le arăta drumul către Creagan.

Victoria devenea tot mai neliniştită.

— Suntem aproape. Vom ajunge în curând. Se aplecă şi luă din torpedo harta pe care Oliver o luase înainte de a porni în călătorie. Cu ajutorul şovăielnic, stângaci primit din partea lui Thomas reuşi să o desfacă şi o întinse în faţa sa. Unul din colţurile hărţii ajunse până în dreptul volanului şi Oliver izbucni, iritat:

— Fii atentă, îmi scoţi ochii.

— Mai avem de străbătut şase mile pentru a ajunge la Creagan.

Folosind purceluşul ca pe o armă, Thomas lovi harta hotărât făcând-o să alunece pe podeaua maşinii.

— Strânge harta mai înainte de a se rupe în bucăţi, rosti Oliver scurt.

Fusese o dimineaţă grea pentru el. Drumul se dovedise dificil. Se foi pe scaun şi căscă plictisit.

Victoria salvă harta de atacurile lui Thomas şi o împături aşezând-o la locul ei. Drumul ce se deschidea în faţa lor cobora dealurile, printre pante povârnite învăluite în tufe de ferigă şi sălcii argintii. Un pârâu le ţinea companie. Apa clipocea şi strălucea jucăuşă sărind peste pietre şi formând

mici cascade. În semn de bun-venit, soarele se ivi din spatele unui nor. Încă o curbă şi iată, în faţa lor se deschidea o privelişte minunată: apele mării, argintii, se înfăţişau nemărginite privirilor celor trei călători. Victoria era vrăjită.

— Este uluitor. Laşi în urma ta malul unei mări, traversezi un ţinut de mlaştini, ierburi şi zăpadă, şi totul numai pentru a ajunge pe malul altei mări. Priveşte, Thomas, acolo se află marea.

Thomas privi în direcţia cerută dar nu se arătă deloc impresionat de ceea ce vedea. Se plictisise de lunga călătorie cu maşina. Şi se plictisise să stea cuminte pe genunchii Victoriei. Îşi vârî degetul în gură şi se lăsă pe spate cu o mişcare atât de bruscă încât pieptul Victoriei scoase un sunet surd la impactul cu trupul copilului.

— Pentru Dumnezeu, stai liniştit, se răsti Oliver.

— A stat liniştit. Este un băieţel minunat, sări Victoria în apărarea copilului. Acum cred că este obosit şi plictisit. Crezi că există o plajă în Creagan? Vreau să spun o plajă adevărată, cu mult nisip. Până acum nu am întâlnit niciuna. Toate plajele pe care le-am cutreierat pe coasta vestică erau acoperite cu bolovani. Aş dori să existe o plajă adevărată unde să-l pot duce pe Thomas să se joace.

— Îl vom întreba pe Roddy.

Victoria rămase tăcută pentru câteva momente, apoi dădu frâu liber gândurilor sale.

— Sper că nu-l deranjăm sosind aşa, pe neaşteptate. Şi totodată sper că nu va fi greu pentru el să ne găzduiască.

Pe toată durata călătoriei nu reuşise să scape de aceste gânduri neliniştitoare.

— Ai repetat aceste cuvinte de nenumărate ori până acum, şi chiar la intervale de timp regulate. Încetează să-ţi mai faci griji.

— Nu pot să scap de gândul că ai forţat mâna lui Roddy. Probabil că a fost atât de surprins încât nu a avut timp să găsească o scuză.

— A fost absolut încântat. Abia aştepta ocazia de a avea oaspeţi tineri.

— Pe tine te cunoaşte dar pe mine şi pe Tom nu ne-a

întâlnit până acum.

— Privind lucrurile astfel, cel mai bun lucru pe care-l puteţi face este să vă comportaţi cât mai frumos. După cum îl cunosc eu pe Roddy, nu-l interesează dacă aveţi două capete şi coadă. Când vom ajunge vă va spune bun-venit, după care cred şi sper din toată inima, îmi va oferi un pahar uriaş de gin şi apă tonică.

Când a intrat în Creagan au trăit o uriaşă surpriză. Victoria se aşteptase să intre într-o mică aşezare de munte, străbătută de o stradă principală îngustă străjuită de case simple, din piatră, ridicate direct pe trotuare. Dar, în Creagan, strada principală era largă, mărginită de copaci şi trotuarele erau largi şi pietruite cu grijă. Casele ce se înălţau pe strada principală erau despărţite de trotuare ca şi una de cealaltă de spaţii verzi. Erau construcţii elegante, proporţionate, cu forme atrăgătoare şi ornamente apărute în timpul celei mai înfloritoare perioade din istoria arhitecturii scoţiene.

În mijlocul oraşului, pe strada principală se deschidea o piaţă în centrul căreia, înconjurată de un covor verde de iarbă, se înălţa o biserică cu pereţii din granit şi cu turnul îmbrăcat în ardezie.

— Minunat! Arată asemenea unui oraş franţuzesc.

Oliver observase un alt detaliu.

— Este pustiu.

Victoria privi cu mai multă atenţie în jurul ei şi îi dădu dreptate. Deasupra întregii aşezări plutea o tăcere adâncă, liniştea pioasă şi uşor apăsătoare a unei zile de Sabat, lipsită de bătăile clopotului. Nu se vedea nici ţipenie de om, ci doar câteva maşini.

— Toate magazinele au obloanele trase, observă Victoria. Probabil închid mai devreme decât în alte locuri.

Deschise geamul aflat în partea sa şi aerul rece o lovi brusc în faţă. Thomas încercă şi el să scoată capul pe geam şi Victoria se văzu nevoită să-l tragă înapoi; aşezându-l cu un gest ferm, la loc, pe genunchii ei. Inspiră adânc aerul rece, sărat, cu aromă de alge. Deasupra lor, un pescăruş, zbura în

cerc.

— Iată, acolo, un magazin deschis, îi arătă Oliver.

Era un chioşc de ziare, cu jucării în vitrină şi cu un stand de vederi viu colorate. Victoria ridică geamul, ferindu-se de muşcătura aerului rece.

— Putem cumpăra câteva cărţi poştale.

— De ce ai nevoie de ele?

— Să le expediem la cunoscuţi şi... prieteni, ezită Victoria.

Din acea dimineaţă, petrecută pe malul lacului, Morag îşi simţea conştiinţa încărcată gândindu-se la doamna Archer. Nu reuşea să-şi scoată din minte părerea de rău pentru temerile şi gândurile negre pe care şi le făcea doamna Archer din pricina absenţei nepotului său. Sosise momentul să-i împărtăşească lui Oliver gândurile care o nelinişteau... Respiră adânc şi deschise gura cu hotărârea celui care vrea să bată fierul cât e cald.

— Putem să trimitem o ilustrată bunicii lui Thomas.

Oliver păstră tăcerea.

Victoria nu luă în seamă atitudinea lui, deşi era conştientă de faptul că această tăcere nu era un semn bun.

— Doar câteva rânduri. S-o asigurăm că Thomas este bine şi sănătos.

Oliver nu rosti niciun cuvânt.

— Sunt convinsă că nimeni n-ar avea de suferit din această cauză.

Victoria îşi auzea propriul glas, din care răzbăteau note rugătoare şi pentru aceasta se dispreţuia.

— O carte poştală sau o scrisoare. Ceva...

— Ce bine te pricepi să cicăleşti.

— Aş dori să-i trimit o ilustrată.

— Nu-i vom trimite nicio afurisită de ilustrată.

Victoria nu crezuse niciodată că Oliver ar fi putut fi atât de mărginit.

— Dar de ce te porţi în felul acesta? Eu mă gândeam că...

— Încetează să gândeşti. Dacă nu poţi ajunge la o concluzie cât de cât inteligentă, ar fi mai bine să tragi oblonul şi să iei o pauză în gândire.

— Dar...

— Singurul motiv pentru care am venit aici a fost acela de a scăpa de familia Archer. Dacă doream să-i văd trecându-mi pragul, să le ofer şansa să mă vâneze cu ajutorul avocaţilor şi al detectivilor particulari aş fi stat la Londra.

— Dar dacă ar şti unde este...

— Vrei să taci din gură?

Cuvintele rostite nu aveau prea mare importanţă, dacă avea în vedere tonul folosit pentru a le rosti. Se aşternu o tăcere adâncă. După un timp, Victoria întoarse capul şi îl privi pe Oliver cu atenţie. Profilul său era de piatră; buza de jos îi ieşise în afară, semn de încăpăţânare şi ochii se îngustaseră, din pricina concentrării. Lăsară oraşul în urmă şi maşina prindea lot mai mare viteză. La o nouă cotitură a drumului zăriră un alt indicator rutier, a cărui săgeată se îndrepta către interiorul insulei; pe el erau trecute numele proprietăţii „Benchoile” şi numele locului, „Muie”. Oliver, surprins de apariţia indicatorului, frână brusc şi intră pe drumul lateral cu un viraj larg şi un ascuţit scârţâit de frâne. Porniră către dealuri, urmând drumul îngust, cu o singură bandă de circulaţie.

Cu privirile aţintite pe geam, Victoria nu vedea nimic din peisajul ce se desfăşura înaintea ei. Era convinsă că Oliver comitea o mare greşeală şi probabil că acesta era motivul încăpăţânării sale. Dar, Victoria ştia şi ea cum să procedeze cu încăpăţânare.

— Mi-ai spus deja că doamna Archer nu are posibilitatea să ţi se opună în mod legal. Că nu are nicio putere să-l ia pe Thomas înapoi. Este fiul tău şi este responsabilitatea ta să ai grijă de el.

Oliver nu comentă asupra vorbelor ei.

— Prin urmare, dacă eşti atât de sigur de tine, nu văd niciun motiv pentru care trebuie să păstrezi tăcere asupra locului unde se află Thomas.

Pentru că Oliver continua să păstreze tăcerea, Victoria îşi încercă, în continuare, norocul.

— Dacă tu nu vrei să-i comunici doamnei Archer că Thomas este sănătos, atunci îi voi scrie eu. Nimic nu mă poate împiedica să fac acest lucru.

— Dacă vei îndrăzni s-o faci, dacă doar vei atinge receptorul unui telefon pentru a vorbi cu acea femeie, îţi promit că te bat de te învineţesc, rosti Oliver cu tonul cel mai calm din lume.

În ciuda calmului din glasul său, hotărârea de a-şi ţine promisiunea era uşor de citit printre cuvinte. Victoria îl privi uluită. Apoi încercă să se liniştească spunându-şi că de fapt, Oliver se folosea de cuvinte ca de cea mai bună armă, pentru că la cuvinte era foarte priceput. Dar era zadarnic. Nu reuşea să se liniştească. Furia lui rece ca gheaţa era pustiitoare. Victoria se trezi pradă unor frisoane imposibil de stăpânit, de parcă Oliver chiar ar fi lovit-o. Trăsăturile îngheţate ale chipului său dispăreau în spatele lacrimilor ce se adunau în ochii Victoriei. Îşi îndreptă privirile iute către priveliştea pe care i-o oferea peisajul minunat, astfel încât Oliver să nu observe durerea ei.

Cu această amărăciune provocată de cearta abia încheiată intrară în Benchoile.

Înmormântarea lui Jock Dunbeath a fost onorată de comunitatea din care făcuse parte aşa cum se cuvine, având în vedere poziţia lui socială. Biserica a fost plină de o mulţime sumbră, în veşminte întunecate. Participanţii aparţineau tuturor straturilor sociale şi unii dintre ei străbătuseră un drum lung pentru a aduce un omagiu unui vechi şi iubit prieten.

După înmormântare, doar un grup restrâns s-a îndreptat către Benchoile.

Odată ajunşi acasă s-au strâns în jurul focului aprins în bibliotecă şi au luat o gustare preparată de Ellen: prăjituri din aluat fraged şi whisky din belşug.

Unul dintre oaspeţi era Robert McKenzie; acesta îndeplinea rolul de avocat al familiei dar, în acelaşi timp, fusese prieten de-o viaţă al celui răposat. El fusese martor la căsătoria dintre Lucy şi Jock şi acesta din urmă era naşul celui mai mic dintre fiii lui Robert. McKenzie sosise de dimineaţă, de la Inverness, la volanul maşinii sale şi când intrase în biserică,

îmbrăcat în haina sa lungă de culoare neagră, fusese uşor de confundat cu cioclii prezenţi şi ei. La ieşirea din biserică Robert se aflase printre cei care purtaseră sicriul pe umeri.

Odată sfârşite îndatoririle sale, cu un pahar de whisky în mână, Robert McKenzie redevenise omul de afaceri, avocatul energic dintotdeauna, motiv pentru care, curând după ce au ajuns la Benchoile, îl trase pe Roddy deoparte, spunându-i:

— Roddy, dacă se poate, aş dori să stăm de vorbă numai noi doi.

Roddy îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar faţa prelungă a avocatului nu lăsa să se citească nici cel mai mic gând. Roddy oftă. Se aşteptase la această conversaţie, dar nu atât de curând.

— Oricând, bătrâne. Vrei să vin la Inverness? La începutul săptămânii viitoare e bine?

— Cred că ar fi bine să stăm de vorbă ceva mai târziu; adică imediat ce vor pleca ceilalţi oaspeţi. Nu te voi reţine prea mult.

— Sigur. Cum doreşti. Rămâi la prânz. Vom servi doar supă şi brânză, dar eşti oricând binevenit.

— Mulţumesc, dar nu pot rămâne. Trebuie să mă întorc la Inverness. La ora trei am fixată o întâlnire de afaceri. Dar aş putea să aştept până pleacă ceilalţi oaspeţi, dacă nu te deranjează.

— Desigur, nicio problemă...

Privirile lui Roddy părăsiră chipul de nepătruns al avocatului. Remarcând paharul gol al unuia dintre oaspeţi, se grăbi către acesta:

— Atunci dă-mi voie să-ţi torn câţiva stropi de whisky... întăritor pentru drum, ... înţelegi ce vreau să spun.

Adunarea din biblioteca de la Benchoile nu era tristă, ca un priveghi obişnuit. Cei prezenţi aveau numai amintiri plăcute, astfel încât, nu după mult timp, pe chipurile lor au apărut zâmbete. Când în sfârşit oaspeţii au început să plece la volanul unor maşini Range Rover, sau în dubite vechi, hodorogite aşa cum au fermierii, Roddy a ieşit în pragul uşii de la intrare şi le-a mulţumit pentru că fuseseră alături de el. Apoi a rămas privind în urma lor, trăind sentimentele pe care

le încerci la sfârşitul unei zile de vânătoare, când armele erau puse la locul lor şi participanţii îşi luau la revedere.

Probabil lui Jock i-ar fi făcut plăcere să ştie ce gândea fratele său. Ultima dintre maşini trecuse deja de rododendroni şi de gardul care împrejmuia curtea, pierzându-se din vedere la un cot al drumului. În reşedinţă se mai aflau doar Roddy şi Robert McKenzie.

Roddy intră în casă, închizând uşa în urma sa. Robert îl aştepta, în faţa şemineului, cu spatele spre foc.

— Totul s-a petrecut aşa cum se cuvine, Roddy.

— Slavă Domnului că nu a plouat. Nimic nu este mai rău decât o înmormântare pe ploaie.

Până în acel moment, Roddy nu băuse decât două pahare cu whisky. Robert încă mai avea ceva de băut în pahar, astfel încât Roddy turnă un pahar numai pentru sine.

— Despre ce voiai să stăm de vorbă?

— Benchoile, răspunse Robert sec.

— Da. M-am gândit că aşa trebuie să fie.

— Nu ştiu dacă Jock ţi-a mărturisit ce intenţiona să facă în privinţa proprietăţii.

— Nu. Nu am discutat. Niciodată nu ne-a trecut prin minte că ar fi trebuit să ne grăbim în această privinţă. Dar, după cum au evoluat lucrurile, se pare că nu am procedat corect.

— Nu ţi-a vorbit niciodată despre tânărul John?

— Te gândeşti la fiul lui Charlie? Nu. Nu am vorbit despre el. De ce?

— Pentru că pe el l-a desemnat moştenitorul său.

Roddy tocmai se pregătea să-şi toarne apă peste whisky-ul din pahar. Câţiva stropi se adunaseră pe tavă. Roddy ridică privirile şi le îndreptă către Robert. Puse cana cu apă pe tavă, cu mare grijă. Apoi rosti simplu.

— Doamne Dumnezeule.

— N-ai ştiut nimic?

— Absolut nimic.

— Ştiu că Jock a intenţionat să stea de vorbă cu tine în această privinţă. De fapt, era foarte hotărât. Poate că nu s-a ivit ocazia unei asemenea conversaţii.

— Nu ne vedeam prea des. Este adevărat că locuiam în

aceeaşi casă, mă rog, mai mult sau mai puţin, dar nu ne vedeam prea des. Nici nu purtam lungi conversaţii.

În glasul lui Roddy apăruse un tremur uşor. Se vedea că întreaga poveste îl răvăşise.

— Te deranjează? întrebă Robert cu blândeţe.

— Să mă deranjeze? Bineînţeles că nu. Benchoile nu mi-a aparţinut niciodată.

Ochii mari şi albaştri priveau cu uimire spre Robert la auzul unei asemenea întrebări.

— Jock a procedat aşa cum a crezut de cuviinţă. Nu știu nimic despre cum trebuie condusă munca la fermă. Nu mă pricep la grădinărit cum nu am nici cea mai mică idee despre mersul unei gospodării. Niciodată nu am fost interesat de căprioare şi potârnichi. Eu sunt un simplu locatar. Aici este cuibul meu şi totul la asta se rezumă.

— Prin urmare, nu te-ai gândit să preiei răspunderea proprietăţii?

Robert pusese această întrebare cu o notă de uşurare în glas. Nu se gândise că Roddy s-ar fi putut opune hotărârii fratelui său, dar îi trecuse prin minte gândul că acesta ar fi trăit o dezamăgire profundă la auzul veştii pe care i-o dăduse. Dar, părea să se fi înşelat.

— Prietene, dacă vrei să ştii adevărul, niciodată nu m-am gândit la această situaţie. Nu mi-a trecut prin gând că Jock ar fi putut muri. Părea atât de tare, de neînfrânt, străbătând dealurile, ajutând la strângerea oilor, alături de David Guthrie şi muncind în grădină.

— Dar avusese deja un atac de cord, interveni Robert.

— Unul uşor. Nu avea motive de îngrijorare, după cum a spus medicul. Părea sănătos, în putere. Nu se plângea niciodată. Dar, de fapt, Jock nu făcea parte din oamenii care se văicăresc.

Din nou, glasul lui Roddy se pierdu. Chiar şi pentru Roddy Dunbeath putea fi dificil uneori să-şi adune gândurile.

— Bine, Roddy, ai dreptate, dar după moartea lui Jock ai fi putut să te gândeşti la ce se va întâmpla cu Benchoile.

— Bătrâne, adevărul este că nu am avut prea mult timp pentru asemenea gânduri. Ştii câte sunt de făcut în

asemenea împrejurări. Mă trezeam în miezul nopţii ud de transpiraţii reci, încercând să-mi amintesc tot ceea ce trebuia făcut. Îmi era teamă să nu uit ceva.

— Dar...

— Şi bineînţeles jumătate din timp nu uitam nimic, zâmbi Roddy.

Era de necrezut. Robert abandonă subiectul, trecând la problemele care îl interesau pe el.

— Să revenim la John, spuse el. I-am trimis o scrisoare, dar încă nu am primit răspuns.

— A fost plecat în Bahrein. Am primit o telegramă din partea lui. Acesta este motivul pentru care a lipsit de la înmormântare.

— L-am invitat să stăm de vorbă. Trebuie să hotărâm ce se va întâmpla cu Benchoile.

— Da, presupun că trebuie făcut acest lucru. Dar, în ce mă priveşte nu cred că John va alege să locuiască aici.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— Nu-mi pot imagina că ar avea cel mai mic interes faţă de viaţa de la Benchoile.

— Se pare că Jock nu împărtăşea aceeaşi opinie.

— De fapt, de cele mai multe ori era foarte greu să ştii ce gândea Jock. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că ar fi nutrit sentimente deosebite faţă de fiul lui Charlie. Erau atât de politicoşi unul faţă de celălalt. Când doi oameni se poartă astfel nu este un semn bun. Şi să nu uităm că John Dunbeath are o carieră solidă. Este un tânăr inteligent, echilibrat, plin de succes, care câştigă o mulţime de bani, nu pentru că nu ar avea. Mama sa are o avere considerabilă. Pe lângă toate acestea nu trebuie să uităm că este american.

— Jumătate american, se grăbi Robert să amintească, permiţându-şi un zâmbet. Roddy, n-aş fi crezut că tocmai tu ai putea să ai reţineri din acest motiv.

— Dar nu am reţineri. Nu am nimic împotriva lui John Dunbeath. Crede-mă! Era un băiat excepţional şi deosebit de inteligent. Dar nu-l văd în rolul de moşier la Benchoile. Ce-ar putea face aici? Are numai douăzeci şi opt de ani.

Cu cât se gândea mai bine, cu atât ideea de a-l vedea pe

John stăpân la Benchoile i se părea tot mai năstruşnică.

— Cred că nu este în stare să deosebească o oaie dacă o priveşte de la coadă sau de la cap.

— Nu trebuie să fii prea inteligent pentru a învăţa aceste lucruri.

— Dar de ce tocmai John?

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi, privindu-se cu un aer ursuz.

Oftând, Roddy reluă conversaţia:

— De fapt, cred că ştiu de ce l-a ales pe John. Nici eu, nici Jock nu avem copii, aşa încât nu a avut de ales.

— Ce crezi că se va întâmpla de acum în colo?

— Presupun că John va vinde moşia. Este păcat... mare păcat, dar, nici nu ştiu ce altceva ar putea face.

— Să închirieze; să folosească reşedinţa drept casă de vacanţă.

— Ai mai văzut vreodată casă de vacanţă cu patrusprezece camere?

— Ar putea păstra moşia şi ar putea vinde casa.

— N-ar putea vinde casa fără a vinde şi dreptul de a vâna pe moşie. Nu trebuie să uităm că Davey Guthrie are nevoie de pământ pentru hrana oilor.

— În cazul în care va vinde moşia de la Benchoile ce vei face?

— Întrebare de şaizeci şi patru de mii de dolari. Ce-aş putea să fac? Toată viaţa mi-am petrecut-o aici, cu întreruperi mai mici sau mai mari, şi poate tocmai de aceea ar trebui să plec. Mă voi muta. Undeva departe.

Robert şi-l imagina pe Roddy locuind la Ibiza, purtând o pălărie panama.

— Poate la Creagan, adăugă Roddy în cele din urmă şi Robert izbucni în râs.

— Ei bine, sunt mulţumit că am stat de vorbă, ai aflat cum stau lucrurile, spuse Robert şi bău ultimul strop de whisky din pahar. Sper că vom reuşi să punem lucrurile la punct, în bună înţelegere. Presupun că John va veni cât de curând. Crezi că nu te deranjează?

— Nicio problemă, prietene. Oricând este binevenit. Spune-

i să-mi telefoneze.

Porniră amândoi către uşă.

— Vom ţine legătura.

— Neapărat. Îţi mulţumesc Robert pentru că ai fost aici, azi şi... pentru tot.

— Îmi va lipsi Jock.

— Tuturor ne va lipsi.

Robert se urcă în maşină şi porni către Inverness şi întâlnirea sa de afaceri de la ora trei. Un bărbat ocupat, cu numeroase probleme la care trebuia să se gândească. Roddy urmări Roverul din priviri până când acesta dispăru şi abia atunci îşi dădu seama că rămăsese cu adevărat singur. Totul se sfârşise. Lucrurile ieşiseră cum nu se putea mai bine pentru situaţii ca cea căreia tocmai îi făcuse faţă. Nu se ivise nicio încurcătură, nicio complicaţie. Înmormântarea se desfăşurase într-o atmosferă solemnă, chiar milităroasă, exact aşa cum s-ar fi întâmplat dacă Jock însuşi ar fi organizat-o şi nu fratele său, atât de uituc şi incapabil să facă faţă unor asemenea situaţii. Roddy oftă adânc. Simţea că i se luase o povară de pe suflet, dar în acelaşi timp era copleşit de tristeţe. Privi cerul, ascultă ciorovăiala gâştelor sălbatice ce zburau deasupra, în înaltul cerului, ascunse dincolo de nori. Un vânt uşor adia dinspre rovina aflată lângă mare şi apele albăstrui-cenuşii se zburliră la atingerea lui.

Jock nu mai era şi Benchoile îi aparţinea lui John. Poate că acea zi nu constituia numai sfârşitul ci şi începutul sfârşitului în cazul în care John se hotăra să vândă proprietatea. Îi trebuia ceva timp pentru a se obişnui cu aceste gânduri, dar în codul de legi după care Roddy îşi clădise viaţa scria că asemenea situaţii majore urmau să fie rezolvate încet, pas cu pas şi mai ales pe rând, în ordinea importanţei, dacă acest lucru era posibil. O atare filosofie nu favoriza producerea agitaţiei şi nici nu precipita lucrurile. Viaţa curgea lin, fără zarvă.

Îşi privi ceasul. Era ora douăsprezece şi jumătate. Gândurile sale se îndreptară spre ce mai rămăsese din acea zi. Apoi îşi aminti de călătorii aflaţi pe drum, la oaspeţii ce se îndreptau spre Benchoile. Oliver Dobbs urma să sosească

împreună cu acea tânără şi cu fiul lor. Roddy zâmbi, gândindu-se că Oliver era genul de bărbat în preajma căruia totdeauna există o prezenţă feminină.

Urmau să sosească din clipă în clipă şi acest gând îi înviora spiritul. Prima parte a zilei fusese tristă, dureroasă, dar, Roddy îşi spuse că atunci când Dumnezeu închide o fereastră, deschide apoi o uşă. Ce legătură putea exista între această veche credinţă şi sosirea lui Oliver Dobbs, încă nu putea spune cu exactitate. De un lucru era sigur, nu va avea timp să se gândească la pierderea suferită şi tinerii săi oaspeţi aveau să-i aline durerea.

Gândul acesta aduse după sine un altul. Întreaga dimineaţă fusese supus unor chinuri fizice pe care le îndurase cu stoicism, chinuri datorate kilt-ului său. Nu-l mai purtase în ultimii doi ani, dar fusese de datoria lui să-l poarte la înmormântarea stăpânului moşiei Benchoile. Prin urmare, în acea dimineaţă îl scosese din dulap. Mirosea puternic a camfor şi când încercase să-l îmbrace descoperise că se îngrăşase atât de mult în acei ultimi doi ani, încât kiltul abia îl cuprindea. După o luptă care durase câteva minute bune luase hotărârea să-i ceară ajutor lui Ellen. O găsise în bucătărie, îmbrăcată cu hainele ei de culoare neagră precum cerneala. Îşi pusese deja pălăria aceea întunecată, posomorâtă – de fapt toate pălăriile ei aveau un aer trist – pe care o fixase de păr cu un ac uriaş. Ellen plânsese dispariţia lui Jock într-un mod decent, nevăzută de nimeni, în spatele uşii dormitorului său, aflat la cel mai înalt etaj al casei. În momentul în care Roddy intrase în bucătărie, Ellen, cu ochii uscaţi şi buzele strânse, ştergea încă o dată paharele înalte pe care le aşeza pe o tavă, urmând apoi să o pună pe masa din bibliotecă acoperită cu o faţă albă de damasc. Când îl văzu pe Roddy intrând în bucătărie, înfăşurat în kilt ca într-un prosop de baie, rosti scurt.

— Ţi-am spus că aşa se va întâmpla.

Lăsă şervetul de bucătărie pe masă şi sări hotărâtă în ajutorul lui Roddy; cu firavele ei puteri se opintea să strângă cureaua kilt-ului asemenea unui rândaş pipernicit care se luptă să pună şaua pe un cal uriaş, bine hrănit. În sfârşit, cu

ajutorul efortului depus de Ellen, acul cataramei a intrat în ultima gaură a curelei de piele.

— Am reuşit, se mândri Ellen, gâfâind uşor.

Chipul său căpătase o culoare roşiatică şi câteva şuviţe se desprinseră din coc şi atârnau de sub borul pălăriei.

Roddy, care în tot acest timp îşi ţinuse respiraţia, încercă să inspire, dar kiltul îi chinuia trupul asemenea unui corset ale cărui şireturi au fost strânse perfect. Expiră şi inspiră din nou, dar în mod miraculos, cureaua nu se desfăcu.

— Ai dreptate, Ellen, ai reuşit.

Ellen îşi aranjă părul şi, privindu-l cu reproş spuse:

— Dacă vrei să ţii seamă de sfatul meu! Trebuie să începi un regim care să te ajute să dai jos câteva kilograme. Dacă nu vrei să iei în seamă acest sfat în scurt timp va trebui să iei kiltul şi să-l duci la Inverness pentru a-l modifica. În niciun caz nu trebuie să umbli aşa strâns ca într-un corset, pentru că s-ar putea să faci apoplexie. Dar cred că e treaba ta dacă vrei să fii următorul care ia calea cimitirului.

Furios din pricina acestui discurs, Roddy părăsise în grabă bucătăria.

Printr-o minune cureaua kilt-ului a rezistat toată dimineaţa, dar sosise momentul să scape din chingile care îl torturaseră până în acel moment. Prin urmare porni către apartamentul său. Odată ajuns acolo îşi scoase costumul de ceremonie şi îmbrăcă hainele sale comode, de zi cu zi.

Tocmai îşi punea haina din tweed, când auzi motorul unei maşini ce se apropia. Privind pe geamul dormitorului observă vechiul Volvo ce se apropia de casă; străbătu aleea mărginită de rododendroni şi se opri în faţa treptelor de la intrarea principală. Roddy aruncă o ultimă privire în oglindă cercetându-şi cu un ochi critic înfăţişarea, îşi trecu degetele prin păr şi părăsi odaia. Bătrânul Barney porni şi el pe urmele stăpânului său. Îşi petrecuse întreaga dimineaţă singur, închis în casă şi nu voia pentru nimic în lume să rişte să rămână singur şi în cea de a doua parte a zilei. Roddy însoţit de Barney ieşi din casă chiar în momentul în care Oliver cobora de la volanul maşinii. Zărindu-l pe Roddy, trânti portiera şi porni grăbit în întâmpinarea lui. Roddy păşea grăbit pe

pietrişul aleii cu mâna întinsă în semn de bunvenit.

— Oliver!

Acesta zâmbi, încântat să vadă că Roddy rămăsese neschimbat. Nu-i plăcea să vadă semnele trecerii timpului punându-şi amprenta pe cei din jurul său. La dineul la care se întâlniseră, Roddy fusese îmbrăcat cu o haină de catifea reiată şi arborase o cravată multicoloră. În acea zi îl întâmpina îmbrăcat cu o pereche de pantaloni din catifea reiată şi cu un pulover larg, în modele norvegiene. În rest, Oliver nu vedea nicio diferenţă între Roddy cel din urmă cu doi ani şi gazda ce-i ieşea în întâmpinare cu mâna întinsă! Acelaşi păr de culoare arămie, aceeaşi barbă şi mai ales acelaşi zâmbet.

Oliver şi Roddy se întâlniră în mijlocul aleii cu pietriş. La vederea tânărului chipeş, înalt, Roddy simţi cum prinde viaţă.

— Mă bucur să te revăd, Roddy.

Îşi strânseră mâinile; Roddy îl cuprinsese cu ambele mâini, încântat să-l vadă din nou.

— Dragul meu, ce mai faci? Ce bine că ai venit aici. Este minunat să te am ca oaspete. Ai avut probleme? Ai găsit drumul uşor?

— Niciun fel de probleme. Am cumpărat o hartă în Fort William şi am urmat indicaţiile ei.

Oliver privi în jurul său; admiră casă, pajiştea în pantă ce se întindea în faţa casei, apele de culoare gri ale lacului, dealurile ce se înălţau în depărtare.

— Minunat! Un loc admirabil!

— Da, este frumos. Nu este vreme potrivită pentru a vizita aceste locuri. Ar trebui să fac ceva în această privinţă, în cinstea venirii voastre.

— Nu ne deranjează vremea. Indiferent cât de frig este, Victoria pare încântată dacă există o plajă pe care să poată sta, admirând peisajul.

Oliver îşi aminti de însoţitorii săi şi tocmai se pregătea să se îndrepte către maşină, când Roddy îl opri.

— O clipă, prietene!

Roddy îşi masa uşor ceafa, cu un aer încurcat.

— Trebuie să stăm de vorbă... mai întâi... numai noi doi...

Problema este ...

Cuvintele ieşeau cu greu la lumină. Nu găsea vorbele potrivite pentru a spune ce avea pe suflet, aşa încât se gândi că cel mai bun lucru era să nu mai caute căi ocolite şi să-i dea vestea lui Oliver de-a dreptul.

— Fratele meu a murit la începutul săptămânii. Jock Dunbeath. Înmormântarea a avut loc în această dimineaţă. În Creagan.

Oliver îi aruncă priviri îngrozite. Rămase tăcut câteva momente până îşi reveni din uimire, apoi reuşi să rostească:

— Doamne, Dumnezeule.

Din glasul său răzbăteau durere, compasiune şi mai ales un adânc sentiment de stânjeneală.

— Prietene, nu trebuie să te simţi neplăcut din pricina aceasta. Am dorit să ştii de la început pentru a evita o eventuală situaţie stânjenitoare pentru voi toţi.

— Am trecut prin Creagan. Am văzut magazinele închise, dar nu am înţeles motivul pentru care întregul orăşel era atât de tăcut.

— Ei bine, ştii cum stau lucrurile în astfel de situaţii. Oamenii doresc să-şi exprime respectul faţă de cel plecat, mai ales dacă este vorba de un om aşa cum a fost Jock.

— Îmi pare nespus de rău. Când s-a întâmplat?

— Luni. În jurul prânzului. Chiar pe la vremea asta. Plecase la plimbare cu câinii săi şi a suferit un atac de cord. L-am găsit lângă unul dintre zidurile ce despart proprietăţile.

— Şi nu ai avut cum să iei legătura cu mine pentru că nu ţi-am dat nicio relaţie în această privinţă. Ce situaţie cumplită!

— Nu, nu ştiam unde te afli, dar chiar dacă aş fi ştiut nu aş fi luat legătura cu tine. Abia aşteptam să te reîntâlnesc şi aş fi trăit o teribilă dezamăgire dacă nu veneai la Benchoile.

— Dar este imposibil să rămânem.

— Bineînţeles că veţi rămâne. Fratele meu a murit, înmormântarea a luat sfârşit şi viaţa merge mai departe. Singura problemă constă în faptul că trebuie să facem o mică schimbare. Iniţial, hotărâsem să vă găzduiesc în casa cea mare, dar după dispariţia lui Jock m-am gândit că ar fi deprimant să locuiţi acolo; astfel încânt, dacă nu vă

deranjează, vă propun să locuiţi împreună cu mine. Ellen, menajera lui Jock şi Jess Guthrie care locuieşte la fermă au pregătit dormitoarele şi au aprins focurile.

— Eşti sigur că nu vrei să plecăm?

— Dragul meu, aş fi tare nefericit dacă aş rămâne singur. Nu mă bucur de companie prea des.

Roddy privi către maşină. Plictisită să tot aştepte în maşină, fata coborâse şi împreună cu băieţelul porniseră la plimbare de-a lungul pajiştii, îndreptându-se către malul apei. Asemenea lui Oliver purta pantaloni groşi şi un pulover din lână. Îşi înfăşurase capul într-o eşarfă roşu cu alb din bumbac ce se asorta perfect cu pantalonii băiatului. Privindu-i de departe, ofereau o imagine încântătoare în acel moment, şi dădeau culoare peisajului în care predominau tonuri de gri.

— Hai să mergem să faceţi cunoştinţă.

Oliver şi Roddy porniră, alături, agale către maşină.

— Şi încă ceva! Am înţeles din cele spuse de tine că tu şi tânăra aceea nu sunteţi căsătoriţi.

— Ai înţeles corect. Te deranjează această situaţie? întrebă Oliver amuzat.

Simpla bănuială că Roddy Dunbeath ar fi putut avea concepţii demodate îl indigna pe acesta, aşa încât se grăbi să-i răspundă lui Oliver.

— Dumnezeule, nici gând. Nici să nu-ţi treacă prin minte asemenea idei. Este treaba ta şi eu nu am niciun drept să mă amestec. Dar, există o mică problemă. Pentru cei din Benchoile ar fi mai bine dacă aţi trece drept căsătoriţi. Ştiu că ceea ce te rog poate să-ţi pară nefiresc, dar oamenii din aceste locuri au concepţii demodate şi nu vreau să le rănesc sentimentele. Cred că îţi este greu să mă înţelegi.

— Sigur, nicio problemă.

— Ellen, menajera, ar suferi un atac de cord dacă ar afla adevărul şi m-ar învinui pe mine de cele întâmplate şi numai Dumnezeu ştie ce s-ar alege de Benchoile într-o situaţie ca asta. Ellen pare să se afle aici dintotdeauna. A sosit când era foarte tânără. A fost adusă pentru a avea grijă de fratele meu mai tânăr şi a rămas asemenea unei stânci pe care nimeni şi nimic nu o poate clinti. Nu te aştepta să întâlneşti o persoană

caldă, zâmbitoare. Ellen are o fire aspră şi teribil de neplăcută. Şi după cum vei putea remarca singur, este extrem de important să nu-i răneşti sentimentele.

— Am înţeles perfect.

— Deci, domnul şi doamna Dobbs.

— Domnul şi doamna Dobbs, consimţi Oliver.

Între timp Victoria care îl ţinea strâns de mână pe Thomas, ajunsese pe malul apei şi privea stufărişul ce mărginea lacul. Trăia cu convingere sentimentul că tocmai sosise într-un loc unde nu ar fi trebuit să vină niciodată, un loc în care nu avea ce căuta.

Este mult mai bine să călătoreşti plin de speranţă, decât să ajungi la destinaţie. Sosirea îi adusese doar un sentiment de dezamăgire şi însingurare. Acesta era locul numit Benchoile. Dar Victoria îşi imaginase cu totul altceva. Ea văzuse aceste locuri prin ochii unui copil de zece ani, un băieţel numit Roddy Dunbeath. „Vremea şoimului" povestea despre vară, despre albastrul senin al cerului, despre auriul ce învăluia dealurile la venirea serii şi purpuriul zilelor de vară. Atmosfera idilică din epopeea citită de ea nu avea nimic în comun cu peisajul ce se înfăţişa ochilor săi. Locurile nu-i trezeau nicio amintire legată de carte. Unde se afla micuţa barcă cu vâsle? Unde era cascada spre care Roddy se îndrepta împreună cu prietenii săi ori de câte ori organizau un picnic? Unde se aflau copiii cărora le plăcea să alerge desculţi?

Răspunsul era simplu. Dispăruseră. Rămăseseră doar între paginile unei cărţi.

Ceea ce se înfăţişa înaintea sa era doar o moşie. Moşia Benchoile. Un cer nesfârşit, un domeniu larg, cât cuprindea cu privirile şi o linişte adâncă, tulburată doar de murmurul vântului printre coroanele pinilor sau de clipocitul apei ce se lovea uşor de maluri. Nemărginirea şi tăcerea dealurilor erau dezolante. Acestea închideau între ele o vale îngustă şi se ridicau mândre de cealaltă parte a lacului. Victoria cerceta din priviri pantele asemănătoare unor măreţe bastioane din

piatră şi grohotiş, ale căror culmi erau acoperite cu iarbă neagră şi se pierdeau învăluite în norii fumurii ce se fugăreau atât de aproape de pământ. Măreţia lor, atitudinea lor vigilentă, ofereau un sentiment nimicitor. Se simţea mică, insignifiantă asemenea unei furnici. Era incapabilă să ia o hotărâre, o atitudine, mai ales în privinţa relaţiei cu Oliver, relaţie ce părea că se năruie cu repeziciune.

Încercă să se convingă că ceea ce se întâmplase între ei fusese doar o simplă ceartă, dar în adâncul sufletului era conştientă de faptul că această ceartă însemna mult mai mult. Între ei se căscase o prăpastie pe cât de neaşteptată pe atât de dureroasă. Şi Victoria îşi spunea că totul se petrecuse din pricina ei. Ar fi trebuit să ţină sub tăcere dorinţa sa de a-i scrie doamnei Archer. Dar, în acel moment, acest gând îi păruse extrem de important, constituia un subiect asupra căruia trebuia să ia o hotărâre urgentă. Dar rezultatul fusese dezastruos şi, după izbucnirea extrem de violentă a lui Oliver, nu-şi mai vorbiseră. Poate că tot Vicloria era de vină şi pentru tăcerea ce se aşternuse între ei. Ar fi trebuit să-şi apere opinia în continuare, ar fi trebuit să-l ameninţe, să lovească şi ea. Ar fi trebuit să-i dovedească lui Oliver că avea voinţă. În schimb, ea rămăsese tăcută asemenea unui iepuraş speriat şi lacrimile îi întunecaseră vederea.

Se simţea copleşită. O copleşea cearta pe care o avusese cu Oliver, o copleşea măreţia domeniului de la Benchoile şi mai ales o oboseală ce-i provoca dureri fizice. Simţea o suferinţă fizică teribilă gândindu-se că îşi pierduse propria identitate. Cine sunt eu? Ce caut eu în aceste locuri străine mie? Cum am ajuns aici?

— Victoria?

Nu-i auzise apropiindu-se, astfel încât glasul lui Oliver o făcu să tresară speriată.

— Victoria, iată, acesta este Roddy Dunbeath.

Întorcându-se, în faţa ei apăru un bărbat uriaş şi ponosit asemenea unui ursuleţ de pluş mult iubit. Hainele lui arătau de parcă fuseseră aruncate pe trupul uriaş; părul grizonat şi rărit fâlfâia în bătaia vântului şi trăsăturile chipului se pierdeau în grăsime. Bărbatul îi zâmbea şi ochii lui albaştri

erau plini de căldură şi prietenie. Sub mângâierea privirilor lui, descurajarea şi temerile Victoriei se mai domoliră:

— Bună, rosti el şi îşi strânseră mâinile. Şi tu, micuţule?

— El este Tom.

Victoria se aplecă şi luă copilul în braţe. Obrajii lui Tom erau de un roşu aprins şi în jurul gurii era murdar de pământ căci încercase gustul pietrelor.

— Salut, Tom. Câţi ani ai?

— Doi ani, interveni Oliver. Şi cred că vei fi încântat să afli că abia dacă rosteşte unul sau două cuvinte.

Roddy rămase tăcut câteva momente, cumpănind asupra celor aflate de la Oliver, apoi spuse:

— Pare un copil sănătos, aşa încât nu cred că aveţi motive de îngrijorare din pricina tăcerii lui.

Apoi, privind către Victoria:

— Îmi pare rău, dar ziua de azi nu este una dintre cele mai potrivite pentru a face cunoştinţă cu Benchoile. S-au adunat prea mulţi nori asupra noastră.

Thomas observă labradorul bătrân şi negru aflat alături de Roddy şi prinse a se foi încercând să scape din braţele Victoriei pentru a se apropia de câine. Victoria îl aşeză pe pământ şi copilul şi câinele se puteau privi unul pe celălalt. După câteva clipe, Thomas atinse botul moale, împodobit cu păr alb.

— Cum îl cheamă? întrebă Victoria.

— Barney. Este foarte bătrân. Aproape la fel de bătrân ca şi mine.

— Mă gândeam că trebuie să ai un câine în preajmă.

— Victoria este una din admiratoarele tale, Roddy, interveni Oliver.

Era vesel, bine dispus şi Victoria îşi spuse că era posibil ca cearta din acea dimineaţă să fi fost uitată.

— Minunat! Nimic nu mă poate face mai fericit decât gândul că o admiratoare îmi poate fi oaspete aici, la Benchoile.

— Mă întrebam unde se află cascada, întrebă Vicloria zâmbind.

— Nici măcar într-o zi senină nu o poţi vedea din acest loc.

Se ascunde în spatele unor stânci; există un mic golf în acel loc. Dacă vremea va fi bună şi voi găsi cheia de la hangarul în care sunt adăpostite bărcile, vom merge să o vezi.

O pală de vânt îngheţat se abătu aspra lor, muşcător.

— Ei, cred că este bine să mergem dacă nu vrem să facem pneumonie. Haideţi să luăm valizele din maşină şi să vă instalaţi în camerele voastre.

Şi, din nou, lucrurile se desfăşurară cu totul altfel decât îşi imaginase Victoria. Roddy îi invită, nu în casa cea mare ci, purtându-i pe sub arcada din piatră, îi îndrumă către curtea grajdurilor şi apoi către ceea ce constituia locuinţa sa. Dormitoarele se aflau la parter.

— Aceasta este camera în care veţi locui tu şi Oliver. Şi alături există o cameră de toaletă unde m-am gândit că poate dormi copilul; iată, aici este baia. Mă tem că spaţiul este extrem de restrâns, dar sper să vă bucuraţi de tot confortul.

— Este minunat.

Victoria îl aşează pe Tom pe marginea patului şi privi în jurul său. Una din ferestre se deschidea spre lac şi pe pervazul acesteia se afla o cană plină cu ghiocei. Se întrebă cine fusese cel care îi pusese acolo.

— Este o casă ciudată, îi explică Roddy. Salonul şi bucătăria se află la etaj; dar pe mine nu mă deranjează. După ce termini despachetatul poţi urca să bem un pahar împreună şi să luăm o gustare. Îi place supa lui Thomas?

— Nu este mofturos în privinţa mâncării.

Roddy exclamă cu încântare:

— Minunat! Un copil adorabil!

Rămasă singură, Victoria se aşează pe pat şi îl puse pe Thomas pe genunchii săi, apoi începu să-l dezbrace de hainele groase. În tot acest timp, privirile ei alergau de jur-împrejurul odăii. Era tot ce-şi putea dori mai mult: zugrăvită într-o culoare simplă, albă, cu mobilă lipsită de pretenţii, dar fără a-i lipsi nimic din ceea ce ar fi fost de trebuinţă. Într-unul din colţurile încăperii se afla un şemineu plin cu bucăţi de turbă şi alături, într-un colţ, se afla un coş cu rezerve de turbă, astfel încât, pe timpul nopţii focul ar fi putut fi

întreţinut dacă locatarii ar fi dorit acest lucru. Îşi spuse că ar fi putut să doarmă în apropierea şemineului şi gândul acesta i se păru romantic. Poate că, în cele din urmă, totul avea să fie bine, încerca ea să se liniştească pe sine.

Oliver intră în cameră, aducând ultimele valize. Le puse jos şi închise uşa în urma sa:

— Oliver...

Dar mai înainte ca Victoria să-şi termine gândul, Oliver o întrerupse:

— Un eveniment nefericit a avut loc de curând. Fratele lui Roddy a murit la începutul săptămânii. Înmormântarea a avut loc azi dimineaţă în Creagan, de aceea părea oraşul pustiu.

Victoria îl privea uimită peste creştetul copilului.

— Dar de ce nu ne-a dat de ştire?

— N-avea cum. Nu ştia unde ne aflăm. Şi oricum, el jură că dorea să ne vadă aici, la Benchoile.

— Astea sunt simple vorbe.

— Nu, nu cred. Într-un fel, cred că venirea noastră aici este cel mai bun lucru ce i se putea întâmpla în împrejurările de faţă. Prezenţa noastră îi abate gândurile de la pierderea suferită. Oricum ar fi, nu există cale de întoarcere acum.

— Dar...

— Şi încă ceva: suntem domnul şi doamna Dobbs, la fel ca în registrul hotelului. Se pare că unii dintre cei ce au legătură cu reşedinţa au concepţii învechite şi nu ar face bine nimănui să se afle adevărul.

Oliver porni să cerceteze încăperea, deschizând şi închizând sertare, dulapuri, asemenea unui motan uriaş care se simte minunat în noua sa casă.

— Aici va dormi Thomas? Este perfect!

— Oliver, poate ar fi bine să rămânem doar o singură noapte.

— Ce vrei să spui? Nu te simţi bine aici? Nu-ţi place?

— Este minunat, dar...

Oliver îi opri cuvintele cu un sărut uşor şi Victoria renunţă la proteste. Amintirea celor întâmplate de dimineaţă plutea încă între ei. Victoria se întreba dacă sărutul însemna o scuză sau dacă trebuia ca ea să fie prima care să-şi ceară scuze.

Dar mai înainte ca ea să ia o hotărâre în această privinţă, Oliver o sărută din nou, îl mângâie pe Thomas şi ieşi în grabă. Victoria ascultă paşii lui urcând treptele ce duceau spre salonul lui Roddy şi câteva clipe mai târziu vocile lor se îngemănau în conversaţia abia începută. Oftând, îl ridică pe Thomas în braţe şi se îndreptară împreună spre baie.

Era miezul nopţii şi întunericul era de nepătruns. Roddy Dunbeath, mustind de brandy, luă o lanternă şi însoţit de Barney porni să facă un rond, cercetând dacă ferestrele şi uşile de la casa cea mare erau închise perfect şi dacă Ellen, aflată în dormitorul său, era în siguranţă peste noapte.

Ascultându-i explicaţia, Oliver se întreba despre ce fel de primejdii putea fi vorba în ceea ce o privea pe Ellen. Prezentările fuseseră făcute în timpul serii şi Ellen îi păruse nu numai mai bătrână decât însuşi Dumnezeu, dar la fel de atotputernică. Victoria se retrăsese de mult, iar Thomas dormea şi el. Oliver îşi aprinse trabucul oferit de Roddy şi ieşi din casă.

Liniştea care îl întâmpină era de nepătruns. Vântul încetase şi nu se auzea niciun sunet. Paşii lui pe pietrişul aleii constituiau singurul zgomot, dar odată ajuns pe iarbă, se lăsă tăcerea, din nou. Prin talpa pantofilor simţea umezeala rece a ierbii. Porni de-a lungul malului. Aerul era îngheţat. Îmbrăcămintea subţire – sacoul de catifea şi cămaşa de mătase – nu-l apărau de aerul rece care cobora asupra trupului său asemenea unui duş.

Şocul produs de aerul îngheţat îl înviora, îl stimula.

Ochii săi se obişnuiseră cu întunericul. Curând, masa întunecată pe care o formau dealurile înconjurătoare prinse contur. Apele lacului licăreau în negura nopţii. Din coroanele pomilor aflaţi în spatele casei, o bufniţă ţipă scurt. Oliver ajunse la micul debarcader. Paşii săi, călcând pe scândurile acestuia, scoteau un sunet înfundat. Se opri la capătul debarcaderului şi aruncă în apă chiştocul ţigării. În atingere cu apa sfârâi scurt şi apoi dispăru.

Glasurile se auzeau. Erau acolo în preajma lui. Bătrâna:

„Nu aşa ar fi procedat tatăl tău”. Femeia îi bântuia gândurile de mai multe luni, dar acum ştia limpede că era Ellen Tarbat. Şi cu toate acestea nu era Ellen din Sutherland. Numele ei era Kate şi venea din Yorkshire. „Nu aşa obişnuia tatăl tău să procedeze. În niciun caz, aşa”. Înverşunată, înăcrită, istovită, dar de neînvins. „A fost un om care totdeauna a ştiut să-şi plătească drumul. Şi un bărbat mândru. Când l-am îngropat am făcut-o cum se cuvine, cu şuncă. Doamna Hackworth e atât de calică încât şi-a îngropat bărbatul cu prăjiturele de casă”.

Era Kate, dar era şi Ellen. Aşa se întâmpla totdeauna. Trecutul şi prezentul, fantezia şi realitatea îşi dădeau mâna, se împleteau asemenea unei ţesături complicate, astfel încât nici el nu mai ştia unde se sfârşea una şi începea cealaltă. Şi imaginea, gândul prindea să crească în adâncul său precum o tumoare. Creştea până când punea stăpânire pe el şi îl poseda. Îl posedau şi oamenii, fiinţele existente în mintea sa care se luptau să iasă la lumină, să se aşeze în paginile manuscrisului.

Săptămâni şi luni îşi târa existenţa printr-un gol imens, incapabil să acţioneze; se rezuma la satisfacerea funcţiilor trupeşti: dormea, mânca, se îndrepta cu paşi mărunţi, nesiguri, ascunzându-se într-un colţ al barului, cumpăra ţigări.

Această stare ce anticipa naşterea personajelor sale îi copleşea sufletul de emoţie. În ciuda frigului îşi simţea palmele ude de transpiraţie. Se întoarse şi privi silueta întunecată a reşedinţei. La mansardă ardea o lumină. Şi-o imagina pe bătrâna Ellen, făcându-şi de lucru prin odaie. Îşi punea proteza dentară într-un pahar cu apă, apoi îşi spunea rugăciunile după care se aşeza în pat. O vedea aievea, întinsă în pat, fixând cu privirea tavanul, cu nasu-i ascuţit ieşind în afară. Aştepta somnul binecuvântat.

Zări şi alte lumini. Salonul lui Roddy era luminat şi printre draperiile de la dormitorul în care se afla Victoria se strecurau raze de lumină.

Pomi agale înapoi, către casă.

Victoria dormea, dar se trezi când Oliver intră şi aprinse

lampa aflată pe noptieră. Oliver se aşează lângă ea. Tânăra femeie se întoarse, căscă şi îi rosti numele. Purta o cămaşă de noapte din batist alb, brodată cu dantelă şi şuviţele blonde se revărsau pe pernă asemenea unor fâşii de mătase gălbuie.

Oliver îşi desfăcu cravata şi descheie cămaşa.

— Unde ai fost?

— Afară.

— Cât este ceasul?

— Este târziu.

Îşi aruncă pantofii. Se aplecă şi îi luă capul în mâinile sale. Încet, prinse a o săruta.

Oliver adormi într-un târziu. Victoria zăcea trează, cu ochii larg deschişi, în braţele lui. Draperiile fuseseră date în lături şi aerul rece al nopţii pătrundea în odaie. În cămin, turba continua să mocnească şi pâlpâitul focului lumina din când în când tavanul jos, de culoare albă. Disputa din acea dimineaţă fusese dată uitării; iubirea o alungase. Victoria se simţea din nou în siguranţă. Zăcea în pat, învăluită în convingerea că nimic nu poate tulbura liniştea şi pacea existentă. Nimic rău nu se putea întâmpla.

10
VINERI

Se trezi brusc, neliniştită, dezorientată întrebându-se unde se afla de fapt. Zări fereastra largă şi dincolo de ea cerul limpede, fără urmă de nori, perfect. Dealurile se conturau cu fineţe şi precizie sub primele raze ale soarelui. Benchoile. Benchoile în toată splendoarea sa. Se anunţa o zi minunată. Îşi spuse că ar fi putut să-l ia pe Thomas la o plimbare pe malul apei.

Thomas, bunica lui Thomas, doamna Archer îi reveni în minte. Trebuia să-i scrie doamnei Archer.

Pe neaşteptate, în timpul somnului, mintea sa luase hotărârea, spunându-şi că Victoria era incapabilă s-o facă singură. Scrisoarea trebuia scrisă în acea dimineaţă şi expediată cu prima ocazie. Adresa urma să o găsească la oficiul poştal din Creagan în cartea de telefon. Woodbridge se afla în Hampshire. Era o aşezare mică aşa că nu se putea să existe mai multe familii cu numele Archer în zonă.

Conţinutul scrisorii prindea formă în mintea ei. „Vă scriu pentru a vă spune că Thomas este bine şi mulţumit”.

Şi tatăl său? Alături, Oliver continua să doarmă, întors cu spatele spre ea, cu braţul aşezat peste plapumă, cu degetele relaxate. Victoria se ridică şi sprijinindu-se într-un cot îi privi chipul liniştit. Părea extrem de vulnerabil, lipsit de apărare. O iubea. Dragostea şi teamă nu pot împărţi acelaşi pat. Nu se temea de Oliver.

Dar, în ciuda acestor gânduri, îşi spuse că era mai bine ca Oliver să nu afle nimic despre scrisoare. „Oliver nu a dorit ca eu să vă scriu, aşa încât, poate ar fi mai bine dacă nu veţi da urmare acestei scrisori şi nu veţi încerca să luaţi legătura cu noi”.

Nu înţelegea de ce, această nevinovată, mică înşelătorie nu-i trecuse prin minte mai din vreme. Doamna Archer va înţelege. Tot ceea ce îşi dorea era să afle că nepotul său era

în siguranţă. Victoria era hotărâtă să-i promită, în finalul scrisorii, că îi va trimite veşti, din nou. Era ca şi când ar fi stabilit o relaţie prin corespondenţă.

Din camera de alături, prin uşa închisă, îl auzi pe Thomas, foindu-se în pătuţ şi gângurind de unul singur. Scotea sunete stranii, ce tulburau liniştea perfectă a dimineţii. Thomas cânta. Şi-l imagina sugându-şi degetul şi lovind uşor pereţii cu Purceluşul său. Curând cântecul încetă; urmară foşneli şi mici zgomote înfundate. Uşa se deschise şi Thomas apăru în prag.

Victoria se prefăcu adormită, cu ochii strâns închişi. Thomas urcă în pat şi se aşeză deasupra ei încercând să-i deschidă ochii cu degetele lui dolofane. Îi zări chipul atât de aproape de ea, ochii albaştri şi nasul ce-l atingea pe al ei.

Nu-i scrisese bunicii lui, dar în acea dimineaţă urma să-i scrie şi acest gând o eliberă pe Victoria de sentimentul de vinovăţie; sufletul său era copleşit de tandreţe şi iubire pentru Thomas. Îl îmbrăţişă, strângându-l la pieptul său şi copilul îşi aşeză obrazul peste cel al Victoriei şi o lovea încet cu piciorul, în joacă. După un timp, înţelegând că Thomas nu avea de gând să stea liniştit, Victoria se ridică din pat. Oliver continua să doarmă, fără ca somnul să-i fie tulburat de prezenţa copilului. Victoria îl luă pe Thomas în braţe şi trecură în camera acestuia unde îl îmbrăcă. Apoi se îmbrăcă şi ea. Îl lăsară pe Oliver să-şi continue somnul şi ei doi urcară mână în mână, la bucătărie.

Activitatea casnică la Benchoile părea să se desfăşoare în baza unor legi nescrise, dar extrem de bine puse la punct, atât în casa cea mare cât şi în locuinţa lui Roddy. Cu o zi în urmă, luaseră prânzul împreună cu Roddy: supă şi brânză. Un prânz simplu, desfăşurat într-o atmosferă plăcută, la masa din salonul lui Roddy, în faţa uriaşei ferestre. Victoria îl asemuise unui picnic. În schimb, cinaseră în imensa sufragerie din casa cea mare. În mod tacit, toţi trei s-au îmbrăcat de seară pentru această cină. Oliver îmbrăcase sacoul de catifea, în vreme ce Roddy purta un costum la două rânduri, din stofă scoţiană. În jurul mijlocului era încins cu un brâu de culoare neagră, în care era evident că se simţea ca

într-un corset. Focul ardea în cămin şi pe masă fuseseră aduse sfeşnice de argint în care ardeau lumânările. De pe pereţii înalţi ai sufrageriei, din portretele uriaşe, întunecate, privirile a numeroşi membri ai familiei Dunbeath îi urmăreau pe cei aflaţi în jurul mesei. Victoria se întreba care dintre ei era Jock, dar simţea că nu se cuvenea să întrebe. Şi scaunul liber, aflat în capul mesei îi trezea un sentiment ciudat, de nelinişte.

Se simţea asemeni celui care intră într-o casă străină, fără acordul stăpânului şi dintr-o clipă în alta acesta poate apărea în uşă.

Privind în jurul său observă că era singura care gândea astfel. Roddy şi Oliver nu sufereau din pricina acestui sentiment de vinovăţie. Vorbeau neîncetat despre lumea lor, a scriitorilor, despre editori, producători, subiecte necunoscute Victoriei. Conversaţia curgea în mod firesc, susţinută şi de vinul servit cu dărnicie. Chiar şi bătrâna menajeră, Ellen, părea să nu vadă nimic rău în această atmosferă degajată de bună dispoziţie în care se servea cina, în seara zilei în care fusese înmormântat stăpânul moşiei. Bătrâna se agita umblând dintr-o parte în alta, cărând tăvi grele şi strângând farfuriile goale pe care le aşeza în dreptul ferestruicii ce se deschidea spre bucătărie. Victoria încercase să dea de înţeles că ar fi dorit să o ajute, dar Roddy îi explicase:

— Jess Guthrie se află în bucătărie pentru a o ajuta şi Ellen s-ar simţi extrem de jignită dacă doar te-ai ridica de pe scaun.

Această scurtă explicaţie îi fusese dată într-un moment în care Ellen nu se afla pe aproape, astfel încât nu îi putea auzi. Prin urmare, Victoria rămase aşezată pe scaunul ei şi se lăsase servită în ciuda instinctului care o îndemna să dea o mână de ajutor.

La un moment dat, în timpul ultimului fel de mâncare, Ellen dispăruse pentru mai bine de zece minute. Când revenise purtând tava cu cafele, îi anunţase, fără niciun preambul, că micuţul dormea ca un înger. Victoria înţelesese că absenţa sa se datorase faptului că Ellen pornise să străbată galeriile şi

curtea pietruită numai pentru a se asigura că Thomas nu avea nevoie de nimic şi dormea liniştit. Victoria simţi un val de duioşie faţă de bătrâna menajeră.

— Chiar voiam să mă duc să văd ce face, spuse Victoria.

Ellen strânse buzele şi pe chipul ei se aşternu o expresie de neplăcere, ca şi când Victoria ar fi rostit ceea ce nu se cuvenea.

— Şi de ce ar fi trebuit să te deranjezi de la masă când eu sunt aici pentru a avea grijă de copil?

Victoria se simţea de parcă ar fi fost pusă la colţ.

Şi iat-o în dimineaţa următoare luptându-se cu inconvenientele oferite de o bucătărie ce nu-i aparţinea. Deschizând şi închizând dulapuri şi sertare a reuşit să găsească doar pandişpan, pâine şi o cană mare plină cu lapte. Thomas nu i-a fost de niciun ajutor în cercetările ei, dimpotrivă, se împiedică de el tot timpul. A descoperit farfurii şi căni, cuţite şi furculiţe şi chiar unt şi un borcan plin cu cafea. Aşează farfuriile şi tacâmurile pe masa acoperită cu muşama şi îl ajută pe Tom să urce pe scaun. Înfăşură un şervet în jurul gâtului său şi îl ajută să desfacă oul pe care i-l fiersese. Thomas hotărât porni să devoreze micul dejun.

Victoria îşi pregăti o cafea şi apoi se aşeză pe un scaun în faţa copilului.

— Vrei să mergem împreună pe plajă după ce termini de mâncat?

Thomas se opri din mestecat, o privi, şi gălbenuşul de ou porni să-i curgă pe bărbie. Victoria îl şterse cu blândeţe. Brusc, uşa de la intrare se deschise şi răsunară paşi grei pe culoar şi apoi pe scări. În momentul următor, Ellen intră în bucătărie.

— Bună dimineaţa, o întâmpină Victoria.

— Da, e bună şi iată-te gata îmbrăcată. Te scoli devreme, doamnă Dobbs.

— Thomas m-a trezit.

— Am venit să te întreb dacă nu vrei să-i dau eu micul dejun, dar văd că a şi mâncat deja.

Atitudinea ei te făcea să te simţi neliniştit, pentru că, din glasul ei nu ştiai niciodată dacă faci ce se cuvine sau, dimpotrivă, eşti pe o cale greşită. Dacă o priveai, chipul ei nuţi era de mare ajutor căci totdeauna purta o expresie de dezaprobare. Ochii de culoare ştearsă erau rotunzi ca două mărgele şi aveau o privire rece. Gura cu buzele strânse exprima o atitudine severă. Părul rar şi alb îl purta strâns la spate, într-un coc sever. Sub el pielea capului strălucea în nuanţe de alb-roz. Trupul ei se uscase din pricina vârstei, aşa încât hainele ce păreau fără vârstă, atârnau pe ea, părând mult mai mari. În schimb, mâinile erau mari şi înroşite de muncă, cu încheieturile umflate şi cu degetele gheboşate asemenea rădăcinilor de copac. Stătea acolo, în mijlocul bucătăriei, cu mâinile sprijinite pe pântec. Privind-o, îţi spuneai că în întreaga ei viaţă nu încetase să muncească o singură clipă. Victoria se întreba ce vârstă ar fi putut avea.

— Doreşti o cană cu cafea? întrebă ea.

— Nu m-am atins niciodată de ea. Nu se potriveşte cu mine.

— O cană cu ceai?

— Nu, nu. Am băut ceaiul.

— De ce nu stai jos? Îţi odihneşti picioarele.

Pentru o clipă, Victoria se temu ca nu cumva această invitaţie să fie privită ca o atitudine mult prea prietenoasă şi Ellen o să refuze cu înverşunare. Dar, probabil vrăjită de privirile lui Thomas care nu se dezlipeau de pe chipul bătrânei, Ellen trase un scaun şi se aşeză în dreptul mesei.

— Hai, mănâncă oul, îl îndemnă ea pe Thomas. E un copil minunat, minunat.

— Îţi sunt dragi copiii?

— Oh, da. Erau mulţi copii la Benchoile, în zilele de odinioară.

Venirea ei acolo avea un scop. Era evident. Voia să-l vadă pe Thomas şi să stea de vorbă. Victoria rămase tăcută şi aşa cum se aşteptase, bătrâna nu pierdu niciun moment şi reluă conversaţia abia începută:

— Am venit aici pentru a avea grijă de Charlie când acesta era doar un bebeluş. Charlie era cel mai mic dintre copii. Am

avut grijă şi de ceilalţi, dar el a fost numai şi numai al meu. Charlie este în America acum. S-a însurat cu o doamnă din America.

Ca şi când ar fi fost imposibil să-şi ţină mâinile neocupate, începu să întindă untul pe o felie de pâine pentru Thomas şi apoi o tăie făcând mici soldăţei.

— Mă simt neplăcut... pentru că am venit într-un moment nepotrivit... vreau să spun că...

Victoria rămase tăcută. Îşi dorea să nu fi rostit niciodată aceste cuvinte, dar Ellen nu părea tulburată de întorsătura pe care o lua conversaţia.

— Vrei să spui că e neplăcut pentru că moşierul a murit şi abia ieri a fost înmormântat?

— Da, aşa este.

— A fost o înmormântare frumoasă. Şi toţi acei oameni importanţi care au fost prezenţi...

— Sunt convinsă.

— Să nu uităm că era un om singuratic. Nu avea nici copii. Doamna Jock a suferit totdeauna pentru că nu au putut avea copii, „vezi tu, Ellen, tu te afli aici şi sus este o cameră pentru copii, o cameră goală care aşteaptă bebeluşi, dar după cum se vede nu va exista nimeni care să stea în acea cameră”, aşa obişnuia să-mi spună. Şi avea mare dreptate.

Luă un soldăţel şi-l puse în gura lui Thomas.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Victoria.

— A murit. Acum cinci ani şi mai bine. S-a dus. Era o doamnă frumoasă.

Apoi se adresă lui Thomas:

— Bravo, ce mic dejun minunat ai luat.

— Copilul pe care l-ai îngrijit... Charlie... nu a avut copii?

— Ba da. Charlie are un băiat. Ce băiat frumos! Obişnuiau să vină vara să petreacă vacanţa aici, toţi trei. Ce vremuri frumoase! Minunate! Picnicuri sus pe deal, sau pe plajă, în Creagan. „Am prea multă treaba în casă pentru a veni la picnicuri” îi spuneam lui John, care nu contenea să-mi spună: „Ellen, trebuie să vii cu noi, niciun picnic n-are farmec dacă nu eşti alături de noi”.

— Îl cheamă John.

— Da, a fost numit după colonel.

— Cred că i-ai dus dorul după ce a plecat în America.

— Of, locul ăsta rămânea pustiu după plecarea lor. Un mormânt.

Privind, Victoria simţea cum o legătură nevăzută se ţesea între ea şi Ellen. Începea să o placă. Prezenţa lui Ellen nu o mai intimida.

— Înainte de a veni aici, citisem câte ceva despre Benchoile; am citit toate cărţile pe care le-a scris Roddy.

— Acele zile au fost cele mai frumoase, atunci când băieţii erau mici. Înainte de război.

— Cred că era un băiat simpatic, amuzant, mai ales că avea o mulţime de animăluţe în jurul său.

Ellen scoase un sunet puternic, dezaprobator şi ridică mâinile parcă pentru a se apăra de amintirile teribile pe care le stârneau aceste cuvinte.

— Uneori credeam că o să mor din cauza lui. Un mic împieliţat. Arăta ca un înger, dar, ascultă-mă bine, niciodată nu ştiai la ce să te aştepţi. Of, şi când îmi amintesc hainele pe care trebuia să le spăl pentru el! Şi buzunarele erau pline cu vietăţi... râme, gândaci.

Victoria izbucni în râs.

— Mi-ai amintit că şi eu trebuie să spăl. Există un loc unde aş putea spăla? Am călătorit timp de patru zile şi nu am reuşit să spăl, aşa că în curând nu vom mai avea haine curate.

— Le poţi pune în maşina de spălat.

— Dacă le aduc în casa cea mare după micul dejun le-aş ruga să-mi arăţi unde se află maşina de spălat şi cum s-o folosesc.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta. Mă ocup eu de rufe. Doar nu vrei să-ţi petreci vacanţa spălând rufe şi... dacă vrei să faci o plimbare cu drăguţul tău soţ, eu pot avea grijă de copil.

Era limpede că-şi dorea nespus de mult să-l aibă pe Thomas pentru ea, timp de câteva ore. Victoria îşi aminti de scrisoarea pe care dorea să o scrie şi să o expedieze.

— Trebuie să fac mici cumpărături. Se pare că pasta de

dinţi se termină şi Oliver nu mai are ţigări. Dacă voi pleca la Creagan crezi că poţi avea grijă de Thomas? Nu-i place să fie plimbat prin magazine.

— Şi de ce i-ar plăcea să facă cumpărături? Pentru un tânăr ca el este foarte plictisitor.

Se aplecă înainte, dând uşor din cap de parcă aveau o înţelegere ştiută numai de ei doi.

— Tu stai cu Ellen, aşa-i puiule? Îi dai o mână de ajutor lui Ellen să spele rufele?

Thomas se zgâia la faţa mică şi ridată ce se apropiase de feţişoara lui. Ar fi fost extrem de neplăcut şi Ellen ar fi suferit dacă Thomas ar fi început să ţipe. Dar Thomas şi Ellen păreau să se cunoască de când lumea. Între ei exista o uriaşă diferenţă de vârstă, dar ei aparţineau unei lumi aparte, cunoscută numai de ei doi. Thomas îşi termină micul dejun. Coborî de pe scaun şi după ce-l ridică pe Purceluş de pe podea, de lângă frigider, se îndreptă spre Ellen pentru a-l prezenta pe prietenul său.

Ellen luă jucăria în mână şi o făcu să salte pe masă ca şi când ar fi dansat. Thomas zâmbi şi îşi aşeză mânuţa pe genunchiul bătrânei. Mâna chircită de bătrâneţe şi aspră de muncă poposi blând peste cea a copilului, cuprinzându-i degetele dolofane.

Era uimitor cât de simplu, direct şi natural se petrec lucrurile după ce ai luat o hotărâre. Problemele se limpezesc, dificultăţile dispar. Ellen îl luă pe Thomas cu ea la spălătorie şi astfel Victoria rămase singură, reuşind astfel să scape de două obligaţii presante. Oliver şi Roddy încă dormeau, somnul lor fiind o urmare a numeroaselor pahare cu brandy pe care le băuseră cu o seară în urmă. Căutând hârtie de scris, Victoria intră în salonul lui Roddy. Draperiile nu fuseseră trase încă şi în încăpere aerul era stătut, mirosind a fum de ţigară. Trase draperiile, deschise ferestrele şi goli scrumierele în şemineu.

În mapa de corespondenţă aflată pe biroul lui Roddy, alături de o seamă de nimicuri, se aflau două tipuri de hârtie

de scris: cu antet şi fără antet. Ezită o clipă, întrebându-se de care trebuia să folosească. Dacă scria scrisoarea pe o coală obişnuită, simplă, fără a menţiona adresa pe plic, doamna Archer n-ar fi putut să dea de urma lor. Această situaţie i-ar fi putut da de gândit doamnei Archer. Victoria şi Oliver ar fi apărut ca doi oameni care au ceva de ascuns.

În schimb, înfloriturile antetului aveau un aer opulent, oferind mai multă încredere celui ce ar fi citit scrisoarea.

BENCHOILE, CREAGAN, SUTHERLAND. Şi-o imagina pe doamna Archer impresionată de simplitatea acestor cuvinte. Prin urmare, luă o coală de hârtie cu antet şi un plic. Într-un pocal de argint plin cu pixuri şi creioane, descoperi un stilou. Se simţea de parcă cineva ar fi aranjat totul pentru ea, uşurându-i munca.

Dragă Doamnă Archer.

Vă scriu pentru a vă anunţa că Thomas se simte bine şi este foarte fericit. Chiar din ziua când am părăsit Londra, s-a dovedit un copil bun, nu a plâns şi nu s-a trezit în timpul nopţii. De asemenea, mănâncă foarte bine.

Făcu o pauză, întrebându-se dacă era nimerit să-i scrie doamnei Archer că Thomas nu încercase niciun moment să afle unde se găsea bunica sa. În cele din urmă, Victoria îşi spuse că ar fi dat dovadă de lipsă de tact dacă ar fi adus în discuţie acest subiect.

După cum aţi observat, ne aflăm în Scoţia. Vremea este bună, soarele străluceşte şi ne-am gândit să facem o plimbare pe plajă împreună cu Thomas.

Se opri din nou. Medită câteva minute apoi se pregăti să scrie ultima parte a scrisorii şi cea mai dificilă.

Oliver nu ştie că vă scriu această scrisoare. Am discutat acest subiect, dar el a fost împotrivă, aşa

încât cred că ar fi bine dacă nu aţi încerca să luaţi legătura cu noi după ce veţi primi această scrisoare. Promit să vă scriu din nou şi să vă ţin la curent cu ceea ce se întâmplă cu Thomas.

Cu cele mai bune gânduri,
a dumneavoastră...

...Victoria... Victoria şi mai-cum? Nu era Victoria Dobbs, dar nici Victoria Bradshaw nu părea să mai fie. În cele din urmă semnă folosind doar numele său de botez. Vârî scrisoarea în plic şi plicul îl ascunse cu grijă în buzunarul jachetei. Coborî şi intră în dormitor păşind cu grijă pentru a nu-l trezi pe Oliver din somn. Îşi luă poşeta şi portofelul. Privi cu atenţie spre Oliver; acesta nici nu se mişcase. Ieşi binişor din dormitor şi părăsi casa. Urcă la volanul bătrânului Volvo şi se îndreptă spre Creagan.

Înfăşurat într-un uriaş şorţ de bucătărie cu dungi albe şi albastre, Roddy Dunbeath încerca să ignore mahmureala ce nu-i da pace. Se afla în bucătăria locuinţei sale şi înarmat cu un uriaş cuţit de bucătărie care împreună cu şorţul îi dădeau aerul unui măcelar, pregătea legumele pentru supa de prânz. La ora douăsprezece era hotărât să-şi toarne o porţie substanţială de whisky, cam cât ar fi însemnat o doză de cal; era abia douăsprezece fără un sfert, aşa încât trebuia să-şi umple timpul – pentru a rezista tentaţiei – şi nu vedea alt mod decât depunând o intensă activitate gospodărească. Îi plăcea nespus gătitul. De fapt, era un bucătar excelent şi cu atât mai mult îi plăcea să gătească, cu cât nu era singurul beneficiar al preparatelor sale. Oaspeţii săi, fie printr-o înţelegere tacită, fie pur şi simplu dintr-o simplă întâmplare se acomodaseră din primul moment cu stilul de viaţă de la Benchoile. La vremea la care Roddy se ridicase din pat, fata, Victoria şi copilul dispăruseră. Roddy îi era recunoscător. Avea oroare de vizitatori care să se învârtă în jurul său cu un aer plictisit şi mai ales avea nevoie de linişte pentru a-şi duce la bun sfârşit îndatoririle casnice.

Făcuse şi o mică vizită de politeţe în casa cea mare, pentru a întreba unde se aflau Victoria şi Thomas. Ellen îl înştiinţase că Victoria plecase la Creagan. Băieţelul era cu Ellen şi o ajuta să întindă rufele abia spălate, jucându-se în acelaşi timp cu cârligele pentru rufe.

Când se trezi şi apăru în bucătărie, Oliver nu a dat niciun semn de nemulţumire faţă de activităţile independente ale membrilor familiei sale. De fapt, gândea Roddy, părea chiar mulţumit că se putea afla departe de ei pentru câteva ore. Roddy şi Oliver au luat împreună un mic dejun copios şi împreună au pus la punct un plan minuţios privind o călătorie la Wick în acea după-amiază. Un prieten al lui Roddy, sătul de viaţa din sud şi plictisit să facă naveta, hotărâse să pună pe picioare o mică tipografie în Wick, tipografie specializată în ediţii de mic tiraj, legate manual. Roddy, interesat de tot ceea ce ţinea de arta meşteşugărească şi manuală, îşi dorea de mai mult timp să-şi viziteze prietenul şi să viziteze tipografia. Oliver se arătase şi el încântat de ideea unei vizite la tipografie.

— Dar ce va spune Victoria? a dorit Roddy să ştie.

— Cred că va dori să-şi facă un program împreună cu Thomas.

Prin urmare, Roddy telefonă la Wick şi vizita s-a aranjat imediat. După o mică plimbare, Oliver s-a arătat dornic să lucreze, astfel încât Roddy l-a trimis în biblioteca din casa cea mare, unde cu un strop de noroc Oliver ar fi putut petrece dimineaţa fără ca cineva să-i tulbure liniştea.

Rămas singur, Roddy a aprins un foc uriaş, a scris câteva scrisori şi a început pregătirea prânzului. În aer plutea un miros de ţelină proaspătă, soarele pătrundea cu blândeţe prin fereastra bucătăriei şi acordurile compuse de Vivaldi susurau din tranzistorul aflat pe masă. Deodată telefonul porni să ţârâie.

Înjurând, Roddy continuă să taie ţelina de parcă telefonul ar fi putut întreţine singur conversaţia. Şi pentru că suna neîncetat, Roddy lăsă jos cuţitul, îşi şterse mâinile pe un şervet de bucătărie şi se îndreptă către salon.

— Roddy Dunbeath.

— Roddy, sunt eu, John.

Roddy se aşează. Se simţea norocos pentru că se afla un scaun în spatele său. Uimirea sa nu avea limite.

— Ştiam că te afli în Bahrein.

— M-am întors în această dimineaţă. Roddy, îmi pare nespus de rău pentru cele întâmplate şi regret că nu am putut participa la înmormântare.

— Dragă băiete, am înţeles perfect. Ai fost amabil că te-ai gândit să trimiţi o telegramă. De unde telefonezi? Din Londra? Te aud de parcă te-ai afla în camera alăturată.

— Nu, nu sunt la Londra. Am ajuns la Inverness.

Din pricina coniacului băut cu o seară în urmă procesele mentale se desfăşurau în ritm prea lent, îşi spuse Roddy.

— Cum ai ajuns acolo? Când ai sosit?

— Am luat expresul de noapte şi am sosit de dimineaţă. Mi-am petrecut dimineaţa cu Robert Mckenzie. Mi-a spus că nu vor fi probleme dacă îți telefonez şi... şi dacă vin la Benchoile.

— Sigur, nici un fel de probleme. Este minunat. Rămâi câteva zile. Poate îţi vei petrece şi sfârşitul de săptămână aici. Când crezi că vei ajunge la Benchoile?

— În cursul după-amiezii. Voi închiria o maşină. Nu te deranjează dacă voi veni în această după-amiază?

— Minunat... splendid...

Roddy se opri brusc. Îşi lovi fruntea cu palma, un gest teatral, inutil de altfel, căci nu se afla nimeni în preajmă.

— La naiba! Mi-am amintit că nu voi fi aici în cursul după-amiezii. Am programat o vizită la Wick. Am un musafir venit pentru câteva zile şi vom merge împreună la Wick pentru a vizita o tipografie. Dar nu-ţi face probleme. Voi veni spre seară şi Ellen va fi aici tot timpul cât noi vom lipsi.

— Ce mai face Ellen?

— Este de neînfrânt. Ne eclipsează pe toţi. Îi voi spune că vei veni aici. Te va aştepta.

— Sper că nu-i dau bătaie de cap.

Roddy îşi aminti că John era un tânăr foarte bine educat.

— Nu dai nimănui bătaie de cap. De fapt, Benchoile îţi aparţine. Nu trebuie să ceri permisiunea pentru a sta aici.

Nu intenţionase să rostească aceste cuvinte, dar, la urma

urmelor, acesta era adevărul şi nu avea sens să se ascundă după deget.

După o pauză imperceptibilă, John rosti gânditor:

— Da... Da... Acesta este doar unul dintre subiectele pe care aş vrea să le discutăm.

— După cină vom purta o lungă conversaţie, se grăbi Roddy să promită. Deci ne vedem pe seară. Aştept cu nerăbdare să te revăd. A trecut atâta timp...

— Da, aşa este. Cred că ai dreptate.

Victoria s-a reîntors la zece minute după ce Roddy terminase supa, făcuse curat în bucătărie şi îşi turnase un pahar de coniac. Se aşezase lângă fereastră şi privea un cârd de raţe sălbatice ce poposiseră pe malul apei pentru a se hrăni. Auzi motorul unei maşini, apoi uşa de la intrare se deschise:

— Victoria?

— Da, eu sunt.

— Sunt aici sus. Sunt singur. Vino să stăm de vorbă.

Ascultătoare, Victoria porni în sus, pe scări. Când a intrat în salon, Roddy se afla în cel mai îndepărtat colţ al încăperii, cu Barney alături.

— Unde sunt ceilalţi?

— Oliver este în casa cea mare, închis în bibliotecă. Lucrează. Thomas este tot cu Ellen, aşa cum l-ai lăsat.

— Poate ar trebui să mă duc şi să-l iau.

— Nu fi copil. Thomas se simte perfect. Hai să bei un pahar.

— Nu, nu pot să beau.

Victoria se aşează şi îşi scoase fularul. Pentru prima oară, Roddy remarcă frumuseţea tinerei. Când o cunoscuse, i se păruse ştearsă şi timidă, chiar neinteresantă. În timpul cinei abia dacă rostise un cuvânt şi Roddy încercase şi nu reuşise să înţeleagă de ce făcuse Oliver o asemenea alegere. Dar în acea dimineaţă, în faţa lui se afla o persoană cu totul diferită. Ochi strălucitori, obraji rumeni, gură zâmbitoare. Roddy se întreba de ce nu se căsătorea Oliver cu această fată încântătoare. Probabil era ceva în neregulă cu mediul din

care provenea. Oare ce vârstă avea? Unde o întâlnise? De cât timp erau împreună? Părea extrem de tânără pentru a fi mama unui băieţel de doi ani, dar în zilele noastre tinerii par să se implice într-o relaţie serioasă chiar după ce au terminat şcoala, lucru care pentru tânărul Roddy ar fi fost inacceptabil, având în vedere sentimentul de frustrare pe care i l-ar fi trezii un asemenea angajament. Şi dantura ei era perfectă, remarcă Roddy, ca un ultim amănunt.

— Ochii îţi strălucesc şi ai un aer mulţumit. Cred că ai trăit o experienţă deosebită în Creagan.

— Doar bucuria de a trăi o dimineaţă atât de frumoasă. Poţi admira peisajul până departe şi aerul şi cerul sunt atât de strălucitoare, de luminoase. N-am intenţionat să lipsesc timp îndelungat. Am plecat doar pentru a cumpăra pastă de dinţi, ţigări şi alte mărunţişuri. Ellen mi-a spus că nu trebuie să-mi fac griji pentru Thomas şi Creagan mi s-a părut un loc încântător. Am admirat oraşul, am fost şi la biserică şi în casa numită „Reşedinţa vicarului”, transformată în magazin de artizanat.

Entuziasmul ei era contagios.

— Ai cumpărat ceva?

— Nu, dar cred că voi face un drum pentru a cumpăra câte ceva. Au pulovere frumoase, Shetland. Am făcut o plimbare şi pe plajă. Abia aştept să-l iau şi pe Thomas cu mine la o astfel de plimbare. Ai fi putut crede că era frig, dar soarele era călduţ, plăcut.

— Mă bucur că ai petrecut o dimineaţă minunată.

— Da.

Când li se întâlniră privirile, o parte din strălucirea ochilor ei dispăru.

— Aseară nu prea am avut ocazia să spun... Oliver... Oliver mi-a spus despre fratele tău şi... îmi pare rău... mă simt îngrozitor că ne aflăm acum aici.

— Nu trebuie să te simţi astfel. Prezenţa voastră îmi face bine.

— Suntem doar o grijă în plus pentru tine. M-am simţit vinovată întreaga dimineaţă pentru că nu te-am ajutat şi pentru că l-am lăsat pe Thomas în grija lui Ellen.

— Îţi face bine să petreci o oră sau două departe de Thomas, din când în când.

— Adevărul este că m-am simţit minunat.

Fiecare îi zâmbi celuilalt plini de o înţelegere reciprocă.

— Ai spus că Oliver lucrează sau am înţeles eu greşit?

— Cel puţin aşa mi-a dat el de înţeles.

Victoria făcu o grimasă uşoară.

— N-am ştiut că dorea să lucreze.

— Probabil că vrea să aştearnă câteva idei pe hârtie pentru a nu le da uitării.

Roddy îşi aminti vizita proiectată pentru după-amiază şi îşi spuse că era cazul să o anunţe pe Victoria.

— Te vom lua cu noi, dacă doreşti, dar Oliver s-a gândit că vei dori să petreci după-amiaza cu Tom.

— Prefer să rămân la Benchoile.

— În acest caz, ai putea să faci ceva pentru mine. În această după-amiază va sosi un tânăr. Va sta aici câteva zile. Dacă nu ne vom întoarce la timp, te-aş ruga să te ocupi de el, să serveşti ceaiul, să-l faci să se simtă bine.

— Sigur, bineînţeles. Dar unde va dormi?

— Va dormi în casa cea mare. Am vorbit deja cu Ellen, care străluceşte de încântare; a lustruit totul în cameră, a şi pus cearşafurile de mătase pe pat.

— Credeam, că noi suntem deja o povară pentru ea.

— Dar trebuie să ştii că acest tânăr este cel mai iubit copil al lui Ellen. Este nepotul meu, John Dunbeath.

Victoria îl privea pe Roddy copleşită de uimire.

— John Dunbeath? Fiul lui Charlie? Ellen mi-a vorbit despre el chiar în această dimineaţă, la micul dejun. Credeam că se află în America.

— Nu, este în Anglia. A telefonat chiar din Inverness.

— Cred că Ellen este în al nouălea cer.

— Ai dreptate. Şi este fericită nu numai pentru că John va sta câteva zile aici, dar şi pentru că el este noul moşier de la Benchoile.

Victoria avea un nou motiv de uimire.

— Credeam că tu eşti noul stăpân.

— Ferească Domnul!

— Dar ai fi putut deveni un moşier minunat.

— Eşti amabilă, dar crede-mă că nu aş fi bun de nimic. Sunt prea bătrân şi prea legat de tabieturile mele. Este nevoie de o mână tânără care să pună ordine la Benchoile. Când i-am dat această veste lui Ellen, în ochii ei ca două mărgele s-au aprins luminiţe şi n-aş putea să spun dacă erau lacrimi sau strălucire de triumf.

— Nu trebuie să gândeşti astfel despre ea. Mie îmi place Ellen.

— Şi mie, dar cred că într-o zi voi ajunge într-o casă de nebuni din pricina ei.

Oftând, Roddy goli paharul.

— Eşti sigură că nu vrei ceva de băut?

— Absolut sigură.

— În acest caz, vrei să fii drăguţă şi să-l anunţi pe Oliver şi pe drăgălaşul tău băieţel că în zece minute vom servi prânzul?

Se ridică din fotoliul aflat lângă fereastră şi puse câteva lemne în jarul ce părea să se stingă. Ca de obicei, scânteile săreau în toate direcţiile şi Roddy se grăbea să le stingă călcându-le.

Victoria se ridică şi ea pentru a duce la îndeplinire rugămintea lui Roddy. Când a ajuns la capătul scărilor s-a oprit şi a întrebat:

— Unde îl pot găsi pe Oliver?

— În bibliotecă.

Porni pe scări tropăind asemenea unui copil. Rămas singur, Roddy oftă. Pentru câteva momente stătu pe gânduri, apoi se lăsă pradă ispitei şi îşi turnă încă un pahar. Îl luă cu sine, spre bucătărie, unde aruncă încă o privire supei şi inhală adânc aroma legumelor.

Victoria deschise uşa şi îl văzu pe Oliver. Acesta nu scria. Stătea în faţa biroului, cu picioarele întinse şi cu mâinile atârnând moale pe braţele scaunului.

— Oliver?

Întoarse capul şi pentru câteva secunde păru să nu o

recunoască. Clipi şi se reîntoarse în lumea reală.

Zâmbi ca şi când abia s-ar fi trezit dintr-un vis apoi îşi masă ceafa.

— Bună.

— E ora prânzului.

Victoria închise uşa în urma sa. Oliver întinse braţul către ea şi fata porni către el. O trase aproape, în gropându-şi faţa în puloverul ei gros, asemenea unui copil ce se alinta, căutând căldura mamei. Amintirile nopţii ce abia trecuse reveneau ca o dulce mângâiere, îşi sprijini bărbia pe creştetul bărbatului şi aruncă o privire biroului şi colilor de hârtie acoperite cu desene, scheme, mâzgăleli şi notiţe cu scrisul mic şi compact al lui Oliver.

— Este ora prânzului, îi reaminti Victoria.

— Nu se poate. Mă aflu aici doar de câteva minute.

— Roddy spunea că ai intrat în bibliotecă imediat după micul dejun.

— Unde ai fost?

— În Creagan.

— Ce-ai căutat acolo?

— Am făcut cumpărături.

O împinse uşurel şi ridicând capul o privi în ochi.

Victoria îşi păstră aerul calm şi îl privi şi ea direct.

— Cumpărături. Am luat şi ţigări pentru tine.

— Minunată fată.

— În după-amiaza aceasta va sosi un nou oaspete.

— Despre cine este vorba?

— John Dunbeath. Nepotul lui Roddy. Noul moşier de la Benchoile, rosti ea cu un pronunţat accent muntenesc.

— Doamne Sfinte! Parcă ne-am afla într-un roman de Walter Scott.

— Vrei să mănânci? întrebă Victoria zâmbind.

— Da. Dar mai întâi aş dori să beau ceva. Împinse colile deoparte şi se ridică, se întinse şi căscă.

— Roddy abia aşteaptă pe cineva dornic să i se alăture la un pahar.

— Vii şi tu?

— Mai întâi trebuie să-l găsesc pe Thomas. Ellen s-a ocupat

de el întreaga dimineaţă.

— Bravo ei! Straşnică femeie.

John Dunbeath, la volanul Ford-ului închiriat, părăsi orăşelul Eventon şi porni spre est. În dreapta drumului se întindea Cromarty Firth, sub cerul de iarnă, curat, fără niciun nor; albastru ca apele Mediteranei şi nesfârşit ca apele Potopului; întrerupt doar de dealurile de pe Black Isle, ascuţite asemenea unei lame de cuţit. Terenurile mănoase ale fermierilor se întindeau până la marginea apei. Oile păşteau pe pantele înalte şi tractoare purpurii pe care depărtarea le micşora transformându-le în jucării, arau pământul fertil.

Strălucirea ameţitoare a zilei era o binecuvântare. John părăsise Londra pe o vreme cenuşie şi umedă şi urcase în trenul ce-l purtase spre Inverness, obosit şi deprimat. Oboseala se datora celor patruzeci şi opt de ore de muncă, aproape neîncetată şi diferenţei de fus orar dintre Bahrein şi Londra. Starea de deprimare era cauzată de şocul pricinuit de vestea morţii lui Jock. Şi moştenirea lăsată de acesta îi provocase o adâncă tulburare.

Toate acestea l-au făcut să simtă nevoia unei alinări, aşa încât după ce a consumat două porţii uriaşe de whisky s-a încuiat în cuşeta sa şi s-a prăbuşit într-un somn adânc. Atât de adânc, încât însoţitorului de tren i-a luat ceva timp pentru a-l trezi, după ce trenul oprise de cinci minute în gara din Inverness.

Şi iată-l în drum spre Benchoile. În ciuda veştilor neplăcute al căror purtător era, nu putea scăpa de sentimentul plăcut pe care îl ai atunci când pleci în vacanţă.

Acest sentiment era, în parte, datorat unei asocieri de idei. Cu cât se îndepărta de Londra şi pe măsură ce se apropia de Benchoile, amintirile deveneau tot mai clare, prindeau viaţă. Drumul nu-i era necunoscut. Faptul că nu mai condusese maşina prin acele locuri de zece ani era lipsit de importanţă. Părea că ieri străbătuse acel drum. Singura diferenţă consta în faptul că tatăl său se afla alături de el, în maşină; de obicei călătoreau împreună şi tatăl lui era nerăbdător şi fericit,

dornic să-i arate lui John tot ce trebuia văzut în acele locuri.

Drumul se bifurcă. Lăsă Cromarty Firth în spate şi urmă drumul ce urca spre Struie, drum ce mai apoi cobora spre Dornoch Firth, a cărui splendoare putea fi zărită chiar pe culmi. Vedea până departe pantele împădurite ce se întindeau până la ţărm şi dincolo de ele culmile înzăpezite ale dealurilor din Sutherland. În zare, spre est se întindeau apele mării, nemişcate şi albăstrui ca într-o zi de vară. Coborî geamul maşinii şi inhală adânc aromele, umede şi încărcate de amintiri: muşchi şi turbă şi aroma tare a ierburilor de mare aduse la ţărm. Drumul continua să coboare, cotind şi încolăcindu-se în curbe blânde, în jurul colinelor.

Patruzeci de minute mai târziu intra în Creagan. Încetini viteza maşinii pentru a-şi acorda un răgaz înainte de a intra în Benchoile. Lăsă în urmă drumul principal. Peisajul îi era cunoscut, familiar, dar într-un alt fel decât până în acel moment.

Revenea pe pământurile de la Benchoile. Iată şi poteca pe care o urmase într-o zi cenuşie, împreună cu tatăl său şi cu Davey Guthrie. Poteca urca o culme a dealului aflat în zare şi apoi cobora rovina spre Lock Feosaig. Pescuiseră în acele locuri şi seara, târziu, Jock venise cu maşina pe drumul lung şi întortocheat şi îi luase acasă.

Jos, în vale, sub privirile lui, pârâul curgea şopotind. Iată şi lacul unde, o dată stătuse timp de două ore şi se luptase cu un somon. Zări şi primele adăposturi de unde se urmăreau potârnichile în timpul vânătorilor şi nu departe se înălţa casa în care locuia Davey Guthrie. În grădină fluturau, asemenea steagurilor, rufele întinse la uscat şi câinii de stână, priponiţi în funii lungi, lătrau furioşi la trecerea maşinii.

După ce depăşi ultima curbă a drumului, în faţa sa se deschidea o privelişte minunată: Lock Muie şi la coada lacului, moţăind singuratică în soarele după amiezii târzii se afla bătrâna casă cenuşie.

Această imagine era cea mai dureroasă dintre toate, dar îşi întări inima şi porni hotărât înainte. „O voi vinde”, îi spusese lui Robert McKenzie în dimineaţa aceleiaşi zile. Luase această hotărâre imediat ce avocatul îi adusese la cunoştinţă vestea

moştenirii acelei proprietăţi. Era convins că nu exista o altă soluţie.

Fie că ţinuse drumul sub observaţie, fie din instinct, John nu găsea altă explicaţie, Ellen Tarbat apăru instantaneu în uşa casei celei mari. Nici nu avusese timp să deschidă portbagajul şi să scoată valiza că Ellen şi ajunsese lângă el. Mersul ei era uşor nesigur şi părea mai scundă ca altă dată. Şuviţe de păr alb îi alunecaseră din coc şi mâinile roşii, noduroase se deschiseră larg în semn de bun venit.

— Ia te uită! Ia te uită cine a ajuns la noi! Ce bucurie să te văd după atâta amar de ani.

John puse jos valiza şi o îmbrăţişă. A fost nevoit să se încovoaie pentru a primi sărutul ei şi fragilitatea trupului era înduioşătoare pentru tânărul bărbat. Îşi spuse că ar fi trebuit să o îndemne să intre în casă mai repede, mai înainte ca o pală rece de vânt să o ia cu sine. În ciuda aerului fragil, Ellen ridică valiza şi porni, luptându-se cu ea, în sus pe scări. John se văzu nevoit să se lupte aprig cu ea pentru a-i lua valiza din mână.

— Ce-ţi trece prin minte? O voi duce eu în cameră.

— Ei bine, hai să intrăm mai înainte de a ne lua frigul.

Intrară împreună în holul uriaş. Ellen închise uşa în urma lor, cu mare atenţie. John se simţi învăluit de arome şi mirosuri binecunoscute: fum de turbă şi pipă, miros de piele şi aroma de la ceara folosită pentru lustruitul lemnului. Chiar şi cu ochii legaţi, beat, sau aflat în pragul morţii ar fi recunoscut mirosul acestei case fără şovăire şi ar fi ştiut că se afla, din nou, la Benchoile.

— Ai călătorit bine? Ce surpriză mi-a făcut Roddy azi dimineaţă când mi-a spus că te îndrepţi încoace! Eu credeam că te afli departe, cu arabii aceia.

— Unde este Roddy?

— El şi domnul Dobbs au plecat la Wick, dar se vor întoarce pe seară.

— Se simte bine?

— Pare să suporte foarte bine. Moartea unchiului tău a fost o nenorocire, un mare şoc pentru noi toţi...

Ellen porni în sus, pe scări, încet, la fiecare pas prinzându-

se cu hotărâre de balustradă.

— Da, da, a fost un şoc, repetă ea.

— Poate că venirea mea aici îi va face bine.

— Aşa e, ai dreptate. O plimbare cu câinii, s-a simţit bine şi gata. Brusc şi dureros pentru fratele lui. Pentru cei rămaşi în urmă este greu cu adevărat!

Ajunsă pe primul palier se opri să-şi tragă răsuflarea. Oftă, răsuflă adânc şi apoi, urmată de John, porni din nou, în sus.

— Şi acum iată-te la Benchoile. Eu şi Jess ne-am tot întrebat ce se va întâmpla acum, după ce colonelul a murit pe negândite, dar ne-am zis că nu se cuvine să întrebăm. Aşa că nu ţi-e greu să-ţi imaginezi bucuria mea când Roddy mi-a spus că vei veni. „Ei bine, el este cea mai potrivită alegere pentru Benchoile”, aşa i-am spus. „Băiatul lui Charlie. Nimeni n-a fost ca Charlie”.

John nu dorea să continue conversaţia în direcţia în care o pornise Ellen, aşa încât schimbă subiectul.

— Dar, tu, Ellen, ce mai faci? Cum o mai duci?

— În niciun caz nu întineresc, dar reuşesc să-mi fac de lucru.

Cunoscând prea bine dimensiunile casei, John se întreba cum reuşea să mai facă şi altceva, decât să se ocupe de casă. În sfârşit, ajunseră la etaj şi John încercă să ghicească în ce cameră urma să fie găzduit. Îl chinuia bănuiala că Ellen ar fi putut încerca să-l cazeze în camera unchiului său, Jock; era genul de hotărâre pe care Ellen ar fi fost capabilă s-o ia, dar, spre bucuria lui, a fost condus într-unul din dormitoarele rămase libere, chiar cel în care dormise tatăl său. Deschise uşa şi un val de lumină şi aer rece se rostogoli asupra lor.

— Vai, vai, vai! Se plânse Ellen şi porni în grabă să închidă ferestrele.

John îşi aruncă privirile în jur. Văzu paturile înalte, largi, acoperite de cuverturi albe apretate şi toaleta cu oglinda înrămată şi fotoliul îmbrăcat în catifea. Nici măcar aerul rece nu înlătura mirosul de ceară şi acid fenic. Era evident faptul că Ellen avusese de lucru.

— Nimic nu s-a schimbat, vei vedea.

După ce închise fereastra, Ellen prinse să-şi facă de lucru

netezind cearşafurile apretate, deschizând şi închizând dulapul de haine, cercetând dacă erau suficiente umeraşe, lăsând mirosul de camfor să se risipească în odaie.

John aşează valiza pe suportul aflat la picioarele unuia dintre paturi şi se îndreptă către fereastră. Soarele se apropia de asfinţit, revărsând o lumină de culoare trandafirie pe culmile dealurilor. Iarba cosită de pe pajişte se întindea până departe, ajungând la perdeaua de arbuşti. Dincolo de sălciile argintii, zări două siluete ce se îndreptau către casă. O fată şi un băieţel. În urma lor, abia târându-şi paşii, venea bătrânul Labrador.

— Baia se află la capătul culoarului. Am pus prosoape curate şi...

— Ellen, cine sunt cei doi?

Ellen se apropie de fereastră şi bătrânii ei ochi scrutară depărtarea.

— Doamna Dobbs şi micuţul ei Thomas. Familia Dobbs se află în vizită la Roddy.

Cei doi tocmai ieşeau din perdeaua de arbuşti, păşind pe pajişte. Copilul călca mărunt în urma mamei sale. Deodată, zări apa şi schimbă direcţia de mers, îndreptându-se către lac. Tânăra femeie ezită un moment, apoi îl urmă cu resemnare.

— M-am gândit că tu şi tânăra doamnă aţi putea servi ceaiul în bibliotecă, iar Thomas îmi va ţine companie mie.

Ellen rămase tăcută un moment, apoi continuă:

— În cuptor se află o tavă plină cu brioşe şi în castronele am turnat deja miere polifloră.

Văzând că John nu răspundea şi continua să privească pe fereastră, Ellen se simţi uşor ofensată. Deschisese borcanul cu miere polifloră special pentru el.

— Am pus şervete curate la baie, dacă vrei să te speli pe mâini, îi reaminti ea cu asprime în glas.

— Da, sigur.

Părea cu gândul dus departe. Ellen ieşi, lăsându-l singur. O auzi păşind greoi şi coborând treptele încet. Tânăra femeie şi copilul păreau să poarte o discuţie în contradictoriu. În cele din urmă, mama se aplecă şi îl luă în braţe, apoi porni către

casă.

John se depărtă de fereastră şi după un moment de gândire ieşi din cameră, coborî scările şi părăsi casa. Îl zăriră imediat. Uimită de apariţia lui atât de neaşteptată, fata tresări şi se opri. John traversă aleea cu pietriş şi porni de-a lungul pajiştii. N-ar fi putut spune cu precizie când o recunoscuse, dar era convins că ştiuse din primul moment, când o văzuse ieşind dintre arbuşti, că era ea, fata de la petrecere.

Purta pantaloni din jeans şi un pulover de culoare verde radiant, cu petice din piele pe umeri. Chipurile celor doi, femeie şi copil, atât de apropiate, îl priveau venind spre ei. Două perechi de ochi mari, albaştri, atât de asemănători. Pe nasul fetei înfloriseră câţiva pistrui pe care nu-i văzuse acolo, la prima lor întâlnire.

Doamna Dobbs. Fără îndoială, acesta era copilul care tulburase liniştea nopţii în seara în care o condusese acasă. Doamna Dobbs.

— Bună, Victoria, rosti el.

— Bună.

Iată-i pe toţi patru aşezaţi în jurul mesei. Scaunul din capul mesei era şi el ocupat.

Victoria purta o jachetă lungă din lână albastră cu mânecile şi gulerul tivite cu fir auriu. Special pentru acea seară îşi strânsese părul, dar John găsise pieptănătura mult prea elaborată şi nepotrivită pentru tânăra femeie. Câteva şuviţe atârnau libere şi în loc să-i ofere un aer de femeie sofisticată nu făceau altceva decât să scoată în evidenţă tinereţea şi vulnerabilitatea Victoriei. Gâtul lung şi subţire expus vederii amintea de cel al unui copil fragil şi lipsit de apărare. Ochii aveau priviri întunecate şi gura era de o paloare neobişnuită. Expresia distantă, atitudinea rezervată rămâneau încă prezente. Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, această atitudine îi făcea plăcere lui John. Îşi dădea seama, nu fără a trăi un sentiment de adâncă mulţumire că, dacă el nu era în stare să distrugă bariera ridicată de Victoria în

relaţiile cu cei din jur, nici Oliver Dobbs nu se bucura de succes în această privinţă.

— Nu sunt căsătoriţi.

Aceste cuvinte i le strecurase Roddy înaintea cinei, în vreme ce beau un pahar împreună, mai înainte ca oaspeţii să sosească în sufragerie.

— Să nu mă întrebi de ce. Tânăra este absolut fermecătoare, adăugă Roddy.

Fermecătoare şi distantă. Probabil în pat, făcând dragoste, această atitudine dispărea. Privirile părăsiră chipul Victoriei şi se aţintiră asupra lui Oliver. Spre surprinderea sa, se simţi încordat asemenea unui cal nervos. Brusc, se smulse din propriile gânduri şi încercă să se concentreze asupra conversaţiei pe care Roddy şi Oliver o purtau în acel moment.

— ... este mare lucru să investeşti în agricultură, nu numai bani dar şi timp şi resurse sufleteşti. Scopul este să obţii un fir de iarbă bună, grasă acolo unde nu creştea nimic înainte; să oferi locuri de muncă oamenilor din zonă; să opreşti migraţia neîncetată de la sat la oraş.

Acesta era Roddy Dunbeath care dezvăluia o latură total necunoscută a caracterului său. În timp ce lua o portocală aflată pe platoul din mijlocul mesei, Victoria se întreba câţi alţi oaspeţi ascultaseră discursuri asemănătoare pe tema aceluiaşi subiect ce părea extrem de aproape de sufletul lui Roddy. Acesta vorbea cu autoritatea celui ce trăise în Scoţia toată viaţa, care cunoştea problemele locale şi era gata să meargă până în pânzele albe dacă trebuia să lupte împotriva unei soluţii nepotrivite sau lipsită de finalitate practică. Oamenii se aflau în centrul atenţiei. Totul pleca de la ei şi se întorcea tot la ei. Fără Oameni nu exista niciun fel de comunitate, fără comunităţi nu exista viitor, prin urmare nici viaţă.

— Ce părere ai despre păduri? întrebă John Dunbeath.

— Depinde cum abordezi problema. James Dochart, care deţine ferma Glen Tolsta, a plantat o parte din deal cu arbori de pădure; cam patru sute de acri.

Victoria începu să descojească portocala. John se afla la Benchoile de mai bine de cinci ore, prin urmare Victoria

avusese destul timp pentru a-şi reveni din şocul provocat de sosirea lui. Cu toate acestea se simţea încă uluită. Tânărul american pe care îl întâlnise la Londra, nepotul lui Roddy şi singurul fiu al lui Charlie, copilul mult iubit al lui Ellen, erau una şi aceeaşi persoană. Acest gând părea imposibil de acceptat.

Iată-l stând în capul mesei, în lumina caldă a lumânărilor, cu privirile aţintite asupra lui Roddy şi cu un aer întunecat. Purta un costum de culoare închisă şi o cămaşă de un alb impecabil. Mâna aflată pe masă se juca absent cu paharul de porto. Inelul din aur masiv, cu sigiliu, strălucea din când în când în lumina lumânărilor.

— ...dar a făcut acest lucru astfel încât cei patru sute de acri să susţină în continuare vitele şi patru sute de capete de oi şi trebuie să ştiţi că numărul de oi a crescut simţitor. Dar acţiunea de împădurire, aşa cum o priveşte statul, nu răspunde problemelor fermierilor. Ia ca exemplu o plantaţie întinsă de pin ornamental şi ai un profit de numai trei procente şi un cioban rămas fără loc de muncă.

Doamna Dobbs. Victoria se întreba dacă Roddy chiar spusese că nu era căsătorită cu Oliver Dobbs sau pur şi simplu John simţise instinctiv că acesta era adevărul. Indiferent care era situaţia, era convins că Thomas era copilul ei. Îşi spusese că acesta e un lucru bun. Ea şi Oliver nu aveau astfel nevoie să se justifice sau să dea explicaţii. Victoriei îi convenea de minune această situaţie. Îşi dorea din toată inima să aparţină cuiva, îşi dorea ca cineva să aibă nevoie de ea şi iată că acum îi aparţinea lui Oliver şi Tom avea nevoie de ea. Victoria prinse a desface portocala în felii. Sucul se prelingea pe degetele ei şi pe farfuria delicată din porţelan de Meissen.

— Cum rămâne cu turismul? În insule şi în zona nordică, întrebă John.

— Turismul constituie o atracţie, o activitate plăcută şi tentantă, dar şi un pericol. Nu există nimic mai jalnic, mai demn de compătimit decât o comunitate a cărei existenţă depinde de turişti. Poţi transforma case vechi, ţărăneşti, în cabane de vacanţă, poţi construi vile din lemn, poţi chiar să-ţi

deschizi casa pentru a primi turişti, dar dacă ai parte de o singură vară umedă şi rece, familistul îşi strânge bagajul şi pleacă. Dacă turistul este pescar sau este interesat de viaţa păsărilor, atunci mai ai o mică şansă ca ploaia să nu-l alunge. Dar o femeie, prizonieră alături de copiii săi într-o casă de vacanţă, pentru două săptămâni ploioase şi reci va insista ca anul următor să-şi petreacă vacanţa la Torremolinos. În orice comunitate bărbaţii trebuie să aibă slujbe permanente şi tocmai slujbele lor dispar treptat.

Oliver oftă. Băuse două pahare cu porto şi somnul îi dădea târcoale. Asculta conversaţia nu pentru că subiectul l-ar fi interesat, ci pentru că John Dunbeath i se părea un personaj fascinant. După părerea lui reprezenta întruchiparea succesului. Un tânăr tăcut, bine educat, cu un uşor accent american, îmbrăcat elegant cu cămăşi elegante, Brooks Brothers. Oliver îl privea pe furiş. Oare ce ar fi putut să îi stârnească emoţia? Care era adevărata lui fire? Cea ascunsă în spatele atitudinii politicoase şi rezervate? Acesta era un gând cu adevărat incitant pentru Oliver.

Aflase că se întâlniseră la Londra. Chiar Victoria îi vorbise despre faptul că îl cunoscuse la Londra, la o petrecere, în timp ce Oliver se bucura de o baie caldă şi aromată şi Victoria îşi peria părul. Conversaţia lor se desfăşurase prin uşa lăsată deschisă între baie şi dormitor.

Cu cel mai firesc ton, Victoria spusese:

— Ce întâmplare ciudată.

Oliver cunoştea tonul acela calm, care încerca să rămână neutru. Era un semnal care atrăgea atenţia că trebuia să te mulţumeşti cu ceea ce ţi se spune. Curiozitatea lui Oliver se trezea la viaţă ori de câte ori surprindea în glasul Victoriei acele inflexiuni.

— Este cel care m-a condus acasă în seara în care am fost la petrecere. Îţi aminteşti? Când plângea Tom.

— John Nu-mai-ştiu-cum, de la compania... care-i era numele? Ei bine, nu mi-aş fi imaginat. Extraordinar. Cum a reacţionat când v-aţi întâlnit? Fascinant. Cugetă câteva momente, jucându-se cu buretele de baie.

— S-a purtat firesc. Am servit ceaiul împreună.

— Am înţeles că plecase în Bahrein.

— A plecat şi s-a întors.

— Ce plimbăreţ este. Cu ce se ocupă în timpul când nu migrează?

— Cred că lucrează în domeniul bancar.

— Atunci de ce nu se află la Londra pentru a încasa cecuri?

— Oliver! El nu încasează cecuri. Are alte treburi. Oricum, are câteva zile libere pentru a pune la punct problemele legate de domeniul unchiului său.

— Şi nu ţi-a mărturisit cum se simte în postura de nou stăpân la Benchoile?

— Nu l-am întrebat.

Glasul ei era rece. Simţea că întrebările lui o iritau şi tocmai de aceea continuă să o tachineze.

— Presupun că se gândeşte cum ar arăta îmbrăcat cu un kilt. Americanilor le place enorm să se costumeze.

— Cred că greşeşti generalizând această idee.

De acum se simţea supărarea în glasul ei. Oliver era convins că Victoria îi lua apărarea noului oaspete. Ieşi din cadă, se înfăşură într-un prosop şi intră în dormitor. Din oglindă, privirile albastre şi reci ale Victoriei se opriră asupra lui.

— Câtă energie consumi pentru a-l apăra.

— Vreau să înţelegi că nu seamănă cu genul de americani la care te gândeşti tu.

— Şi atunci ce fel de american este el?

— Nu ştiu.

Aşeză pieptănul şi luă rimelul.

— Nu ştiu nimic despre el.

— Înţeleg. Am stat de vorbă cu Ellen în timp ce îl îmbăia pe Tom. Dacă te dai bine pe lângă ea ai şansa să obţii o seamă de informaţii nepreţuite. Se pare că taăl lui John Dunbeath s-a căsătorit cu moştenitoarea unei averi considerabile. Şi-acum s-a pricopsit şi cu domeniul de la Benchoile. Bani la bani şi... Nu există nicio îndoială că s-a născut într-o zi norocoasă şi de atunci îi merge bine fără încetare.

Înfăşurat în prosopul de baie, Oliver continua să se plimbe prin dormitor, lăsând urme de apă.

— Ce cauţi? întrebă Victoria.
— Ţigările.

Banii la bani trag. Roddy îi dădu un trabuc lui Oliver. Acesta din urmă se lăsă pe spate, rezemându-se de scaunul cu spătar înalt. Fuma şi printre pleoapele abia mijite îl urmărea din priviri pe John Dunbeath. Examina ochii de culoare închisă, trăsăturile aspre şi bronzate şi părul tuns scurt, negru ca pana corbului. După părerea lui Oliver, John arăta asemenea unui arab tânăr şi extrem de bogat care abia părăsise straiele tradiţionale în favoarea unui costum de croială apuseană. Comparaţia îi stârnea o plăcere răutăcioasă. Zâmbi. Chiar în acel moment John ridică privirile şi remarcă zâmbetul lui Oliver. Fără ca pe chipul său să se citească cel mai mic resentiment, dintr-un motiv rămas necunoscut, nu zâmbi ca răspuns, către Oliver.

— Dar, la petrol te-ai gândit?

— Petrolul, petrolul.

În glasul lui Roddy se simţeau aceleaşi inflexiuni ca la Henry Irving când repeta. „Clopotele! Clopotele!”

— Crezi că îi aparţine Scoţiei?

— Naţionaliştii susţin această idee.

— Cum rămâne atunci cu milioanele investite de companiile britanice şi americane mai înainte de a se descoperi petrolul? Dacă n-ar fi existat aceste companii, petrolul ar fi rămas şi acum în adâncurile Mării Nordului şi nimeni nu ar fi ştiut de existenţa lui.

— Se poate spune acelaşi lucru şi despre petrolul din Orientul Mijlociu.

Vocile lor se pierdură, transformându-se într-un murmur. Cuvintele nu se mai desluşeau. Apoi vocile deveniră clare, limpezi. Iată şi fata. Era acolo. Înnegurată şi pusă pe ceartă.

— Unde ai spus că vrei să pleci?

— La Londra. Să-mi caut o slujbă.

— Dar de ce nu-ţi poţi găsi una şi în Penistone? Sau în Huddersfield?

— Mamă, te rogi Nu-mi trebuie asemenea slujbe. Vreau să

devin model.

— Model! Să te făţâi pe o estradă fără chiloţi!

— Asta-mi doresc.

— Şi unde vei locui?

— Îmi voi găsi o cameră. Am prieteni.

— Mută-te cu acel Ben Lowry şi nu mai avem ce discuta. Îţi spun deschis, acum, că nu mai vreau să ştiu de tine...

— ... curând nu va mai exista niciun meşteşugar. Mă gândesc la adevăraţii meşteşugari, nu la cei care vin din nu ştiu ce colţ de lume şi se apucă să vopsească mătase într-o baracă, mătase pe care niciun om cu mintea întreagă nu ar cumpăra-o. Sau ţes tweed care arată de parcă ar fi cârpă de vase. Eu mă gândesc la adevăraţii meşteşugari, cei care confecţionează kilturi şi obiecte din argint şi care sunt ademeniţi de câştiguri mari în oraşe. Gândeşte-te la cel pe care l-am vizitat azi. Are o afacere care merge bine. A început cu doar doi angajaţi şi acum are zece. Jumătate dintre ei nu au împlinit încă douăzeci de ani.

— Ce ştii despre pieţele lui de desfacere?

— Problema este rezolvată. Avea deja numeroase contacte în acest domeniu încă înainte de a veni în nord.

Roddy îşi îndreptă atenţia către Oliver.

— Cum se numea editorul pentru care a lucrat mai înainte de a se stabili în nord? Pe vremea când lucra la Londra. Ne-a spus numele lui dar nu l-am reţinut.

— Poftim?

Oliver încerca să se întoarcă în lumea reală.

— Scuzaţi-mă. Nu eram atent la conversaţie. Editura? Cred că era vorba de Hackett şi Hansom.

— Da, da. Ai dreptate. Vezi...

Roddy se opri la mijlocul frazei. Brusc, devenise conştient de faptul că monopolizase conversaţia în seara aceea. Se întoarse către Victoria cerându-şi scuze. Chiar în acel moment Victoria se lupta să ascundă un căscat enorm ce pusese stăpânire pe ea, spre groaza sa. Toţi izbucniră în hohote.

— Nu m-am plictisit. Sunt pur şi simplu obosită.

— Nici nu e de mirare. Comportarea noastră a fost absolut

inadmisibilă. Îmi cer scuze. Ar fi trebuit să lăsăm aceste subiecte pe mai târziu.

— Nicio problemă.

Dar răul se produsese. Cu un simplu căscat întrea ga conversaţie se dusese de râpă. Lumânările erau pe sfârşite şi focul din cămin abia mai pâlpâia. Roddy îşi privi ceasul. Era zece şi jumătate.

— Dumnezeule, este chiar atât de târziu?

Cu un veritabil accent scoţian rosti:

— Cum zboară timpul, doamnă Wishart, când te distrezi!

Victoria zâmbi.

— Aerul rece şi proaspăt este de vină. Din această cauză m-a toropit somnul, nicidecum ora târzie.

— Nu suntem obişnuiţi, o susţinu Oliver, întinzându-şi oasele.

— Ce aveţi de gând să faceţi mâine? întrebă Roddy. Mai bine zis ce vom face noi toţi mâine? Victoria, tu trebuie să alegi. Ce-ai dori să faci? Va fi o zi frumoasă, dacă este să dăm crezare buletinului meteo. Ce ziceţi de cascadă? Un picnic la cascadă. Are altcineva o idee mai bună?

Nimeni nu găsi ceva mai interesant. Bucuros că propunerea sa fusese luată în seamă, Roddy lăsă frâu liber fanteziei.

— Vom lua barca, dacă voi găsi cheile de la hangar. Thomas va fi încântat şi Ellen ne va pregăti o desagă cu de-ale gurii. Când vom ajunge de partea cealaltă a lacului vom aprinde un foc.

Toată lumea s-a arătat mulţumită de planurile lui Roddy. Oliver stinse trabucul, bău ultimul strop de porto din pahar şi se ridică.

— Cred că ar trebui să o conduc pe Victoria la culcare.

Rostind aceste cuvinte aruncă o privire către John al cărui chip rămase absolut nemişcat.

Victoria împinse scaunul şi John se grăbi să o ajute.

— Noapte bună, Roddy, rosti Victoria şi se apropie de Roddy pentru a-l săruta.

— Noapte bună, John.

Pe John nu-l sărută. Oliver se îndreptă către uşă pentru a o

deschide. Pe când Victoria ieşea din încăpere, Oliver se întoarse şi cu un zâmbet cuceritor îi salută pe Roddy şi pe John.

— Pe mâine dimineaţă.

— Pe mâine, rosti John.

Uşa se închise. Roddy puse câteva bucăţi de turbă peste jăraticul din cămin şi focul prinse viaţă. Apoi el şi John îşi traseră scaunele mai aproape de foc şi îşi reluară conversaţia.

11
SÂMBĂTĂ

Meteorologii oferiseră o prognoză parţial corectă. Soarele strălucea, dar nori trecători îi umbreau strălucirea din când în când, purtaţi de un vânt ce bătea dinspre apus. Limpezimea aerului oferea un aspect ireal dealurilor din jur, apelor lacului ca şi cerului, de parcă întregul peisaj ar fi fost creat de penelul unui mare maestru.

Casa şi grădina se aflau la adăpostul buclei pe care o făceau dealurile şi doar slabe adieri de vânt stârneau tremurul copacilor din jur, în vreme ce îşi întăreau echipamentul în bătrâna barcă pescărească. Abia după câteva zeci de metri parcurse pe apele lacului au devenit conştienţi de forţa vântului. Apele de culoare brună ca berea erau împodobite cu valuri cu creste înspumate ce se spărgeau de copastie. Ocupanţii bărcii purtau haine impermeabile adunate de prin debaralele de la Benchoile. Victoria purta o haină din pânză gudronată de culoare măslinie cu buzunare uriaşe ce se închideau cu capse şi Thomas fusese înfăşurat într-o jachetă veche, ce servea drept haină de vânătoare, pe care încă se mai vedeau câteva mici pete de sânge rămase de la vreo pasăre sau vreun iepure, ucişi cu mult timp în urmă. Acest veşmânt îl împiedica să se mişte în voie, fapt ce stârnise recunoştinţa Victoriei, având în vedere că singurul gând al lui Thomas părea a fi acela de a se arunca peste bord, în apele întunecate ale lacului.

John Dunbeath luase în stăpânire vâslele fără nicio hotărâre prealabilă, ca şi când ar fi fost de la sine înţeles că aceasta era datoria sa. Vâslele erau lungi şi grele. Scârţâitul lor, mugetul vântului şi clipocitul valurilor ce se izbeau de parcă erau singurele zgomote. John purta o haină veche din pânză gudronată ce aparţinuse unchiului său Jock şi o pereche de cizme verzui din cauciuc. Avea capul descoperit şi pe faţă stropi de apă. Vâslea cu mişcări sigure, puternice

asemenea unui cunoscător, fiecare legănare a trupului său ajutând barca masivă să alunece înainte pe apele lacului. O dată sau de două ori s-a oprit pentru a arunca o privire în urma sa. Cercetă direcţia vântului şi curentul apei pentru a încerca să aprecieze cât de mult se abătuseră de la traseul lor şi profită de scurtele pauze pentru a se odihni. Părea extrem de relaxat şi se simţea în largul său. De fapt, nu era pentru prima oară când străbătea apele lacului vâslind în bătrâna barcă.

În mijlocul ambarcaţiunii, pe banca centrală stăteau Roddy şi Oliver. Roddy se aşezase cu spatele spre Victoria şi îşi ţinea cu mare grijă câinele, pe bătrânul Barney, între genunchi. Oliver încălecase banca şi se sprijinea cu coatele de copastie. Cei doi bărbaţi priveau malul ce părea să se apropie cu fiecare mişcare a vâslelor. Roddy ducea binoclul la ochi din când în când, cercetând dealurile de pe mal. Din locul în care se afla, Victoria nu putea zări decât fruntea şi bărbia lui Oliver. Acesta îşi ridicase gulerul jachetei. În afara acesteia, purta o pereche de pantaloni vechi din jeans şi o pereche de pantofi sport. Vântul îi răvăşise părul descoperindu-i faţa. Obrajii căpătaseră o culoare purpurie, accentuând fineţea trăsăturilor sale.

Pe fundul bărcii, apa adunată în băltoace clipocea alene. Din când în când, Roddy lăsa binoclul jos şi cu ajutorul unei cutii vechi de conserve aduna apa de pe fundul bărcii şi o arunca peste bord. Oricum, în ciuda efortului său, aceasta continua să se adune, dar nu punea în pericol proviziile şi restul bagajelor. Coşurile cu mâncare, cutia cu vreascuri uscate pentru foc, maldărul de pături şi pânză impermeabilă fuseseră toate aşezate cu grijă, ferite de locurile în care se aduna apa. Proviziile de mâncare erau suficiente pentru a hrăni o armată şi recipientele cu preparate ca şi sticlele erau aşezate fiecare în lăcaşul său, în diferite coşuri, astfel încât să nu existe nici cea mai mică posibilitate de a o sparge în timpul transportului.

După ce aruncă apa din cutia de conserve, Roddy luă binoclul şi reluă cercetarea dealurilor.

— Cauţi ceva anume? întrebă Oliver.

— Căprioare. Este uimitor cât de greu poţi să le descoperi pe coama unui deal. Săptămâna trecută, când a nins din belşug veneau până aproape de casă. Azi este imposibil să zăresc măcar una.

— Unde crezi că se ascund?

— Probabil de cealaltă parte a dealului.

— Trăiesc multe exemplare prin preajmă?

— Uneori ajung până la cinci sute de capete. Căpriori şi căprioare. Când vremea este extrem de rece coboară şi mănâncă din nutreţul pe care îl punem pentru vite. Vara îşi aduc puii la poalele dealului, după ce se lasă întunericul. Pasc şi se adapă din apele lacului. Poţi să le iei urma până la marginea lacului. Dacă le urmăreşti cu maşina le poţi surprinde în lumina farurilor. Priveliştea pe care ţi-o oferă este încântătoare.

— Le vânaţi?

— Nu. Vecinul nostru de peste deal are drept asupra lor. Jock i-a cedat acest drept. Cu toate acestea, congelatorul de la Benchoile este plin cu pulpe de vânat din căprioară. Înainte de a părăsi aceste locuri ar trebui să-i daţi lui Ellen ocazia să vă prepare o masă din pulpă de căprioară. Chiar dacă este uscată şi tare, Ellen poate face minuni în ceea ce priveşte pregătirea ei. Este absolut delicioasă.

Lăsă binoclul jos de la ochi şi îl oferi lui Oliver.

— Ia-l şi încearcă să descoperi un exemplar pe dealurile din faţă.

Aşa cum se întâmplă de obicei, cu cât se apropiau mai mult de ţărm, cu atât frumuseţea acelor locuri prindea contur. Nu mai era nicidecum un peisaj obişnuit, învăluit într-un abur uşor, ci un colţ de rai, cu pietre înalte îmbrăcate în verde smarald, cu o plajă acoperită cu pietricele de un alb imaculat. Ferigi dese, asemenea unei păduri împodobeau poalele dealului. Sus, privind spre culme, ferigile se retrăgeau făcând loc ierbii negre. Ici colo se înălţa câte un pin scoţian singuratic. Linia orizontului era mărginită de un zid din piatră albă, zid ce delimita moşia de la Benchoile de proprietatea vecină. Din loc în loc, zidul se întrerupea şi locul pietrei fusese luat de iarba neagră.

Dar unde era cascada? Ţinându-l strâns pe Thomas în braţele sale, Victoria se aplecă înainte cu intenţia de a-l întreba pe Roddy despre cascadă, dar chiar în acel moment, barca trecu pe lângă un promontoriu stâncos şi privirilor li se dezvălui golful micuţ.

Victoria remarcă mai întâi plaja din pietriş alb, apoi pârâul ce se rostogolea şi încolăcea coborând coama dealului până când, ajungând cam la zece metri înălţime deasupra plajei, se prăbuşea peste marginea de granit a dealului, în micul iaz aflat la poalele acestuia. Albă precum coada unei iepe, dansând în lumina soarelui, tivită cu tufe de muşchi şi ferigă, cascada întrecea aşteptările Victoriei.

Roddy se întoarse către ea şi zâmbi, văzând uimirea şi încântarea ce se citeau pe chipul tinerei femei.

— Iată-ne ajunşi! Doar pentru a vedea această minunăţie am bătut atâta drum.

Thomas, trăind sentimente asemănătoare cu ale Victoriei, se smulse din braţele acesteia. Mai înainte ca Victoria să-l prindă, copilul îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi peste picioarele tatălui său.

— Uite! Uite!

Acesta era unul din puţinele cuvinte pe care le rostise.

Lovindu-şi tatăl cu pumnii micuţi continua să repete:

— Uite!

Dar Oliver, ţinând încă în dreptul ochilor binoclul lui Roddy, fie nu-l observase pe Thomas, fie nu considera necesar să-i acorde atenţie acestuia. Dar Thomas continua să se agite, încercând să atragă atenţia tatălui său şi repetând într-una „Uite!”. În lupta sa pentru a se face remarcat, copilul alunecă şi se lovi la cap de banca centrală, după care ateriză în apa rece de pe fundul bărcii.

Cum era şi firesc, se porni pe plâns şi mai înainte ca Victoria să-l poată ridica, primul său urlet tulbură liniştea. Când Victoria ajunse la el şi îl ridică în braţe, observă privirile lui John Dunbeath aţintite asupra lui Oliver. Pe chipul său se citea, fără urmă de îndoială, dorinţa de a-l pocni pe acesta drept în faţă.

Chila bărcii atinse pietrişul. John ridică vâslele şi sări peste bord; apoi cu un ultim efort trase prova pe uscat, pe plajă. Unul câte unul, ocupanţii ambarcaţiunii puseră piciorul pe uscat. Thomas a fost săltat în braţe de Roddy şi purtat în siguranţă pe mal. Oliver prinse barbeta din faţă şi o legă strâns de un stei de piatră albă, parcă anume aflat la malul apei. Victoria trecu unul câte unul toate bagajele din barcă în mâinile lui John şi apoi sări şi ea pe mal. Pietrişul scârţâi sub picioarele ei şi murmurul cascadei îi alintă auzul.

Apoi se trecu la ceea ce părea a fi un ritual al picnicurilor de la Benchoile. Roddy şi Barney porniră de-a lungul plajei şi ceilalţi îi urmară, asemenea unei procesiuni împovărate şi răzleţe. Mărginită de o parte de cascadă şi de cealaltă de zidul văruit ce deţinea moşia, se afla o porţiune de pământ acoperit cu iarbă deasă, unde se opriră. Tot acolo exista şi un loc tradiţional în care se aprindea focul, marcat de pietre ce odată fuseseră albe, dar care, cu trecerea anilor, deveniseră negre din pricina fumului, martor tăcut a nenumărate alte picnicuri din vremuri trecute. Lacul era adăpostit, ferit de norii ce continuau să se fugărească în înaltul cerului. Soarele amiezii clipea, dispărând în spatele norilor, dar când reuşea să strălucească, împrăştia o lumină caldă şi apele întunecate ale lacului căpătau nuanţe albastre de la cerul senin, dansând în razele soarelui.

Micul grup îşi aşeză hainele de ploaie într-un loc adăpostit şi Thomas, eliberat de jacheta ce-l ţinuse prizonier porni să exploreze insula. John Dunbeath luă un ciomag şi prinse să mături cenuşa din vatra improvizată. Din coşul cu băuturi, Roddy scoase două sticle cu vin şi le aşeză la marginea iazului pentru a le răci. Oliver îşi aprinse o ţigară. După ce se asigură că vinul era în siguranţă, Roddy îşi îndreptă atenţia asupra a două păsări gureşe şi agitate ce-şi făceau de lucru zburând în jurul cascadei.

— Ce fel de păsări sunt? întrebă Victoria.

— Mierle-de-pârâu. Mierle gulerate. Este cam devreme pentru ele să-şi facă cuibul.

Roddy porni pe panta dealului, dornic să cerceteze acest

fenomen. Oliver cu binoclul încă atârnat în jurul gâtului porni în urma lui Roddy. John terminase de aşezat vreascuri, iarbă uscată şi mănunchiuri de iarbă carbonizată în vatră. Victoria tocmai se pregătea să-şi ofere serviciile pe lângă foc, când îl zări pe Thomas îndreptându-se către lacul străbătut de valuri jucăuşe. Porni în goană, traversând plaja cu o viteză uimitoare şi reuşi astfel să-l prindă în braţe la timp.

— Thomas! Nu ai voie să intri în apă!

Îl ţinea strâns în braţele sale, zâmbind.

Îl gâdilă şi copilul chicoti; apoi se arcui şi arătând către apă, spuse:

— Ud!

— Dar eşti deja ud. Hai cu mine şi vom găsi altceva de făcut.

Porni înapoi, pe plajă, purtându-l în braţe. Ajungând în apropierea cascadei unde se formase o mică baltă ce acoperea pietrişul alb, se opri. Îl aşeză pe Thomas pe plajă şi, aplecându-se, prinse a culege pietricele şi apoi începu să le arunce în baltă. Thomas era încântat de clipocitul pe care-l scotea apa în contact cu pietricelele. După o vreme se aşeză pe vine şi începu chiar el să arunce pietricele. Victoria îl lăsă singur şi porni către vatra în jurul căreia se organizau picnicurile, luă o cană mare de plastic dintr-unul din coşuri şi porni înapoi către Thomas.

— Priveşte! îi spuse ea copilului şi începu să umple cana cu pietricele.

După ce aceasta se umplu, răsturnă conţinutul său formând o mică grămăjoară.

— Priveşte! Acesta este un castel. Hai, încearcă şi tu! îl îndemnă pe copil, oferindu-i cana.

Cu mare atenţie, luând pietricelele pe rând, una câte una, Thomas umplu cana. Întreaga sa atenţie era absorbită de această activitate. Degetele mici şi neîndemânatice erau roşii din pricina frigului, dar copilul persevera.

Privindu-l, copleşită de un sentiment de tandreţe pe care îl cunoştea prea bine de câteva zile, Victoria începu să-şi pună diverse întrebări despre instinctele materne. Oare poate cineva trăi asemenea sentimente chiar dacă nu are un copil

al său? Probabil, dacă Thomas n-ar fi fost un copil atât de cald şi atrăgător, n-ar fi ajuns să trăiască sentimentul acesta de afecţiune, dorinţa de a-l proteja. Dar minunea se întâmplase. La fel ca într-un vechi film sentimental, copilul îşi croise drum către inima ei, îşi găsise un cuibuşor şi era hotărât să rămână acolo.

Întreaga situaţie i se părea ciudată. Când Oliver îi adusese la cunoştinţă faptul că-l răpise pe Thomas de la bunicii lui, Victoria trăise un şoc, dar, în acelaşi timp, o adâncă emoţie îi tulburase sufletul. Era un fapt extraordinar. Dintre toţi oamenii, Oliver Dobbs era cel mai puţin probabil să săvârşească un asemenea gest, dovedind astfel sentimente părinteşti. Cu toate acestea, Oliver făcuse acest pas.

La început, Oliver se arătase amuzat şi în acelaşi timp dovedise că se implicase în această relaţie cu fiul său: îi cumpărase o jucărie, îl purtase pe umerii săi, chiar se jucase cu el, seara, mai înainte ca Victoria să-l ducă la culcare. Dar asemenea unui copil care se plictiseşte uşor şi are nevoie de o altă jucărie şi interesul lui Oliver părea să se topească, acordându-i tot mai puţină atenţie micuţului.

Incidentul din barcă era elocvent. În ciuda dorinţei sale de a nu gândi lucruri rele despre Oliver, Victoria începuse să creadă că răpirea lui Thomas nu fusese o urmare a sentimentelor părinteşti de care se lăsase furat Oliver, ci constituia o răzbunare faţă de socrii săi. Faptul că le refuzase prezenţa lui Thomas în casa lor nu izvora din sentimente de iubire ci din dorinţa de a-i răni pe ceilalţi.

Gândul acesta devenea insuportabil. Nu numai pentru că arunca o umbră asupra motivelor ce-l îndemnaseră pe Oliver să-l răpească pe Thomas şi implicit asupra caracterului său, ci şi pentru că în asemenea condiţii, viitorul lui Thomas şi implicit al ei devenea nesigur.

Lovind-o uşor cu pumnul, Thomas încercă să-i atragă atenţia asupra lui.

— Uite!

Victoria privi grămăjoarele din pietricelele pe care i le arăta copilul şi apoi privi chipul acestuia strălucind de încântare. Îl luă în braţe şi-l strânse cu putere la pieptul ei.

— Ştii cât de mult te iubesc? îl întrebă ea.

Copilul izbucni în râs ca şi când ar fi auzit o glumă minunată.

Hohotele lui avură darul să scadă tensiunea ce părea să pună stăpânire pe gândurile Victoriei. Totul avea să fie bine. Ea îl iubea pe Thomas şi îl iubea şi pe Oliver şi Oliver o iubea pe Victoria şi evident – în stilul propriu – îl iubea şi pe Thomas. Bucurându-se de atâta iubire nimic rău nu se putea întâmpla familiei pe care o formau cei trei.

Auzi pietrişul scârţâind în spatele său. Întoarse capul şi îl văzu pe John Dunbeath. În spatele acestuia se zăreau strălucind flăcările focului aprins de el. Ceilalţi doi bărbaţi nu se zăreau. Căutându-i din priviri, le zări siluetele în depărtare; continuau să urce dealul.

— Cred că nu vom lua prânzul în următorul ceas. Au pornit în căutarea căprioarelor.

Se apropie de Victoria şi rămase o vreme alături de ea privind apele lacului, casa aflată de cealaltă parte, pierdută în aburul străveziu, ascunsă pe jumătate în spatele copacilor. Din acel loc părea o casă de basm, casa pe care oricine şi-ar fi dorit-o. Fumul se ridica dintr-unul din coşuri; la o fereastră flutura o perdea albă.

— Nu contează. Vreau să spun că putem servi prânzul chiar mai târziu. Dacă Thomas va deveni neliniştit, îi putem potoli foamea cu o mică gustare până se întorc ceilalţi.

John se aşeză pe pietrişul de pe plajă şi se sprijini pe coate.

— Nu-ţi este foame, nu-i aşa? îl întrebă el pe Thomas.

Fără să-i răspundă la întrebare, Thomas coborî de pe picioarele Victoriei şi îşi reluă jocul cu pietricelele.

— Nu vrei să li te alături în căutarea căprioarelor? întrebă Victoria.

— Astăzi, nu. Oricum le-am mai văzut şi cu alte ocazii şi urcuşul nu este chiar atât de uşor. N-aş fi crezut că Oliver dispune de atâta energie şi este atât de interesat de viaţa animalelor sălbatice.

Nu răzbătea nici o undă de maliţiozitate din glasul său, dar chiar şi aşa Victoria se simţi obligată să sară în apărarea lui Oliver.

— Orice îi stârneşte interesul. Orice nouă experienţă, chiar o nouă privelişte, oameni noi.

— Ştiu. Seara trecută, după ce v-aţi retras, Roddy mi-a vorbit despre Oliver şi mi-a spus că este un tânăr scriitor. Interesant este faptul că atunci când mi-a fost prezentat am gândit: „Oliver Dobbs. Îmi spune ceva acest nume", dar nu am făcut nicio legătură cu ceea ce auzisem despre el. Dar după ce am stat de vorbă cu Roddy mi-am amintit. Am citit câte ceva din ceea ce a scris şi am văzut una dintre piesele prezentate la televiziune. Este un tip deştept.

Inima Victoriei tresări de bucurie.

— Da, este. O nouă piesă scrisă de el a avut premiera la Bristol zilele acestea. Se numeşte „Bent Penny". Premiera a avut loc luni şi agentul său literar spune că succesul piesei este asigurat. Probabil se va juca şi în West End, imediat ce vor găsi un teatru care să o prezinte.

— Minunat.

Victoria continuă să ridice în slăvi calităţile lui Olivei, de parcă această preamărire ar fi putut să aline durerea provocată de expresia citită pe chipul lui John în barcă, în momentul în care Thomas căzuse şi se lovise la cap

— N-a avut succes de la început. Este foarte greu să răzbaţi în lumea scriitorilor, dar el totdeauna a vrut să devină scriitor şi cred că niciodată nu şi-a pierdut încrederea în sine. Părinţii săi l-au dezmoştenit pentru că nu a vrut să intre în armată sau să devină avocat, aşa încât la începutul carierei nu a avut din ce să trăiască.

— Când s-au întâmplat toate acestea?

— Cred că imediat după absolvirea şcolii.

— De cât timp îl cunoşti?

Victoria se aplecă şi luă un pumn de pietricele. Fiind atât de aproape de apă, acestea erau reci, umede şi strălucitoare.

— De trei ani.

— Era deja un scriitor de succes când l-ai cunoscut?

— Nu. Pe vremea aceea accepta slujbe pe care nimeni altul nu s-ar fi grăbit să le primească şi asta numai pentru a face rost de bani cu care să-şi plătească chiria şi să-şi cumpere de-ale gurii. A cărat cărămizi cu roaba, a spălat vase. La un

moment dat a stârnit interesul unul editor şi o piesă a sa a fost prezentată la televiziune. De atunci totul s-a schimbat, succesul l-a urmărit permanent. El şi Roddy s-au întâlnit la televiziune. Presupun că Roddy ţi-a povestit. Astfel am ajuns aici, la Benchoile. Pe vremea când eram elevă am citit „Vremea şoimului” şi de atunci, la intervale de timp am recitit-o. Când Oliver mi-a mărturisit că îl cunoaşte pe Roddy şi vom veni să stăm aici am crezut că trăiesc un vis.

— Şi locurile acestea s-au ridicat la nivelul aşteptărilor tale?

— Da, dar abia după ce m-am obişnuit cu ideea că nu poate fi vară permanent.

John izbucni în râs.

— Da, ai dreptate. Nu poate fi vară permanent.

Victoria îl privi atent. Când râdea părea mult mai tânăr.

Cu câteva momente în urmă soarele fusese ascuns în nori, dar în clipa aceea cerul se luminase. Căldura soarelui era binevenită şi Victoria se întinse pe plajă cu faţa îndreptată către cer.

— Singurul nor care a umbrit venirea noastră a fost vestea celor întâmplate cu unchiul tău. Eu am spus că ar fi trebuit să nu rămânem, dar Roddy nici nu a vrut să audă de plecarea noastră.

— Cred că este lucrul cel mai bun care ar fi putut să i se întâmple. Avea nevoie de cineva în preajma lui.

— Ellen mi-a povestit că pe vremea când erai copil veneai în mod frecvent aici.

— Da, veneam împreună cu tatăl meu.

— Iubeai aceste locuri?

— Da, sigur că da, dar nu era ca acasă, în Colorado. Acolo este căminul meu.

— Cum îţi petreceai timpul când veneai aici? Porneai la vânătoare de căprioare şi potârnichi şi te comportai asemenea bărbaţilor adevăraţi?

— Îmi plăcea să pescuiesc. Vânătoarea nu mă atrage şi nu m-a atras niciodată. Tocmai această atitudine a mea complica lucrurile şi-mi făcea viaţa grea.

— De ce?

Era greu de imaginat că viaţa lui John Dunbeath ai fi putut fi vreodată grea.

— Cred că eu eram cel ce nu-şi găsea locul în lumea de aici. Eram ciudat. Toată lumea mergea la vânătoare. Chiar şi tatăl meu. Unchiul Jock nu înţelegea atitudinea mea. Uneori aveam impresia că nici nu mă place, adăugă el zâmbind.

— Sunt convinsă că ţinea la tine, altfel nu ţi-ar fi lăsat domeniul de la Benchoile.

— Mi l-a lăsat mie pentru că nu exista nimeni altcineva căruia să-l lase moştenire, răspunse el sec.

— Ai bănuit vreodată că ar fi putut să-ţi lase ţie moştenire această moşie?

— Şi acum îmi este greu să cred ceea ce s-a întâmplat. Poate părea o nebunie, dar acesta este adevărul. Când m-am întors din Bahrein am găsit scrisoarea din partea avocatului.

John se ridică în şezut şi luă câteva pietricele. Începu să le arunce în direcţia unei stânci acoperită cu muşchi, lovind stânca la fiecare azvârlitură de piatră.

— Am mai găsit o scrisoare şi din partea lui Jock. A scris-o cu câteva zile înainte de a muri. Este extrem de ciudat să primesc o scrisoare de la o persoană ce a trecut deja în lumea umbrelor.

— Te-ai gândit să te muţi în aceste locuri?

— Nu pot, chiar dacă aş dori să fac acest lucru.

— Din pricina slujbei tale?

— Da, dar nu numai din acest motiv. Mai sunt şi altele. Deocamdată lucrez în Londra pentru că am lost trimis aici, dar oricând pot fi rechemat la New York. Am obligaţii pe care nu le pot neglija şi mai este şi familia mea.

— Familia?

Era surprinsă. Dar stând şi gândind mai bine atitudinea ei, era lipsită de sens. Îl întâlnise pe John în Londra, la o petrecere, singur, neînsoţit, dar asta nu însemna că nu lăsase în New York o soţie şi un copil. Oamenii de afaceri din întreaga lume sunt nevoiţi să ducă o astfel de existenţă. Nu era nimic deosebit în această stare de lucruri. Încercă să şi-o imagineze pe soţia sa: drăguţă şi sofisticată, aşa cum sunt toate tinerele americane, bucurându-se de o bucătărie uriaşă

şi de o maşină de familist în care să îşi ducă urmaşii la şcoală.

— Când spun familia mea mă refer la mama şi la tata.

— Aha!

Victoria zâmbi, convinsă fiind că avea un aer uşor prostuţ.

— Am crezut că te referi la soţia ta.

John a ales cu mare atenţie o pietricică şi o aruncă în direcţia stâncii. Aceasta lovi stânca şi ricoşă în apă, cu un pleoscăit uşor. Apoi se întoarse către Victoria, o privi cu atenţie şi spuse:

— Nu sunt căsătorit. Nu mai sunt căsătorit.

— Îmi pare rău.

Părea să nu mai fi rămas nimic de spus.

— N-ai de ce, o linişti el cu un zâmbet.

— N-am ştiut, se scuză Victoria.

— Şi de ce ar fi trebuit să ştii?

— Fără niciun motiv anume. Dar mi s-a vorbit despre tine, mi s-au povestit o seamă de lucruri, dar nimeni nu a vorbit despre această situaţie. Mă refer la Roddy şi Ellen. Niciunul dintre ei nu a pomenit faptul că ai fost căsătorit.

— Căsnicia mea a durat foarte puţin. Doar câţiva ani şi nici nu au cunoscut-o pe fosta mea soţie.

John se lăsă din nou pe spate şi se propti în coate. Privirile sale se îndreptară iar spre vechea casă şi către dealurile la poalele cărora se adăpostea casa.

— Am dorit s-o aduc la Benchoile, reluă el conversaţia. Înainte de a ne căsători îi povesteam despre Benchoile şi părea dornică să cunoască aceste locuri. Nu fusese niciodată în Scoţia şi avea tot felul de idei care mai de care mai fanteziste despre aceste locuri, cum ar fi: tânguitul ascuţit al cimpoiului şi ceţuri ce te învăluie cu aerul lor misterios sau drăgălaşul prinţ Charlie îmbrăcat în tartan. După ce ne-am căsătorit... nu ştiu ce s-a întâmplat. Părea că niciodată nu se ivea momentul potrivit pentru o asemenea călătorie.

— Din pricina ... divorţului ai venit la Londra?

— A fost şi acesta un motiv. Ştii cum se spune, un nou început şi ... lucruri asemănătoare.

— Aveţi copii?

— Nu. Şi mă bucur, având în vedere cum s-a încheiat căsnicia noastră.

Simţea că îl nedreptăţise pe John. Când îl întâlnise pentru prima oară, îl catalogase drept încrezut, plin de sine şi rece ca un sloi. Dar stând de vorbă cu el, acolo pe malul lacului, înţelegea că sub platoşa perfectă se ascundea un om obişnuit, asemenea celorlalţi: vulnerabil, uşor de rănit, poate chiar extrem de singur. Îşi aminti că în seara în care îl cunoscuse ar fi trebuit să vină la petrecere însoţit de o prietenă, dar dintr-un motiv necunoscut aceasta îl lăsase singur. Apoi îşi aminti că o invitase la cină şi îl refuzase. Această amintire îi trezi un sentiment de vinovăţie, ca şi când şi ea s-ar fi alăturat celor ce-l dezamăgiseră.

— Părinţii mei au divorţat şi ei. Când eu aveam optsprezece ani. La acea vârstă oricine s-ar fi aşteptat să trec mai uşor peste această situaţie. Dar o asemenea schimbare înseamnă mult în viaţa unui om. Nimic nu mai este aşa cum te-ai obişnuit să fie. Sentimentul de siguranţă a dispărut pentru totdeauna.

Spunând aceste cuvinte, Victoria tăcu pentru câteva momente apoi, zâmbind continuă:

— Pot să-ţi spun că la Benchoile acest sentiment nu este pierdut. Fiecare piatră, fiecare zid musteşte de acest sentiment. Cred că acest fenomen se datorează oamenilor care au locuit în această casă şi felului în care oamenii trăiesc acum, ca şi când totul ar fi rămas neschimbat în ultima sută de ani.

— Ai dreptate. Cel puţin de când mă ştiu eu nu s-a schimbat absolut deloc. Până şi mirosul ei este acelaşi.

— Ce se va întâmpla de acum înainte?

John nu se grăbi să răspundă la această întrebare Apoi spuse încet:

— O voi vinde.

Victoria încremeni, cu ochii aţintiţi asupra lui. Privirile lui întunecate le întâlniră pe ale tinerei femei şi le susţinură fără să clipească. Treptat, Victoria înţelegea sensul cuvintelor şi începea să înţeleagă că John luase deja această hotărâre.

— Dar, nu se poate. John, nu poţi să faci asta.

— Şi ce altceva aş putea face?

— S-o păstrezi.

— Eu nu sunt fermier. Nu-mi place nici vânătoarea sau pescuitul în mod deosebit. Nici măcar nu sunt un scoţian pur sânge. Sunt un bancher american. Ce-aş putea face cu un domeniu ca Benchoile?

— Nu te poţi ocupa de ...

— De pe Wall Street?

— Angajează un administrator.

— Pe cine?

Victoria rămase tăcută, ca şi când ar fi căutat un răspuns la întrebările fui. Apoi spuse:

— Pe Roddy.

— Eu sunt bancher şi Roddy este scriitor, deci un diletant. Şi niciodată n-a fost altceva. Pe de altă parte, Jock era stâlpul familiei. Un bărbat excepţional. El nu străbătea călare moşia de la Benchoile urmat de un câine şi o tolbă cu instrucţiuni doar de dragul plimbării. El muncea cu adevărat. Urca dealurile cu Davey Guthrie şi îl ajuta să aducă oile la vale. Ajuta în perioada când oile fătau şi mieii trebuiau alăptaţi. Mergea la piaţă, la Lairg. Tot Jock era cel care supraveghea zonele împădurite ale moşiei şi avea grijă de grădină, tundea pajiştea.

— Nu există niciun grădinar?

— Un pensionar vine de trei ori pe săptămână din Creagan, dar grădina de legume ce aprovizionează gospodăria de la Benchoile ca şi lemnele de foc pentru casă îi ocupă tot timpul.

Victoria îl asculta, dar nu părea convinsă de adevărul spuselor lui.

— Roddy pare să cunoască atât de multe lucruri în toate domeniile. Aseară ...

— Cunoaşte o seamă de lucruri pentru că a trăit aici toată viaţa, dar ceea ce poate el face cu adevărat constituie un alt aspect al problemei. Mă tem că fără prezenţa lui Jock şi fără suportul său moral, Roddy se află în pericol de a se cufunda încet dar sigur în marea problemelor cu care se confruntă moşia.

— Ar trebui să-i oferi o şansă.

Pe chipul lui John se putea citi un sentiment de regret sincer, dar clătină din cap în semn că nu avea de ales.

— Benchoile este o proprietate mare. Este vorba despre douăsprezece mii de acri de teren, grădini ce trebuie întreţinute, o mie de capete de oi, dacă nu chiar mai multe care trebuie îngrijite. La acestea se adaugă vitele şi recoltele şi utilaje costisitoare. Toate, puse cap la cap, înseamnă o mulţime de bani.

— Să înţeleg că nu vrei să pierzi bani?

John zâmbi larg.

— Nici unui bancher nu-i place să piardă bani. Dar nu despre asta e vorba aici. Cred că îmi pot permite mici pierderi, dar nicio proprietate nu merită păstrată dacă nu constituie o întreprindere viabilă şi capabilă cel puţin să se susţină pe sine însăşi.

— Ce se va întâmpla cu Ellen?

— Ellen constituie o problemă cu adevărat, ca şi familia Guthrie.

— Ei ştiu că ai de gând să vinzi domeniul?

— Nu i-am anunţat încă.

— Dar Roddy?

— I-am spus aseară.

— Şi? Cum a primit vestea?

— Nu s-a arătat surprins. Mi-a mărturisit că nu se aştepta să iau altă hotărâre. Apoi şi-a turnat cea mai mare porţie de coniac pe care am văzut-o vreodată şi a schimbat subiectul.

— Ce crezi că se va întâmpla cu Roddy?

— Nu ştiu.

Pentru prima dată de la începutul conversaţiei, în glasul lui John se făcea simţit un sentiment de tristeţe. Victoria întoarse capul şi din nou, privirile lor se întâlniră. Ochii lui John erau trişti, cu priviri întunecate. Victoria trăia un sentiment de tristeţe şi compasiune faţă de situaţia în care de afla acesta.

— Bea prea mult. Roddy, vreau să spun.

— Ştiu, încuviinţă John.

— Îmi este tare drag.

— Şi mie. De fapt îi iubesc pe toţi, tocmai de aceea îmi este

atât de greu să iau această hotărâre.

— Poate se va ivi o şansă, încercă Victoria să îl încurajeze?

— Cine eşti tu de fapt? Domnul Micawber? Nu, am hotărât. Voi vinde proprietatea, pentru că trebuie să fac acest lucru. Robert McKenzie, avocatul din Inverness, va da anunţul pentru vinderea proprietăţii. Spre mijlocul săptămânii viitoare anunţurile vor apărea în toate publicaţiile importante din ţară. „Proprietate nvantajoasă în nordul Scoţiei. Posibilităţi vânătoare şi pescuit”. Prin urmare nu mai pot da înapoi.

— Aş dori să te pot convinge să mai aştepţi.

— Nu este posibil, aşa că e mai bine să renunţăm la acest subiect.

Thomas se plictisise de jocul cu pietrele. I se făcuse foame şi pornise către Victoria. Cana de plastic fusese abandonată pe plajă şi el încerca să se urce pe genunchii Victoriei. John aruncă o privire ceasului.

— Este aproape ora unu. Cred că ar trebui să luăm o gustare.

Se ridicară de pe plajă. Victoria îşi scutură scoicile de pe pantaloni.

— Şi ceilalţi? întrebă ea.

Întoarse capul spre deal şi îi zări pe Roddy şi pe Oliver coborând într-un pas mai vioi decât la plecare.

— Cred că sunt şi ei înfometaţi şi totodată însetaţi, spuse John. Hai să mergem!

Se aplecă şi îl săltă pe Tom în braţe şi porniră împreună spre vatra în care ardea focul.

— Să vedem ce bunătăţi ne-a pregătit Ellen, adăugă el.

În seara aceea, la cină, lumea literară a Londrei a fost dată uitării, ca şi problemele legate de viitorul Scoţiei. Probabil picnicul reuşit, petrecut la cascadă, a reînviat amintiri legate de alte asemenea evenimente, aşa încât comesenii s-au delectat cu întâmplări din trecut.

Roddy, sătul de aerul rece şi îmbujorat de vin şi încântat de mâncarea bună, susţinut permanent de nepotul lui, era în elementul său purtat pe valurile amintirilor şi întâmplărilor de

odinioară.

În jurul mesei pe care ardeau lumânările, personaje de mult plecate dintre cei vii, reveneau la viaţă: rude excentrice, văduve cu atitudine dominatoare, avocaţi bătrâni şi companioni la fel de bătrâni. N-a fost dată uitării seara de Crăciun în care a luat foc pomul şi nici vânătoarea de potârnichi în timpul căreia unul dintre verii cel mai puţin agreat de restul familiei a împuşcat cu plumbi de alice pe oaspetele de onoare şi a fost trimis acasă, în dizgraţie. Şi-au reamintit şi iarna aceea de mult uitată în care furtunile s-au ţinut lanţ, astfel încât timp de o lună locatarii reşedinţei de la Benchoile au fiert apa provenită din zăpadă şi au pregătit poridge cu această apă. Pentru a nu se plictisi, oaspeţii jucau şarade la nesfârşit.

Epopeea bărcii răsturnate a fost şi ea adusă în atenția oaspeţilor. Şeriful Bentley care a pornit din neatenţie cu frâna trasă a ajuns pe fundul lacului; şi-au reamintit de bătrâna doamnă extrem de strâmtorată din punct de vedere financiar, care a sosit la Benchoile pentru a petrece un weekend şi a rămas timp de mai bine de doi ani instalată în cea mai bună cameră de oaspeţi.

Le-a luat timp îndelungat să-şi reamintească toate aceste întâmplări şi subiectul părea inepuizabil. Chiar când Victoria se pregătea să le propună să se retragă (era trecut de miezul nopţii), Roddy se ridică şi îi invită să îl urmeze de-a lungul holului, în salonul ce nu mai fusese folosit de timp îndelungat şi în care mobilele erau acoperite cu huse albe pentru a fi protejate împotriva prafului. Tot acolo se afla pianul uriaş, acoperit şi el cu un cearşaf alb. Roddy ridică husa de pe pian, deschise capacul şi se aşeză în faţa clapelor, începând să cânte.

În cameră era un frig pătrunzător. Draperiile fuseseră date jos cu mult timp în urmă, ferestrele fuseseră acoperite de obloane şi acordurile vechii melodii se izbeau de pereţii goi ai încăperii. Sus, în înaltul tavanului împodobit cu decoraţiuni laborioase, un imens candelabru de cristal risipea reflexe de gheaţă şi se oglindea în alămurile şi podoabele şemineului de marmură. Roddy cânta melodii de dinainte de război,

compuse de Noël Coward şi de Cole Porter, pline de romantism.

Şampania nu mă ameţeşte
Alcoolul nu mă toropeşte
Spune-mi deci, chiar este adevărat...

Se adunară toţi în jurul său. Oliver, cu simţul sau dramatic stârnit de întorsătura pe care o luaseră evenimentele în acea seară, se propti de pian cu o ţigară aprinsă şi îl privea pe Roddy vrăjit, de parcă ar fi vrut să nu piardă nici măcar un vers din cântecele acestuia.

John se afla de cealaltă parte a camerei, cu mâinile în buzunare, sprijinit de şemineu. Victoria găsise în mijlocul încăperii un fotoliu drapat în creton dungat, decolorat de trecerea anilor, şi se aşezase pe unul din braţele sale. Din locul în care se afla, chipul lui Roddy nu era vizibil, acesta stând cu spatele spre ea. Dar, deasupra pianului, de o parte şi de cealaltă a uriaşei oglinzi se aflau două portrete. Fără ca cineva să-i fi spus cui aparţineau, Victoria era convinsă că acestea îi înfăţişau pe Jock şi pe soţia sa, Lucy.

În acordul nostalgic al melodiilor interpretate de Roddy, Victoria îşi plimbă privirile de la un portret la celălalt; Jock fusese pictat purtând kiltul tradiţional regimentului din care făcuse parte; Lucy purta o fustă din tartan şi un pulover pe gât de culoarea ferigii ofilite. Avea ochi căprui şi o urmă de zâmbet în colţul gurii. Victoria se întreba dacă ea fusese cea care mobilase acea încăpere, dacă ea alesese covorul în culori pale, cu buchete de trandafiri sau dacă pur şi simplu moştenise totul aşa cum era de la soacra sa şi pentru că îi plăcuse aranjamentul lăsase totul neschimbat. Brusc, îşi puse întrebarea dacă Jock şi Lucy ştiau că Benchoile avea să fie vândut. Se întreba dacă aceasta situaţie îi întrista, dacă erau furioşi sau înţelegeau situaţia în care se afla John. Privind-o din nou, cu atenţie pe Lucy, Victoria îşi spuse că aceasta ar fi înţeles motivele pentru care John luase hotărârea să vândă domeniul. Dar Jock... chipul lui Jock deasupra gulerului înalt şi al epoleţilor aurii, era absolut impenetrabil ca şi privirile

adânci. Nici un gând nu se putea citi în ochii săi.

Se trezi din gândurile sale, tremurând de frig. În acea seară, îmbrăcase o rochie fără mânecă şi mult prea subţire pentru o seară de iarnă în Scoţia. Era genul de rochie care se poartă pentru a etala braţele frumos bronzate şi asortată cu sandale. Ştia că, îmbrăcată cu acea rochie, în momentul respectiv arăta firavă şi lipsită de culoare din pricina frigului.

Roddy continua să cânte şi tremurând Victoria îşi îmbrăţişă trupul într-o încercare timidă de a se încălzi. Din cealaltă parte a camerei, glasul lui John se făcu auzit:

— Ţi-e frig?

În acel moment Victoria îşi dădu seama că John o urmărise permanent din priviri. Îşi aşeză braţele cuminţi de-a lungul trupului şi mâinile în poala rochiei, dar, din priviri, îi dădu de înţeles că nu voia să îl deranjeze pe Roddy.

John îşi scoase mâinile din buzunare şi părăsi locul în care stătuse până în acel moment, apropiindu-se de ea. În trecere pe lângă un scaun luă husa ce-l proteja şi apoi o aşeză în jurul umerilor tinerei femei, asemenea unui şal.

John rămase alături de Victoria, aşezându-se pe celălalt braţ al fotoliului, cu un braţ sprijinit de spătarul acestuia. Prezenţa lui, atât de aproape de ea, o făcea să trăiască un sentiment plăcut, liniştitor şi în următoarele momente senzaţia de frig dispăru.

Roddy se opri să respire şi să soarbă din paharul aflat alături.

— Cred că am cântat destul, hotărî el.

— Nu încă, interveni John. Ai uitat de cântecul „O să pleci mândra mea”.

Roddy se întoarse către nepotul său şi, privind peste umăr uşor încruntat, întrebă:

— Când m-ai auzit cântând această melodie?

— Cred că aveam vreo cinci ani la vremea aceea. Dar şi tatei îi place să cânte acest vechi cântec.

Roddy zâmbi.

— Ce tip romantic eşti!

Se întoarse cu faţa spre pian şi acordurile vechiului cântec scoţian se revărsară în salonul conacului de la Benchoile.

Iată vine primăvara
Dulci boboci în pom răsar
Iarba neagră îmbrăţişează
Delicata iasomie
Tu, iubito, vei mai sta?

Mândrei, falnic turn voi înălţa
La izvoru-i de cleştar
Şi deasupra presăra-voi
Flori de munte fără seamăn
Mândra mea, tot vei pleca?

Iar de te vei duce.
Tu, iubita mea.
Eu o alta voi găsi
Unde iasomia creşte
Şi iarba neagră înfloreşte
Mândră, mândră.
Te vei duce?

12
DUMINICĂ

Era duminică dimineaţă. Din nou, vântul din nord se abătuse asupra lor, rostogolind asupra uscatului aer rece şi umed dinspre mare. Acoperit de nori grei, pufoşi, în permanentă mişcare, cerul dezvăluia din când în când un strop din albastrul său asemenea unui ou de măcăleandru. Era greu de crezut că doar cu câteva ore în urmă organizaseră un picnic la cascadă, bucurându-se de căldura timidă a razelor de soare ce amintea de venirea primăverii.

John Dunbeath se afla în bucătăria familiei Guthrie şi sorbea dintr-o ceaşcă cu ceai fierbinte. Bucătăria era caldă ca un cuib. Focul ardea vioi în sobă. Pereţii groşi şi ferestrele închise bine ţineau departe vântul muşcător. În încăpere plutea un miros de turbă arsă, peste care domina aroma borşului aflat pe sobă, fierbând la foc mic. Masa aflată în mijlocul bucătăriei fusese deja pregătită pentru prânzul familiei Guthrie.

Jess se pregătea să plece la biserică. Scoase pălăria din dulap şi apoi, îndoindu-şi puţin genunchii se aplecă pentru a se privi în oglindă. Îşi aranjă pălăria cu mare grijă. John o urmărea cu atenţie apoi îşi îndreptă privirile către Davey. Dintre toţi cei care locuiau la Benchoile, familia Guthrie se schimbase cel mai puţin în ultimii zece ani. Jess era încă subţirică şi drăguţă, cu doar câteva fire argintii în păr şi Davey părea chiar mai tânăr decât şi-l amintea John, cu aceleaşi priviri albastre şi cu sprâncenele de un blond nisipiu.

— Ei bine, sunt gata, rosti Jess, în vreme ce îşi punea mănuşile. Trebuie să plec. Vă rog să mă scuzaţi, dar am promis să o iau şi pe Ellen Tarbat cu maşina, la biserică.

Aruncă o privire către ceasul aflat pe şemineu şi adăugă:

— Dacă vreţi să plecaţi pe dealuri şi să vă şi întoarceţi la vreme pentru a servi masa, cred că ar trebui să porniţi chiar

acum şi să nu mai pierdeţi timpul bând ceai.

Cu aceste ultime cuvinte părăsi încăperea. În următoarele momente se auziră frânele scrâşnind şi gâfâielile unui motor uzat. Camioneta de culoare gri se avântă pe poteca denivelată din faţa casei şi dispăru în direcţia reşedinţei de la Benchoile.

— Conduce groaznic, remarcă Davey cu blândeţe. Dar are dreptate. Cred că este vremea să pornim.

Aşează cana pe masă şi se ridică. Se îndreptă apoi către hol şi luă mantaua de ploaie din cuier, pălăria de vânător, bastonul şi binoclul. Cei doi labradori aurii care stătuseră cuminţi, dând impresia că dormeau în faţa focului, ţâşniră în picioare, adulmecându-i urmele. Se agitau în jurul lui Davey, amuşinau şi îşi vânturau cozile ca pe nişte fanioane. Aşa cum îi spusese Jess lui John, aceştia erau cei doi câini ai lui Jock Dunbeath.

— Biete creaturi! Erau împreună cu el când s-a prăpădit. După aceea au bântuit prin curtea casei asemenea unor suflete pierdute. La început s-au găsit unii care sugerau să-l adormim pe cel bătrân. Este o femelă în vârstă de nouă ani. Dar nouă nu ne-a plăcut această idee. Colonelul era foarte ataşat de ea şi aşa bătrână cum este continuă să fie foarte bună la vânătoare. Prin urmare, i-am adus pe amândoi să locuiască aici, cu noi. Noi n-am ţinut niciodată câini în casă. Davey nu dorea câini în jurul lui. Dar aceştia doi n-au stat într-un coteţ niciodată aşa încât, Davey a trebuit să cedeze. Poate ar fi trebuit să rămână la Benchoile, dar domnul Roddy are propriul său câine şi Ellen are destule treburi pe cap; prin urmare, nu-i mai trebuie şi aceşti doi copii mari.

Davey deschise uşa casei şi labradorii ţâşniră în grădina golaşă, bătută de vânt, fugărindu-se ca doi căţeluşi prin iarba uscată din jurul frânghiilor pe care se întindeau rufele la uscat. La ivirea celor doi labradori, câinii din curte ai lui Davey, aflaţi în ţarcul lor, porniră să latre furioşi, agitându-se de cealaltă parte a gardului de sârmă.

— Gura, păcătoşilor! rosti Davey, cu glas blând, dar câinii continuau să latre şi după ce John şi Davey se depărtaseră de casă şi porniseră pe cărarea ce ducea către dealuri.

Le-a luat o oră pentru a ajunge la gardul ce separa hotarul de nord al domeniului de la Benchoile de Glen Feosaig, dealul pustiu ce se întindea de cealaltă parte. Urcuşul l-au făcut cu pas molcom, măsurat, în ritmul impus de Davey Guthrie. Se opreau pentru a îndrepta un marcaj, pentru a urmări din priviri o căprioară sau pentru a admira zborul planat, în cercuri al unui vânturel. Câinii mergeau cuminţi, la picior, dar chiar şi aşa, din când în când, câte o pereche de potârnichi ţâşneau în înaltul cerului, din iarba neagră.

Ţinutul părea nesfârşit. Treptat, reşedinţa de la Benchoile se pierdea în zare şi lacul se transforma într-o panglică şerpuitoare, gri-plumburie, copacii din jurul casei contopindu-se cu restul peisajului. Spre nord culmile muntoase erau încă sub zăpadă şi în văile dintre munţi, unde soarele primăvăratic nu ajunsese încă, zăpada era la ea acasă. Pe măsură ce urcau, orăşelul Creagan răsărea în depărtare, sub forma unui mănunchi de clădiri cenuşii, a unei fâşii de iarbă verde care reprezenta terenul de golf văzut de la distanţă şi turla subţiratică a bisericii. În zare, dincolo de munţi, se zărea marea şi orizontul învăluit în nori.

— Ce zi! Da, da! Păcătoasă zi!

Spre creasta dealului nu mai creştea nici măcar iarba neagră; doar gropi de turbă alternau cu licheni şi muşchi. Terenul era mlăştinos. O apă neagră mustea sub picioarele lor în vreme ce continuau să urce. Urmele de copite şi de bălegar lăsate de căprioare se întâlneau la tot pasul. Când, în sfârşit, ajunseră la zidul ce alerga solitar de-a lungul dealurilor, o rafală de vânt dinspre nord îi izbi, făcându-i să se clatine. Aerul rece le străpungea urechile, nările, plămânii; se strecura pe sub hainele groase şi ochii lui John lăcrimau. Se propti de zid şi privi în jos spre Feosaig. Lacul aflat la poale părea adânc şi întunecat şi nu se vedeau semne că locurile acelea ar fi fost populate. Cât priveai până de parte, nu se zăreau decât oi şi vânturei şi o pereche de pescăruşi ce căutau un adăpost terestru.

— Acelea sunt oile noastre? întrebă John ridicând glasul pentru a se face auzit.

— Da, da.

Davey confirmă dând din cap şi apoi se aşează cu spatele sprijinit de zid, ferindu-se astfel de furia vântului. Într-un târziu, John i se alătură.

— Dar terenul acela nu aparţine domeniului Benchoile.

— Dar nici aceste pământuri nu ţin de Feosaig şi cu toate astea întâlneşti o mulţime de oi păscând în zonă, alături de ale noastre.

— Ce se întâmplă atunci?

— La sfârşitul acestei luni vom începe să le adunăm şi le vom aduce la târlele din câmp, mai aproape de casă.

— Şi când vor începe să fete?

— În jur de şaisprezece aprilie.

— Va fi la fel de rece ca şi acum?

— S-ar putea să fie şi mai frig. În aprilie pot veni furtuni puternice care acoperă totul cu zăpadă cât ai clipi.

— Asta nu-ţi face munca mai uşoară.

— Da, aşa este. De multe ori am dezgropat din zăpadă oi gestante ce se cuibăriseră în şanţuri sau în crăpăturile dintre stânci. Uneori se întâmplă ca mama să-şi părăsească mielul şi nu-l poţi ajuta decât luându-l acasă şi hrănindu-l cu biberonul. Jess este foarte îndemânatică la asemenea treburi.

— Da, cred, dar asta nu rezolvă problema. Mă întreb cum vei reuşi să te descurci de unul singur cu toată treaba ce-ţi revine. Roddy mi-a povestit despre ajutorul substanţial pe care-l primeai de la unchiul meu la vremea când fătau oile. Vei avea nevoie de încă un om sau poate chiar de doi care să te ajute în următoarele şase săptămâni.

— Da, asta e o problemă.

Davey îi dădea dreptate, dar nu părea defel îngrijorat în privinţa viitorului. Vârî mâna într-unul din buzunarele uriaşe ale hainei sale şi scoase o pungă de hârtie. Din pungă luă două sandvişuri uriaşe din pâine neagră cu unt. Unul i-l dădu lui John iar pe celălalt începu să-l mănânce, mestecând cu mare grijă fiecare îmbucătură, asemenea unui rumegător.

— Am vorbit cu Archie Tulloch şi mi-a promis că anul acesta mă va ajuta.

— Cine-i Archie?

— Archie este agricultor, are o mică fermă în apropiere de

Creagan. Este bătrân, are mai mult de şaptezeci de ani, şi nici nu va mai fi în stare să se ocupe de agricultură prea mult timp de acum încolo. Nu are nici copii. Cu o lună sau două mai înainte ca unchiul tău să se prăpădească, mi-a vorbit despre ferma lui Archie. Se gândea să cumpere terenul şi casa şi să le-a lipească moşiei Benchoile. Oricând este nevoie de teren pentru păscut şi chiar pentru cultivat şi proprietatea are o zonă bună pentru vite, chiar în apropierea râului.

— Dar Archie este dispus să o vândă?

— Da. Are o soră în Creagan şi de multe ori l-am auzit spunând că ar fi vrut să locuiască împreună cu ea.

— Prin urmare am dispune de mai mult teren şi de încă o casă.

— Unchiul tău se gândea că am fi putut angaja încă un om şi i-am oferi casa fermei lui Archie, ca locuinţă. Unchiul tău era un om minunat, dar după primul atac de inimă a început să înţeleagă că, asemenea nouă, celorlalţi oameni, era şi el un simplu muritor.

Muşcă din nou din sandvişul său şi mestecă îndelung. O mişcare pe povârnişul dealului îi atrase atenţia. Lăsă jos sandvişul şi toiagul şi ajutându-se de acesta şi de mâna stângă, fixă ocheanul şi privi prin el. O lungă tăcere se aşternu între ei, întreruptă din când în când de rafalele de vânt.

— Un iepure. Un iepuraş drăgălaş.

Strânse ocheanul şi îl puse la loc în buzunar, după care întinse mâna după sandviş. Dar bătrânul labrador înfulecase deja ce mai rămăsese din sandviş.

— Ce căţea lacomă eşti!

John se cuibări şi mai comod la adăpostul zidului. Pietrele îi împungeau spatele din loc în loc. Trupul era încă înfierbântat datorită efortului, dar faţa îi era rece. Înaintea lor se ivi o spărtură, în pătura deasă de nori. O rază firavă de soare se strecură prin spărtura norilor şi străpunse apele întunecate ale lacului Muie asemenea unei suliţe de aur. Ferigile de pe culmea dealului căpătară reflexe roşiatice-cafenii. Era minunat. Şi în acel moment, şocat de puterea adevărului, îşi dădu seama că tot pământul acela cât vedea cu ochii şi mai

departe, îi aparţinea lui. Acesta era domeniul Benchoile. Şi acesta... luă un pumn de pământ amestecat cu turbă şi-l sfărâmă între degete.

Brusc, se simţi pătruns de un sentiment de atemporalitate. Aşa stăteau lucrurile de zeci şi zeci de ani; mâine nimic nu se va fi schimbat în jur; nici în săptămânile următoare lucrurile nu vor sta altfel. Şi la fel se întâmpla şi în lunile ce vor urma. Ideea de acţiune, orice fel de acţiune, i se păru nefirească; şi cu atât mai mult se minuna de felul în care simţea cu cât se ştia un individ căruia apatia îi fusese necunoscută. Îşi câştigase renumele ca şi poziţia deosebită în carieră datorită repeziciunii cu care lua deciziile cele mai potrivite momentului respectiv, ca şi încrederii pe care o avea în propriile hotărâri.

Pregătise expediţia din acea dimineaţă cu intenţia de a se afla singur, împreună numai cu Davey pentru ca astfel să-i comunice hotărârea pe care o luase în privinţa moşiei Benchoile. Dorise să-i comunice lui Davey, cu tot tactul de care era capabil, că un anunţ urma să apară în ziar. În acel moment realizase că de fapt el discuta acţiunile viitoare împreună cu Davey ca şi când nu avea altă intenţie decât să-şi petreacă restul zilelor în acele locuri.

Zăbovea. Tărăgăna luarea unei decizii. Dar era oare chiar atât de important? Era această dimineaţă, această zi, acest moment timpul potrivit pentru a pune punct muncii de o viaţă a acestui om, numit David Guthrie? Poate că ar fi fost mai bine să organizeze o întâlnire în sufrageria de la Benchoile, protejându-se astfel faţă de elementul uman al problemei prin ridicarea unui scut reprezentat de afacerile familiei. În jurul mesei se vor afla Ellen Tarbat şi Jess şi bineînţeles Roddy, care va constitui un suport moral. Poate ar fi bine să-l invite şi pe Robert McKenzie, avocatul, pentru a prezida această întrunire. Astfel, ar putea să-i încredinţeze acestuia misiunea de a aduce la cunoştinţa celorlalţi hotărârea de a vinde moşia.

Soarele intră în nori, din nou. Era frig şi se întunecase iar, dar liniştea dăinuia încă între cei doi bărbaţi, fără a se naşte un sentiment stânjenitor. John se gândea că un muntean

adevărat cum era Davey Guhtrie se asemăna în multe privinţe cu muncitorii de la ferma tatălui său din Colorado. Mândri, independenţi, conştienţi de faptul că sunt la fel de buni, de valoroşi ca oricare alt semen al lor – şi poate chiar mai buni – ei nu aveau nevoie să se convingă pe ei înşişi de valoarea lor şi în felul acesta se dovedeau a fi oameni dintr-o bucată, deschişi, cu care puteai discuta fără ocolişuri.

Tocmai de aceea simţea că trebuia să fie deschis faţă de Davey. Prin urmare se hotărî să rupă tăcerea:

— De câţi ani te afli la Benchoile?

— Aproape douăzeci.

— Câţi ani ai?

— Patruzeci şi patru.

— Nu-i arăţi.

— Viaţa curată, în aer liber, dă omului sănătate.

Spunând aceste cuvinte, Davey nu schiţa niciun zâmbet.

— Şi aerul bun, continuă el. Trăind şi lucrând în Londra sau New York simţi că aerul este apăsător. Când merg la Inverness împreună cu Jess la cumpărături, fie şi numai pentru o zi, abia aştept să mă întorc acasă, să respir aerul curat de la Benchoile.

— Cred că dacă ai o slujbă într-un loc nu stai să te mai gândeşti la ceea ce respiri. Oricum, am unde să mă retrag pentru a respira aer proaspăt în cazul în care simt că mă sufoc din pricina aerului din oraş. De obicei plec în Colorado. Aerul este atât de proaspăt şi de tare în acele locuri încât prima gură te ameţeşte asemenea unei înghiţituri de scotch.

— Da, da! Ferma aceea trebuie să fie minunată. Şi uriaşă, cred.

— De fapt, nu este la fel de întinsă ca Benchoile. Este vorba doar de şase mii de acri de pământ, dar avem mult mai multe animale. Şase sute de acri de pământ reprezintă pajişte pentru fân, restul este lăsat pentru păscut.

— Ce fel de rase de vite creşteţi?

— Nu creştem o rasă anume. Avem şi exemplare minunate de Hereford şi Black Angus şi numeroase alte rase comune bine cunoscute în vest. Dacă ninge din abundenţă şi pajiştile înalte au apă suficientă şi dacă gerurile nemiloase ne ocolesc

putem să hrănim o mie de capete.

Davey rămase tăcut pentru o vreme, cântărind informaţiile primite, mestecând un fir de iarbă şi privind întinderea nesfârşită. După un timp începu să vorbească:

— Era un fermier în Ross-shire şi a plecat la un târg de tauri în Perth. Acolo a întâlnit un mare fermier texan. Şi-au stat de vorbă. Şi texanul l-a întrebat pe fermier cât pământ are. Fermierul i-a răspuns: „Două mii de acri”.

În acel moment John a înţeles că Davey nu continua conversaţia pe teme agricole, ci se pregătea să spună o glumă. Dornic să nu piardă poanta sau să râdă tocmai la momentul cel mai nepotrivit, John se concentră asupra vorbelor rostite de Davey:

— Apoi, fermierul l-a întrebat pe texan ce suprafaţă de pământ deţinea. Şi texanul i-a spus: „N-ai putea să înţelegi. Nu poţi să-ţi imaginezi chiar dacă îţi spun cât pământ stăpânesc în Texas. Dar îţi voi spune doar atât. Dacă mă urc în maşină şi conduc o zi întreagă, pe firul gardului ce înconjoară pământurile mele, tot nu reuşesc să fac turul complet”. Fermierul a stat o vreme pe gânduri şi apoi i-a spus texanului: „Am avut şi eu o asemenea maşină, odată, demult. Dar am reuşit să scap de ea”.

Urmă o pauză îndelungată. Davey continua să privească departe, în zare. John rămase nemişcat, cu picioarele întinse şi apoi un zâmbet larg înflori pe chipul său. Davey întoarse capul şi-l privi. În ochii lui albaştri licărea o luminiţă; în rest rămăsese la fel de aspru ca de obicei.

— Da, da, rosti el blând cu un accent puternic. Ştiam eu că o să-ţi placă. E o glumă bună.

Îmbrăcată cu cea mai bună rochie a sa de duminică, de culoare neagră, Ellen Tarbat îşi aşeză pălăria pe cap şi o străpunse cu acul enorm fixând-o de coc. Era o pălărie decentă, veche de doar doi ani, garnisită cu o cataramă. În opinia ei, nimic altceva nu oferea demnitate aşa cum o făcea o cataramă cât de mică.

Aruncă o privire ceasului din bucătărie. Era zece şi un sfert

şi Ellen se pregătea să meargă la biserică. În acea zi prânzul pe care-l serveau la Benchoile era compus din hrană rece şi nu din obişnuita friptură. Curăţase cartofii şi pregătise o tartă cu gem şi masa din sufragerie fusese aranjată. Acum era pregătită şi o aştepta pe Jess. Davey nu mergea la biserică împreună cu ele pentru că alături de John Dunbeath pornise în sus, pe deal pentru a arunca o privire turmelor de oi. Ellen nu aproba un asemenea comportament de sabat şi insistase pe lângă John să amâne plimbarea, dar el îi explicase că timpul său era extrem de limitat şi trebuia să se întoarcă în cel mai scurt timp la Londra. Ellen nu-şi putea imagina de ce dorea să se întoarcă la Londra atât de repede. Ea, una, nu văzuse niciodată Londra, dar nepoata ei, Anna, fusese într-o călătorie în urmă cu câţiva ani şi ceea ce îi povestise despre Londra nu avusese darul să-i întărească dorinţa de a porni în grabă către acele locuri.

După ce îşi fixă pălăria pe cap, luă haina. Îşi adusese la parter lucrurile de care avea nevoie pentru biserică în dimineaţa aceea, chiar la prima oră, din dorinţa de a scăpa de un drum până la ultimul etaj al casei. Urcatul scărilor era o activitate obositoare. Şi Ellen ura starea de oboseală. Uneori îi era extrem de nesuferită bătrâneţea.

Îmbrăcă haina şi îi încheie nasturii, după care îşi netezi reverul pe care îşi prinsese cea mai bună broşă Cairngoorm. Luă poşeta uriaşă şi mănuşile. Telefonul aflat la parter porni să ţârâie.

Rămase o clipă nemişcată, aşteptând, încercând să-şi amintească cine altcineva se mai afla în casă. Doamna Dobbs luase copilaşul la plimbare. John plecase împreună cu Davey. Telefonul continua să sune şi, oftând, Ellen puse jos poşeta şi mănuşile şi se îndreptă spre hol. Ieşi din bucătărie, traversă holul şi biblioteca. Telefonul se afla pe biroul colonelului. Ellen ridică receptorul.

— Da?

Păcănituri şi fâsâituri, un bâzâit enervant a fost tot ce a auzit mai întâi. Telefonul constituia un alt motiv de neplăcere pentru Ellen.

— Da? repetă ea întrebarea.

Un păcănit final şi vocea unui bărbat răsună în receptor.

— Reşedinţa Benchoile?

— Da, Benchoile.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Oliver Dobbs.

— Nu este aici, răspunse Ellen pe negândite.

Jess Guthrie avea să bată la uşă în următoarele momente şi Ellen nu voia pentru nimic în lume să o facă să aştepte.

Dar bărbatul nu voia să renunţe prea uşor.

— Nu există nicio posibilitate de a lua legătura cu el? Trebuie să-i fac o comunicare importantă.

Cuvântul „important” a avut darul să o sensibilizeze pe Ellen.

Erau timpuri minunate acelea când oameni importanţi veneau să stea la Benchoile şi lucruri importante se petreceau. Toate acestea ofereau subiecte de conversaţie interesante şi mult mai plăcute decât preţul mieilor sau starea vremii.

— Cred... cred că se află în casa mică.

— Pot să iau legătura cu el?

— Va dura câteva minute.

— Voi rămâne pe fir.

— Convorbirile sunt foarte costisitoare, îi reaminti Ellen tăios.

Chiar dacă era vorba de o problemă importantă, risipa, mai ales când era vorba despre bani, constituia un păcat grav.

— Ce spuneţi?

Omul părea surprins. Poate chiar era.

— Aha! Da, înţeleg. Nu contează banii. În schimb v-aş fi extrem de recunoscător dacă l-aţi putea anunţa s-a vină la telefon. Vă rog să-i spuneţi că-l caută agentul lui literar.

Ellen oftă şi se resemnă. Era clar că urma să piardă primul imn.

— Prea bine.

Puse receptorul jos şi porni înapoi, pe drumul cel lung ce ducea în spatele casei şi făcea legătura cu casa cea mică. Când deschise uşa din spate, o pală de vânt a făcut-o să se clatine şi aproape i-a smuls uşa din mână. Aplecată în faţă, ţinându-şi strâns pălăria, traversă curtea pietruită şi deschise

uşa de la locuinţa lui Roddy.

— Roddy!

Glasul ei era uşor ascuţit.

Urmă o pauză şi se auziră paşii unei persoane ce traversa camera de sus, apoi chiar domnul Dobbs apăru în uşă, la fel de înalt ca un stâlp de telegraf, după cum i se părea lui Ellen.

— Nu este aici, Ellen. A plecat la Creagan să cumpere ziarele de duminică.

— Sunteţi căutat la telefon, domnule Dobbs. Omul spune că este agentul dumneavoastră literar şi că trebuie să vă comunice un lucru important.

Chipul i se lumină brusc.

— Perfect! Minunat!

Şi se rostogoli pe scări, în mare viteză, atât de repede încât Ellen se trase în lături, de teamă să nu o răstoarne.

— Mulţumesc, Ellen, rosti el şi porni în goană.

— Aşteaptă la celălalt capăt al firului... şi numai Dumnezeu ştie cât de mult costă.

Pe măsură ce rostea aceste cuvinte ridică şi glasul căci domnul Dobbs dispăruse deja în curte. Ellen făcu o grimasă în urma lui. Ce oameni! Îşi îndesă pălăria şi mai adânc pe cap şi porni în urma lui, păşind calm. Ajunsă în bucătărie zări dubiţa familiei Guthrie şi o văzu pe Jess la volan. Porni în grabă spre uşă, apoi se întoarse amintindu-şi că uitase mănuşile.

Convorbirea telefonică a durat mai mult de o jumătate de oră şi când Oliver a revenit în casa mică, Roddy se întorsese deja din Creagan şi aşezat în cel mai confortabil fotoliu, în faţa şemineului, se cufundase în citirea ziarelor.

La auzul paşilor lui Oliver, care urca treptele câte două o dată, puse ziarul jos şi ochelarii pe vârful nasului.

— Salut! Am crezut că m-ai părăsit, rosti el.

— Am vorbit la telefon.

Oliver se aşeză în fotoliul aflat de cealaltă parte a şemineului. Mâinile îi atârnau moi, între picioarele osoase.

Roddy îi aruncă o privire cercetătoare. Simţea emoţia pe care o trăia tânărul său oaspete.

— Cred că ai primit veşti bune.

— Da, bune, într-adevăr. Era agentul meu. Totul e aranjat. Noua mea piesă se va juca la Londra imediat ce contractul cu teatrul din Bristol se va fi încheiat. Aceeaşi distribuţie, acelaşi producător.

— Minunat.

Roddy lăsă ziarul să-i alunece din mână şi îşi scoase ochelarii.

— Dragul meu, această veste este formidabilă.

— Dar mai există şi altele la fel de bune, dar acelea mai pot aştepta. Vreau să spun că celelalte nu sunt încă semnate şi parafate.

— Mă bucur nespus. Soarele nu a ajuns încă la amiază, dar cred că aceste veşti...

Oliver îl întrerupse.

— Mai este ceva. Te deranjează dacă îi las pe Victoria şi pe Thomas în compania ta pentru câteva zile? Trebuie să plec la Londra. Mâine. Voi lipsi numai o noapte. La ora cinci după-amiaza decolează un avion de pe aeroportul din Inverness. Mă întrebam dacă ar fi posibil să mă conducă cineva la aeroport.

— Nicio problemă. Îi poţi lăsa cu mine oricât doreşti. Chiar eu te voi duce la aeroport cu M.G.M.-ul meu.

— Doar două zile voi lipsi. La întoarcere ne vom face bagajele şi vom porni înapoi către sud.

Gândul că toţi vor pleca îl făcu să se simtă extrem de nefericit. Roddy se temea să rămână singur din nou, nu numai pentru că se simţea minunat înconjurat de oameni tineri, dar şi pentru că fără Oliver, Victoria şi micuţul Thomas ar fi fost nevoit să privească adevărul în faţă. Şi adevărul era întunecat. Jock nu mai exista. John urma să scoată moşia la vânzare. Legăturile cu viaţa de altă dată, cu tradiţiile se rupeau brusc, pentru totdeauna. Era sfârşitul unui mod de viaţă. Aceasta era ultima oară când mai primea oaspeţi la Benchoile.

Într-o firavă încercare de a alunga răul ce-i dădea târcoale se grăbi să spună:

— Dar nu trebuie să plecaţi aşa curând.

— Trebuie. Ştii foarte bine. Ai fost foarte amabil şi ospitalitatea ta este inegalabilă, dar nu putem rămâne aici. Să nu uităm că peştele şi oaspeţii prind un miros urât după trei zile şi noi suntem deja de trei zile aici, deci mâine vom mirosi urât.

— Îmi veţi lipsi. Şi Ellen vă va simţi lipsa. Ellen este topită după Thomas. Fără voi casa nu va mai fi la fel de însufleţită.

— Dar John rămâne.

— John nu va sta mai mult decât este necesar. Nu poate rămâne. Trebuie să se întoarcă la Londra.

— Victoria mi-a spus că este hotărât să vândă domeniul.

Roddy îl privi surprins.

— N-am ştiut că a vorbit cu Victoria despre aceste probleme.

— Aseară am vorbit cu Victoria.

— Da, este hotărât să vândă. Nu are altă alternativă. Ca să fiu sincer, nici eu nu mă aşteptam să ia altă hotărâre.

— Ce se va întâmpla cu tine?

— Depinde de cine cumpără casa. Dacă o va cumpăra un american bogat, pasionat de activităţi ca vânătoarea şi pescuitul pot căpăta o slujbă de hăitaș. Parcă mă şi văd ducând un deget la pălărie şi primind bacşişuri grase.

— Ar trebui să te căsătoreşti.

Roddy îi aruncă o privire piezişă.

— Tocmai tu vorbeşti!

Oliver zâmbi, cu îngâmfare.

— Eu sunt altfel. Fac parte dintr-o altă generaţie. Mi se permite să am o altă scară de valori.

— Le ai în mod sigur.

— Şi nu eşti de acord cu mine?

— Dacă sunt sau nu de acord este lipsit de importanţă. Sunt o persoană mult prea comodă pentru a lua atitudine faţă de probleme care nu mă privesc. Am fost şi mult prea comod pentru a mă căsători, deoarece toată lumea se aştepta ca eu să mă însor. N-am făcut nimic din ceea ce ar fi trebuit să fac. Am urmat un tipar al meu: nu m-am însurat, am scris cărţi, am studiat viaţa păsărilor şi am băut mult prea mult. Pe Jock, fratele meu, l-am dus la disperare.

— După părerea mea nu este nimic rău în acest comportament. Cred că şi eu am urmat acest tipar, mai mult sau mai puţin.

— Da, dar eu am o regulă de aur. Eu nu am căutat să leg o relaţie cu cineva pentru că m-am temut să nu-i rănesc pe cei din jur.

Oliver îl privi surprins.

— Te referi la Victoria.

— Este extrem de vulnerabilă.

— Şi inteligentă.

— Sufletul şi mintea sunt două entităţi complet separate.

— Raţiune şi simţire.

— Dacă vrei, le poţi numi astfel.

— Nu pot trăi legat.

— Dar eşti deja legat. Aveţi un copil.

Oliver întinse mâna după pachetul cu ţigări. Luă una dintre ele şi o aprinse cu o surcică de la focul din cămin.

— În acest caz nu crezi că este cam târziu să începi să-mi vorbeşti asemenea unui tată?

— Nu este niciodată prea târziu să îndrepţi lucrurile.

Privirile lor se întâlniră şi se încleştară. Roddy putea să citească clar în privirile lui Oliver răceala şi indiferenţa. Când reluară conversaţia, Oliver schimbă subiectul.

— Ţi-a spus Victoria unde avea de gând să plece?

— Presupun că l-a luat pe Thomas la plimbare.

— Cred că ar trebui să pornesc în căutarea ei, spuse Oliver ridicându-se din fotoliu. Trebuie să-i împărtăşesc veştile primite.

Porni în grabă, pe scări în jos. Apoi se auzi uşa trântindu-se în urma lui. Paşii răsunară pe piatra din curte. Roddy, rămas singur, se întreba dacă nu făcuse mai mult rău decât bine deschizând un subiect atât de sensibil. Poate ar fi trebuit să-şi ţină gura. Rămase un timp pe gânduri, apoi oftând se ridică din fotoliu hotărât să-şi toarne primul pahar din acea zi.

Victoria îşi croia drum printre mesteceni când îl văzu pe Oliver ieşind din curtea casei mici şi îndreptându-se către aleea din faţa reşedinţei. Tocmai se pregătea să-l strige pentru a-i atrage atenţia asupra ei şi a lui Thomas, când

observă că acesta îi văzuse deja şi se îndrepta către ei.

Thomas, care pe la jumătatea drumului de întoarcere dăduse semne de oboseală, era acum aşezat confortabil pe umerii Victoriei. Zărindu-l pe Oliver îndreptându-se către ei, Victoria se aplecă şi îl aşeză pe Thomas pe pământ. Acesta porni în fugă către Oliver şi când ajunse lângă el îi cuprinse picioarele cu ambele mâini, agăţându-se de el.

Oliver nu-l ridică în braţe şi de fapt nu-i acordă nici cea mai mică atenţie. Rămase aşteptând ca Victoria să se apropie.

— Unde ai fost? întrebă el.

— M-am plimbat. Am descoperit un alt pârâu, dar nu la fel de frumos ca cel de la cascadă. Tu ce-ai făcut?

— Am vorbit la telefon.

Plimbarea şi aerul rece îmbujoraseră obrajii Victoriei. Părul blond flutura în vânt. Printr-o minune a naturii găsise câteva fire de omag pe care le culesese şi le pusese la butoniera jachetei cu care era îmbrăcată. Oliver o prinse în braţe şi o sărută, bucurându-se de mirosul proaspăt de mere şi aer rece. Buzele ei erau moi şi dulci şi sărutul la fel de pur ca apa de izvor.

— Cu cine ai vorbit?

— Agentul meu mi-a telefonat.

Îi dădu drumul din braţe şi porniră alături către casă Thomas protesta împotriva faptului că nimeni nu-i dădea atenţie, aşa încât Victoria îl ridică din nou, în braţe.

— Şi de ce a telefonat? întrebă Victoria într-un târziu.

— Veşti minunate. *Bent Penny* se va juca la Londra.

— Oliver! Este absolut minunat!

— Şi mâine voi pleca şi eu la Londra.

Chipul Victoriei se întunecă.

— Cred că glumeşti.

Oliver izbucni în râs.

— Ce aer de prostănacă ai. Nu dramatiza. Mă întorc poimâine.

— Dar noi de ce nu putem merge cu tine?

— Ce rost ar avea să mergi la Londra doar pentru o zi? Şi nici nu pot discuta probleme de afaceri cu tine şi cu Thomas în preajmă.

— Dar nu putem rămâne aici fără tine.

— De ce nu?

— Nu-mi place să fiu părăsită astfel.

Brusc, Oliver se enervă. Renunţă la tonul jucăuş şi dădu frâu liber exasperării care punea stăpânire pe el.

— Dar nu te părăsesc. Plec la Londra doar pentru o noapte. Voi călători cu avionul. Când mă întorc, împachetăm şi pornim înapoi către sud, toţi trei. Împreună. Acum eşti mulţumită?

— Dar ce voi face în absenţa ta?

— Vei supravieţui. Presupun. N-ar trebui să ţi se pară atât de greu.

— Cred că Roddy se află într-o situaţie neplăcută. Am dat buzna peste el şi acum...

— Roddy se simte perfect. Este încântat de perspectiva de a vă avea pe tine şi pe Thomas alături de el pentru încă două zile. Şi dacă ar fi după el nu ar trebui să mai plecăm vreodată. Când va rămâne singur va fi nevoit să privească realitatea în faţă şi cred că acest lucru nu-i face plăcere deloc.

— Ceea ce spui despre Roddy nu este plăcut deloc.

— Perfect. Este oribil, îngrozitor, dar este perfect adevărat. Este un tip atrăgător, încântător, amuzant, un personaj desprins din paginile unei comedii din secolul XIX. Poate Rattingen, la începuturile existenţei sale, dar mă tem că în întreaga sa existenţă nu a fost în stare să facă faţă nici unei situaţii deosebite.

— Dar a luptat în război. Oricine a luptat pe front a fost nevoit să facă faţă unor situaţii teribile. Nu se poate nega acest lucru.

— Mă refeream la viaţa particulară şi nu la catastrofe naţionale. În asemenea situaţii nu te poţi ascunde în spatele unei sticle cu tărie.

— *Oliver!* Nu-mi place când te porţi aşa. Şi nici nu vreau să pleci şi să ne laşi pe mine şi pe Thomas în urmă.

— Ei bine, voi pleca.

O îmbrăţişă şi o sărută în vârful creştetului.

— Voi pleca şi tu nu te vei bosumfla. Marţi voi fi înapoi şi

mă poţi aştepta la aeroport. Şi dacă vei fi drăguţă şi te vei purta frumos cred că te voi duce la Inverness să cinăm împreună. Vom mânca drob de miel şi cartofi prăjiţi şi ne vom alătura dansatorilor. Îţi poţi imagina ceva mai plăcut?

— Aş prefera să nu pleci, spuse ea zâmbind.

— Trebuie. Mă cheamă datoria. Sunt un bărbat plin de succes. Faptul că te las aici este preţul succesului.

— Uneori aş vrea să nu fii atât de celebru.

— Ştii ce greşeală comiţi? Nu eşti niciodată mulţumită de ceea ce ai.

— Nu-i adevărat.

— Ei bine, nu este, rosti el îngăduitor.

— Aici am fost fericită, rosti ea în şoaptă, cuprinsă de emoţie.

Se aştepta ca Oliver să-i spună că şi el fusese fericit, dar el nu rosti nicio vorbă. Victoria îl mută pe Thomas pe celălalt braţ, împovărată de greutatea copilului şi porni alături de Oliver, către casă.

13
LUNI

Roddy se afla în capătul scărilor şi strigă:

— Victoria!

Aceasta petrecuse întreaga dimineaţă călcând batiste şi cămăşi pentru Oliver, aranjând puloverele şi împerechind şosetele. Apoi strânsese valiza. Auzind glasul lui Roddy, porni către uşa dormitorului.

— Sunt aici.

— John este sus. Şi Oliver. Hai să bem un pahar împreună.

Era trecut de amiaza unei zile reci cu soare strălucitor. Roddy şi Oliver urmau să plece la aeroport imediat după masa de prânz. Cu un sfert de oră mai devreme, Ellen venise şi-l luase pe Thomas ca să-l pregătească pentru masă. În acea zi prânzul urma să fie deosebit, un prânz pregătit de Ellen şi de Jess Guthrie, şi servit în sufrageria cea mare de la Benchoile. Ellen hotărâse lucrurile astfel. Totdeauna nutrise convingerea că nu trebuie să pleci în călătorie, indiferent cât de scurtă este aceasta, fără a servi înainte o masă bună, substanţială şi nu putea face excepţie nici măcar Oliver. Prin urmare, ea şi Jess fuseseră extrem de ocupate întreaga dimineaţă. Mirosuri apetisante se furişau din uşa cea mare şi în aer plutea un sentiment sărbătoresc de parcă se aniversa o zi de naştere sau ultima zi de vacanţă.

Din sufrageria lui Roddy se auzea murmurul glasurilor. Închise valiza şi aruncă o privire în oglindă. Îşi pieptănă părul, se mai uită o dată, atentă la chipul din oglindă şi în cele din urmă îşi spuse că totul era în ordine, aşa încât putea merge sus.

Pentru că ziua era senină şi luminoasă, cei trei bărbaţi părăsiseră locul din faţa şemineului şi preferaseră bancheta aflată în dreptul uriaşei ferestre. Oliver şi Roddy stăteau amândoi pe banchetă, pentru a admira priveliştea. John

preferase un scaun.

— Iat-o, rosti Roddy, când Victoria intră în sufragerie. Te-am aşteptat.

John se ridică şi îndepărtă scaunul făcându-i loc.

— Ce vrei să bei?

— Nu cred că vreau să beau ceva.

— Te rog. Fără nazuri, spuse Oliver şi întinzând braţul, o cuprinse de mijloc şi o lipi de trupul său.

— Ai trebăluit toată dimineaţa, continuă el. Meriţi să bei un pahar.

— Da, bine. Cred că voi bea ceva.

— Ce doreşti? întrebă John. Te servesc eu.

Prinsă încă în braţele lui Oliver, Victoria privi spre John şi spuse:

— Cred că o bere.

John zâmbi şi apoi se îndreptă către bucătăria lui Roddy pentru a aduce o cutie cu bere.

Dar nici nu turnase berea în pahar când uşa de la intrare se deschise. Glasul ascuţit al lui Ellen îi anunța că masa era gata şi că cel mai bun lucru pe care îl aveau de făcut era să coboare toţi imediat.

Roddy scrâşni printre dinţi:

— Cumplită femeie!

Dar era cât se poate de limpede pentru toţi că nu exista altă soluţie decât să îşi ia paharele, să coboare scările, să traverseze curtea şi să se îndrepte către sufrageria din casa cea mare.

Sufrageria era scăldată în lumina soarelui. Pe masă fusese aşternută o faţă de un alb strălucitor şi friptura de vită aburea pe dulap, alături de legumele înăbușite. Thomas fusese deja aşezat în scaunul adus special pentru el din camera copiilor. Arăta înfometat şi însetat şi extrem de nerăbdător.

Ellen forfotea de colo-colo, cu mersul ei uşor nesigur şi îi îndemna pe fiecare către locul destinat; se temea că friptura se putea răci şi nu vedea rostul efortului făcut pentru nişte oameni care nu vin la timp la masă.

— Ellen, ştii bine că nu ai dreptate, încercă John să o

liniştească. Ne-am ridicat imediat ce ne-ai anunţat. Cine va servi?

— Tu, spuse Roddy şi se îndreptă către scaunul aflat cu spatele spre fereastră, cât mai departe posibil de masa de servit. Niciodată nu se pricepuse să taie friptura felii. Jock fusese cel care săvârşise acest ritual totdeauna.

John luă cuţitul cu mâner din corn şi porni să taie friptura cu talentul unui maestru. Ellen luă prima farfurie pentru Thomas şi începu să taie carnea şi să zdrobească legumele amestecându-le cu sosul de la friptură până când întreg conţinutul farfuriei se transformă într-un terci maroniu.

— Ia te uită ce avem aici, scumpule. Hai, papă tot, omuleţ, ca să te faci băiat mare.

— Nu prea era nevoie de îndemn, murmură Roddy, imediat ce Ellen ieşi din sufragerie.

Toţi izbucniră în râs pentru că în acea dimineaţă obrăjorii lui Thomas păreau mai rotunzi ca niciodată.

După ce terminară primul fel, tocmai când se pregăteau pentru plăcinta cu mere şi crema de zahăr ars, telefonul sună din nou. Aşteptară, pentru că la Benchoile era împământenit obiceiul ca altcineva să răspundă la telefon, nu stăpânii. În cele din urmă, furios, Roddy murmură:

— La naiba!

— Vrei să răspund eu? întrebă Victoria.

— Nu te deranja.

Roddy luă o îmbucătură substanţială din plăcinta cu mere şi bombănind se ridică de la masă îndreptându-se către încăperea în care se afla telefonul.

— Ce moment nepotrivit pentru a suna.

În sfârşit ajunse la telefon şi cei trei puteau auzi glasul său, răsunând în camera alăturată.

— Benchoile. Sunt Roddy Dunbeath.

Urmă o pauză.

— Cum? Poftim? Aha, da, bineînţeles. Aşteptaţi un moment. Îl voi chema la telefon.

În clipa următoare, reapăru în sufragerie, ţinând şervetul de masă în mână.

— Oliver, băiete, pe tine te cheamă.

Oliver ridică privirile din farfurie şi întrebă nedu merit.

— Pe mine? Cine este?

— Nu ştiu. Un bărbat.

Roddy se întoarse la felia sa de plăcintă în timp ce Oliver se ridică şi se îndreptă către telefon.

— Nu înţeleg de ce nu se inventează un mijloc de a opri telefonul când te afli la masă şi nu vrei să fii deranjat.

— Poţi să pui receptorul deoparte, sugeră John cu bunăvoinţă.

— Da, dar aş putea uita să-l pun la loc.

Thomas dădea semne de plictiseală. Victoria luă linguriţa copilului şi îi dădu o mână de ajutor.

— Ai fi putut să-l laşi să sune până când se oprea, continuă ea sugestiile legate de telefon.

— Nu sunt consecvent. L-aş fi lăsat să sune pentru un timp, apoi m-aş fi enervat în următoarea clipă. Totdeauna mă gândesc că s-ar putea să existe o persoană care să dorească să-mi împărtăşească o veste extraordinară şi de aceea nu mă pot opri să ridic receptorul. Abia după ce am răspuns aflu că era un apel greşit.

— Şi atunci de ce mai răspunzi? întrebă John amuzat.

La întoarcerea lui Oliver în sufragerie, prânzul luase sfârşit. Roddy îşi aprinsese o ţigară şi John adusese tava cu cafea de la bucătărie. Victoria curăţa o portocală pentru Thomas, care indiferent cât de mult ar fi mâncat nu putea încheia masa fără o portocală.

Fiind preocupată de ceea ce făcea nu dădu atenţie momentului în care Oliver intră în sufragerie.

— Veşti bune, sper! spuse Roddy.

Victoria tocmai terminase de curăţat portocala şi o desfăcu felii, apoi luă o felie şi i-o dădu lui Thomas.

Văzând că Oliver nu răspunde, Roddy continuă:

— Sper că nu este ceva grav!

În glasul său se ghicea îngrijorarea.

Oliver continua să tacă. Tăcerea ce se coborâse asupra lor atrase atenţia Victoriei. Era o tăcere apăsătoare, copleşitoare. Până şi Thomas rămăsese nemişcat. Stătea ţeapăn, cu felia de portocală în mână şi se zgâia la tatăl său.

Obrajii Victoriei începură să-şi schimbe culoarea, devenind purpurii. Realizase că privirile celorlalţi erau aţintite asupra ei. Privi către Roddy, apoi către Oliver. Chipul acestuia din urmă era tensionat şi culoarea îi dispăruse din obraji. Privirile lui reci şi nemiloase erau aţintite asupra ei. Simţea cum sângele începe să i se scurgă din obraji şi un sentiment cumplit, iraţional de spaimă puse stăpânire pe ea; se simţea bolnavă. Îi era greaţă şi stomacul i se transformase într-un nod.

Înghiţi cu greu şi întrebă cu glas subţire, lipsit de vlagă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ştii cu cine am vorbit la telefon?

— Nu, răspunse ea şovăielnic.

— Cu blestematul de domn Archer. Suna din Hampshire.

„Dar i-am spus să nu sune. I-am promis că voi să îi din nou. I-am explicat ce gândeşte Oliver”.

— Tu le-ai scris?

— Eu... eu nu i-am scris lui. Ci ei.

Cuvintele ieşeau cu greu. Gura i se uscase şi înghiți din nou.

Oliver înaintă către masă. Se sprijini de masă cu palmele strâns lipite şi se înclină spre ea.

— Ţi-am spus să nu-i scrii.

Fiecare cuvânt se abătea asupra Victoriei asemenea unei lovituri de ciocan.

— Ţi-am spus să nu-i scrii, să nu telefonezi, să nu iei legătura cu ei, în niciun fel.

— Oliver, eu am...

— Cum ai ştiut adresa?

— Am... am căutat... în cartea de telefon.

— Când i-ai scris?

— Joi... vineri... nu-mi amintesc.

Victoria era tot mai tulburată.

— Eu ce făceam în acel timp?

— Cred... cred că dormeai.

Situaţia lua o întorsătură neplăcută, de parcă ar fi fost vorba despre un complot, aşa încât Victoria se simţi datoare să se apere.

— Ţi-am spus că voiam să-i scriu. Nu suportam gândul că ea nu ştia nimic despre Thomas... ce se întâmplă cu el.

Expresia de pe chipul lui Oliver rămase la fel de neînduplecată. Cuprinsă de un sentiment terifiant, Victoria simţea că în curând va izbucni în lacrimi. Buzele îi tremurau şi nodul din gât se mărea cu fiecare clipă. Vederea i se înceţoşa tot mai tare. Avea să izbucnească în plâns în faţa tuturor.

— Ştia unde se află Thomas.

— Nu, nu ştia.

— Ştia că se află la mine. Asta contează. Nimic altceva. Era cu mine şi eu sunt tatăl lui. Ce fac cu el şi unde îl duc nu e treaba nimănui, nu priveşte pe nimeni. În niciun caz nu e treaba ta.

De acum lacrimile curgeau în voie.

— Ei bine, mă gândeam...

— Nu ţi-am cerut să gândeşti. Ţi-am cerut să-ţi pui lacăt gurii idioate pe care o ai.

Aceste ultime cuvinte au fost însoţite de o izbitură de pumn aplicată mesei cu toată forţa. Paharele şi argintăria au început să tremure. Thomas, care în tot acest timp rămăsese înmărmurit, neobişnuit să asiste la asemenea accese de violenţă, simţi nevoia să se alăture Victoriei şi izbucni şi el în plâns. Ochii i se micşorară şi gura se deschise pe jumătate. Resturile unei bucăţele de portocală mestecată pe jumătate se prelinseră pe baveţică.

— Pentru Dumnezeu...

— Oliver, încetează!

Victoria ţâşni în picioare, cu genunchii tremurând şi încercă să-l ridice pe Thomas din scaunul său, pentru a-i alina spaima. Thomas se agăţă de ea şi îşi afundă faţa în ceafa ei, încercând astfel să se ascundă de furia ce domnea în jurul său.

— Nu faţă de Thomas! Nu acum! Gata!

Dar încercările ei de a aplana scandalul eşuară. Oliver depăşise faza când s-ar fi putut controla.

— Cunoşteai foarte bine motivele pentru care nu voiam să iei legătura cu familia Archer. Bănuiam că imediat ce vor fi

aflat unde suntem ar fi început să ne bombardeze cu tot soiul de rugăminţi şi smiorcăieli, dar nu mai înainte de a-şi fi epuizat ameninţările. Şi exact aşa s-a întâmplat. Următoarea mişcare o cunosc deja. Ne vom trezi în pragul uşii cu un nenorocit îmbrăcat în costum negru, purtând în mână o scrisoare sau o citaţie din partea unui avocat...

— Dar ai spus...

Nu reuşea să-şi amintească ce spusese. Lacrimile continuau să curgă. Nasul curgea şi el. Victoria abia îşi găsea cuvintele.

— Eu... eu...

Nu ştia ce ar fi trebuit să spună. Poate „îmi pare rău”, dar poate că a fost mai bine că nu a dus acest gând până la capăt, că nu a atins ultima treaptă a umilinţei, pentru că Oliver nu era dispus să cedeze, să se lase înduplecat. Nici de fiul său înlăcrimat, nici de iubita sa cu faţa şiroind în lacrimi, nici de toate scuzele din lume.

— Vrei să ştii ce cred? Cred că eşti o mincinoasă nenorocită. O ticăloasă trădătoare.

Cu aceste ultime ocări, Oliver încheie atacul împotriva Victoriei. Se îndreptă de spate, întoarse spatele şi părăsi încăperea. Victoria rămăsese prizoniera propriilor lacrimi, ţinând în braţe un copil aflat în pragul isteriei şi înconjurată de tăcerea uimită a celor doi bărbaţi. Dar mai ales cu un sentiment copleşitor de umilinţă şi ruşine.

— Draga mea! rosti Roddy şi se ridică de la locul său.

Se apropie de ea şi în acel moment Victoria îşi dădu seama că trebuia să se calmeze, să pună stavilă lacrimilor. Dar era incapabilă. Nici măcar nu se simţea în stare să caute o batistă, având în vedere povara pe care o purta în braţe.

— Lasă-mă pe mine, auzi glasul lui John care se apropia de ea.

Luase copilul în braţele sale şi îi vorbea cu glas liniştitor.

— Hai să mergem la Ellen. Sunt sigur că are o bomboană sau o prăjitură pentru tine. Sau chiar un biscuit cu ciocolată. Îţi plac biscuiţii cu ciocolată?

John ieşi purtând copilul în braţe şi Victoria rămase singură cu Roddy.

— Draga mea! Draga mea! rostea Roddy mişcat profund.

— Îmi pare rău! Nu m-am putut stăpâni, se scuză Victoria.

Era peste puterile lui să mai îndure o asemenea situaţie. Faţa răvăşită de lacrimi, nasul curgând, suspinele şi toată durerea îi treziră dorinţa să o aline. O luă în braţele sale şi îi mângâie creştetul aşa cum se face unui copil îndurerat. După un timp căută în buzunarul sacoului şi găsi o batistă cu dungi albe şi roşii şi o dădu Victoriei, care în sfârşit era în stare să-şi şteargă ochii şi nasul.

În câteva minute Victoria se mai linişti şi scena de coşmar părea să se fi sfârşit.

Victoria porni în căutarea lui Oliver. Nu putea proceda altfel. Îl găsi la marginea lacului, stând pe pontonul din lemn. Fuma o ţigară. Chiar dacă o auzise venind spre el nu făcu nicio mişcare.

Victoria ajunse pe ponton şi îi rosti numele. Oliver ezită câteva momente, aruncă ţigara în apă şi apoi se întoarse cu faţa spre ea.

Victoria îşi aminti cuvintele lui: „Dacă pui mâna pe telefon, te bat până te învineţeşti”. Nu crezuse cu adevărat ameninţările lui, pentru că de când îl cunoştea pe Oliver nu-l văzuse niciodată pradă unui acces de furie scăpată de sub control. Acum, când îl văzuse cât de violent putea deveni, se întreba dacă Jeannette trecuse prin asemenea momente. Dacă da, atunci acesta putea fi unul din motivele pentru care căsătoria lor se sfârşise după numai câteva luni de convieţuire.

— Oliver.

Privirile lui poposiră pe chipul Victoriei. Era conştientă că arăta oribil, cu faţa umflată de plâns, dar nici măcar acest amănunt nu mai avea importanţă. Nimic nu era mai important decât ca această ceartă cumplită stârnită din pricina lui Thomas să se aplaneze cât mai curând.

— Îmi pare rău. Regret nespus, rosti Victoria.

Oliver continua să tacă. Oftă şi apoi ridică din umeri.

Victoria vorbea cu greu, dar nu voia să renunţe:

— Ştiu că îţi este greu să înţelegi. Ştiu foarte bine. Şi nu ştiu dacă şi eu pot înţelege, pentru că nu am copii. Dar după ce am petrecut câteva zile cu Thomas, am început să înţeleg ce sentimente poţi trăi. Adică am simţit ce înseamnă să ai un fiu, să îl iubeşti.

Nu proceda bine. Ştia. Simţea. Cuvintele ei erau sentimentale şi tocmai sentimentalismul era ceea ce ar fi vrut să evite.

— Te legi sufleteşte de un copil. Te implici. Pare să devină o parte din tine. Începi să simţi că dacă cineva încearcă să îi facă un rău, ai putea să-l ucizi pe cel ce se atinge de el.

— Chiar crezi că doamna Archer ar fi încercat să mă ucidă?

— Nu. Dar sunt convinsă că îşi pierduse minţile din pricina spaimei continue în care a trăit de când l-ai luat pe Thomas.

— Totdeauna m-a urât. Amândoi m-au urât.

— Poate că nici tu nu le-ai dat motive să simtă altceva.

— M-am căsătorit cu fiica lor.

— Şi eşti tatăl nepotului lor.

— Este fiul meu.

— Aici este problema. Thomas este fiul tău. Mi-ai repetat de nenumărate ori faptul că familia Archer nu are niciun drept asupra lui. Prin urmare, ce ai avea de pierdut dacă ai arăta puţină bunăvoinţă faţă de ei? Thomas reprezintă tot ceea ce le-a mai rămas de la fiica lor. Oliver, încearcă să înţelegi! Eşti un bărbat inteligent, scrii piese, cunoşti sufletul omenesc. De ce nu încerci să faci lumină într-o situaţie care este atât de strâns legată de ceea ce simţi tu, de sufletul tău?

— Poate că nu am suflet.

— Ba ai. Ai şi inimă, încercă ea să zâmbească. Am auzit cum bate. Am ascultat-o noaptea.

Reuşise. Oliver zâmbi, expresia chipului său îmblânzindu-se uşor, ca şi când întreaga situaţie i se părea amuzantă. Prinzând curaj, Victoria se alătură lui Oliver pe ponton şi îl îmbrăţişă, vârându-şi mâinile pe sub jacheta cu care era îmbrăcat şi îşi aşeză obrazul pe puloverul aspru, de lână.

— Familia Archer nu contează. Ceea ce pot face ei este lipsit de importanţă...

Oliver îi mângâie spatele. Mâinile lui se mişcau în sus şi în

jos, ca şi când ar fi alintat un căţel.

— Lipsit de importanţă? În ce privinţă?

— În ceea ce priveşte dragostea mea.

Rostise în sfârşit aceste cuvinte. Mândria, respectul faţă de sine nu mai existau. Iubirea ei pentru Oliver era asemenea unui talisman, se putea baza pe ea. Reprezenta cheia lacătului ce-i unea pe toţi trei, pe ea, pe Oliver şi pe Thomas.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile, rosti el simplu.

Nici nu-şi ceruse scuze pentru ocările pe care i le aruncase în faţă. Victoria se întreba dacă îşi va cere scuze faţă de Roddy şi John şi, fără să ştie de ce, era convinsă că nu o va face. Deoarece el era Oliver Dobbs. Dar ce importanţă aveau toate acestea? Victoria făcuse pasul către împăcare. Rana teribilei scene ce se petrecuse în sufragerie era încă deschisă şi o durea cumplit, dar, poate, cu trecerea timpului se va vindeca. În acele momente înţelegea că totdeauna este posibil să te aduni şi să o iei de la capăt, indiferent de numărul loviturilor pe care le-ai primit.

— Şi te-ar deranja dacă lucrurile ar sta astfel?

Oliver rămase tăcut. Apoi cu o mişcare bruscă îşi aşeză mâinile pe umerii ei şi împingând-o uşor într-o parte spuse:

— Trebuie să plec. Este timpul, altfel voi pierde avionul.

Porniră împreună către casa cea mică pentru a lua valiza şi câteva cărţi. Când au părăsit casa, din nou, au văzut maşina lui Jock, bătrânul Daimler, parcat în faţa intrării principale. Roddy şi John aşteptau împreună lângă maşină.

Se părea că toată lumea luase hotărârea de a se purta ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— M-am gândit că este mai nimerit să iau o maşină mai mare. În maşina mea nu este loc suficient pentru bagaje.

Roddy vorbea cu tonul lui obişnuit şi Victoria îi era recunoscătoare.

— Minunat, spuse Oliver deschizând portiera din spate. Aşează valiza şi cărţile pe bancheta din spate.

— Ei bine, trebuie să ne luăm rămas bun, John, zâmbi el, privind chipul de piatră al acestuia.

— Pe curând, mai degrabă. Eu voi pleca abia miercuri.

— Minunat. Pa, Victoria.

Se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Pe mâine. Când soseşte avionul?

— La ora şapte şi jumătate.

— Voi fi la aeroport.

— Pe curând.

Urcară în maşină. Roddy porni motorul. Daimlerul se urni din loc, demn şi impozant, pietrişul scrâşnind sub cauciucuri. Apoi pomi printre rododendroni, dincolo de gard şi dispăru.

Era cumplit de înspăimântat. Acum, când totul se terminase şi rămăseseră numai ei doi, ea ar fi putut izbucni în lacrimi din nou. Nu se temea de lacrimi şi nici nu îl stânjeneau. Dar, în acelaşi timp, simţea că nu era momentul să o strângă în braţe şi să-i aline durerea aşa cum făcuse Roddy.

Victoria stătea cu spatele spre ei. Încetase să fluture mâna în semn de rămas-bun. Pentru John, spatele ei drept, cu o ţinută demnă reprezenta culmea curajului. Îi urmări din priviri conturul umerilor ce se profilau pe sub puloverul gros, părul lung, blond şi mătăsos strâns într-o coadă. Îi amintea de un mânz pe care-l avusese tatăl său, cu mulţi ani în urmă, la ferma lor din Colorado. După ce trăise o experienţă tristă, fiind dat pe mâna unei persoane nepăsătoare, fusese nevoie de timp îndelungat şi de o infinită sensibilitate pentru a-i recâştiga încrederea. Treptat, oferindu-i mânzului timp pentru a-şi reveni, John însuşi obţinuse rezultate uimitoare.

Simţea că trebuia să fie extrem de grijuliu. Aşteptă un timp. După câteva momente, conştientă de faptul că John nu avea de gând să se retragă, Victoria îşi aruncă părul pe spate şi se întoarse cu faţa spre el. Nu plângea, zâmbea. Era genul de zâmbet care luminează faţa, dar nu se reflectă în priviri.

— Ei, asta a fost tot, rosti ea.

— Este o zi minunată pentru o călătorie cu maşina.

— Da.

— Nu crezi că ar trebui să facem şi noi o plimbare cu maşina?

Zâmbetul Victoriei îngheţă şi se transformă într-o expresie

nefericită. John îşi dădu seama că era tocmai invitaţia de care tânăra femeie se temuse cel mai tare. John trăia un sentiment profund de compasiune faţă de ea şi tocmai de aceea îşi spuse că trebuie să se dovedească răbdător.

— Oricum, eu trebuie să merg până în Creagan. Trebuie să merg la farmacie. Nu mai am spumă de ras. Sper să găsesc şi *Financial Times.* De trei zile nu mai ştiu ce se întâmplă pe piaţa bursieră.

Niciuna dintre vorbele rostite nu erau adevărate, dar reprezentau scuza perfectă.

— Şi cu Thomas cum rămâne?

— Îl vom lăsa aici. Ellen va fi în al nouălea cer.

— Nu l-am dus încă la plajă. Mi-am dorit foarte mult să fac acest lucru.

— Îl poţi duce la mare altă dată. Dacă nu-i vei spune unde pleci nu se va arăta dornic să te însoţească.

Victoria rămase pe gânduri câteva momente, cumpănind asupra situaţiei. În cele din urmă o auzi spunând:

— Bine... aşa să fie. Dar mai întâi trebuie să o anunţ pe Ellen că noi plecăm.

— Îi vei găsi în curtea din spate. Voi aduce maşina. Nu-mi va lua decât două minute.

Când a revenit la volanul maşinii Ford închiriată în Inverness, Victoria se afla deja în faţa intrării principale, aşteptându-l. John ştia că în Creagan avea să fie frig şi vântul mai puternic decât la Benchoile şi Victoria nu era îmbrăcată pe măsură, dar pe bancheta din spate a maşinii se afla un pulover gros, pe care el însuşi îl lăsase acolo şi, cum nu voia să mai amâne plecarea, luă hotărârea să nu o trimită înapoi, în casă pentru a-şi aduce îmbrăcămintea necesară. Opri maşina în faţa ei, se aplecă pentru a deschide portiera şi Victoria urcă, aşezându-se lângă el. Apoi porniră la drum, în tăcere.

Conducea încet, fără grabă. Cu cât era mai domoală călătoria, cu atât avea să se dovedească mai relaxantă.

— Cum a reacţionat Thomas?

— Ai avut dreptate. El şi Ellen par a fi extrem de fericiţi împreună. Ellen scosese un scaun în curte, în lumina soarelui

şi croşeta. Thomas şi Purceluşul se jucau amândoi cu cârligele pentru rufe. Păreau aşa de mulţumiţi.

— Thomas nu este copilul tău. Nu-i aşa?

Alături, Victoria rămase nemişcată. Privea ţintă înainte, ca şi când ar fi avut intenţia să memoreze fiecare denivelare a drumului. Mâinile sale strâns încleştate erau aşezate în poală.

— Nu.

— Nu aş putea să explic acest lucru, dar dintotdeauna am simţit că era al tău. Cred că şi Roddy a avut aceeaşi convingere. Cel puţin niciodată nu mi-a dat de înţeles că lucrurile ar fi stat altfel. Cred că şi seamănă cu tine. Tocmai de aceea întreaga situaţie pare atât de ciudată. Este mai grăsuţ, bineînţeles, dar seamănă cu tine.

— Nu este copilul meu, ci al lui Oliver. Mama lui Thomas se numea Jeannette Archer. Oliver s-a căsătorit cu ea, dar la scurt timp după aceea s-au despărţit şi apoi ea a murit într-un accident de avion.

— Şi tu cum ai ajuns în această poveste?

— Cu mai mult timp în urmă..., vocea îi tremura. Îmi pare rău, dar cred că voi izbucni din nou în lacrimi.

— Nu mă deranjează.

— Nu?

Îl privi surprinsă.

— De ce m-ar deranja?

John se aplecă şi din torpedoul maşinii scoase un pachet enorm de şerveţele Kleenex.

— Vezi? Sunt pregătit pentru asemenea situaţii.

— Americanii au întotdeauna batiste de hârtie la îndemână.

Victoria luă un şerveţel şi îşi suflă nasul.

— Este oribil să plângi. Nu crezi? Odată ce ai început, devii dependent. Indiferent de câte ori te opreşti, eşti în stare să o iei totdeauna de la început. De obicei nu plâng uşor.

Dar această afirmaţie se „dizolvă” imediat în lacrimi. John aşteptă răbdător, neluând în seamă lacrimile, păstrând tăcerea. După un timp în care hohotele se transformară în suspine şi Victoria îşi suflă nasul de mai multe ori, cu hotărârea de a pune capăt lacrimilor, John făcu următoarea

remarcă:

— Dacă o persoană doreşte să plângă, nu înţeleg de ce nu ar fi lăsată să facă acest lucru. Când eram copil, plângeam adesea mai ales când eram pedepsit. Tatăl meu nu încerca niciodată să mă împiedice să plâng, spunându-mi că bărbaţii nu au voie să plângă. De fapt, uneori şi el părea gata să izbucnească în lacrimi.

Un zâmbet firav încolţi pe chipul Victoriei, dar rămase tăcută. John îi spuse că era mai bine să abandoneze acest subiect, aşa încât rămaseră amândoi tăcuţi până au ajuns în Creagan. Orăşelul dormita în lumina molcomă a după-amiezii. Străzile erau pustii, lipsite de agitaţia turiştilor ce puneau stăpânire pe oraş vara.

John opri maşina în faţa farmaciei.

— Vrei să cumperi ceva? o întrebă el.

— Nu, mulţumesc.

Coborî din maşină şi intră în magazin unde cumpără o spumă de ras şi câteva lame de ras. Alături de farmacie se găsea un chioşc de ziare. Se îndreptă către el şi se interesă de *Financial Times.* Negăsind ziarul care-l interesa şi pentru a nu se întoarce cu mâna goală la maşină, cumpără o pungă cu bomboane de mentă.

— Iată ce ţi-am cumpărat, îi spuse Victoriei, dându-i punga cu bomboane. Dacă nu-ţi place, i le vom da lui Thomas.

— Poate şi Ellen ar fi atrasă de ele. Bătrânilor le plac bomboanele.

— Da, dar nu acestea, ci trufele. Ellen nu poate mânca nici măcar trufe, din pricina danturii false. Ei, ce propunere ai?

— Putem să ne întoarcem la Benchoile.

— Chiar vrei cu adevărat? Nu vrei să te plimbi? Nu vrei să mergem la plajă?

— Cunoşti drumul?

— Sigur. Veneam aici de pe vremea când eram de-o şchioapă.

— Chiar nu există nimic altceva ce te-ar putea interesa?

— Nimic. Absolut nimic.

Plaja din Creagan era despărţită de oraş printr-o zonă

destinată terenului de golf, aşa încât nu exista acces direct la şosea, prin urmare, John parcă maşina în apropiere de clădirea clubului. În momentul în care opri motorul vuietul vântului năvăli asupra lor. Tufele înalte de iarbă ofilită ce flancau plaja se culcau la pământ sub forţa vântului. Jachetele a doi jucători de golf erau şi ele umflate asemenea unor baloane, din acelaşi motiv. John ridică fermoarul jachetei de piele pe care o purta şi luă puloverul aflat pe bancheta din spate. Era de culoare albastră, cu un guler înalt. Victoria şi-l trase peste cap. Mânecile erau mult prea lungi, aşa că se văzu nevoită să le ruleze de câteva ori, iar puloverul îi trecea de jumătatea coapselor.

Coborâră din maşină şi se luptară cu forţa vântului pentru a închide portierele. O cărăruie ce străbătea zona invadată de iarbă ducea către plajă. Lămâiţa sălbatică se ivea la tot pasul, înconjurată de tufe de iarbă neagră. Dincolo de terenul de golf dunele zăceau îngropate în iarba aspră; o rulotă, mică şi dărăpănată, dormita abandonată, aşteptând vremea verii pentru a prinde viaţă alături de vânzătorul de îngheţată şi băuturi răcoritoare. Dunele se sfârşeau brusc, făcând loc unei fâşii de faleză ce cobora în pantă către mare. Marea se afla în reflux, aşa încât plaja părea mai lată şi marea mai depărtată. În zare se vedeau valurile cu coame înspumate năpustindu-se asupra uscatului. Niciun suflet nu anima acele locuri, nici măcar un câine rătăcit sau un copil dornic de aventură. Câţiva pescăruşi sfidau omenirea din înaltul cerului, scoţând ţipete ascuţite.

După ce străbătuseră dunele molatece, nisipul aspru al plajei se simţea mai ferm sub tălpi. Porniră să alerge uşor pentru a se încălzi. Pe măsură ce se apropiau de apă, mici bălţi, hrănite de izvoare necunoscute reflectau strălucirea soarelui, de parcă ar fi încercat să pălească strălucirea miilor de scoici. Acestea din urmă atrăseseră atenţia Victoriei. Ridica una, apoi o alta, minunându-se de mărimea şi de starea perfectă în care se găseau.

— Sunt minunate. Până acum nu am mai văzut scoici intacte. De ce nu sunt sparte?

— Cred că nisipul este răspunzător de integritatea lor.

Mulţumit că îşi găsise o ocupaţie care să îi abată gândurile de la evenimentele petrecute în sufrageria de la Benchoile, John i se alătură în îndeletnicirea ce părea să-i facă o plăcere atât de mare. În căutările lui, John descoperi scheletul unei stele de mare şi fosila unui delicat cleşte de crab.

— Ce-i asta? întrebă Victoria.

John cercetă cu atenţie obiectele interesului său.

— Aceasta este o midie obişnuită, iar astălaltă este crevetă de nisip.

— Şi aceasta? Este atât de mică încât o poţi asemăna cu unghia de la piciorul unui bebeluş.

— Aceasta este o ureche de mare.

— Cum de le cunoşti pe toate?

— Când eram copil veneam adesea pe plajă şi culegeam scoici. Roddy mi-a dat o carte despre animale marine, aşa că am învăţat să le recunosc.

Se plimbară în tăcere pentru un timp şi, în cele din urmă, ajunseră la mare. Rămaseră în picioare, cu feţele în bătaia vântului, privind valurile ce se spărgeau de mal. Acestea se ridicau, se arcuiau şi apoi năvăleau asupra nisipului. Apa era limpede şi curată, de culoare alb-verzuie.

Scoica se afla acolo, în faţa lor chiar la marginea apei. John se aplecă. O culese şi o aşeză apoi în palma Victoriei. Avea culoarea coralului şi era împodobită cu un şir de striaţii aranjate în formă de semisferă. Scoica rămăsese încă întreagă, ajungând astfel la dimensiunile unei mingi de tenis.

— Iată şi premiul cel mare.

— Ce minunăţie! Cum se numeşte?

— Este pieptenele reginei şi pot să-ţi spun că este un exemplar minunat.

— Eu am crezut că asemenea scoici se găsesc numai în Indiile apusene.

— Acum ai aflat că ele există şi în Scoţia.

Victoria ridică scoica în lumina soarelui, admirându-i forma perfectă şi bucurându-se de atingerea ei.

— O voi păstra ca pe un obiect de preţ.

— Şi ca pe o amintire, poate.

Victoria ridică privirile către el şi John se bucură să vadă

înflorind un zâmbet adevărat pe chipul ei.

— Da. Şi poate ca pe o amintire.

Într-un târziu întoarseră spatele mării şi porniră înapoi, către oraş. Nisipul scârţâia sub picioarele lor şi dunele rămâneau în urmă. Când porniră să urce culmea ce ducea către faleză, observând că Victoria dădea semne de oboseală, John o luă de mână şi prinseră să urce alături; urcau amândoi poticnindu-se şi alunecând înapoi la vale. Pe la jumătatea drumului, amuzată de jocul cu nisipul şi pământul alunecos, Victoria râdea asemenea unui copil fericit. Când atinseră culmea, amândoi respirau cu greu, îmbujoraţi de efort. Se prăbuşiră într-o scobitură aflată în faleză, la adăpost de vânt, aşezându-se pe iarba deasă şi grasă asemenea unui covor. Smocurile de iarbă din împrejurimi constituiau şi ele un adăpost binevenit contra vântului.

În adăpostul pe care natura îl oferise cu mărinimie, se bucurau şi mai mult de căldura soarelui. John stătea pe jumătate întins, sprijinit în coate, bucurându-se de razele calde. Victoria era uşor aplecată înainte, cu bărbia sprijinită pe genunchi; părea mult mai subţire şi mai firavă ca de obicei din pricina puloverului enorm cu care era îmbrăcată.

— Poate că n-ar trebui să păstrez această cochilie de scoică. Cred că ar trebui să i-o dau lui Thomas.

— Thomas n-ar putea să o aprecieze la valoarea ei reală.

— Ba da, va fi în stare, atunci când va fi mare.

— Îl iubeşti pe Thomas, chiar dacă nu este copilul tău.

— Da.

— Vrei să vorbim despre tot ce ţi se întâmplă?

— Este greu de ştiut de unde ar trebui să încep. Şi probabil că nici nu ai înţelege cum stau lucrurile.

— De ce nu vrei să încerci?

Victoria respiră adânc, apoi începu să vorbească.

— Domnul şi doamna Archer sunt bunicii lui Thomas.

— Asta am înţeles.

— Locuiesc în Hampshire. Oliver se întorcea de la Bristol şi la un moment dat s-a aflat aproape de Woodbridge, unde locuieşte familia Archer ...

Pe îndelete, cu ezitări, povestea se depăna, în vreme ce Victoria continua să rămână cu spatele întors spre John. Acesta se vedea nevoit să asculte fără a-i putea zări chipul, privindu-i ceafa delicată, situaţie ce-i crea un sentiment intens de frustrare.

— ... în seara în care m-ai condus acasă de la petrecerea familiei Fairburn şi l-am auzit pe Thomas plângând este seara în care au apărut amândoi în pragul casei mele.

John îşi amintea acea noapte, cea dinaintea plecării spre Bahrein. Cerul întunecat, vântul ce adia şi casa micuţă din Mews; Victoria, cu bărbia adânc ascunsă în gulerul din blană şi privirile ei îngrijorate.

— ... apoi am plecat împreună într-o mică vacanţă. Am ajuns la Benchoile, pentru că Oliver îl cunoştea pe Roddy... de fapt toate acestea le cunoşti deja.

— Să înţeleg că nu ai o slujbă care să te oblige să stai în Londra?

— Oh, ba da, lucrez într-un magazin în Beauchamp şi Sally, prietena pentru care lucrez chiar dorea să mă vadă plecată în vacanţă. Aşa că mi-am luat o lună liberă şi am plecat. În acest timp, Sally a angajat un ajutor temporar, până mă întorc.

— Şi te vei întoarce?

— Nu ştiu.

— De ce?

— Poate voi rămâne cu Oliver.

Acest răspuns opri şirul întrebărilor lui John. Nu nlelegea cum era posibil ca cineva să-şi dorească să fie alături de acel monstru egoist. În ciuda bunelor sale intenţii de a judeca nepărtinitor, simţea cum, cu trecerea fiecărui moment creştea în el o nemulţumire ce se transforma în furie.

Victoria continuă să vorbească:

— ... bănuiam cât de îngrijorată trebuia să fie doamna Archer, aşa încât i-am sugerat lui Oliver să-i scrie, dar el a fost atât de furios! Nu voia să le ofere nici o informaţie despre Thomas. Dar eu le-am scris. Deşi i-am explicat doamnei Archer ce gândea Oliver în această privinţă şi am rugat-o să nu ia legătura cu noi, lucrurile s-au precipitat.

Presupun că domnul Archer a găsit scrisoarea.

Victoria se simţea mai sigură pe sine pentru că povestea sa ajunsese la sfârşit, aşa încât avea forţa să-l privească pe John. Prin urmare, se întorsese cu spatele spre mare, sprijinindu-şi trupul pe unul din braţe şi-l privea pe John.

— Şi chiar el l-a sunat pe Oliver la prânz. Cred că acum ai înţeles de ce Oliver era atât de furios.

— Da, presupun că acesta este un motiv, dar, în acelaşi timp, nu mă pot abţine să spun că scena pe care a făcut-o a fost înfiorătoare.

— Dar poţi înţelege motivul?

Părea că pentru ea era extrem de important ca John să înţeleagă situaţia. Dar faptul că ştia cum stau lucrurile nu schimba nimic în bine, după părerea lui John De fapt, tot ceea ce aflase nu făcuse altceva decât să-i întărească bănuielile pe care le avusese încă de la început în privinţa lui Oliver Dobbs. Jocul era terminat. Fiecare piesă a acestui puzzle se afla în locul său şi imaginea era limpede. Un om poate fi egoist. Altul lacom. Apoi intervine mândria, apar şi sentimentele de indignare şi chiar un soi de ură, de duşmănie. Dintr-o asemenea situaţie nimeni nu iese fără a fi atins de veninul ei, dar cel mai mult au de suferit cei nevinovaţi. Nevinovaţi. Acesta este un cuvânt care poate răni. Dar cum altfel ar fi putut să-i numească pe Thomas şi pe Victoria?

Gândurile îi zburau şi către Oliver. Din primul moment între ei doi existase o antipatie evidentă. Asemenea unor câini, se roteau unul în jurul celuilalt, mârâind şi zbârlindu-se la cel mai mic semn de ostilitate. John încercase să îşi spună că această antipatie era lipsită de sens, iraţională, pentru că era instinctivă. Asemenea oricărui om civilizat, aflat în casa unui semen al său, încercase să reprime acest sentiment. Dar antipatia era evidentă şi din partea lui Oliver, aşa încât John se trezise în situaţia de a dezaproba şi de a se simţi el însuşi jignit de atitudinea acestuia în relaţiile sale cu Victoria. Îl deranja în aceeaşi măsură şi felul degajat în care îl trata pe Roddy, ca şi nepăsarea faţă de propriul fiu.

După numai câteva zile petrecute sub acelaşi acoperiş cu Oliver ajunsese la concluzia că antipatia sa era extrem de

puternică şi, după scena petrecută în sufrageria de la Benchoile, ajunsese să-l deteste pe Oliver Dobbs.

— Dacă vei rămâne alături de Oliver te vei căsători cu el?

— Nu ştiu.

— Vrei să spui că nu ştii dacă el se va căsători cu tine sau tu cu el?

— Nu ştiu.

Obrajii palizi se îmbujorau treptat.

— Nu ştiu dacă el se va căsători cu mine. Este o persoană ciudată. El...

Brusc, John se simţi pradă unui acces de furie, fapt destul de nepotrivit cu temperamentul său, aşa încât izbucni, întrerupând şirul vorbelor ei:

— Victoria, nu fi proastă!

Fata rămase cu ochii mari, aţintiţi asupra lui, incapabilă să vorbească.

— Vorbesc serios. Nu te amăgi singură. Ai în faţă întreaga viaţă. Şi poate fi minunată. Dar tu te trezeşti vorbind despre căsătoria cu un bărbat despre care nici nu ştii dacă te iubeşte destul pentru a sta alături de tine. Căsnicia nu este o poveste de dragoste, nu este o aventură şi nicio permanentă lună de miere. Este o meserie, o profesie şi încă una extrem de dificilă şi îndelungată. În această relaţie ambii parteneri trebuie să muncească cum nu au mai făcut-o niciodată în viaţa lor. Dacă este o căsnicie bună, sănătoasă, atunci ea creşte, se dezvoltă şi lucrurile merg tot mai bine. Eu am văzut toate acestea privindu-i pe părinţii mei. Dar o căsnicie prost făcută se transformă într-o mare de resentimente şi sarcasm. Am cunoscut şi asemenea situaţie, în încercarea mea jalnică şi dezastruoasă de a face fericit pe altcineva. Şi vreau să spun că niciodată nu este vina unei singure persoane. Este suma, cumulul a mii şi mii de neînsemnate frecuşuri, neînţelegeri, amănunte idioate care, într-o relaţie sănătoasă ar fi privite ca neînsemnate sau date uitării într-un moment de iubire pasională. Divorţul nu reprezintă un tratament, ci o intervenţie chirurgicală, chiar şi în cazurile în care nu există copii. Dar tu şi Oliver aveţi deja un copil. Pe Thomas.

— Acum nu mai pot da înapoi.

— Bineînţeles că poţi.

— Ţie îţi este uşor să vorbeşti. Poate căsnicia ta a fost un dezastru, dar tu îi ai pe părinţii tăi, ai o slujbă. Ai şi domeniul de la Benchoile, indiferent de hotărârea pe care o vei lua în privinţa lui. Eu, dacă nu-i am pe Oliver şi pe Thomas, nu mai am nimic. Nimic cu adevărat valoros. Nu aş mai avea pe nimeni căruia să-i aparţin, care să aibă nevoie de mine.

— Te-ai pe tine însăţi.

— Poate că nu mi se pare suficient ceea ce am.

— În acest caz te subestimezi într-un mod descurajant.

Victoria îi întoarse spatele cu o mişcare lentă şi John se trezi din nou privindu-i ceafa. Îşi dădea seama că ţipase la ea şi era uimit de propriul său comportament, pentru că se simţea atât de viu şi plin de sentimente încât să aibă energia să strige la cineva. Se întâmpla pentru prima oară după mult timp. Rosti îmbufnat, scurt:

— Scuză-mă.

Victoria rămânea în continuare tăcută. Simţind ostilitatea ei, se grăbi să adauge cu blândeţe în glas:

— Nu suport să văd cum eşti gata să-ţi transformi viaţa în cel mai cumplit coşmar.

Asemenea unui copil îmbufnat, Victoria îi reaminti:

— Dar este viaţa mea.

— Nu-l uita pe Thomas. Nici pe Oliver. În acest joc intră şi vieţile lor.

Victoria continua să rămână nemişcată. John îi atinse uşor umărul, apoi o obligă să se întoarcă şi să-l privească în faţă. Cu un imens efort, privirile lor se întâlniră.

— Presupun că îl iubeşti enorm pe Oliver. Oricum, mult mai mult decât te iubeşte el pe tine. Spun asta pentru că doreşti atât de mult ca relaţia voastră să meargă înainte.

— Ştiu.

— În acest caz te arunci în acest vârtej cu ochii deschişi.

— Ştiu, repetă ea.

Se retrase uşor, îndepărtându-se de el.

— Trebuie să înţelegi că nu a mai existat altcineva în viaţa mea în afară de Oliver. Nimeni. Niciodată.

14
MARȚI

Vântul era asemănător cu cel din Scoția își spunea. Dar în Londra căpăta diferite forme. Se furişa de după colţurile clădirilor, smulgea primii muguri apăruţi pe ramurile copacilor din parc şi alerga printre bălţile împrăştiate pe trotuare. Nu era deloc prietenos. Chipurile nefericite se zăreau de sub gulerele înalte ale hainelor, în timp ce trupurile chinuite se luptau cu furia vântului. Acesta se comporta asemenea unui invadator cuprins de o duşmănie fără seamăn.

Începu să plouă pe când taxiul care îl aducea de la Fulham intra pe aeroportul Heathrow. Îl purtase prin pasaje şi intersecţii cu sens giratoriu, o entitate minusculă pierdută în şirul fără sfârşit al maşinilor şi autobuzelor. Farurile clipeau, lumina lor reflectându-se în asfaltul ud; deasupra, în înaltul cerului, un avion bâzâia, aşteptând să atingă solul. În jur plutea un miros greu, de benzină.

Taxiul în care se afla, unul dintr-un şir nesfârşit, opri, în cele din urmă, în faţa intrării. Oliver coborî, trăgându-şi valiza aflată pe banchetă şi rămase la marginea trotuarului, scotocind în buzunare. Şoferul aştepta, examinând din priviri pasagerul care tocmai coborâse din maşina sa. Îi cerceta din priviri hainele, bagajul.

— Poftim, spuse Oliver, întinzându-i câteva bancnote.

— Prietene, eşti sigur că te-am adus exact acolo unde doreai să ajungi? Din acest punct pleacă zborurile interne. Aici este terminalul numărul unu.

— Da, exact aici am dorit.

— Am citit eticheta de pe valiză şi m-am gândit că trebuie să urci într-un avion ce zboară în afara ţării. În acest caz trebuie să ajungi la terminalul trei.

— Nu, nu. Eu aici am treabă. Păstrează restul.

— Tu călătoreşti, nu eu. Te priveşte. Eu am vrut să te ajut.

Oliver întoarse spatele şoferului şi, purtând valiza într-o mână, porni către uşile înalte de sticlă. Trecând de uşi se îndreptă către scara rulantă, urmând indicatoarele ce ofereau informaţii legate de zborurile interne.

Sala rezervată pasagerilor ce urmau să se îmbarce era aglomerată ca de obicei, fiecare scaun fiind ocupat de călătorii ce aşteptau ca zborul lor să fie anunţat. Aerul era greu de miros de cafea, fum de ţigară şi trupuri îngrămădite la un loc. Oliver îşi croia drum anevoios, privind în jurul său, asemenea unui om care aşteaptă să se întâlnească cu cineva. Văzu o femeie înconjurată de cinci copii şi apoi privirile îi fură atrase de două călugăriţe. Zări şi bărbatul în haine de tweed, purtând melon. Acesta era cufundat în citirea ziarului. O servietă era aşezată între picioarele sale. Oliver se opri în faţa străinului.

— Vă rog să mă scuzaţi.

Bărbatul tresări şi îl privi pe deasupra ziarului. Avea o faţă lungă, extrem de palidă. Gulerul cămăşii era impecabil, purta o cravată elegantă şi o pereche de ochelari de calitate. Probabil este avocat, se gândi Oliver. Sau poate om de afaceri.

— Vă rog încă o dată să mă scuzaţi, dar am văzut eticheta aflată pe servietă. Aşteptaţi zborul către Inverness?

— Da, răspunse străinul cu un ton ce trebuia să-i dea de înţeles lui Oliver că nu era nicidecum treaba lui direcţia către care se îndrepta acesta.

— Pe cel de la ora cinci şi treizeci de minute?

— Da.

— Mă întrebam dacă aţi putea să daţi cuiva o scrisoare pe aeroportul din Inverness.

Vârî mâna în buzunar şi scoase un plic.

— Ar fi trebuit să urc în avion la cinci-treizeci, dar nu voi putea să fac acest lucru. La Inverness sunt aşteptat.

Bărbatul îl privea prin lentilele ochelarilor fără urmă de înţeles. Probabil că se gândea că în plicul oferit se afla un dispozitiv exploziv. Într-o asemenea situaţie, el şi restul pasagerilor ar fi pornit către rai în vreme ce s-ar fi aflat deasupra munţilor Pennines.

— În ultimele ore evenimentele s-au precipitat în viaţa sa şi nu-i pot telefona – este vorba despre o fată – adică prietena mea. Va veni din Sutherland cu maşina şi acum cred că deja a pornit la drum.

Omul privi cu atenţie plicul, apoi ridică privirile către Oliver. Pe chipul acestuia se citea expresia omului sincer, dezarmat în faţa tăvălugului vieţii.

— Dacă accept să duc scrisoarea, cum o voi recunoaşte pe fată?

— Este foarte tânără, cu părul lung şi blond şi cred că va purta pantaloni. Se numeşte Victoria Bradshaw.

Apoi adăugă, de parcă ar fi dorit să-l ademenească pe necunoscut.

— Este frumuşică.

Dar acesta nu părea să cadă în mreje prea uşor.

— Şi dacă nu o voi întâlni la aeroport? Ce-ar trebui să fac?

— Va fi acolo. Vă promit. În mod sigur va fi acolo.

În cele din urmă, necunoscutul acceptă plicul fără tragere de inimă.

— N-ar fi mai bine să las plicul în grija însoţitoarei de bord?

— Cred că n-ar fi o idee rea, doar că însoţitoarele de bord sunt permanent ocupate. Oricum nu am timp să aştept venirea ei, pentru că trebuie să prind un zbor internaţional de la terminalul trei.

— Bine, îmi puteţi lăsa plicul, fu de acord necunoscutul.

Un zâmbet îi încălzi chipul de gheaţă.

— Vă mulţumesc. Mulţumesc mult. Îmi cer scuze încă o dată pentru că v-am deranjat. Sper că veţi avea o călătorie plăcută.

— La fel, mulţumesc.

Rostind aceste cuvinte, străinul reluă citirea ziarului.

Oliver ridică valiza şi pomi înapoi. Coborî scările, ieşi din clădire şi se văzu nevoit să meargă prin ploaie până la terminalul trei, unde făcu o confirmare pentru zborul către New York, după care rămase singur şi netulburat de nimeni. Pornise, din nou, la drum.

Era liber. Totul se sfârşise. Un interludiu, o scurtă întâlnire ce luase sfârşit. Actorii se despărţiseră şi scena rămăsese

pustie din nou. Asemenea unei pânze de tablou goale ce aştepta ca Oliver să o însufleţească cu alte personaje din propria sa lume, o lume captivantă care îl lua în stăpânirea sa iar şi iar.

Te-ai întors, prin urmare

Da.

Deci ea a plecat.

Da, a plecat.

Este atât de evident. O casă are un aer ciudat când un copil pleacă. Te gândeşti că vor rămâne acolo pentru totdeauna, dar ei pleacă. În urma lor rămâne mai nimic. Doar televizorul. El este acolo permanent.

— Scuzaţi-mă, vă rog.

Ajunsese în capătul scărilor. Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu bărbatul cu melon. Dură câteva momente până îl recunoscu. Bărbatul purta servieta într-o mână şi scrisoarea lui Oliver în cealaltă.

— Îmi cer scuze, dar este vorba despre tânăra căreia trebuie să-i dau scrisoarea. Nu-mi pot aminti numele ei. Aţi scris numele pe scrisoare, dar scrisul nu este prea clar. Se numeşte Veronica Bradshaw?

— Nu.

Oliver ezită.

— Se numeşte... se numeşte Victoria, îşi aminti el.

Bănuia că trebuie să existe în viaţa fiecăruia un moment când începi să simţi că îmbătrâneşti. Nu era vorba de sentimentul oferit de maturitate sau de experienţă, sau de alte eufemisme. Se gândea la starea caracterizată de cuvântul bătrâneţe. Împlinise şaizeci de ani. Jock murise la şaizeci şi nouă. Dacă şi el, Roddy, urma să moară la aceeaşi vârstă, îi mai rămăseseră doar nouă ani de viaţă, nouă ani de care să se bucure atât cât mai putea. Sau mai avea doar nouă ani pe care să încerce să-i treacă până la momentul izbăvirii? Şi dacă era aşa, cum va reuşi să umple aceşti ani? Nu va mai avea la dispoziţie domeniul de la Benchoile pentru a se cuibări, departe de vâltoarea lumii şi era conştient de

faptul – şi asta de câţiva ani buni – că scrisese tot ce avusese de scris. În mintea sa nu mai exista nicio carte ce s-ar fi putut citi. Nici măcar articole mărunte. Prietenii, viaţa mondenă cu care îşi umplea altă dată timpul, păleau tot mai mult. Cei de-o vârstă cu el părăseau această lume încetul cu încetul. Femeile încântătoare pe care le vrăjea cu farmecul său se transformaseră în bunicuţe şi – datorită inflaţiei care înghiţea totul, inclusiv posibilita-tea de a ţine servitori – nu mai organizau petreceri şi dineuri, care altă dată constituiau momente extrem de plăcute.

În timp ce umplea cel de-al doilea pahar din acea seară, Roddy Dunbeath îşi spunea că, totuşi, în multe privinţe era un om fericit. Va îmbătrâni şi probabil va fi foarte singur, dar nu va fi lipsit de mijloace financiare. Foarte bine. Benchoile va fi scos la vânzare, dar situaţia sa financiară îi permitea să-şi cumpere o căsuţă în care să se retragă pentru timpul pe care-l mai avea de trăit. Încă nu ajunsese la o hotărâre în privinţa locului în care urma să se afle casa, şi mai era şi Ellen. Aceasta constituia o problemă pe care nu era în stare să şi-o alunge din minte. Nici nu se punea problema să o lase pe Ellen în voia sorţii. Dacă nici una dintre rudele acesteia nu ar fi dorit să-şi împovăreze existenţa cu o asemenea pacoste, Roddy se simţea nevoit să o ia cu el. Perspectiva de a locui sub acelaşi acoperiş cu ea, într-o casă de dimensiuni mult mai mici decât cea de la Benchoile îi dădea fiori. Se ruga cu înflăcărare să nu ajungă într-o situaţie atât de nefericită.

Era opt seara. Era singur în casa lui şi, probabil, din pricina singurătăţii se simţea năpădit de gânduri negre. Oliver se afla la Londra – probabil pornise deja spre Scoţia, îşi spuse Roddy, privindu-şi ceasul – Victoria urcase la volanul uriaşului Volvo şi pornise către Inverness. Thomas se afla în dormitorul de la parter; Ellen îl îmbăiase şi copilul dormea liniştit. John se afla în casa cea mare, ocupat cu Dumnezeu ştie ce treburi. Evenimentele din ultimele zile şi faptul că trebuia să rezolve problemele legate de domeniul de la Benchoile îl suprasolicitaseră. Întreaga zi se învârtise fără niciun ţel, cu un chip mohorât şi abia dacă rostise un cuvânt. Pentru a pune capac la toate, vremea se schimbase. Vântul bătea cu

forţă, ploaia se transformase în lapoviţă şi crestele munţilor se albeau din pricina omătului.

Oare unde se afla primăvara? se întrebă Roddy.

Într-o asemenea noapte, pradă unei stări de spirit ca cea în care se afla Roddy, era greu să speri că primăvara va mai veni vreodată. De vină erau cei câţiva nebuni ce-şi pierd timpul în cosmos, sau poate stelele ce s-au încleştat în luptă. Poate cutremurele vor frământa Pământul şi eterna iarnă se va abate asupra planetei.

Gata. Destul. Acesta este punctul culminant pe care starea depresivă avea permisiunea să-l atingă. Drept, cu o atitudine demnă, aşezat în fotoliul său, Roddy împărţea acelaşi covoraş din faţa căminului cu bătrânul său câine. Cum gândurile negre nu-i dădeau pace, îşi spuse că era timpul să se ridice şi să-şi găsească o ocupaţie care să-i ridice moralul. Aruncă din nou o privire ceasului. Se va duce în casa cea mare şi va bea un pahar împreună cu John. Vor cina împreună şi când cei doi se vor fi întors de la Inverness, se vor aşeza toţi în faţa focului şi vor asculta ultimele veşti aduse de Oliver.

Această plăcută perspectivă îl învioră suficient încât să-l ajute să facă efortul de a se ridica din fotoliu.

Ziarul pe care îl citise cu ceva timp în urmă îi alunecase de pe genunchi. Afară vântul urla cu furie şi un curent rece se furişa pe sub uşi, urca scările şi făcea să tremure covoarele aşezate pe podeaua perfect lustruită. Casa mică era plăcută, caldă şi confortabilă, dar nicio uşă sau fereastră lucrată de mâna omului nu este în stare să ţină departe vântul ce vine dinspre miazănoapte. În odaia sa era răcoare; focul dormita. Roddy luă câteva bucăţi zdravene de lemn şi le puse în cămin, nu mai înainte de a scormoni în jăratec. Brusc, focul prinse viaţă. La întoarcerea sa din casa mare, târziu în noapte, avea să găsească încăperea caldă şi primitoare.

Stinse lampa şi îşi chemă câinele.

— Hai, Barney, să mergem.

Câinele se ridică alene, cu greutate, ca şi când şi el şi-ar fi simţit vârsta, asemenea lui Roddy.

— Hai, hai sus. Nu eşti singurul care se simte obosit.

Porniră împreună pe scări în jos, cu paşi măsuraţi.

Rămasă goală, încăperea se cufundase în linişte şi întuneric. Focul licărea în cămin. Un buştean trosni şi stârni o flăcăruie. Apoi o aşchie din lemn plesni şi se desprinse din buştean. O ploaie de scântei zbură în aer asemenea unor focuri de artificii, poposind pe covoraşul din faţa şemineului. Fără nimeni prin preajmă care să le înăbuşe la vreme, prinseră să mocnească. Apoi un curent de aer rece, târându-se pe sub uşi, pe scări, transformă o scânteie într-o flăcăruie, numai pentru o clipă, dar suficient de îndelung pentru ca ziarul aflat pe podea să ia foc. Flăcări mici mistuiră ziarul, crescând cu fiecare clipă. Se jucară un timp cu piciorul măsuţei aflată lângă fotoliu, măsuţă pe care Roddy îşi ţinea cărţile, trabucurile şi un vraf de reviste. Apoi se îndreptă către coşul vechi, din răchită albă, în care Roddy păstra lemnele pentru foc. Curând, marginea draperiei prinse şi ea să mocnească.

John Dunbeath era încă aşezat în faţa biroului aflat în bibliotecă. Îşi petrecuse aproape întreaga după amiază citind documentele unchiului său. Separase chitanţele şi alte documente bancare personale de cele ale fermei şi unele dintre hârtii le grupase cu scopul de a le supune atenţiei lui Robert McKenzie, altele erau destinate agentului de bursă din Edinburgh, pentru ca acesta să le predea contabilului care se ocupa de afacerile lui Jock.

Bătrânul său unchi păstrase într-o ordine perfectă registrele ce conţineau informaţii financiare legate de activitatea fermei, astfel încât sarcina lui John nu era prea complicată, în schimb o considera extrem de plicticoasă. Dar ce era mai neplăcut era sentimentul de tristeţe pe care-l încerca ducând la îndeplinire această datorie. În birou descoperise câteva jurnale personale, invitaţii la petreceri dansante, fotografii vechi ce înfăţişau oameni pe care John nu-i cunoscuse niciodată. Unele prezentau imagini ale regimentului din care făcuse parte Jock, imagini imortalizate în Delhi, la Red Fort, un instantaneu surprins la o vânătoare – pare-se de tigri – în jungla indiană; o altă fotografie prezenta

imaginea unui munte. Câteva dintre fotografii fuseseră făcute la Benchoile. Îl recunoscuse pe tatăl său, când era doar un băieţaş şi pe Roddy, un tânăr subţire, înalt, purtând un costum alb, asemenea unui personaj dintr-o comedie muzicală.

Uşa biroului se deschise şi Roddy cel de azi păşi greoi în încăpere. John era mulţumit să-l vadă, pentru că astfel avea o scuză pentru a lăsa amintirile deoparte. Se ridică şi, ţinând fotografia în mână, se adresă unchiului său:

— Priveşte! Acum am găsit-o.

Roddy se uită cu atenţie.

— Iisuse! În trupul fiecărui gras un tip subţirel se zbate să iasă la lumină. Unde ai descoperit-o?

— Printre nişte hârtii mai vechi. Cât este ceasul? S-a făcut deja opt şi un sfert? se minună el. Nici nu-mi-am dat seama când a trecut timpul.

— Opt şi un sfert într-o cumplită seară de iarnă. Abia am reuşit să traversez curtea fără ca vântul să mă doboare.

— Hai să bem un pahar împreună.

— Minunată idee, răspunse Roddy cu tonul celui căruia nici nu-i trecuse prin cap să facă o asemenea propunere.

Roddy se îndreptă către măsuţa pe care erau aşezate deja paharele şi sticlele; privindu-l, John se întreba câte pahare băuse până în acel moment. Apoi îşi spuse că, de fapt, nu era treaba lui să-şi facă probleme din această pricină. Se simţea obosit şi perspectiva unui pahar băut în linişte era binevenită.

Se îndreptă către cămin pentru a însufleţi focul şi trase încă un scaun în faţa şemineului, pentru Roddy. Acesta adusese băuturile şi oferi unul din pahare lui John, apoi se cufundă în fotoliu, oftând mulţumit. John rămase în picioare, bucurându-se de căldura ce se furişa în spatele său. În acel moment îşi dădu seama cât de frig îi fusese în tot timpul cât stătuse în faţa biroului, lângă fereastră.

— Să trăieşti, spuse Roddy, ridicând paharul. Când se întorc cei doi oaspeţi?

— Nu ştiu.

Chipul lui John era întunecat şi rece.

— Presupun că în jur de ora zece. Depinde de starea vremii

ca avionul să ajungă la timp. S-ar putea ca din pricina viforniţei să aibă întârziere.

— Eşti hotărât să pleci mâine la Londra?

— Aşa aş fi vrut. Îmi pare rău că lucrurile nu pot rămâne cum au fost. Şi mie îmi plac aceste locuri. Aş fi dorit ca totul să poată rămâne neschimbat.

— Băiete, nimic nu durează o veşnicie, şi cred că vom primi o sumă frumoasă de bani.

Apoi continuară, vorbind despre vremurile de altă dată. Se simţeau bine împreună şi căldura focului, ca şi băutura, erau relaxante, astfel încât nu-şi dădură seama când a zburat timpul. Se afla cu cel de-al doilea pahar în mână (Roddy se afla, de fapt, la al patrulea) când o bufnitură de cealaltă parte a uşii le-a atras atenţia. Apoi uşa s-a deschis şi Ellen a apărut în încăpere. Niciunul dintre ei nu părea uimit de această apariţie bruscă, pentru că Ellen renunţase cu mult timp în urmă să ciocăne la uşă înainte de a intra. Arăta obosită şi parcă mai bătrână ca de obicei. Vremea rece şi mai ales frigul constituiau inamicul nemilos pentru oasele ei bătrâne. Întreaga zi nu avusese o clipă de răgaz şi chipul ei dovedea limpede acest lucru. Ţinea buzele strânse într-o expresie pe care cei doi o cunoşteau prea bine. Era limpede că nu dorea să fie contrazisă.

— Nu ştiu când doriţi să serviţi masa, dar vă anunţ că totul este gata pregătit.

— Mulţumim, Ellen, rosti Roddy uşor sarcastic.

Ellen nu-i dădu atenţie.

— Nu ştiu când ceilalţi doi au de gând să se întoarcă de la Inverness, dar când o vor face, vor fi nevoiţi să se mulţumească doar cu un castron cu borş.

— Nici nu cred că le trebuie mai mult, o asigură John, cu dorinţa de a o împiedica să se mai agite inutil. Vom veni în sufragerie în câteva minute, imediat ce terminăm băuturile.

— Prin urmare, pot să mă retrag.

Rămase locului, de parcă încerca să-şi amintească ce alte treburi mai avea înainte de a urca în camera sa.

— Roddy, ai intrat în camera copilului să vezi ce face?

— Poftim? Ah... cred că... trebuia să intru? o privi Roddy

nedumerit.

— Aşa ar fi fost înţelept, înainte de a-l părăsi pe micuţ pentru tot restul serii.

Roddy începea să-şi piardă răbdarea.

— Ellen, dar nu am plecat mai departe de această încăpere şi, oricum, îl lăsăm singur în fiecare seara.

— Bine, bine. Mă duc eu să văd ce face.

Porni către uşă târându-şi paşii. Picioarele subţiri, încălţate cu ciorapi negri şi pantofi vechi, ce păreau atât de bătrâne şi obosite stârniră compasiunea lui John.

— Ellen, nu te îngrijora fără rost. Linişteşte-te, mă voi duce eu.

— Dar nu-mi este greu.

— Nici mie. Nu va dura mai mult de un minut. Când mă întorc vom servi cina şi apoi poţi merge să te odihneşti.

— A vorbit cineva despre odihnă?

— Eu.

— Nu ştiu... Poate...

Scuturând din cap, Ellen porni către bucătărie. John coborî scările, îndreptându-se către casa cea mică. Zidurile casei păreau mai reci ca de obicei şi culoarele pe care trebuia să le străbată erau învăluite într-o lumină stranie, răspândită de becurile ce tremurau din pricina curentului. John se simţea înconjurat de umbre rău-voitoare.

Deschise uşa din spate şi încercă să iasă din casă. Vântul smulse uşa din mâna lui şi pentru câteva momente, ce i se părură o eternitate, John rămase în pragul uşii.

Drept în faţa sa, de cealaltă parte a curţii, văzu ferestrele de la casa mică luminate în nuanţe jucăuşe portocalii roşiatice. Fumul şi flăcările trecuseră prin acoperiş şi, peste urletul vântului, John putea auzi glasul terifiant al focului. Chiar în acel moment, o fereastră explodă, împrăştiind sticlă şi tocul acesteia se dezintegra sub puterea focului. Brusc flăcările ţâşniră în noapte şi John putea să simtă arşiţa lor atingându-i faţa.

Thomas.

Traversă curtea şi deschise uşa de la intrare fără a se gândi la consecinţele gestului său. Scara era deja cuprinsă de

flăcări. Vântul pusese stăpânire pe flăcări, astfel încât întreaga casă se transformase într-un infern. Fumul îl sufoca. Îşi acoperi faţa şi porni în fugă de-a lungul coridorului îngust. Deschise uşa dormitorului din faţă.

— Thomas! Thomas!

Habar nu avea în ce pat fusese culcat copilul.

Încăperea era goală. Următoarea, deci.

— Thomas!

În acel moment se afla chiar sub camera de zi. Fumul era orbitor. Ochii îi lăcrimau şi tuşea îl chinuia.

— Thomas!

Vorbea cu greu. Se avântă în marea de fum către cealaltă cameră. Aici aerul era mai curat.

— Thomas!

Un scâncet îi dădu de ştire că nu era singur. Nu avea timp de pierdut şi nici să înalţe rugi pentru că reuşise să găsească copilul. Se simţea în pericol din cauza tavanului ce ar fi putut să cedeze din clipă în clipă. Îl ridică pe Thomas şi îl strânse la pieptul său. O bucată de tencuială se prăbuşi, însoţită de bucăţi de lemn aprinse. John privi în sus şi zări gaura imensă formată în tavanul dormitorului. Dincolo de aceasta se putea vedea infernul dezlănţuit. Thomas scoase un ţipăt de spaimă şi John strânse copilul la piept şi mai tare, ascunzându-i faţa în îndoitura umărului său. Porni către uşă, împiedicându-se la fiecare pas.

Abia trecuse de uşă când restul tavanului se prăbuşi, focul cuprinzând podeaua, covorul şi patul lui Thomas. Întregul dormitor dispăru sub avalanşa de resturi de tavan arzânde.

Cursa de la Londra avea întârziere un sfert de oră din pricina condiţiilor atmosferice. Avionul se făcu mai întâi auzit şi apoi văzut de către cei ce aşteptau pasagerii acestei curse. Noaptea era întunecată şi bântuită de furtună, norii atârnau greu jos, deasupra pământului. Străpungând negura, avionul apăru brusc la capătul pistei şi apoi alunecă de-a lungul acesteia.

Imediat după aterizare s-a produs forfota obişnuită.

Cărucioare, bagaje, containere au fost descărcate din avion. Scările au fost aduse la uşile avionului de către doi dintre angajaţii aeroportului, îmbrăcaţi în pelerine groase. Uşile s-au deschis încet, pasagerii au prins a coborî, luptându-se cu rafalele de vânt. Încărcaţi cu bagaje de mână, coşuri şi serviete, se grăbeau să se adăpostească în incinta aeroportului. Vântul rece îi pătrundea până la oase şi, cu capetele plecate, gheboşate între umeri, alergau să se adăpostească. Uneia dintre călătoare, vântul îi zbură pălăria, purtând-o departe.

Cu mâinile în buzunare, Victoria stătea chiar în faţa geamului ce se deschidea către pistă şi aştepta. Unul câte unul, cei ce aşteptaseră sosirea avionului dispăreau imediat ce-şi întâlneau rudele sau prietenii abia sosiţi.

— Bine-aţi venit, dragile mele. Cum a fost zborul? întrebă un preot întâmpinând două călugăriţe. Hai, hai, ne aşteaptă o maşină.

Apoi a apărut o femeie însoţită de mulţi copii şi câţiva oameni de afaceri purtând serviete.

Şuvoiul pasagerilor se subţiase vizibil şi, cu toate acestea, Oliver nu era de găsit. Şi-l imagina, aflat încă în avion, aşezat pe locul său, aşteptând ca agitaţia din aeroport să se domolească. Apoi avea să se ridice, să-şi ia haina şi să coboare fără grabă, nu înainte de a schimba câteva cuvinte cu însoţitoarea de bord. Victoria zâmbi. Îl cunoştea atât de bine.

— Scuzaţi-mă, vă rog.

Vocea venea chiar din spatele ei. Tresări şi se întoarse. În faţa sa se afla unul dintre oamenii de afaceri care coborâseră din avion. Purta melon, o cămaşă albă cu guler înalt şi ducea o servietă.

— Numele dumneavoastră este Victoria Bradshaw?

În mână ţinea un plic.

— Da.

— Am ştiut de când v-am zărit. Această scrisoare este pentru dumneavoastră. Prietenul dumneavoastră mi-a cerut să vi-o înmânez.

— Prietenul meu? întrebă Victoria fără să atingă scrisoarea.

— Un tânăr cu barbă. Îmi pare rău, dar nu am reţinut numele lui. El mi-a cerut să aduc această scrisoare.

— Dar el nu se află în avion?

— Nu. Nu a putut veni. Presupun că această scrisoare conţine explicaţiile de care aveţi nevoie.

Victoria scoase mâna din buzunar şi luă plicul. „Domnişoarei Victoria Bradshaw”. Era clar scrisul lui Oliver.

— Dar el unde este?

— Nu a putut să ia acest avion şi m-a rugat să aduc scrisoarea; descrierea pe care v-a făcut-o m-a ajutat să vă recunosc.

— Înţeleg. Vă mulţumesc. Vă rog... îmi pare rău, îmi cer scuze pentru bătaia de cap pe care v-a provocat-o.

— Nicio problemă. Cu plăcere. Şi-acum trebuie să plec. Soţia mă aşteaptă în maşină şi cred că deja a început să-şi facă o seamă de griji.

Dădu să se întoarcă, apoi o privi din nou pe Victoria. Duse mâna la pălărie şi o salută.

— La revedere.

— La revedere.

Rămase singură. Toată lumea plecase. Doar câţiva dintre angajaţii aeroportului îşi făceau de lucru în sala de primire. Un bărbat în salopetă conducea un cărucior pentru bagaje. Nedumerită, uluită de cele întâmplate, Victoria rămase nemişcată, privind scrisoarea de la Oliver. Nu ştia prea bine ce ar fi trebuit să facă.

În colţul cel mai îndepărtat al sălii de primire zări barul. Se îndreptă către el şi se aşeză pe unul dintre scaunele înalte, apoi ceru o cafea. O femeie simplă, cu înfăţişare de casnică îi turnă cafeaua în ceaşcă.

— Zahăr?

— Nu, mulţumesc.

Rupse plicul şi scoase scrisoarea.

— Cumplită noapte!

— Da, aşa este.

Deschise geanta şi plăti cafeaua.

— Mergi departe?

— Da, în Sutherland.

— Vai de mine! Ce drum! De fapt, vai de tine!

Despături foaia de hârtie. Scrisoarea fusese dactilografiată chiar la vechea maşină de scris a lui Oliver. Victoria se simţea stăpânită de o nerăbdare ce se scurgea rece de-a lungul trupului. Cu una din mâini strângând cana fierbinte de cafea, începu să citească scrisoarea.

Fulham
Marţi,24 februarie

Victoria.

Dacă aş fi un bărbat asemenea multor altora, aş începe prin a spune cât îmi este de greu să scriu această scrisoare. Dar nu voi face o asemenea afirmaţie, deoarece scrisul este singurul lucru care nu mi s-a părut greu niciodată, nici măcar în cazul în care este vorba despre o scrisoare ca cea pe care o scriu acum.

Nu mă voi întoarce în Scoţia. Am petrecut aproape întreaga zi împreună cu agentul meu şi el susţine că trebuie să plec neîntârziat la New York, unde un regizor pe nume Sol Berstein este gata să semneze un contract pentru „Un om în întuneric”, contract care sper că va face mare vâlvă pe Broadway.

Deci, voi zbura în această seară de pe Heathrow.

Nu se poate. Nu se poate să-mi facă asta. Ba da. Poate. El poate.

Nu ştiu când mă voi întoarce. Anul acesta, anul viitor, poate mai târziu, poate niciodată. În mod sigur, nu într-un viitor apropiat. Am prea multe lucruri la care să mă gândesc; ideile, planurile legate de scris nu-mi dau pace.

Nu am luat această hotărâre fără a mă gândi la tine. De fapt, cea mai mare parte a nopţii ce a trecut am petrecut-o gândindu-mă la tine. Noaptea este momentul cel mai prielnic pentru a pune ordine

în gânduri. Întunericul şi liniştea pot scoate adevărul din cele mai întunecate unghere. Aşa vezi mai limpede.

Şi adevărul este că nu aş putea rămâne alături de tine pentru totdeauna, pentru că eu nu sunt capabil să rămân alături de o femeie pentru toată viaţa. Cu mai mult timp în urmă, când te-am părăsit pentru prima oară, ţi-am mărturisit că nu am iubit pe nimeni niciodată şi această mărturisire o pot face şi acum. Sentimentele mele faţă de tine sunt deosebite, dar ceea ce iubesc eu cu adevărat este ceea ce se petrece în mintea mea şi capacitatea de a pune pe hârtie aceste întâmplări.

Hotărârea pe care am luat-o nu a fost în niciun fel influenţată de cele întâmplate la Benchoile. Scrisoarea pe care ai scris-o familiei Archer nu are nicio legătură cu ceea ce se întâmplă acum şi nici tu nu ai nici cea mai mică vină. Cele câteva zile pe care le-am petrecut împreună au fost de neuitat şi mi-au oferit cele mai încântătoare clipe pe care le-am trăit vreodată. Dar acele zile au fost furate şi acum trebuie să revin la lumea reală.

Sunt câteva lucruri pe care va trebui să le faci singură. Va trebui să-l duci pe Thomas acasă şi să-l încredinţezi familiei Archer şi afecţiunii lor nemăsurate. Încă mă sâcâie gândul că ei se ocupă de creşterea lui. Gândul că-l vor creşte şi educa în stilul lor extrem de convenţional încă îmi produce o furie surdă, dar se pare să acest fapt este unul dintre puţinele pe care sunt nevoit să le accept în viaţă.

Maşina constituie şi ea o problemă. Nu cred că vei dori să o conduci pentru a o aduce în sud. Dacă aşa vor sta lucrurile, roagă-l pe Roddy să-ţi ia această povară de pe umeri şi să găsească un cumpărător pentru ea în Creagan. Te rog să-i spui că îi voi scrie curând.

Bineînţeles că mai trebuie rezolvată şi problema

banilor, dar am vorbit cu agentul meu şi la sfârşitul acestei scrisori vei găsi numele şi adresa lui, astfel încât în momentul când vei ajunge la Londra poţi lua legătura cu el. Acesta îţi va rambursa banii pentru toate cheltuielile neprevăzute pe care le vei avea pe drumul de întoarcere.

Cred că am spus totul.

N-aş fi vrut să închei scrisoarea într-o atare manieră lumească şi mercantilă, de fapt n-aş fi vrut să sfârşim astfel. Dar finalurile fericite se pare că nu fac parte din viaţa mea. Nici nu m-am aşteptat vreodată să mă bucur de ele şi într-un fel cred că nici nu le-am dorit.

Victoria începuse să plângă. Scrisul se împăienjenea şi tremura înaintea ochilor ei şi abia era în stare să le descifreze. Lacrimile picurau acoperind ultimele rânduri şi semnătura.

Ai grijă de tine. Aş dori să pot încheia scrisoarea spunându-ţi că te-am iubit. Poate că te-am iubit puţin. Dar acest puţin nu s-ar fi dovedit niciodată de ajuns, nici pentru tine, nici pentru mine.

Oliver.

Victoria împături scrisoarea şi o puse la loc în plic. Scotoci în geantă şi găsi o batistă. Gândindu-se la cele două ore de şofat în noaptea întunecată de furtună, îşi spunea că era mai bine să pună frâu lacrimilor, altfel ar fi putut sfârşi într-un şanţ sau în apele unui râu. Dacă i se întâmpla ceva rău, cine ar mai fi avut grijă de Thomas.

După un timp, femeia prietenoasă şi amabilă de la bar care nu putea să ignore lacrimile tinerei aflate în faţa sa, întrebă:

— Draga mea, te simţi bine?

— Da, sigur, minţi Victoria.

— Ai primit veşti rele?

— Nu, nu.

Îşi suflă nasul şi se ridică.

— Este timpul să plec.
— Cred că ar trebui să mai bei o cafea. Doar una mică.
— Nu, nu. Mă simt bine.

Maşina stătea singură, părăsită în parcare. Căută cheia, o găsi în geantă şi urcă în maşină. Îşi puse centura de siguranţă. Undeva, sus, în înaltul cerului un avion se pregătea, probabil, de aterizare. Sau poate pleca undeva, departe. Se imagina pe sine în avion aterizând pe o insulă însorită, umbrită de palmieri, într-un loc unde nimeni nu o cunoştea, unde îşi putea linge în voie rănile asemenea unui animal hăituit. Sau poate asemenea unui criminal aflat în căutarea unei noi identităţi, unei noi vieţi.

Exact aşa procedase Oliver atunci când pusese în ordine problemele sale, scriind o simplă scrisoare, eliberându-se de povara responsabilităţilor aşa cum scapi de o haină veche. În acel moment se afla la bordul unui avion, deasupra oceanului. Victoria şi Thomas deveneau deja o amintire ce va fi dată uitării foarte curând. Erau lipsiţi de importanţă. Ceea a ce conta cu adevărat era ce-l aştepta la capătul drumului. Şi-l imagina sorbind dintr-un pahar mare eu coniac. Era nerăbdător, plin de încântare. O nouă producţie. Probabil şi o nouă piesă. New York!

Oliver Dobbs.

Ceea ce iubesc cu adevărat este ceea ce se petrece în mintea mea.

Aceasta era cheia; cheia care îl ducea pe Oliver în lumea sa. Victoria nu reuşise niciodată să înţeleagă obsesiile sale, gândurile lui cele mai ascunse. Poate, dacă s-ar fi bucurat de capacităţi intelectuale egale cu ale lui, dacă ar fi avut o diplomă din partea unei universităţi absolvite în mod strălucit, poate, atunci lucrurile ar fi stat altfel. Poate, dacă l-ar fi cunoscut cu mai mult timp în urmă, sau mai în profunzime; dacă ar fi avut o personalitate puternică, gata oricând să pareze capriciile lui, dacă nu s-ar fi dovedit dependentă de el, poate atunci ar fi avut ceva interesant de oferit.

Dar m-am dăruit pe mine însămi.

Nu este suficient.

L-am iubit.

Dar el nu te-a iubit niciodată.

Am vrut să fiu alături de el şi de Thomas. Să fim o familie.

Gândurile îi zburau din nou către Thomas şi iar dorinţa de a-l proteja, tandreţea şi căldura resimţite faţă de el îi încălziră sufletul. Deocamdată, Thomas depindea în întregime de ea. De dragul lui, Victoria trebuia să-şi păstreze calmul, să dovedească eficienţă în tot ceea ce făcea. Thomas trebuia încredinţat bunicilor săi, fără a-i tulbura existenţa câtuşi de puţin. Se şi vedea pe sine, calmă, făcând bagajul şi cumpărând bilete de tren. Apoi se vedea în taxiul ce o ducea la Woodbridge. Găsea casa familiei Archer, suna la uşă şi aceasta se deschidea şi...

Dar de aici încolo imaginaţia ei pălea în faţa realităţii. Odată ce Thomas ieşea din viaţa ei, cu ce mai rămânea? Acest moment însemna cu adevărat sfârşitul.

Porni motorul, aprinse luminile, puse ştergătoarele de parbriz în funcţiune şi porni la drum, îndepărtându-se de micul aeroport.

Două ore mai târziu ajungea la Creagan. Abia când intră pe drumul lateral ce ducea la Benchoile a simţit că ceva era în neregulă. Vremea, atât de capricioasă în ultimele zile, îşi mai domolise agitaţia. Vântul scăzuse în intensitate, norii se mai răsfiraseră şi din loc în loc un petec senin de cer dădea la iveală câteva steluţe pâlpâitoare. Spre răsărit, chipul palid al lunii se zărea din spatele unei cortine străvezii de nori.

Dar nu lumina lunii sau a stelelor i-au atras atenţia în mod deosebit, ci strălucirea nefirească a cerului, asemenea celei ce se înălţa asupra unui oraş luminat din plin. Nu stelele licăreau şi răspândeau vâlvătăi de fum în înaltul cerului. Deschise fereastra şi inspiră adânc. Simţi mirosul focului. Dar nu era mirosul focului făcut pe munte, miros de lemn ars. Era ceva diferit. Miros de iarbă arsă. Probabil că cineva dorise să ardă iarba şi focul scăpase de sub control, cuprinzând dealul.

Dar cine ardea iarba în februarie? Şi chiar dacă ar fi existat cineva care să aibă o asemenea idee, tot s-ar fi găsit o persoană care să stingă focul până în acel moment.

Deodată, o năpădi o spaimă teribilă. Apăsă acceleratorul până la podea şi maşina ţâşni înainte, legănându-se pe drumul îngust. Strălucirea focului se înteţea şi nicidecum nu pălea. Trecu de casa familiei Guthrie şi se apropia, în sfârşit, de ultima curbă. Casa se afla în faţa ei, casa, poarta şi pinii. În acel moment îşi dădu seama că de fapt nu iarba ardea. Reşedinţa de la Benchoile era în flăcări.

Cu un muget disperat, motorul puternic al bătrânului Volvo ţâşni dincolo de poartă şi se avântă pe aleea ce ducea până în faţa casei. Flăcările răspândeau lumină ca ziua. Zări maşinile risipite în jurul casei. Maşina pompierilor se afla şi ea acolo şi de la ea porneau furtunurile, asemenea unor şerpi uriaşi. O mulţime de oameni cu ochii înroşiţi de fum şi cu chipuri tensionate forfoteau în jurul focului. O siluetă intră pentru o clipă în lumina farurilor, dând ordine celorlalţi. Îl recunoscu imediat pe Davey Guthrie.

Casa cea mare era neatinsă, deşi toate ferestrele sale erau luminate puternic. Dar casa cea mică ... Opri maşina cu un puternic scârţâit de frâne, îşi smulse centura de siguranţă, trase frâna de mână şi se grăbi să coboare. Simţea o gheară ce-i strângea gâtul, provocându-i o greaţă teribilă. Spaima era tot mai mare.

Thomas.

Arcada casei mici era încă acolo, dar din căminul lui Roddy nu mai rămăsese nimic. Doar coama unui zid din spatele casei se încăpăţânase să reziste furiei focului; o ruină întunecată, cu un gol imens acolo unde, cu puţin timp înainte, se aflase fereastra strălucitoare.

Thomas, în pat, în camera de la parter. Această imagine era extrem de vie în mintea ei. Trebuia să ştie, să afle, dar nu avea timp de întrebări. Porni în goană către resturile casei. Mirosul greu de fum îi invada trupul şi căldura se năpustea asupra ei cu fiecare bătaie a vântului.

— Thomas!

— Priviţi acolo! se auzi vocea unui bărbat.

Victoria ajunsese deja la arcadă.

— Victoria!

Paşi răsunau în spatele ei. Două braţe puternice o cuprinseră strâns. Victoria se lupta să scape din încleştarea lor.

— Victoria!

Era John Dunbeath. Deoarece nu se putea lupta cu el, lovindu-l cu pumnii, îl atacă aplicându-i lovituri cu piciorul. John o făcu să se întoarcă cu faţa către el...

— Nu înţelegi? Thomas! Thomas e acolo! striga ea către chipul pe care-l zărea ca prin vis.

— Încetează! Ascultă-mă!

Victoria continua să îl lovească. John îi cuprinse umerii într-o încleştare dureroasă şi o scutură zdravăn.

— Thomas este bine. Este sănătos. Este în siguranţă.

Brusc, Victoria rămase nemişcată. Îşi auzea propria respiraţie. Se lupta să tragă aer în plămâni ca un muribund dornic să mai apuce o clipă de viaţă. Când îşi recăpătă stăpânirea de sine, ridică privirile către el. În lumina flăcărilor îi zări ochii cu priviri întunecate, injectaţi din pricina fumului. Chipul îi era acoperit cu funingine.

— Nu este sub dărâmături?

— Nu, l-am luat de acolo la timp. Este bine. Este perfect sănătos.

Sentimentul de uşurare, despovărarea de spaima cumplită pe care o încercase au avut asupra ei un efect teribil. Brusc s-a simţit lipsită de putere ca un biet pisoiaş. Temându-se să nu leşine sau să nu i se facă greaţă, a închis ochii. Încercă să-i spună lui John că îi tremurau picioarele, dar nu înţelegea de ce nu găsea cuvintele potrivite, de ce nu avea energia necesară să le rostească. Dar John înţelesese deja cum stau lucrurile. O ridică imediat în braţe şi porni cu ea către casa cea mare.

La miezul nopţii lucrurile se liniştiseră. Focul fusese stins, deşi ruinele casei mici fumegau încă. Maşinile pe care John reuşise să le salveze, scoţându-le din garaj, stăteau cuminţi pe iarbă, în apropierea lacului. În timp ce nepotul său se lupta să scoată maşinile din garaj, Roddy telefonase, chemând în

ajutor echipa de pompieri. Odată maşinile aflate în siguranţă, John cărase canistrele cu benzină cât mai departe de casă. La fel procedase şi cu recipientele pline ce conţineau combustibilul pentru maşinile de tuns iarba, ca şi pentru ferăstraie. Abia atunci teama lui Roddy se mai domolise. Casa cea mare era în afară de pericol. Chiar şi aşa, garajul avusese de suferit din pricina focului. Acoperişul acestuia fusese înghiţit de flăcări şi apoi restul construcţiei se prăbuşise. Ca prin minune, casa cea mare rămăsese neatinsă, oferind astfel adăpost peste noapte celor ce se luptaseră cu flăcările. Thomas plânsese în hohote şi se liniştise cu greu. Dar lacrimile sale nu se datorau focului. Durerea sa fusese pricinuită de pierderea Purceluşului. Ellen îi găsise în cele din urmă un ursuleţ din pluş, dar, la vederea lui, Thomas izbucnise în hohote sfâşietoare. În cele din urmă adormise strângând în braţe o locomotivă din lemn zgâriată şi cu o roată lipsă.

Ellen trecuse prin această încercare, aşa cum era de aşteptat din partea ei. Nu se speriase, nu-şi pierduse cumpătul şi nu pregetase să dea o mână de ajutor. Abia când lucrurile se liniştiseră o cuprinsese un tremur imposibil de controlat. John îi dăduse un pahar cu brandy şi Jess Guthrie o ajutase să urce în cameră şi să se aşeze în pat. Jess şi Davey se aflaseră încă de la început la reşedinţă, chiar mai înainte ca Roddy să fi telefonat pompierilor. Davey fusese cel care organizase oamenii veniţi din Creagan pentru a ajuta la stingerea focului şi tot el fusese cel care montase pompele.

Victoria... John încerca să-şi ţină gândurile în frâu, aşa cum te lupţi cu un cal nărăvaş. Un lucru era sigur. Se întorsese singură de la Inverness şi nimeni nu se arătase nerăbdător să afle ce se întâmplase cu Oliver. John presimţea că sosirea ei atât de neaşteptată în mijlocul dezastrului, ca şi disperarea ce pusese stăpânire pe ea constituiau apogeul unei tragedii ce se consumase ceva mai devreme, la Inverness.

Deoarece nu găsise niciun alt loc mai potrivit, o dusese în dormitorul său, care era una din cele mai liniştite încăperi de la Benchoile. O aşezase pe patul său şi atunci Victoria deschisese ochii şi întrebase cu ultimele puteri:

— Eşti sigur că Thomas este în siguranţă?

Mai înainte ca John să poată răspunde, Jess Guthrie intrase în cameră şi încercase s-o liniştească oferindu-i o băutură caldă şi vorbindu-i blând ca şi unui copil. Probabil, în cele din urmă, Victoria adormise. Dimineaţă aveau timp suficient să stea de vorbă.

Prin urmare, era miezul nopţii şi focul fusese stins. John stătea pe malul lacului şi privea casa. Se simţea sfârşit de oboseală; toată energia părea să i se fi scurs din trup; cu toate acestea, dincolo de articulaţiile dureroase, de muşchii încordaţi din pricina efortului, trupul său se bucura de o linişte, de o pace pe care nu le mai încercase de ani de zile.

De ce trăia asemenea senzaţii, nu reuşea să înţeleagă. De un singur lucru era sigur. Era liniştit. Oftă de parcă şi-ar fi îndeplinit o sarcină teribil de grea. Dar era mulţumit pentru că Thomas se afla în siguranţă şi pentru că Oliver plecase la Londra şi nu se întorsese încă.

În jurul său, noaptea furtunoasă se domolise şi natura dormea în pace. Vântul scăzuse mult în intensitate şi norii se răsfiraseră. Sus, pe cer, anina o lună mare, grea, de culoare argintie. O pereche de raţe trecură în zbor pe deasupra lacului şi se pierdură în noapte. Le zărise siluetele profilate pe cerul luminat de lună, apoi fuseseră înghiţite de întuneric. Ţipetele lor ascuţite se pierduseră şi ele în marea de linişte ce stăpânea în jur.

Dar deodată pacea a fost tulburată de sunete ciudate. Vântul începea din nou să se joace în vârfurile pinilor, apa prindea şi ea să murmure sub adierea vântului, valurile lovindu-se uşor de ponton. Privi încă o dată către casă. Luminile din ferestre îi dădeau un sentiment de mulţumire, de siguranţă. În spatele casei, coamele dealurilor se ridicau întunecate.

Dealurile lui. Dealurile de la Benchoile.

A rămas în noapte, singur, încă multă vreme. Dacă n-ar fi fost fiorii de frig ce-i străbăteau trupul obosit, poate că ar fi petrecut ceva timp privind natura. În cele din urmă a întors spatele lacului şi cu paşi mici, obosiţi, a pornit să urce panta, a traversat pajiştea şi a intrat în casă.

Roddy încă nu se culcase. Se prăbuşise în fotoliul lui Jock aflat în bibliotecă. John simţi cum i se strânge inima la vederea unchiului său. Dintre toţi, Roddy fusese cel care suferise cel mai mult. Nu numai pentru că îşi pierduse căminul, hainele, cărţile şi toate hârtiile sale, tot ceea ce preţuise de-a lungul vieţii, ci şi pentru că se învinovăţea pentru cele petrecute.

— Ar fi trebuit să mă gândesc. Dar niciodată nu mi-am bătut capul cu asta.

Acestea erau cuvintele pe care nu contenea să le repete, copleşit de tragedia pe care era convins că o cauzase şi mai ales terorizat de gândul că Thomas ar fi putut deveni victima acestei tragedii.

Dar nu procedase ani de zile la fel? Totdeauna clădise un foc puternic şi stinsese scânteile de pe covoraş fără a fi obligat să facă faţă unor complicaţii deosebite. Niciodată nu se gândise la necesitatea unui paravan.

— Unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a spus Jock a fost acela referitor la cumpărarea unui paravan. Dar nu m-am grăbit să-i urmez sfatul. Am tot amânat. Lene, poate. Tâmpit nenorocit. Am amânat. Dacă Ellen nu s-ar fi gândit la copil... Să presupunem că nu te-ai fi dus să vezi ce face copilul...

Glasul lui devenea tot mai tremurător.

— Nu te mai gândi la toate astea, îl întrerupse John. Ea a avut înţelepciunea să se gândească şi eu m-am dus în casa cea mică. Dacă stau şi mă gândesc mai bine, ar fi trebuit să mă duc din proprie iniţiativă şi sunt vinovat în aceeaşi măsură.

În încăperea răcoroasă, John stătea şi privea cu duioşie către fratele tatălui său. Dar afecţiunea şi simpatia nu erau suficiente pentru Roddy. Nimeni şi nimic nu reuşea să-l scape de sentimentul de vinovăţie.

Un buştean se rostogoli în cămin. Ceasul arăta că trecuse un sfert de oră peste miezul nopţii.

— De ce nu te culci? întrebă John. Jess a pregătit paturile pentru noi toţi. Nu are niciun rost să stai aici.

Roddy îşi trecu mâna peste ochi asemenea unui om sfârşit de oboseală.

— Da, nu are niciun rost. Cred că ai dreptate. Cu toate acestea, nu cred că pot dormi.

— În cazul acesta...

John lăsă vorbele să zboare în vânt. Se aplecă şi înteţi focul, apoi puse câteva bucăţi de lemn peste jăratec. În câteva clipe flăcările se încolăceau în jurul tisei uscate. Roddy le privea cu un aer morocănos.

— Gata! S-a terminat! spuse John cu un aer autoritar. Nu te mai gândi la ce a fost. Şi dacă crezi că asta te ajută, gândeşte-te la faptul că ai pierdut tot ce ai avut.

— Contează prea puţin. Bunurile materiale nu au fost niciodată importante pentru mine.

— De ce nu bei un pahar?

— Nu, nu vreau.

John încercă să-şi ascundă surprinderea.

— Te superi dacă eu voi bea un pahar?

— Te rog! Serveşte-te!

John îşi turnă o porţie de brandy peste care adăugă apă minerală. Se întoarse către unchiul său şi ridicând paharul rosti:

— Să trăieşti!

În privirile lui Roddy licări o scânteie veselă.

— Cu fiecare zi te transformi într-un adevărat scoţian.

— Dar sunt scoţian. Cel puţin pe jumătate.

Roddy se ridică anevoie din fotoliu.

— Oliver nu s-a întors de la Londra, rosti el simplu.

— Aşa se pare.

— Oare de ce?

— Habar nu am.

— Crezi că se va întoarce?

— Nici asta nu ştiu. Am aşezat-o pe Victoria în pat, apoi a venit Jess şi a avut grijă de ea. Sunt sigur că mâine vom afla toate amănuntele.

— Ciudat om! Inteligent! Poate chiar prea inteligent.

Privirile celor doi bărbaţi se întâlniră.

— În orice caz, mult prea inteligent pentru această fată,

adăugă el.
— Da, cred că ai dreptate.
— Dar, mă întreb ce se va întâmpla cu Thomas.
— Am veşti pentru tine în această privinţă. Thomas nu este fiul ei.
Roddy îl privi uimit.
— Serios? Aşa veste... Lumea este plină de surprize.
— Mai am şi altele pentru tine.
— Oare?
— Vrei să le auzi?
— Acum?
— Mi-ai spus că nu vrei să te culci. Dacă vom petrece noaptea aici, împreună, cred că ar fi bine să stăm de vorbă.
— Bine. Cum doreşti.
Roddy se aşează şi se pregăti să asculte.
— Hai, vorbeşte!

15
MIERCURI

Purtând pe o tavă micul dejun, John Dunbeath deschise uşa bucătăriei împingând-o cu spatele, apoi străbătu holul. Afară adia un vânt uşor, ce abia dacă mai amintea de furtuna din noaptea trecută. Pinii tresăreau sub adierea ei, la fel ca şi apele lacului. Un soare rece se înălţa pe cerul senin, de un albastru ca gheaţa. Razele timide ale soarelui începeau să se strecoare în casă prin ferestre şi geamurile de la uşi. Labradorul lui Roddy îşi găsise deja o oază de lumină chiar în apropierea şemineului şi zăcea întins, bucurându-se de căldură.

John urcă scările şi când ajunse la capătul culoarului ciocăni la uşă. Din dormitor auzi vocea Victoriei.

— Cine este?

— Chelnerul de pe etaj. Ţi-am adus micul dejun, spuse John deschizând uşa.

Victoria se afla încă în pat, dar era în poziţie şezând. Părea sănătoasă şi plină de energie. Arăta ca şi când s-ar fi trezit cu mai mult timp în urmă. Draperiile de la ferestre fuseseră trase în lături şi primele raze ale soarelui se prinseseră de colţul comodei şi se odihneau pe covor, poleindu-l.

— Va fi o zi minunată, o anunţă John, aşezându-i tava pe genunchi.

— Dar nu-i nevoie să servesc micul dejun în pat.

— Eu cred că trebuie. Cum ai dormit?

— La fel de adânc precum o persoană drogată. Mă pregăteam să vin jos, numai că am uitat să întorc ceasul şi nu ştiu ce oră este.

— Aproape nouă şi jumătate.

— Trebuia să mă trezeşti mai devreme.

— Am hotărât că era mai bine să te las să dormi mai mult, pentru că aveai nevoie de somn.

Victoria purta o cămaşă de noapte pe care i-o împrumutase Ellen. Era de culoarea piersicii, din crep de Chine, cu numeroase cusături şi broderii. Cămaşa aparţinuse lui Lucy Dunbeath cu mult timp în urmă. Peste cămaşă, în lipsa unui halat, se înfăşurase cu un şal de Shetland. Părul îi cădea în şuviţe, acoperindu-i umerii şi sub ochi avea cearcăne întunecate asemănătoare unor vânătăi. Privind-o, John se minuna de fragilitatea ei. Se gândea că, dacă ar fi luat-o în braţe, s-ar fi sfărâmat precum un bibelou din porţelan.

Victoria privi în jurul ei.

— Aceasta este camera ta, nu-i aşa? Când m-am trezit nu ştiam unde mă aflu.

— Da, este camera mea. Era singurul pat făcut în momentul când te-am adus aici.

— Şi tu unde ai dormit?

— În camera de toaletă a unchiului Jock.

— Şi Roddy?

— În dormitorul lui Jock. Încă mai doarme. Am stat de vorbă până la patru dimineaţa şi acum îşi face somnul de frumuseţe.

— Şi... Thomas?

Rostise numele copilului de parcă i-ar fi fost teamă să audă cum sună.

John trase un scaun lângă pat, în faţa ei. Îşi încrucişă picioarele sub scaun şi braţele la piept şi încercă s-o liniştească.

— Thomas se află jos, în bucătărie şi serveşte micul dejun asistat de Ellen şi Jess. Cred că aşa ar trebui să faci şi tu. De ce nu începi să mănânci mai înainte ca micul dejun să se răcească?

Fără chef, Victoria aruncă o privire către tava pe care se afla un ou fiert, pâine prăjită şi cafea.

— Nu-mi este foame.

— Chiar dacă nu-ţi este foame, trebuie să mănânci.

Fără tragere de inimă, Victoria curăţă oul.

— John, nici măcar nu ştiu cum a izbucnit focul.

— Nimeni nu ştie în mod sigur. Eu şi Roddy ne aflam în bibliotecă şi beam împreună câte un pahar înainte de masă.

Roddy spune că ar fi pus câteva lemne mai groase pe foc. Presupun că au sărit scântei, ca de obicei, şi nu se afla nimeni prin preajmă ca să le stingă. Intensitatea vântului a avut un rol important. Imediat ce a izbucnit, focul s-a întins cu repeziciune, încăperea a ars ca o cutie de chibrituri.

— Când ţi-ai dat seama că arde casa?

— Ellen a venit pentru a ne anunţa că cina era gata şi tot atunci a început să se agite în privinţa lui Thomas, prin urmare am hotărât să mă duc să văd dacă băiatul dormea liniştit. Când am ajuns, casa era în flăcări.

— Nici nu vreau să-mi imaginez ce ai putut vedea. Şi atunci ce-ai făcut?

John îi povesti, lăsând deoparte cât mai multe dintre amănunte. Victoria era destul de tulburată, aşa încât nu avea rost să adauge şi el alte motive de îngrijorare şi tristeţe, relatându-i în amănunt imaginile de coşmar din odaia în care dormise Thomas. Era convins de faptul că amintirile acelor momente aveau să-l urmărească, asemenea unui coşmar, pentru tot restul vieţii.

— S-a speriat?

— Sigur că da. Era o situaţie care ar fi înspăimântat şi pe un om în toată firea, ca să nu mai vorbim de un copil. Am ieşit imediat prin una din ferestrele dormitorului, apoi l-am încredinţat pe Thomas în braţele lui Ellen. Roddy a telefonat cerând ajutor pompierilor din Creagan. Eu m-am ocupat de maşinile din garaj mai înainte de a da o şansă focului să ajungă la canistrele cu benzină.

— Aţi reuşit să salvaţi ceva din lucrurile lui Roddy?

— Absolut nimic. Totul s-a pârjolit. Tot ce a avut.

— Bietul Roddy.

— Faptul că şi-a pierdut toate lucrurile nu are prea mare însemnătate pentru el. Ceea ce îl roade este gândul că focul a izbucnit din vina lui. Îşi reproşează faptul că nu a fost suficient de atent, că nu a prevăzut ce ar fi putut să se întâmple. Repetă permanent faptul că nu ar fi trebuit să-l lase singur pe Thomas.

— Bietul Roddy.

— Acum pare să-şi revină şi de aceea am şi stat de vorbă

cu el până la patru dimineaţă. Thomas este şi el bine sănătos, dacă nu punem la socoteală faptul că a pierdut Purceluşul. Noaptea care a trecut şi-a petrecut-o strângând în braţe o veche locomotivă din lemn. Bineînţeles că şi el şi-a pierdut toate hainele, aşa încât chiar şi la această oră îl poţi vedea purtând pijama. Jess va merge cu el în Creagan în cursul dimineţii pentru a-i reface garderoba.

— Eu am crezut că el se află încă în casă, atunci când m-am întors de la aeroport. Venind spre casă, am văzut cerul luminat de flăcări, dar m-am gândit că cineva dăduse foc ierbii uscate. Când m-am apropiat am văzut că era vorba de casa lui Roddy. Şi din acel moment nu am mai avut decât un singur gând: Thomas se afla în acea casă.

— Dar el nu era acolo.

Glasul lui John tremura uşor.

— El se afla în siguranţă.

Victoria oftă.

— Mă tot gândisem la el pe drumul de întoarcere de la Inverness. Drumul părea că nu se mai sfârşea şi eu m-am gândit tot timpul la el.

— Oliver nu s-a întors de la Londra.

John nu rostise o întrebare, ci făcuse o afirmaţie.

— Nu, nu a urcat în avion.

— Ţi-a telefonat?

— Nu. A trimis o scrisoare.

De parcă ar fi sosit momentul să facă faţă realităţii, Victoria a luat din nou linguriţa în mână şi a început să mănânce.

— Cum a ajuns scrisoarea la tine?

— A încredinţat-o unuia dintre pasageri. Presupun că i-a făcut o descriere a felului cum arăt; eu încă îl aşteptam să coboare din avion când străinul s-a apropiat de mine şi mi-a dat scrisoarea.

— Şi ce scrie?

Victoria îşi pierduse deja hotărârea cu care pornise atacul împotriva micului dejun, aşa încât puse tava deoparte. Se sprijini în perne.

— Că nu se mai întoarce. A plecat la New York. Acum se află deja acolo. Un producător american va pune în scenă una

din piesele sale, aşa încât a plecat pentru a lucra împreună cu el.

Temându-se de răspunsul pe care ar fi putut să îl primească, John îşi luă inima în dinţi şi întrebă:

— Când se va întoarce?

— Cine ştie? Anul acesta, anul următor, peste mai mulţi ani sau niciodată. Aşa mi-a scris. Oricum, nu foarte curând.

John rămase tăcut, aşteptând ca Victoria să continue.

— M-a părăsit, John, rosti ea cu tonul celui care se îndoieşte de adevărul propriilor spuse.

John rămase tăcut.

Victoria continua să vorbească cu glas firav, încercând să minimalizeze importanţa celor întâmplate.

— Este a doua oară când mă părăseşte. Cred că a devenit un obicei.

Zâmbi şters.

— Ştiu, îmi amintesc ceea ce îmi spuneai despre Oliver, dar de data aceasta am simţit că lucrurile stau altfel. Am crezut că-şi doreşte ceea ce altă dată nu avusese nicio importanţă pentru el. Am sperat că poate îşi dorea să cumpere o casă pentru Thomas... că ne-am fi putut căsători... Am crezut că dorea ca noi trei să rămânem împreună. Să devenim o familie.

John nu-şi dezlipea privirile de pe chipul ei. Se gândea că dispariţia neaşteptată a lui Oliver Dobbs şi teama paralizantă produsă de incendiu acţionaseră asemenea unui tranchilizant. Simţea că barierele dintre ei dispăruseră, atitudinea rezervată pe care o avusese faţă de el dispăruse şi ea. În sfârşit, era cinstită cu sine însăşi, nu se mai amăgea singură şi nu încerca să se mai ascundă de el. Un sentiment de învingător se furişa în inima lui, crescând cu fiecare moment şi la acesta se adăugau şi evenimentele din noaptea trecută, emoţia pe care o trăise alături de ea, purtându-i de grijă.

— Ieri, pe plaja din Creagan, nu am vrut să te ascult. Ai avut dreptate în cele spuse despre Oliver.

— Mi-ar fi plăcut să-mi spui că nu am avut dreptate. Da’ nu pot să rostesc asemenea cuvinte.

— Şi nici nu vei rosti acele cuvinte binecunoscute: „Ţi-am spus eu”.

— Nu mă vei auzi niciodată rostindu-le.

— În ceea ce-l priveşte pe Oliver, există o mare problemă. De fapt, cea mai mare. Oliver nu are nevoie de nimeni alături de el. Şi chiar el recunoaşte asta. Singurul lucru care îl fascinează, de care are nevoie, este scrisul. De fapt, cam acestea sunt cuvintele lui. Şi asta a fost o palmă pentru mine.

— Ce vei face acum?

Victoria ridică din umeri.

— Nu ştiu. Nu ştiu de unde să încep. Oliver scrie că trebuie să-l duc pe Thomas acasă şi să-l încredinţez bunicilor săi. Încerc să mă gândesc cum voi proceda. Nici măcar nu ştiu unde locuiesc şi, mai ales, nu ştiu ce le voi spune când îi voi întâlni. Nici nu vreau să-l pierd pe Thomas. Nu vreau să-mi iau rămas bun de la el. Ar fi mult prea devreme pentru mine. Apoi mai este şi maşina. Oliver scrie că, dacă aş lăsa maşina aici, Roddy ar putea s-o vândă. În cazul în care aş dori să călătoresc spre sud cu maşina, aş putea să o folosesc, dar, având în vedere că Thomas va fi alături de mine, nu cred că voi alege această variantă. Poate ar trebui să iau bilete de avion şi să plec din Inverness, dar asta ar însemna...

John nu mai avea răbdarea necesară pentru a o asculta.

— Victoria, gata! Nu vreau să mai aud un cuvânt.

Întreruptă brusc şi, mai ales cu ceea ce i se părea o asprime nemeritată, Victoria rămase cu gura deschisă.

— Dar trebuie să stau de vorbă cu cineva despre toate acestea. Sunt atâtea...

— Nu, nu trebuie. Nu trebuie să faci nimic. Mă voi ocupa eu de toate. Voi face toate demersurile pentru a-l duce pe Thomas bunicilor săi...

— ... dar ai şi alte probleme la care trebuie să te gândeşti, mai ales ...

— ... le voi rezolva...

— ... acum, după incendiu şi Roddy şi domeniul...

— ... voi avea grijă şi de Thomas şi de tine, dar în privinţa maşinii lui Oliver, tot ce-ţi pot spune este că aş lăsa-o cu multă plăcere să putrezească într-un cimitir de maşini. Şi

Oliver Dobbs, cu tot geniul şi farmecul său de mare cuceritor, poate putrezi la fel de bine, oriunde doreşte el. Şi nici nu vreau să mai aud vreodată numele acestui nemernic egocentric. Ne-am înţeles?

Victoria rămase cumpănind. John vorbise cu cel mai serios ton posibil.

— Nu ţi-a plăcut niciodată, nu-i aşa?

— Nu am avut nici cea mai mică intenţie să dau la iveală acest amănunt.

— Dar din când în când se putea ghici ceea ce gândeai.

John zâmbi răutăcios.

— A fost norocos că nu i-am tras un pumn în faţă.

Privi ceasul, se întinse alene şi se ridică în picioare.

— Unde pleci?

— Jos. Vreau să dau câteva telefoane. Am o mulţime de lucruri de pus la punct. Hai, termină micul dejun. Nu ai niciun motiv să-ţi faci griji.

— Ba da. Există un motiv.

— Care anume?

— Scoica găsită pe plajă. Se afla pe măsuţa din salonul lui Roddy.

— Vom găsi alta.

— Mie aceea îmi plăcea.

John ajunsese la uşă.

— Marea este plină de daruri.

În bucătărie, Jess Guthrie curăţa cartofi în faţa chiuvetei.

— Jess, unde este Davey?

— În dimineaţa aceasta lucrează sus pe deal.

— Îl vei vedea în cursul zilei?

— Va veni la masă, la amiază.

— Roagă-l să vină să stea de vorbă cu mine. După amiază, să zicem pe la două.

— Îi voi spune.

Iar de te vei duce.
Tu, iubita mea
Eu o alta voi găsi
Unde lămâiţa creşte

Şi iarba neagră înfloreşte
Mândră, mândră, te
vei duce?

Cu aceste cuvinte în minte se îndreptă către bibliotecă. Intră, închise uşa în urma sa şi apoi înteţi focul, după care se aşeză în faţa biroului şi începu prima conversaţie telefonică dintr-un şir nesfârşit de asemenea conversaţii.

Telefonă la Londra; vorbi cu vicepreşedintele băncii şi cu câţiva dintre colegii săi, apoi cu secretara sa, domnişoara Ridgeway.

Sună la informaţii şi solicită numărul de telefon şi adresa familiei Archer. Telefonă acestora şi purtă o lungă conversaţie cu ei.

Odată rezolvate aceste probleme, telefonă la gară şi făcu o rezervare pentru trei persoane, pentru ziua următoare, la trenul rapid.

Luă legătura telefonic cu biroul de avocatură „McKenzie, Leith şi Dudgeon”. Purtă o lungă conversaţie cu McKenzie şi apoi sună compania de asigurări, pentru a se interesa de despăgubirea ce urma să o primească în urma incendiului.

Se făcuse deja după-amiază. După câteva calcule rapide legate de paralele şi meridiane telefonă tatălui său în Colorado, trezindu-l pe acesta din somnul de dimineaţă. În urma unei conversaţii ce a durat mai mult de o oră, şi-au luat la revedere.

În cele din urmă, formă numărul Taniei Mansell. Linia era ocupată. Aşteptă un timp, apoi închise telefonul şi nu încercă a doua oară să ia legătura cu ea.

16
JOI

Strângerea bagajelor nu le-a luat prea mult timp pentru că nu era nimic de împachetat. Tot ceea ce Victoria şi Thomas aduseseră cu ei la Benchoile pierise în flăcări. Prin urmare, au plecat ducând cu ei doar o pungă de hârtie în care se aflau pijamaua lui Thomas şi vechea locomotivă din lemn pe care Ellen i-o dăruise.

Despărţirea a fost scurtă, pentru că muntenii nu sunt nici sentimentali, nici demonstrativi. Imediat ce s-a sfârşit micul dejun, servit în bucătăria din Benchoile, s-au şi pregătit de plecare. Mai înainte ca Thomas să fi terminat de mestecat felia de pâine prăjită, John începuse să se comporte asemenea unui familist obsedat de punctualitate, învârtindu-se prin bucătărie şi insistând să plece cât mai curând.

Victoria îi era profund recunoscătoare. Bănuia că exagera rolul pe care-l juca, dar acest lucru nu o deranja. Maşina îi aştepta parcată în faţa intrării principale. Valiza lui John se afla deja pe bancheta din spate. John arborase o nouă ţinută. În locul hainelor lejere, confortabile, în acea dimineaţă îmbrăcase un costum elegant şi purta cravată. Noua ţinută îl transformase într-o cu totul altă persoană. Părea că nu numai hainele fuseseră schimbate, ci şi atitudinea sa, comportamentul. Nu mai era oaspetele degajat, prietenos, plăcut, ci devenise o persoană autoritară, conştientă de responsabilităţile sale. Arăta ca un bărbat ce trebuia ascultat, a cărui părere trebuia avută în vedere. Se simţea atitudinea autoritară, nu agresivă, dar care te îndruma cu blândeţe, de aceea Victoria trăia cu intensitate un sentiment de linişte, de convingere că nimic rău nu se putea întâmpla. Nu vor avea o pană de cauciuc, nu vor rătăci biletele cu puţin timp înainte de plecarea trenului şi, mai ales, nu va exista pericolul să piardă trenul.

— A sosit momentul să plecăm.

Ellen îl ajută pe Thomas să ia în gură ultimul soldăţel din farfurie, îl şterse în jurul gurii şi îl ajută să coboare din scaunul înalt. Thomas purta hainele pe care Jess Guthrie le cumpărase din Creagan, de la magazinul pe care îl avea cumnata sa, astfel încât Jess beneficiase de o reducere de preţ. Prin urmare, copilul purta o pereche de pantaloni ecosez cu diverse nuanţe de roşu şi un pulover albastru. Ghetuţele erau de culoare maro şi aveau şireturi asortate. Pe deasupra îl îmbrăcaseră cu un hanorac albastru cu dungi albe. Ellen îl pieptănase lipindu-i părul blond-auriu de cap. Dorea cumplit să îl sărute, ca rămas-bun, dar hotărâse că nu avea s-o facă de faţă cu toată lumea. În ultimele zile privirile ei se înceţoşau prea des şi lacrimile păreau gata să se prelingă pe obraji în fiecare minut.

— Îmi curg ochii, se plângea ea.

Fie vântul, fie alergia erau învinovăţite pentru ceea ce i se întâmpla ei.

Nu se plângea niciodată. La nunţi, la aniversări sau la înmormântări obişnuia să strângă mâna şi nimic mai mult. Aşa că era ferm hotărâtă să nu se dezmintă.

— Hopa sus! spusese ea ridicându-l pe Thomas din scaun.

După ce îl aşezase pe podea luase jacheta cea nouă şi se aplecă, ajutându-l să se îmbrace, apoi ridică fermoarul.

Toţi se ridicaseră în picioare: Victoria bău ultimul strop de cafea; Roddy îşi scărpina ceafa, dar părea să fi ieşit din starea de nefericire în care îl aruncaseră evenimentele din ultimele zile. Se vedea că îşi revenise cu o rapiditate uimitoare. Ziua trecută şi-o petrecuse împreună cu un funcţionar de la compania de asigurări. Deja îşi aranjase un cuib al său în vechea casă, alegându-şi ca dormitor fostul dormitor al fratelui său. Biblioteca o alesese drept cameră de zi şi salon şi întreţinea focul cu cea mai mare grijă posibilă, atent la cea mai mică scânteie.

De jur-împrejurul şemineului aşezase dale de piatră şi un grătar. Cu toate acestea, Roddy era hotărât să cumpere şi un paravan, unul dintre acelea asemănătoare cu o perdea metalică. Chiar văzuse o reclamă într-un ziar. Urma să facă o

comandă imediat ce găsea ziarul.

— Este timpul să plecăm, spuse John.

Părăsiră bucătăria şi resturile micului dejun rămăseseră pe masă. Străbătură holul şi ieşiră în curte. Era o zi extrem de rece, geroasă, dar se anunţa senină. Au urmat saluturile de rămas bun. Şi-au luat rămas bun de la grădină şi lac, de la dealurile din împrejurimi, ale căror culmi străluceau în aerul rece al dimineţii. Rămas-bun şi casei liniştite ca şi resturilor carbonizate. Victoria ştia că era un rămas bun spus unui vis. Sau poate unui coşmar? Doar timpul avea să-i răspundă la întrebare.

— Ah, Roddy!

Acesta deschise larg braţele şi Victoria se lăsase îmbrăţişată.

— Să mai vii! îi spuse el. Vino să ne vezi!

O sărută pe amândoi obrajii şi apoi o eliberă din braţele sale.

Thomas, încântat de perspectiva unei călătorii cu maşina, urcase deja singur, fără ajutorul nimănui, pe bancheta din spate. Scosese locomotiva de lemn din punga de hârtie şi se juca.

— La revedere, Ellen.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Ellen îi strânse mâna cu degetele ei noduroase, tremurătoare şi roşii de muncă.

— Ai fost atât de bună şi înţelegătoare. Ca şi Jess, de altfel. Niciodată nu voi fi în stare să vă mulţumesc pentru tot.

— Gata, gata! Hai! Du-te! Urcă în maşină. Nu-l lăsa pe John să te aştepte.

Singurul căruia i-a fost permis să o sărute a fost John. Ellen se ridică pe vârfuri pentru a primi sărutul, apoi scotoci în buzunar, căutându-şi batista.

— Ia te uită! îmi curg ochii din pricina vântului, remarcă ea fără a se adresa cuiva anume.

— Roddy.

— La revedere, John.

Unchiul şi nepotul îşi strânseră mâinile zâmbind unul către celălalt. Doi bărbaţi ce trecuseră împreună prin clipe grele.

— Voi veni cât de curând, dar înainte voi telefona.

— Oricând doreşti.

Asta a fost tot. Apoi au urcat în maşină, şi-au legat centurile de siguranţă şi John a pornit motorul, după care s-au aşezat la drum. Victoria abia a avut timp să fluture mâna în semn de rămas bun şi să mai arunce o privire celor doi – Roddy şi Ellen – care se aflau încă pe aleea din faţa casei. Roddy flutură şi el mâna şi Ellen fâlfâia batista mică şi albă. Încă o curbă şi dispărură în spatele rododendronilor.

— Nu-mi plac despărţirile.

John îşi ţinea privirile aţintite de-a lungul drumului.

— Nici mie.

Conducea cu viteză. În spate, Thomas continua să se joace cu locomotiva.

S-a jucat aproape întreaga zi cu locomotiva din lemn. Din când în când a dormit pentru un scurt timp, a privit pe fereastră. Locomotiva s-a odihnit şi ea în acest timp, ca şi în momentele când Thomas a fost dus la toaletă sau pentru a servi prânzul şi ceaiul. Cu cât trenul avansa spre sud, cu atât vremea se schimba. Abia trecuseră graniţa că nori groşi apărură în zare, năpustindu-se peste ei, acoperind cerul în întregime. Curând începu să plouă. Dealurile rămăseseră în urmă. Peisajul de şes lua locul celui montan; era plictisitor să stai la fereastra vagonului de tren şi să urmăreşti alergând prin faţa ta kilometri de câmpie, pământ proaspăt arat. Starea de spirit a Victoriei se schimba şi ea în concordanţă cu peisajul.

Descoperise că era foarte uşor să fii cât se poate de liniştit şi senin faţă de ceea ce îţi rezervă viitorul, dacă te afli la mai bine de o mie de kilometri distanţă de el; dar, cu cât înainta, cu fiecare clipă şi cu fiecare învârtitură a roţilor se apropia tot mai mult de momentul adevărului. Şi se simţea total nepregătită pentru a-i înfrunta.

Nu o preocupa numai viitorul îndepărtat al existenţei sale, sau a ceea ce mai rămăsese din ea. Probabil viaţa ei avea să se încadreze într-un tipar şi aşa aveau, să treacă zilele. În

ceea ce-l privea pe Oliver ... de fapt nu la Oliver se gândea în acele momente. Ceva mai târziu, când avea să găsească curajul necesar ... Probabil atunci când va fi ajuns în apartamentul ei, înconjurată de micile ei obiecte personale, de avutul ei. Acestea sunt amănunte care te ajută să treci de momentele dificile şi prietenii. Se gândea la Sally. Ştia că va avea puterea să vorbească cu Sally despre Oliver. Atitudinea sănătoasă pe care o manifesta Sally faţă de rătăcirile sexului opus urma să transforme într-o bagatelă episodul dezastruos trăit de Victoria.

Gândurile care o tulburau cu adevărat erau cele legate de întâlnirea cu bunicii lui Thomas şi mai ales o îngrozea perspectiva momentului când urma să îşi ia rămas bun de la Thomas. Îi era imposibil să se gândească la cuvintele pe care urma să le rostească în faţa familiei Archer. Din nefericire, era în stare, fără a face un efort deosebit, să-şi imagineze că aceştia o priveau ca pe complicele unui răpitor, complicea lui Oliver.

Mai existau şi alte numeroase posibilităţi. Era posibil ca Thomas să refuze să se întoarcă acasă. Dacă, după ce le arunca o scurtă privire celor doi Archer, izbucnea în plâns şi se agăţa disperat de Victoria?

Se ataşase de ea atât de repede în timpul petrecut împreună, se dovedise atât de afectuos şi fericit! Se simţea sfâşiată în două când se gândea la Thomas, dorea să vadă că şi el simţea nevoia să fie alături de ea cu aceeaşi intensitate cu care dorea ea, în acelaşi timp, tremura asemenea unui căluţ speriat când se gândea la perspectiva unei scene.

Îl privi cu atenţie pe Thomas. Se afla pe bancheta opusă a compartimentului. Picioarele îi atârnau, mişcându-se în balansul trenului şi capul cu părul blond, ciufulit de acum, se odihnea pe braţul lui John Dunbeath. John îi arăta nişte desene schiţate chiar de el pe paginile roz din *Financial Times.* John desenase un cal, o vacă, o casă şi în acel moment desena un porc.

— Are un nas mare, în vânt. Cu ajutorul lui caută de mâncare, mirosind ici-colo. Are şi o coadă cu o buclă în vârf.

La vederea cozii încovrigate, Thomas zâmbi fericit. Se

apropie şi mai strâns, lipindu-se de trupul bărbatului şi spuse:

— Mai vreau.

Apoi vârî degetul mare în gură şi se concentră, urmărind mişcările pixului pe hârtie.

Victoria, cu ochii închişi, lipi capul de fereastra vagonului de tren, lovită neîncetat de ploaie. Uneori era mult mai uşor să nu plângi dacă ţineai ochii închişi.

Se întunecase mai înainte ca trenul să ajungă în gara Euston şi Thomas adormise din nou. Când trenul a oprit, Victoria l-a luat în braţe. John căra valiza. Toţi trei au coborât, amestecându-se în vârtejul de călători, hamali, bagaje, cărucioare ce forfoteau pe peronul gării. Victoria, împovărată de greutatea copilului adormit, îşi simţea braţele amorţite. Gândul că urma să străbată mulţimea până la capătul peronului şi apoi să aştepte la coadă pentru a lua un taxi nu uşura cu nimic starea ei de spirit.

Dar realitatea şi imaginaţia ei se dovediră din nou a fi în contra timp. Oare pentru a câta oară se înşelase în privinţa lui John Dunbeath, subestimându-i calităţile? Din mulţime, un bărbat îmbrăcat cu un costum de culoare gri şi cu o şapcă în aceeaşi culoare se apropie de ei.

— Bună seara, domnule Dunbeath.

— George, eşti o comoară. Cum de ai ştiut unde să ne găseşti?

— Am schimbat câteva cuvinte cu un controlor de bilete şi el mi-a spus că vă puteţi afla în acest capăt.

Fără alte explicaţii, luă valiza din mâna lui John. Acesta o eliberă pe Victoria de povara copilului adormit şi porniră către capătul peronului.

— Cine este? întrebă Victoria, care făcea eforturi pentru a nu rămâne în urma lui John, ai cărui paşi erau prea mari şi grăbiţi pentru ea.

— Şoferul de la bancă. Am rugat-o pe secretara mea să ia legătura cu el şi să-l trimită la gară.

— A adus şi maşina?

— Aşa sper.

Odată ajunşi în faţa gării, George a dispărut câteva momente, lăsându-i să aştepte, după care a reapărut din noaptea rece şi ploioasă la volanul unui Alfa Romeo, maşina lui John. Coborî şi îi ajută pe Victoria şi pe Thomas să se instaleze în maşină.

Thomas continua să doarmă şi capul său era aşezat confortabil pe umărul Victoriei.

— Mulţumesc, George. Ai fost foarte amabil. Cum te vei întoarce acasă?

— Voi lua metroul, domnule Dunbeath. Este foarte aproape.

— Mulţumesc încă o dată.

— Cu plăcere, domnule Dunbeath.

— Minunat! spuse Victoria.

— Cine este minunat? George?

— Da. El şi faptul că am fost întâmpinaţi la gară şi nu am fost nevoiţi să aşteptăm la coadă pentru a lua un taxi sau să ne luptăm cu aglomeraţia din metrou. Este minunat să fii întâmpinat de o faţă prietenoasă pe peronul unei gări.

— În asta constă diferenţa între a călători plin de speranţe şi a ajunge la destinaţie.

Victoria ştia prea bine ce semnificaţie aveau cuvintele sale.

Maşina se îndrepta spre vest, pe autostrada scăldată de ploaie. După mai bine de trei sferturi de oră părăsiră autostrada, intrând pe un drum lateral ce ducea către Woodbridge. Apărură mirişti şi garduri vii şi pajişti tivite cu sălcii. Ici-colo luminile licăreau la ferestrele caselor din cărămidă roşie. Au trecut peste un pod, în vreme ce dedesubt se auzeau scrâşnind roţile unui tren.

— Semn bun.

— Ce vrei să spui?

— Când treci peste un pod pe sub care trece un tren în acelaşi moment, vei avea noroc.

— Şi ce alte semne bune mai cunoşti?

— Scrisori care se încrucişează pe drum. Dacă scrii cuiva o scrisoare şi acea persoană îţi scrie ţie şi scrisorile se intersectează pe drum, atunci norocul este de partea ta.

— Nu cred să mi se fi întâmplat vreodată.

— Şi pisicile negre şi culesul acelor cu gămălie şi luna plină.

— În noaptea incendiului a fost lună plină.

— Atunci lăsăm luna plină deoparte.

În cele din urmă, în faţa lor apărură primele lumini ce vesteau apropierea de Woodbridge. Apoi trecură şi de indicatorul ce marca intrarea în orăşel. După următoarea curbă s-au trezit în capătul străzii principale. John a micşorat viteza. Au trecut de magazine şi de un mic restaurant, apoi au lăsat în urma lor biserica aflată în spatele unui zid înalt de piatră.

— Nici nu ştim unde locuiesc.

— Ba ştim. Casa este pe partea dreaptă, este din cărămidă roşie şi are o uşă galbenă. Este singura clădire cu trei etaje de pe stradă. Iat-o.

John opri maşina în faţa trotuarului. Victoria zări treptele de la intrare, felinarul elegant şi ferestrele înalte, luminate din plin.

— De unde ştii să aceasta este casa?

— Pentru că am vorbit la telefon cu doamna Archer şi ea mi-a dat informaţiile necesare.

— Părea furioasă?

— Nu. A fost chiar foarte amabilă.

John deschise uşa. Imediat ce maşina se oprise, Thomas se trezise şi el. Căscă şi îşi frecă ochii cu mânuţele durdulii, încercând să alunge somnul. Privea în jurul său derutat, asemenea unei persoane căreia i se joacă o farsă teribilă. În braţe strângea, încă, locomotiva din lemn.

— Ai ajuns acasă, Thomas, îi şopti Victoria, aranjându-i părul ciufulit.

Thomas clipea nedumerit. Cuvântul „acasă” nu părea să aibă o semnificaţie deosebită pentru el. Privea prin fereastra maşinii la noaptea ce-l înconjura. Apoi, John deschise portiera şi îl luă pe Thomas din braţele Victoriei. Victoria coborî din maşină şi toţi trei urcară treptele aflate în faţa casei. John trase clopotul. În momentul următor, ca şi când cineva ar fi aşteptat după uşă, aceasta se deschise larg. Din holul cald, plăcut, lumina se revărsa cu mărinimie asupra celor trei nou

veniţi, deveniţi brusc actori pe scena unui teatru.

— Bună seara. Sunt John Dunbeath.

— Sigur. Sigur.

Bărbatul avea o înfăţişare plăcută. Trecuse de şaizeci de ani şi părul începuse să-i încărunţească. Nu era foarte înalt, nici nu avea o ţinută impresionantă, dar părea o persoană plăcută.

Nu se grăbi să ia copilul din braţele lui John, ci îl privi şi rosti:

— Salut! Ce faci, băiete?

Apoi, făcând un pas înapoi, îi invită:

— Vă rog, intraţi.

Intrară şi uşa se închise în urma lor. John îl lăsă pe Thomas jos. Domnul Archer se scuză:

— Lipsesc un moment. Nu cred că soţia mea a auzit clopotul.

Dar doamna Archer auzise. Uşa din capătul unui culoar îngust se deschise şi doamna Archer apăru din spatele ei. Era o femeie cu păr alb, cârlionţat şi cu un ten luminos, ce rămâne proaspăt şi tânăr şi la optzeci de ani. Purta o fustă albastră, cu o jachetă asortată şi o bluză roz cu jabou. Ochelarii îi avea în mână. Victoria şi-o imagină, aşezată într-un fotoliu, încercând să citească sau să dezlege cuvinte încrucişate pentru a face ca timpul să treacă mai repede, în aşteptarea lui Thomas.

Urmă o tăcere lungă. Ea şi Thomas se priveau, fiecare din locul său. În cele din urmă, pe chipul doamnei Archer înflori un zâmbet. Se aplecă uşor înainte, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi.

— Oare ce se întâmplă? A venit Thomas acasă?

Victoria, ţeapănă, încordată de spaimă îi privea.

Dar nu avea de ce să se teamă. După câteva momente de tăcere adâncă, uimit, Thomas începea să înţeleagă ce se întâmplă. Încet, treptat, expresia de pe chipul rumen al copilului se schimba. Respiră adânc şi strălucind de bucurie, rosti prima propoziţie pe care o auzise vreodată din partea lui:

— Buni a mea!

Porni în fugă şi se aruncă în braţele ce aşteptau larg deschise.

Doamna Archer râdea şi plângea şi iar râdea, strângându-şi nepotul la piept. Domnul Archer îşi scosese batista şi îşi sufla nasul. De sus, de la etaj, atrasă de agitaţia de la parter, veni în fugă o fată durdulie şi frumuşică. În momentul în care doamna Archer îl eliberă pe Thomas din braţele sale, fata îl ridică, strângându-l la piept. În cele din urmă a fost lăsat jos şi s-a îndreptat către bunicul său. Acesta a vârât batista în buzunar şi l-a luat şi el în braţe, legănându-l şi ridicându-l în sus, făcându-l pe Thomas să râdă în hohote.

Victoria şi John rămaseră nemişcaţi, spectatori tăcuţi ai acestor momente de fericire. Victoria îşi dorea să plece, să se îndepărteze cât mai repede, cât încă toată lumea era pe culmile fericirii, mai înainte ca posibilele acuzaţii să se năpustească asupra ei. În ciuda acestei dorinţe, nu găsea calea cea mai potrivită pentru a-şi duce gândul la îndeplinire.

Thomas a fost cel care a pus capăt efuziunilor sentimentale. Foindu-se în braţele bunicului său, a dat de înţeles că vrea să fie lăsat jos. Domnul Archer l-a aşezat jos şi în clipa următoare Thomas pornea în sus, pe scări. Îşi amintise că în camera sa lăsase o mulţime de lucruri încântătoare. Bunicii îl lăsară să plece şi dădaca porni în urma lui. Victoria îi urmări din priviri până dispărură, ascunşi de cotul scării, apoi îl atinse uşor pe – John, trăgându-l de mânecă. Chiar dacă doamna Archer observase gestul ei, nu făcu niciun comentariu.

— Îmi cer scuze că v-am ţinut în picioare, dar totul este...

Ştergându-şi ultimele lacrimi de fericire, le arătă cu mâna către salon:

— Trebuie să intraţi să bem împreună un pahar.

— Noi cred că... încercă Victoria să se scuze, dar doamna Archer nici nu voia să asculte scuzele ei.

— Trebuie să rămâneţi. Nu încape discuţie. Haideţi, aşezaţi-vă lângă foc. Edward, sunt sigură că domnul Dunbeath ar dori să bea ceva...

Nu le mai rămânea decât să o urmeze. Intrară în salonul plăcut, în şemineul căruia ardea focul, în spatele unui grătar

de modă veche. Pe pian Victoria văzu câteva fotografii de familie. De asemenea, flori minunat aranjate şi asortate împrospătau salonul. Din loc în loc, pe fotolii şi canapele se vedea câte o pernuţă ce părea să nu fi fost folosită niciodată.

În încăpere era cald şi atmosfera primitoare, ca şi atitudinea prietenoasă şi plină de recunoştinţă a doamnei Archer au ajutat-o pe Victoria să se destindă şi să se simtă mai puţin temătoare. Bărbaţii au ieşit, probabil pentru a aduce băuturile, astfel încât Victoria şi doamna Archer au rămas singure.

Victoria s-a aşezat pe canapea cu mare grijă pentru a nu deranja pernele, dar doamna Archer nu părea deloc interesată de starea acestora.

— Dacă fumezi, poţi aprinde o ţigară. Cred că eşti obosită la capătul unei călătorii atât de lungi. Şi ai fost nevoită să ai grijă şi de Thomas... Iar eu ştiu mai bine ca oricine altcineva cât de activ este Thomas.

Victoria începea să înţeleagă faptul că doamna Archer era la fel de emoţionată ca şi ea. Purtarea ei era atât de diferită de ceea ce îşi imaginase Victoria, încât aceasta din urmă era tot mai nedumerită.

— A fost cuminte. Totdeauna s-a purtat frumos şi a fost un copil bun în tot timpul petrecut împreună.

— Tu mi-ai scris scrisoarea? înseamnă că tu eşti Victoria.

— Da.

— Ai fost minunată. Te-ai dovedit atât de bună şi îndatoritoare.

— Oliver a fost extrem de furios.

— Voiam să-mi cer scuze pentru acel telefon. Eu nu aş fi încercat să iau legătura cu voi, dar soţul meu a descoperit scrisoarea şi era atât de furios din pricina a tot ceea ce s-a întâmplat, încât nu am putut să-l împiedic să telefoneze şi să dorească să stea de vorbă cu Oliver. Nu am putut face nimic, absolut nimic. De obicei lucrurile se aranjează aşa cum vreau eu, dar de data aceasta a fost imposibil.

— Nicio problemă.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic neplăcut. Ştii, Edward nu l-a plăcut niciodată pe Oliver, nici măcar în perioada cât a

fost căsătorit cu Jeannette. Dar îl adoră pe Thomas. Îţi poţi imagina scena ce a avut loc în ziua în care Oliver a apărut din senin şi l-a luat pe Thomas cu el. Helga se afla în pragul isteriei, biata fată, de parcă ar fi fost vina ei. Edward ameninţa că va merge la poliţie şi va face plângere împotriva lui Oliver, iar eu eram nelinişti tă, pentru că nu ştiam în ce stare era Thomas. Un coşmar.

— Înţeleg.

— Da. Cred că ştii ce vreau să spun. Aş vrea... hm ... prietenul tău... domnul Dunbeath a sunat ieri şi ne-a anunţat că îl va aduce pe Thomas. Tot el mi-a spus că Oliver a plecat în America.

— Da.

— Ceva legat de una din piesele lui?

— Da, repetă Victoria.

— Crezi că se va mai întoarce în ţară?

— Da, cred că da. Mai devreme sau mai târziu. Dar nu cred că îl va mai necăji pe Thomas din nou. Nu vreau să spun că nu ţine la el, că nu s-a purtat frumos cu el, dar Oliver nu este făcut pentru a fi tată.

Privirile lor se întâlniră. Victoria zâmbea. Doamna Archer adăugă blând:

— Nici soţ, draga mea.

— Da, cred că aveţi dreptate. Nu ştiu.

— Este un distrugător.

Poate că nimeni altcineva nu i-ar fi putut spune acest lucru mai bine decât o făcuse doamna Archer. Şi ea cunoştea adevărul, dar la fel de bine mai ştia că ea reuşise să nu se lase doborâtă.

— Pe mine nu m-a distrus, doamnă Archer.

Bărbaţii s-au întors. Domnul Archer ducea o tavă cu pahare şi sticle şi John îl urma cu un sifon. Conversaţia s-a învârtit în jurul unor lucruri comune. Vremea în Scoţia şi în Hampshire, cursul acţiunilor pe piaţa de capital, fluctuaţia dolarului şi a lirei sterline. John îi oferi Victoriei un pahar cu whisky şi sifon, fără a mai aştepta ca aceasta să-şi exprime dorinţa. Gestul său umplu sufletul Victoriei de mulţumire. În ultima vreme, cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea fiindu-i

recunoscătoare pentru un motiv sau altul. Atenţia şi sensibilitatea lui erau cu atât mai demne de respect cu cât el nu se împăuna cu niciuna dintre faptele sale. Tot ceea ce făcea era învăluit în discreţie. Ajunsese să creadă că întâlnise cel mai blând şi mai binevoitor bărbat din câţi existau. Nu-l auzise rostind o vorbă rea referitor la o persoană sau alta. Bineînţeles, excepţie făcea Oliver Dobbs, nemernicul, faţă de care îşi arătase antipatia numai după ce acesta dispăruse din scenă şi plecase în America, motiv pentru care nu mai existau motive de iritare.

Victoria îl urmărea din priviri. John era prins într-o conversaţie cu domnul Archer. Chipul său aspru şi serios se însenina şi se transforma pe neaşteptate atunci când zâmbea. Părul era întunecat, tuns foarte scurt şi privirile extrem de vii. Călătorise întreaga zi în compania unui copil mic şi, cu toate acestea, nu dădea semne de oboseală. Părea la fel de proaspăt ca în momentul plecării de la Benchoile. Tocmai această forţă, această rezistenţă stârnea admiraţia şi uşoara ei invidie, pentru că era conştientă că ea, Victoria, nu se putea mândri cu asemenea calităţi.

Părea să fie de neînfrânt. Căsnicia nefericită nu reuşise să-l fi înveninat. Viaţa va merge totdeauna bine pentru el, pentru că iubeşte oamenii, dar mai ales pentru că ştie să se facă iubit.

Părea că putea câştiga bunăvoinţa semenilor fie şi numai la telefon, pentru că altfel era inexplicabil ceea ce reuşise într-un interval de timp atât de scurt. Netezise drumul Victoriei şi o ferise de a fi acuzată că l-ar fi ajutat pe Oliver să-l fure pe Thomas bunicilor săi.

În tot acest interval nu reuşise să-l înţeleagă, să-l ia în serios. Probabil că mai înainte ca ea să reuşească acest lucru se vor afla în maşină, în drum spre Londra, apoi maşina va opri în faţa casei din Pedleton Mews. Nu va exista scuza legată de ajutorul oferit pentru a căra bagajul, pentru că acesta era inexistent. Îşi vor spune „La revedere”. Probabil el o va săruta şi o va îndemna „Ai grijă de tine”.

Acesta era sfârşitul. John Dunbeath va ieşi din viaţa ei şi va fi prins de lumea afacerilor, de viaţa lui activă şi atât de

importantă, despre care Victoria nu ştia nimic. Îşi aminti de acea prietenă anonimă care nu reuşise să apară la petrecerea familiei Fairburn. Probabil că primul lucru pe care avea să-l facă John, odată ajuns acasă, era să-i telefoneze şi să o anunţe că se întorsese din Scoţia.

„Luăm cina împreună, mâine seară?" o va întreba. „Minunat, dragule" va fi răspunsul de la celălalt capăt al firului. Victoria îşi imagina o tânără frumoasă, sofisticată şi atotcunoscătoare.

— Nu vă mai reţinem, auzi ea glasul lui John.

Acesta terminase conţinutul paharului şi se ridicase.

— Cred că sunteţi nerăbdători să mergeţi şi să fiţi alături de Thomas.

Familia Archer era deja în picioare. Victoria tresări, revenind la realitate şi făcu o încercare de a se ridica de pe canapeaua adâncă pe care şedea. John se apropie, îi luă paharul şi o ajută să se ridice.

— Cred că ar trebui să rămâneţi la masă, se grăbi doamna Archer să spună.

— Nu, mulţumim. Trebuie neapărat să ne întoarcem la Londra. Am avut o zi mai grea, ca de obicei.

Se îndreptară către hol. Doamna Archer o întrebă pe Victoria:

— Vrei să-ţi iei rămas bun de la Thomas înainte de plecare?

— Nu, răspunse aceasta. Cred că nu este momentul să-l tulbur din nou. Este evidentă bucuria lui... cred că este mai bine să plec.

— Te-ai ataşat de Thomas, nu-i aşa?

— Da.

Toate privirile erau aţintite asupra ei. Se întreba dacă va reuşi să nu roşească.

— Da, cred că da...

— Hai să mergem, o îndemnă John, punând capăt conversaţiei.

Victoria îşi luă la revedere şi rămase uimită de sărutul doamnei Archer.

— Te-ai ocupat de el cu atâta dăruire! Nu voi putea niciodată să-ţi mulţumesc îndeajuns. Arată proaspăt şi

sănătos şi cred că experienţa prin care a trecut nu i-a adus nicio neplăcere.

— Sper că nu.

— Poate la un sfârşit de săptămână, când vremea va fi mai frumoasă, veţi petrece o zi împreună cu noi. Putem lua prânzul împreună şi l-aţi putea duce la plimbare pe Thomas. Invitaţia este valabilă şi pentru dumneavoastră, domnule Dunbeath.

— Sunteţi foarte amabilă.

— Eşti foarte tăcută.

— Încerc să nu izbucnesc în lacrimi.

— Ştii prea bine că nu mă deranjează când plângi.

— În cazul acesta cred că nu voi plânge. Este uimitor! Când ştii că dacă izbucneşti în plâns nimeni nu pare să fie stânjenit sau să sufere din pricina lacrimilor tale, atunci nu vrei să mai plângi.

— Vrei să plângi din pricina unui motiv anume?

— Presupun că din pricina lui Thomas. Da, în special din pricina lui.

— Thomas se simte minunat. Thomas nu reprezintă o scuză potrivită, decât dacă te gândeşti că îţi va fi dor de el. Thomas locuieşte într-o casă minunată şi este înconjurat de oameni care îl iubesc. Ce părere ai de felul în care a salutat-o pe bunica lui?

— Atunci m-am temut că voi izbucni în plâns.

— Trebuie să recunosc deschis că şi eu am simţit un nod în gât. Dar nu trebuie să suferi de dorul lui, pentru că îl poţi vedea oricând. Doamna Archer te-a plăcut, prin urmare nu ţi-ai luat adio de la Thomas. Ai primit o invitaţie fermă.

— Sunt oameni drăguţi, nu-i aşa?

— Te-ai gândit că ar putea fi altfel?

— Nu ştiu la ce m-am aşteptat. Ştii, am uitat ceva! N-am vorbit despre incendiu.

— I-am povestit domnului Archer în timp ce pregăteam băuturile. L-am informat pe scurt. Nu i-am oferit amănunte, mai ales am trecut sub tăcere posibilitatea ca Thomas să fi

fost transformat în scrum.

— Te rog!

— Din când în când simt nevoia să spun asemenea lucruri, pentru că vreau să-mi alung din minte imaginile de coşmar a ceea ce ar fi putut deveni realitate.

— Dar nu au devenit reale.

— Nu. Ai dreptate.

Un timp rămaseră tăcuţi. Maşina înainta pe drumul de ţară. Ploaia continua să cadă cu încăpăţânare. Ştergătoarele funcţionau necontenit.

După un timp, Victoria spuse:

— Cred că ar trebui să plâng pentru Benchoile.

— Ce copil eşti! Permanent cauţi un motiv pentru care să plângi.

— Îmi pare atât de rău că am fost nevoită să plec.

John nu comentă afirmaţia ei. Maşina înainta uşor, urmând coturile drumului. Depăşind un indicator ce anunţa apropierea unui loc de parcare, John încetini viteza. Câteva momente mai târziu, John intră în parcare şi opri motorul.

Ştergătoarele îşi încetară dansul nebun. Liniştea era tulburată doar de murmurul vântului şi de tic-tac-ul ceasului de la bordul maşinii.

— De ce ai oprit? întrebă Victoria?

John aprinse lumina şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Linişteşte-te! Nu vreau să-ţi fac niciun rău. Vreau să stăm de vorbă. Vreau să-ţi pun câteva întrebări. Şi vreau să te privesc în timp ce răspunzi acestor întrebări. Mai înainte de a face pasul următor vreau să fiu absolut sigur asupra unor lucruri care-l privesc pe Oliver Dobbs.

— Credeam că nu vrei să-i mai auzi numele.

— Aşa este. Acum vorbesc despre el pentru ultima oară.

— Şi doamna Archer a vorbit despre el şi a făcut-o cu multă înţelepciune. Nu bănuiam că este o persoană atât de înţeleaptă. Mi-a spus că Oliver este un distrugător.

— Şi tu ce ai răspuns?

— Am spus că pe mine nu a reuşit să mă distrugă.

— Aşa stau lucrurile cu adevărat?

Ezită un moment înainte de a răspunde:

— Da.

Îl privea deschis pe John şi un zâmbet încălzi chipul acestuia. Părea că i se luase o povară de pe inimă. Apoi Victoria continuă:

— Este adevărat. Cred că tot timpul am simţit că acesta este adevărul, dar nu am vrut să recunosc, nici măcar faţă de mine însămi. Cred că fiecare trebuie să trăiască o poveste de dragoste nefericită, traumatică. Oliver reprezintă această experienţă în viaţa mea.

— Ce se va întâmpla în cazul în care se întoarce din America?

— Cred... simt... că nu se va întoarce.

Rămase un timp pe gânduri cântărind posibilităţile, apoi spuse plină de convingere:

— Chiar dacă ar reveni nu aş vrea să-l mai văd.

— Pentru că te-a făcut să suferi sau pentru că nu-l mai iubeşti?

— Cred că am încetat să-l mai iubesc de când ne aflam încă la Benchoile. Nu pot preciza momentul exact. S-a întâmplat treptat... Acum... acum nici nu ştiu dacă-l mai plac măcar.

— Înseamnă că mai este cineva de aceeaşi părere cu mine. Acum că am scăpat de Oliver Dobbs să vorbim despre altceva. Chiar mai înainte ca eu să opresc maşina, ai spus că, dacă ar fi să cauţi un motiv pentru a plânge, acela ar fi Benchoile. Acum cred că este un moment bun să-ţi spun că nu ai niciun motiv să plângi. Te poţi întoarce acolo şi poţi vedea domeniul de la Benchoile oricând doreşti, pentru că am hotărât să nu-l vând. Cel puţin deocamdată.

— Dar... spuneai că...

— M-am răzgândit.

— Ah...

Părea gata-gata să izbucnească în lacrimi, dar n-a făcut-o.

— Ah, John...

Începu să râdă, apoi cuprinsă de entuziasm îl îmbrăţişă şi îl sărută.

John era surprins de entuziasmul ei, dar şi recunoscător. Ştia că vestea avea să o bucure, dar îmbrăţişarea era ceva la

care nu se aşteptase.

— Hei! Mă sufoci.

Dar Victoria era în culmea fericirii.

— Deci nu vei vinde domeniul. Eşti minunat! Vei păstra domeniul Benchoile!

John o cuprinse în braţe şi o trase spre el. Trupul ei părea atât de fragil. Părul moale îi mângâia obrazul.

— Dar spuneai că nu este practic... că nu are şanse de supravieţuire... nu contenea Victoira.

Încercă să se retragă din îmbrăţişarea lui, dar John nu o lăsă.

— Fără unchiul tău Jock care să se ocupe de administrarea domeniului, spuneai că Benchoile va cădea în ruină.

— Ţi-am spus, doar. M-am răzgândit. Nu voi renunţa pentru încă un an. Voi aştepta să văd cum merg lucrurile şi apoi voi lua hotărârea finală.

— Dar ce te-a determinat să-ţi schimbi hotărârea?

— Nici eu nu ştiu.

Părea sincer când rostise aceste cuvinte. Şi chiar era. Şi el era uimit de hotărârea luată.

— Poate incendiul. Un om nu îşi dă seama cu adevărat de semnificaţia, de importanţa unor lucruri până când nu este în pericol să le piardă. În noaptea aceea, am avut viziuni cumplite. Vedeam aievea cum totul dispare. Tu nu erai acolo, ca să poţi înţelege, dar cred că numai prin graţia Domnului, casa cea mare nu s-a transformat în scrum. În aceeaşi noapte, târziu, când lucrurile se liniştiseră, am ieşit în grădină şi am privit în jurul meu. Casa era la locul ei şi grădina şi dealurile din jur şi cred că niciodată nu voi fi îndeajuns de recunoscător pentru toate acestea.

— Dar cine se va ocupa de domeniu?

— Roddy şi Davey Guthrie. Vom angaja încă un om care să-i ajute.

— Roddy, ai spus?

— Da, Roddy. Chiar tu susţineai că el este mai bine informat şi mai interesat de ceea ce se întâmplă cu pământul decât oricare dintre noi. El ştie mai multe despre Benchoile decât aş fi eu în stare să învăţ într-o sută de ani. Motivul

pentru care a stat deoparte în toţi aceşti ani este comoditatea şi faptul că Jock se afla acolo şi gândea pentru el. Cred că acum, când Jock nu mai este, având o seamă de probleme de rezolvat, Roddy are şanse mari să renunţe la băutură şi să ne uimească pe toţi prin faptele sale.

— Unde va locui?

— În casa cea mare, cu Ellen. Vezi, toate problemele mele au fost rezolvate cu ajutorul unei hotărâri luate într-un moment de inspiraţie. Se vor şicana, se vor tachina permanent aşa cum au făcut totdeauna, dar casa cea mare îi poate adăposti pe amândoi fără a se omorî unul pe celălalt. Cel puţin aşa sper din toată inima.

— Crezi cu adevărat că este posibil ca lucrurile să meargă bine?

— Nu uita! Sunt hotărât să aştept un an. Dar eu cred că vor reuşi. Şi ceea ce este şi mai încurajator este că şi tatăl meu gândeşte la fel.

— Dar cum ai aflat părerea lui? Doar e în Colorado.

— I-am telefonat ieri dimineaţă şi am vorbit îndelung despre acest subiect.

— Ce dimineaţă ai avut! se minună Victoria.

— Sunt obişnuit. La bancă îmi petrec cea mai mare parte a timpului vorbind la telefon.

— Chiar şi aşa! Eu nu m-aş fi gândit niciodată să-i telefonez unei persoane aflată în Colorado.

— Ar trebui să încerci o dată!

Deci, cel puţin pentru încă un an, viaţa la Benchoile îşi continua ritmul. Poate John avea dreptate în privinţa lui Roddy. Era posibil ca acesta să înceapă o viaţă nouă. În fond, nu avea decât şaizeci de ani. Poate că viaţa lui se va desfăşura în cea mai mare parte în aer liber, supraveghind tăierea copacilor, cutreierând dealurile, bronzându-se şi îmbunătăţindu-şi condiţia fizică. Imaginea nu era pe deplin convingătoare, dar nici nu putea să nege faptul că exista posibilitatea ca visul să devină realitate. Locuind în casa cea mare poate s-ar fi lăsat ademenit să reînvie viaţa mondenă la Benchoile. Să dea petreceri, să organizeze mese festive şi să invite prieteni alături de care să petreacă un timp mai

îndelungat.

— Ştiu că este posibil. Simt că lucrurile vor merge bine. Trebuie.

— Bun. Pentru că am lămurit cum stăm cu Oliver Dobbs şi cu Benchoile, să trecem acum la lucruri mult mai importante.

— Şi care sunt acestea?

— Tu şi eu.

Expresia de pe chipul Victoriei se schimbă brusc. Părea speriată şi tristă în acelaşi timp. Dar mai înainte ca ea să rostească un singur cuvânt de protest, John continuă:

— M-am gândit că am putea să o luăm de la început. Am impresia că din clipa în care ne-am cunoscut ne-am aflat permanent în contratimp, dar am trecut prin atâtea împreună încât se pare că acum păşim amândoi în acelaşi ritm. Prima greşeală ce trebuie îndreptată ar fi că nu am reuşit să te invit la cină. Prin urmare, m-am gândit că odată ajunşi la Londra, putem să găsim un loc plăcut unde să luăm cina împreună. Dacă vrei, putem să mergem direct. Sau poate vrei mai întâi să faci o baie şi să te schimbi. În acest caz te voi conduce acasă şi mă voi întoarce mai târziu. Există şi o altă alternativă. Putem merge în apartamentul meu, bem câte un pahar împreună şi apoi ieşim să luăm cina. Variantele sunt infinite. Constanta este doar una. Vreau să fiu cu tine. Nu vreau să ne luăm la revedere. Înţelegi ce vreau să spun?

— John, nu vreau să ai sentimente de milă faţă de mine. Şi nu este nevoie să te ocupi de mine pentru a mă ajuta să trec peste cele întâmplate. Nu trebuie să fii atât de amabil.

— Nu sunt amabil. De fapt, sunt extrem de egoist, pentru că ceea ce îmi doresc cel mai mult pe lume este să nu ne luăm rămas bun. Totdeauna am nutrit speranţa că mă voi îndrăgosti din nou într-o bună zi. Doar că nu mi-am imaginat că lucrurile se vor petrece astfel şi mai ales atât de curând. Trebuie să-ţi spun că vreau ca mai înainte de a începe o nouă relaţie să ai timpul necesar pentru a te rupe total de întâmplările prin care ai trecut, să ai un timp să te obişnuieşti cu ideea că lucrurile se pot schimba.

„Nu vreau să-mi iau rămas bun”.

Victoria îşi spunea că dacă acesta ar fi fost sfârşitul unui

film, acum ar fi momentul începerii unor acorduri siropoase ce constituiau tema muzicală. Sau o explozie de stele sau razele soarelui scânteind printre ramurile copacilor gemând de muguri. De fapt, nimic din toate acestea nu exista. Se afla într-o maşină învăluită în beznă, în faţa unui bărbat cu care se implicase deja într-o relaţie ciudată.

— Trebuie să-ţi spun că nu cred că am cunoscut vreodată pe cineva atât de cald şi bun ca tine.

— Este şi acesta un început.

Se priveau intens. Victoria zâmbea. John îi cuprinse faţa în palme şi se aplecă să o sărute. Apoi o împinse uşor pe locul ei şi el se întoarse cu faţa către volan. Răsuci cheia în contact şi motorul porni. Maşina se urni din loc şi în numai câteva minute drumul de ţară se unea cu autostrada. Trecură apoi printr-un tunel, urcară o pantă şi se opriră pentru a aştepta să intre pe una cele trei benzi de circulaţie ale autostrăzii.

— Când ne aflam în casa familiei Archer, mi-am dat seama că nu voiam să-mi iau rămas bun de la tine, mărturisi Victoria. Dar nu mi-am putut imagina că tu gândeai la fel ca mine.

O pauză apărută în şuvoiul de maşini îi oferi lui John posibilitatea să intre pe autostradă. Acceleră şi porni la drum.

— Poate că dorinţa de a nu-ţi lua rămas bun este un alt fel de a spune te iubesc.

Drumul se deschidea înaintea lor, ducându-i spre Londra.

CUPRINS

1 VINERI 5
2 VINERI 22
3 VINERI 41
4 VINERI 58
5 DUMINICĂ 79
6 LUNI 97
7 MARȚI 106
8 JOI 115
9 JOI 123
10 VINERI 147
11 SÂMBĂTĂ 175
12 DUMINICĂ 194
13 LUNI 210
14 MARȚI 230
15 MIERCURI 253
16 JOI 261

Adresa editurii:
Str. Polonă nr. 92, El. 17 A + B, Ap. 1.
Sector 1, Bucureşti

Tel. şi fax: 021.210.88.97
e-mail: editvivaldi@clicknet.ro
Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO s.r.l.

tel./fax 211.32.60; www.luminatipo.com